

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

C.Fırat İZGİ

SIYAH NEFES

Roman

Kelebek Ömrü Kadar Aşk Serisi

Siyah Nefes

C. Fırat İzgi

Siyah Nefes

C. Fırat İzgi

Yayın Yönetmeni: Sibel Özcan Hakyemez

Editör: Destan Çevik

Kapak Tasarım: Suna Haydın

Mizanpaj: Serkan İlhan

Agapi Yayın No: 79

1. Baskı Eylül 2019, Ankara

ISBN: 978-605-7936-31-8

Yayınevi Sertifika No: 14164

Bu kitabın tüm yayın hakları Agapi Yayınları'na aittir.

Yayıncının izni olmaksızın alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz.

© Agapi Yayınları™ Gizem Yayıncılık tescilli markasıdır.

Agapi Yayınları

Mutlu Mah. İmam Alim Sultan Cad. No: 247 / A

Merkez - Mamak / ANKARA

Telefon: 0 312 - 425 20 26

Web: www.agapiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Kalkan Matbaacılık

Büyük Sanayi 1. Cadde Alibey İşhanı No: 99/32 İskitler / Ankara

Telefon: 0 312 - 342 16 56

Kelebek Ömrü Kadar Aşk Serisi

Siyah Nefes

C. Fırat İzgi

Ön Söz

Sonra o çocuklar bu dünyadan göçüp gittiler. Öylece zamansız ve günahsız...

Uyuşturucu, çağımızın en büyük yarasıdır. Bu nedenle, kalem alıp ebeveynleri ve gençleri uyarmak adına, kendi yaşam döngülerinde karşılaştıkları sorunlarla baş edemeyenlerin, arkasına saklandıkları o karanlık dağın ardında, hayatlarının baharında aramızdan göçüp giden o gençlerin hayatlarını yakından öğrenmem gerekiyordu.

Bir gün, genç bir adamla karşılaştım ve bu duygum büsbütün depreşti. İşte, bu genç adamla karşılaşınca, artık beynime batan bu dikenî çıkarmanın zamanının geldiğini anladım ve Siyah Nefes'i yazmaya karar verdim.

Uyuşturucu bağımlılığının pençesinde yaşamları ellerinin arasından kayan gençleri ve yaşadıklarını hatırlamanın bu gençlere ne gibi bir faydası olabilirdi ki? Belki de birçoğu için

geç kalmış olabilirdim. Lakin paçalarına o çamurun sıçrama ihtimali olan gençlere ve ailelerine bir yol gösterici ya da karanlıklarını aydınlatacak bir fener olabileceğimi hissettim ve elinizdeki satırları tamamen bu duygular içerisinde kaleme aldım.

Bu şehrin kenar semtlerindeki yaşamlarla tanışmasaydım, böyle bir hayatın varlığından belki de hiç haberim olmayacaktı. Zira kitabı okurken tanışacağınız birçok karakter, şu an hayatın içinde ve yaşamaya devam ediyor. O insanlarla hiç tanışmasaydım, bugün bu kitap sizlerle olmayacaktı. Bu nedenle, öncelikle bana ilham kaynağı olan Dilek, Sadık, Süleyman ve Yalçın'a özellikle teşekkür ediyorum.

Sonrasında kitabın karakteri haline gelen ve hayatımda her zaman izleri kalacak olan tüm kahramanlara sonsuz teşekkürler...

Kitabın yazım aşamasında yaptığım araştırmalar sırasında bana içtenlikle yardımcı olan, Adana'nın kenar semtlerinde yaşayan o güzel insanlar; size minnettarım. Sizler olmasaydınız, bu kitap hep eksik kalacaktı.

Siyah Nefes'i yazmaya başladığım andan itibaren benden desteklerini esirgemeyen sevgili meslektaşım Ayşen Kavcar'a ve sevgili dostum C. Dünder Selçuk'a da teşekkür etmek istiyorum.

İnsan düştüğünde hep tutunacak bir el arar. Ne yazık ki bu bataklığa düşen birçok insana o el hiçbir zaman uzanmaz. Siz de bu kitabı bitirdikten sonra, en zor zamanlarınızda size elini uzatan sevdiklerinize, yani sizin için o eli temsil eden kişilere mutlaka sarılın ve gönülden teşekkür edin. Beni en zor zamanlarımda dâhi yalnız bırakmayan ve her düştüğümde bana uzanan elini yanı başımda bulduğum sevgili eşime ne kadar teşekkür etsem azdır.

Son olarak, bana bugün hâlâ yazma ilhamı veren dünyaya da sonsuz teşekkürler...

*Dilek, Sadık, Süleyman, Yalçın ve
tüm Sarin'lerin anısına...*

1. Kısım

1

Sonra

*"...hiç kendine çarptığın oldu mu,
birdenbire bir köşebaşında?"*

Ahmet Erhan

Güneş, güne 'merhaba' derken, Adana'nın o sarı sicağı-nı da beraberinde getiriyordu. Sabah sicağıyla birlikte şehrin güneş renkli sarı sokaklarında bir telaş başlamıştı. Sabahın bu erken saatlerinde yola koyulan işçilerin tek dertleri işlerine yetişebilmektir. Bir tarafta simitçilerin gür sesleriyle müşteri bulma çabaları, diğer taraftaysa, her geçen gün neredeyse her köşebaşında mantar gibi türeyen, unlu mamul satan dükkân-lar vardı. Simitçiler işçi sınıfının hâlâ en gözde uğrak yeri-ydi. Tepebağ Mahallesi'nin eski ahşap kokan sokaklarında da ben-zer yüzler vardı. Tekstil atölyelerinde çalışan işçi kızlar, her sa-bah olduğu gibi aynı saatte evlerinden çıkıp mahallenin yorgun sokaklarında görünmeye başlamışlardı. Dün akşam televiz-yonda izledikleri dizideki genç oyuncudan bahsederek gülü-şüyorlar ve o masum yüreklerinin derinliklerinde sakladıkları

hayalleriyle yürüyorlardı. Hayatın neresinde olduklarını hiç düşünmüyor ya da umursamıyorlardı. Hemen arkalarından yürüyen ve tek tesellileri, ara sıra arkalarına bakan genç kızlarla göz göze gelmek olan genç adamlar bir yandan kızları süzüyor bir yandan da işlerine yetişmeye çalışıyorlardı. İçtikleri sigaralar yüzünden bıyıkları sararmış birkaç adam sakın adımlarla yürüyor, haberlerde duydukları, emeklilik yaşının uzaması sürecini konuşuyorlardı. Kocalarını yolcu eden ev hanımları, dün akşam sokak kapısı önünde yaptıkları, dedikodu eşliğinde çekirdek çitleme partisinden arta kalanları çalı süpürgeleriyle temizlemekle meşgulken, bir yandan da birbirlerine laf yetiştiriyorlardı. Bu eski, yıllanmış ahşap kokulu yaşlı semtin sokaklarında neredeyse her sabah aynı sahneler tekrarlanırdı. Tepebağ, Adana'nın en yaşlı ve içinde bir dolu yaşanmışlığı da barındıran müstesna bir semtiydi.

Perdenin kenarından, yaramaz çocukların evden sokağa sıvışmaları gibi sızmayı başaran güneş, Batuhan'ın tam da yüzüne vuruyordu. Buğday rengi teni, sıcaklığın etkisiyle hafif kızarmakla birlikte ter içinde kalmıştı. Gözleri açılmamak için her ne kadar dirense de güneşin kurduğu baskıya daha fazla dayanamadı. Aşağıdan da mis gibi kokular geliyordu. Belli ki yaşlı anneannesi yine erkenden uyanmıştı. Batuhan, anneannesinin artık eskisi kadar dinç olmadığıнын farkındaydı ve onun yorulmasını istemiyordu. Onun o güzel kreplerini sevse de, belki bir daha ki sefere erkenden kalkıp yorulmaz diye düşünerek ve kahvaltı etmeyi sevmediğini söyleyerek, aç karnına kaç defa evden çıkmıştı. Pakize Hanım'sa bıkip usanmadan her sabah kalkıyor, kahvaltı hazırlamaya devam ediyordu. Batuhan yattığı yerde doğruldu, alnını kapatan uzun siyah saçlarını sağ eliyle geriye doğru attı. Ne zaman konuşacak olsa, mutlu olsa, heyecanlansa ya da şaşırsa bu hareketi yapardı. Bu, rutinin dışında bir duygu yüklü olduğu anlamına gelirdi.

Bir an için hissettiği hüznün ansızın ortadan kaybolup gitti. Geride, göz kenarında kabul edilmeyen küçük bir damla ve dudak kenarında istenmeyen hafif bir titreme bıraktı. Eski bina-
nın, eski ve büyük penceresinin önüne oturdu. Çocukluğundan kalma birkaç hatırayı kurcaladı. Belli belirsiz anılar zihninde belirdiler, bir süre sonra da sessiz sedasız dağılıp gittiler. Üs-
telik değerli, hatırı sayılır hiçbir iz bırakmadan... Siyah, kalın, keman yayını andıran kaşları hafif kalkmış, ahşap kokan odası-
na hüznün kokusu sinmişti. Ama anneannesinin aşağıdan gelen sesi odadaki hüzünlü havayı dağıtmaya yetti. Yüreğinde çalan, acının seslerinden oluşan senfoni o anda durmuş, çantası sır-
tında, annesinin elinden tutan çocuk da sokağın köşesinden dönüp gözden kaybolmuştu.

Pakize Hanım iyice yaşlanmıştı. Alev'in bu diyardan gö-
çüp gitmesinden sonra torununu Göreme'de büyütmeğe ısrar-
cı olsa da Kerim bunu kabul etmemiş ve Batuhan'ı da alıp Adana'ya dönmüştü. Pakize Hanım, Alev'in ölümünden son-
ra Göreme'de bir ev kiralamış, neredeyse her sabah Göreme Asri Mezarlığı'na gitmeye başlamıştı. Bu ziyaretlerin hiçbirinde Alev'in mezarı başında yalnız olmamıştı. İnsanları acıları ve se-
vinçleri yaklaştırmış. Cihan da Pakize Hanım'ın acısını yalnız yaşamasına razı olmamıştı. Yine bir gün Alev'le buluşmaların-
da Pakize Hanım'ın tam yanına oturmuş, başını onun omzuna yaslamış, kadıncağızın şaşkınlığı henüz son bulmadan cümleler ardı sıra dökülmüştü dudaklarından.

*"Bunca zamandır ikimiz de onsuzluğa alışmaya çalışıyoruz. Şu soğuk mezar taşının başında birbirimize yarenlik ediyoruz. Sessiz sedasız hüznümüz birbirine karışıyor. Geceleri sessizle-
şince her yer, daha da acıyor yüreğimdeki yara. Bilirim ki, ben-
deki yaranın acısından daha da büyüktür bir ananın yüreğin-
deki yaranın acısı. Lakin şunu da bilirim ki, yara en çok güzel anıları hatırlarken acıtıyor. Bir kelebeğin ömrü kadardı bizim*

aşkıımız. Güneş doğdu ona âşık olduğum gün. Onun gelişiyle rengârenk bir mevsim, bahar geldi kış uykusuna yatmış ruhu- ma. Sonrasında sonbahar ve ardından da bitmek bilmeyen, sonsuza dek yüreğimin tam ortasına yerleşen bir kış. Kışın or- tasında kalmış yüreğimi ancak bir ananın sevgisi ısıtır. Sen de evladın bilersen beni, yaraların kapanmasa da zamanla kabuk bağlar belki. Gel, yanıma yerleş. Bana analık, acıma ortaklık et.”

Pakize Hanım, o gün oğlu bilip yanına yerleşti Cihan’ın.

Kerim, Batuhan’ı Adana’ya götürmüştü. Bir yanda evladının acısı, bir yanda torun hasretiyle, yıllar hem bedenine hem ru- huna çok acımasız davranmıştı. Batuhan her yaz Kapadokya’ya geliyor, anneannesinin ve Cihan’ın yanında kalıyordu. Pakize Hanım kalbindeki acıları torunuyla bir nebze olsun teskin edi- yordu ve bu ziyaretler esnasında onun bazı sorunları olduğunu hissetmeye başlamıştı. En çok ihtiyaç duyduğu o günlerde Ke- rim’in daha da çok içine kapanması, çocuk sahibi olamadığı için yaşadığı bunalımla Asu’nun Batuhan’a karşı tavrı, Batuhan’ı sa- dece yalnızlaştırmakla kalmamış, hırçınlaştırmaya da başlamış- tı. Bunu fark eden sadece Pakize Hanım da değildi. Cihan da bu durumun farkındaydı. Alev’in emaneti olan Batuhan’la nor- malde çok iyi anlaşır, ancak zaman içerisinde Batuhan ona karşı da keskin tepkiler verir olmuştu. Yazları Göreme’ye gel- diğinde Cihan onunla çok alakadar olurdu. Batuhan’ın en çok sevdiği şey at çiftliklerinde vakit geçirmek ve Cihan’la fotoğraf çekmeye gtmekti. Cihan, Göreme’de açtığı küçük fotoğrafçı dükkânıyla oyalanıyor, gelin ve damatların fotoğraflarını çekip, acı çeken ruhunu onların mutluluklarıyla biraz olsun rahatlat- maya çalışıyordu. Eskisi gibi öyle büyük idealleri kalmamıştı. O alnını kapatan uzun saçlarına aklar düşmüş, gülünce kaybolan gözlerinin kenarlarında geceleri çektiği uykusuzluktan dolayı torbalar oluşmuştu. Artık neredeyse her gece birkaç kadeh rakı

içmeden uyuyamıyordu. Kimseye zararı yoktu. İçince kendi iç dünyasına dönüyor, yazları terasta, kışlarıysa odun sobasının önünde bir köşeye kıvrılıp Alev'i düşünüyordu. Alev'in gidişiyle hayatından sadece aşk değil, içindeki tüm yaşam enerjisi de gitmişti sanki.

Cihan ve Pakize Hanım, Batuhan'ın tavırlarındaki bu değişikliğin sebebini çok geçmeden çözmüşlerdi. Pakize Hanım çok istemesine rağmen torununun Göreme'de yaşaması için Kerim'i ikna edememişti. En sonunda Adana'da olmak kaydıyla, Batuhan'ın Pakize Hanım'la yaşamasına razı olmuştu Kerim. Elbette Batuhan'ı evde istemeyen Asu'nun, Kerim'in bu kararı almasında oldukça büyük bir payı vardı. Cihan, Göreme'ye tepeden hâkim olan evlerinin terasında akşam yemeği sonrası rakısının son yudumunu içerken, Adana'ya dönecek olan Pakize Hanım'a, Tepebağ'daki evinin anahtarını uzatmış, *"Biliyorum, Alev bu diyardan göç etmeseydi, Batuhan'ın o evde büyümesini çok isterdi,"* demişti. *"İlk gördüğümde o evin yaşadığına inanmıştım. Şimdi biliyorum ki, o ev derin bir sessizlik içinde. Bu sessizlik ne o eve ne de Alev'in anısına yakışıyor. Sizden ricam anneciğim, o eve yeniden ruh verin. Batuhan'ın varlığı o evi aydınlatсын, tıpkı annesinin aydınlatdığı gibi."*

Pakize Hanım zaman içerisinde oğlu gibi sevdiği, karakterine ve Alev'in ardı sıra tutmaya devam ettiği yasına saygı duyduğu Cihan'ı kırmamış ve Tepebağ'daki, yaşlı ama unutulmaz nice yaşanmışlıkları barındıran o eve yerleşmeyi kabul etmişti. Aslında o evde yaşamayı istemekteydi. Sanki bu asil ev, kızının son hatırasıydı. Her şeyden önemlisi, kızının gerçekten mutlu olduğu yerd.

Adana'ya dönüp de yaşlı semtin kendisi kadar yaşlı olan kemerli evin kapısını açtığında, içinden bir şeylerin akıp gittiğini hissetmişti. Alev'in ölümünün ardından Cihan bir daha bu eve dönmemiş, dönememişti. Her şey, o gece Cihan ve

Alev'in o dönölmez yolculuğa çıktıkları gibi kalmıştı. Cihan için Göreme'den ayrılmak, Alev'e ihanet etmek ya da onu terk etmek demektir. Alev'in ölümünün ardından Göreme'den hiç ayrılmamıştı. Zaten ayrılacak ne gücü ne de isteği vardı. Ölüm sadece toprağın altında olmak değildi. O, mutlu yanını Alev'le birlikte toprağın altına gömmüştü. Geriye sadece, kederli ve mutsuz dünyasında sevdiğine kavuşacağı günü bekleyen sadık ve âşık bir adam kalmıştı.

Pakize Hanım için hiç de kolay olmayacak yeni bir meşgale başlamıştı. Önceleri Batuhan'ın tepkileri karşısında oldukça zorlanıp yorulsa da, zamanla Batuhan'ın da sakinleşmeye başlamasıyla her şey yoluna girmişti. Elbette bu yoluna girişte Batuhan'ın resme olan ilgisini keşfetmelerinin de çok büyük rolü olmuştu. Batuhan, Cihan'ın eskiden kullandığı, üst kattaki odaya yerleşmiş ve neredeyse tüm zamanını burada resim çizerek geçirir olmuştu. Kerim'in tüm karşı çıkmalarına rağmen, Pakize Hanım'ın da desteğiyle Tepebağ Güzel Sanatlar Lisesi'nin sınavlarına girmiş ve kazanmıştı. Kerim, Batuhan'ın iyi bir özel okulda eğitim görmesini ve ileride doktor olmasını istiyordu. Elbette bu, Batuhan'ın değil Kerim'in hayaliydi. Batuhan kendi hayallerinin peşinden gitmeyi kafasına koyalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, artık Kerim bu planların hiçbir yerinde yoktu.

Zaman ne kaba sığıyordu ne de dur durak biliyordu. Batuhan son sınıfa geldiğinde, Pakize Hanım artık iyice yaşlanmıştı. Yine de kızının emanetliyle aynı şekilde alakadar olmaya devam ediyordu. Merdivenlerin başına kadar ağır adımlarla yaklaştı. Odasından inmek bilmeyen Batuhan'a seslendi. *"Küçük bey okula geç kaldığının farkında değil mi?"* Yukarıdan cevap almayınca tatlı siniri ve ısrarı sesine yansıdı. Bu sefer biraz daha gür ve gergin şekilde, *"Hey! Küçük bey, size diyorum. Sanırım beni umursamıyorsunuz,"* dedi.

Pencerenin önünde düşüncelere dalmış olan Batuhan, an-

neannesinin sesiyle irkildi. Gözünün kenarında izinsizce beliren küçük ıslaklığı parmağının ucuyla sildi. Ruhunda kalan iziyse silmek mümkün değildi. Yutkundu. Başını dik tutmayı ve acılarla baş etmeyi öğreneli uzun zaman olmuştu. Derin bir nefes aldı. Annesinin duvarda asılı duran fotoğrafıyla göz göze gelmemeye çalıştı. Biliyordu ki, kafasını kaldırıp baktığı an, yüreğine birikenler göz kenarlarından dökülüp akıp gidecekti. Hemen odanın karşısındaki banyoya geçip ellerini ve yüzünü yıkadı. Üzerini değiştirip, tahta merdivenlerden aşağı ağır adımlarla indi. Anneannesini görür görmez yüzündeki hüznü ifade, varlığını inkâr edercesine bir anda ortadan kayboldu. Elbette o hüznü hiçbir zaman hayatından tamamen yok edememişti. Sadece gerekli anlarda ortadan kaybediyordu. Konuşmasına fırsat vermeden anneannesini gıdığından öpmeye başladı.

Anneanesi, *"Çok üzüyorsun beni, Batu. Okula gecikeceksin ama hâlâ oyalanıyorsun,"* dedi. Aslında sesinin tonunda sitem değil, şımarık bir çocuğun masumiyeti, yüzünde de hoş bir tebessüm vardı.

İnsanlar yaşlandıkça çocuklaşır cümlesini boşuna demiyorlar, diye geçirdi içinden Batuhan. Hafif bir tebessüm gelip geçti yüzünden. Zaten çok uzun zamandır kahkaha atmayı unutmuştu. Öyle çok gülen bir genç de değildi. İnsanlarla arasında her zaman tatlı bir mesafe bırakmayı severdi. İç dünyasına oldukça sadıktı. Gerçek kendini, hiç kimseye göstermeyecek değerli bir hazine gibi saklamayı yeğliyordu. Aslında bu, onun dokunulmazlık zırhıydı. Daha çocukken anlamıştı gözyaşlarının faydasızlığını. O çocuk masumluğuyla, annesinin eksikliğini Asu'yla gidermek istemişti. Ama o ilk tokat aslında yüzünde değil, ruhunda patlamıştı. O anı hatırlamak ruhunda soğuk rüzgârlar esmesine neden oldu. Yüzündeki ifade bir anda sertleşti.

Pakize Hanım da bunu fark etmişti. Batuhan'ın yüzüne şaşkınlıkla bakıp, yine o çocuklara has masumiyetle, *"Hayırdır paşam, bana mı bu tavrın?"* diye sordu.

Batuhan bir anda kendine geldi. Bir şey söylemedi, masanın üzerindeki kahvaltılardan birkaç lokma alıp evden çıktı ve asi şehrin tarih kokan sokaklarından okula doğru yürümeye başladı. Adana'nın sarı sığağa yeni yeni teslim olmaya başladığı, güneşin sıra sıra evlerin arasından yüzünü pek fazla gösteremediği ama sıcaklığını yavaş yavaş hissettirdiği saatlerdi. Yokuşlu yolları arşınlayan her bir gencin kendine ait ne hikâyeleri vardı! Yoksulluğun her birini buralara sürüklediği göçle Doğu'nun birçok ilinden buralara gelmiş bu gençler için hayat, çalışmak ve hayal kurmak arasında geçip gidiyordu.

Yokuşlu ve kıvrımlı yolun hemen sonunda, Cemal Gürsel Caddesi'nin köşesindeki okulun önüne geldiğinde saatine baktı; zilin çalmasına biraz daha zaman vardı. Her sabah okul öncesi, eğer zamanı varsa muhakkak uğradığı, okulun çaprazında bulunan, hem sahaf hem de çay ocağı olan dükkâna yöneldi. Dükkânın sahibi Serkan'la iyi anlaşırdı.

Serkan uzun boylu, otuzlu yaşlarının sonuna yaklaşmış, uzun ve dağınık saçlarını devamlı atkuyruğu yapan, kızıla yakın sakalları yüzünün bir parçasıymış gibi görünen, oldukça küçük gözleri yüzünde neredeyse kaybolan bir adamdı. Aslen Tunceli doğumluydu. Evın en büyük erkek çocuğı olduğundan, babası ölünce, çalışmak için Tunceli'den ayrılmış, İstanbul'a gitmiş, uzun yıllar boyunca birçok işte çalışmıştı. İlk zamanlarda lokantada garson olarak çalışmış, geceleri lokantanın mutfağında kalmıştı. Uzun gecelerde sıkılmış, on yedi yaşındaki her genç gibi, zaman zaman gecenin sessizliğinden ürkmüştü. Tesadüfen bir müşterinin unuttuğı, 'Babalar ve Oğullar' isimli kitabı okumasıyla başlamıştı kitaplara olan merakı. Böylece, sadece kitaplara değil, aynı zamanda siyasete de olan ilgisi artmıştı. Bazarov'un sistemi ve otoriteyi inkâr edişİ, o dönemlerde oldukça zor şartlarda olan ve ezilen Serkan'ı derinden etkilemişti. Galata Kulesi'ne yakın olan, Ermenilerden kalma eski bir bi-

nanın altındaki dükkânda sahaflık yapan Filiz'le de bu vesileyle tanışmıştı. Filiz, kırklı yaşlarının ortalarında, seyrek ama bir o kadar da kıvrıcık saçlı, hafif tombul, mavi gözlü bir kadındı. Serkan oradan neredeyse her hafta eski kitaplar alıyor, kimi zaman da Filiz ona kitaplar hediye ediyordu. Böylece gelişen dostluk, okuduğu siyasal kitapların da etkisiyle, aslında pek konuşkan olmayan Serkan'ın öz güvenini beslemişti. Lokanta sahibinden yediği haksız bir tokat sonrası yaptığı başkaldırı neticesinde işsiz ve evsiz kalınca, soluğu Filiz'in yanında almıştı. Filiz de aslında ihtiyacı olmadığı halde onu işe almış, hiçbir zaman sahip olamadığı oğul yerine koyarak sahip çıkmıştı. Serkan gündüzleri sahaf dükkânında çalışıp, geceleri de dükkânın arka tarafına yaptıkları küçük odada kalmaya başlamıştı. Bir gün Filiz'in İstanbul'un arka sokaklarında gizemli bir şekilde öldürülmesi sonucu koca dükkân ve hayatla baş başa kalmıştı Serkan. Filiz'den kalan dükkânı yıllarca işletmiş, çeşitli siyasal eylemler yüzünden birkaç kez de cezaevine girip çıkmıştı. Sonra hayat, onu bir kadının ardından Adana'ya getirmişti. Sonunda kırık bir aşk hikâyesi bırakan bu yolculuk son durağı olmuştu. Küçük iki dükkânı içeriden birleştirmiş, bir tarafını sahaf, bir tarafını da çay ocağı yapmıştı.

Batuhan, dar ve uzun dükkâna girdi, Serkan'ı görmek için etrafa bakındı, göremeyince de duvarın önündeki eskitme koltuklardan birine oturdu. Hemen ocağın arkasındaki Serkan eğildiği yerden kalkınca Batuhan'ı gördü. *"Günaydın, ressam çocuk!"* dedi.

Serkan'ın ona taktığı lakaptı bu. Batuhan iri ve siyah gözleriyle önce Serkan'ı şöyle bir süzdü, sonra gözlerinde muzipçe ama sert bir bakışla, yarım ağız gülümseyerek, *"Sana da günaydın, kırmızı sakal!"* diye karşılık verdi.

Serkan bardakları sıcak suyla çalkalayıp ısıttı ve taze demlenmiş çayları doldurdu. Çaylar demlikten bardağa boşalınca,

taze çayın o kendine has güzel kokusu ortalığı sardı. Eski kâğıt kokusu ve taze demlenmiş çayın kokusu birbirine karıştı. Tıpkı tatlı suyla tuzlu suyun Cebeli Tarık Boğazı'nda buluşması gibi. Yeniyle eskinin, tazeyle bayatın buluşmasıydı bu. ayla birlikte birkaç cümle havada dolaştı. Batuhan'ın sürmeli siyah gözle-
rindeki derin manayı çok seviyordu Serkan. O bakışların arka-
sındaki gerçek Batuhan'ı görebiliyordu. Batuhan, hiçbir zaman
sahip olmadığı oğlu gibiydi. Ona hiç sarılmamış, hiç sırtını sı-
vazlamamıştı ama bu genç dostuna zaman içinde pek çok kısa
ğt vermişti. Kimisi o anda anlaşılmayan fakat zamanla anlam
kazanacak ğtlerdi.

Batuhan ayını bitirdiğinde okulun n de kalabalıklaşma-
ya başlamıştı. Serkan, *"Hadı bakalım ressam ocuk, sen okula,
ben de işimin başına,"* dedi.

Batuhan ayağı kalktı, ciddi ama bir o kadar da muzip sırıtı-
şıyla, *"Görüşürüz o zaman, kırmızı sakal,"* dedi. Tebessmünün
sıcaklığını, eski kâğıt ve taze demlenmiş çay kokusunun birbiri-
ne karıştığı sahaf dükkânında bırakarak okuluna gitti.

Gitmek
Kader rüzgârına kapılıp ardına bakmadan
Sadece yürümek
Adım adım ruhunu bırakarak geride
Gitmek sadece gitmek değil
Bir beton binayı geride bırakmak da değil
Küçük bir sokak lambasını
Köşedeki simitçiyi
Zahide Abla'yı
Bakkal Mehmet Amca'yı
Eski kâğıt ve taze çay kokan sahaf dükkânını
Geride bırakmak
Anılarını ve yaşanmışlıkları
Gitmek, bir yol da değil
Zorunluluk...

C. Fırat İzgi

2

Veda

Okulun zili çalmıştı. Kapıda müdür yardımcısı olan Münevver Öğretmen duruyordu. Zayıf, uzun boylu, esmer, sivri yüzlü, kısa ve siyah saçlarının diplerinden çıkmış beyazları hiç eksik olmayan, tatlı sert bir kadındı. Aslında pek sert sayılmazdı, daha çok kuralcı denilebilirdi. Şu ana kadar hiçbir öğrencisine bağırduğu görülmemiş olmasına rağmen tüm öğrencileri ondan çekinirdi. Belki de sert görünümü, hayata ve insanlara mesafeli duruşundan kaynaklıydı. Batuhan da Münevver Öğretmen dâhil, tüm öğretmenleri ve okul arkadaşlarıyla arasına tatlı bir mesafe koymayı tercih etmişti. Aslında annesiz büyümenin verdiği bir ezilmişlik vardı yüreğinin derinlerinde bir yerlerde. İnsanlara karşı koruduğu bu mesafe onun zırhıydı. Kırılmaktan korkan bir çocukken üzerine giydiği bu zırhı yaşı ilerledikçe de

çıkarmamıştı. Münevver Öğretmen pek belli etmese de ayrı severdi aslında Batuhan'ı. Batuhan, okulun büyük kemerli kapısından geçerken, yüzündeki keskin ve sert ifadeyi yumuşatan bir bakışla öğretmenini başıyla hafifçe selamladı. O da bu selama kayıtsız kalmadı. Başını hafifçe öne eğdi ve gözlerini kapatarak selamı aldı.

Batuhan birkaç adım ilerledikten sonra, tüm okul binasını gören küçük bahçenin ortasında durdu. Bu eski binayı seviyordu. Sıvaları yer yer dökülmüş sarı renkli duvarlarını, Adana'da Tepebağ dışında pek rastlanmayan çatısını, tahta pervazların çevrelediği pencerelerindeki demir parmaklıklarını, beton bahçe merdivenlerinden sonra içeride, attığı her adımda sanki tarihin içinde yürüyormuş hissini uyandıran yaşlı ahşap merdivenlerini ve dünle bugünü aynı çatı altında bulunduran ruhunu seviyordu.

Okulun bitmesine çok az bir zaman kalmıştı. Belki de hiçbir şey ona bu tarihî binadan ayrılmak kadar hüzünlü gelmiyordu. Sadece bu binaya değil, Tepebağ'a da âşıktı. Bu semte farklı bir bağla bağlıydı. O yokuş yolları çıkarken bile hiç gocunmazdı. En çok sabahlarını severdi Tepebağ'ın, çünkü yazları güneş henüz ortalığı ısıtmadan hafifçe esen serin rüzgâr eski ahşap kokusunu içine alır, tüm mahalleye dağıtırdı. Çevredeki çam ağaçlarının reçine kokusu, yüzyıllardır bir binanın içine sıkışmış küflü ahşap kokusunun özüne karılırdı. Kışlarıysa güneşin çocuğu Adana'da, sabahın ilk saatlerinde güneş yüzünü gösterince çıkardı Tepebağ'ın asıl tadı. Gecenin ayazında üşüyen ahşap, güneşin dürtmesiyle kokusunu etrafa yeniden yayardı. Batuhan yaz ya da kış, zamana meydan okuyan bu sokaklara çıktığında her sabah derin bir nefes çekerdi içine. Onun için anne kokusu kadar özeldi bu sokakların kokusu.

Okul bahçesinde bunları düşünerek dururken, arkasında duran birinin onu izlediğini hissetti. Ayrılığın hüznünü taşıyan

yüz ifadesi birden zırhının altına girdi. O mağrur, kendinden emin, mesafeli genç ortaya çıkıverdi. Tam arkasını dönmeye hazırlanırken, omzundaki eli hissetmesiyle arkasını dönmesi bir oldu. Oldum olası ona habersizce dokunulmasından hoşlanmazdı. Ona dokunanın kim olduğunu gördüğünde, gözlerindeki sert ve demire değse eritecek kızgın bakış biraz olsa yumuşasa da yüzündeki sert ifade asılı olduğu yerde hâlâ duruyordu.

"Kardeşim, arkamdan sessizce yaklaşma ve bana habersiz dokunma diye sana kaç defa söyledim?" dedi.

Sadık, Batuhan'ın yüz ifadesinden çekindiğini hissettiren ürkek ses tonuyla kekeleyerek, *"Ka-kardeşim, şa-şaka yapmak is-istedim,"* dedi.

Oldukça zayıf olan Sadık sadece korkunca ve heyecanlanınca kekelerdi. Sivri burnu, köse sayılacak kadar tüysüz ve küçük suratında en dikkat çekici noktaydı. Orta boylu, esmer tenliydi, aslında pek de yakışıklı sayılmayacak bir gençti. Batuhan'ın okuldaki en samimi arkadaşıydı. Hürriyet Mahallesi'nin dar ve birbiri içine girmiş evlerden oluşan sokaklarından birinde oturuyordu; hani yazları tüm mahalle kadınlarının kapıların önüne çıkıp çekirdek eşliğinde sohbet ettikleri, kocaların akşam yer sofrasında yemek yendikten sonra ya ana cadde üzerindeki kahveleri doldurduğu ya da televizyon karşısında spor programı izlediği, çocukların yalın ayak sokaklarda koşturduğu, garibanlığın iliklere kadar hissedildiği sokakların birinde. Ailesi 90'lı yıllarda Bingöl'den göç etmişti. Terör belasının tüm ülkeye kara günler yaşattığı, zorunlu göçlerin insanları topraklarından ettiği yıllarda. Babası inşaatlarda ustalık yapıyordu. Altı kardeşi daha vardı. İçlerinden sadece Sadık ve en küçük kız kardeşi okuyorlardı. En büyük ablası henüz on yedi yaşındayken amcasının oğluyla evlendirilmişti. Dört abisinin ikisi yine inşaatlarda çalışıyordu. Bir abisinin belediyeden izin alarak İstasyon Meydanı'nda açtığı simit tezgâhı vardı. Bir abisi de sanayide, bir oto

tamircisinde kalfalık yapıyordu. Sadık resmi yapmayı oldum olası çok sevdiğinden, araştırıp sınavlara girmiş ve kazanmıştı. Önceleri oldukça azimli ve çalışkandı. Zaman ilerledikçe okula ve okulun burjuva yönüne aidiyet sağlayamadığından, okulu boşlamaya başlamıştı. Okulda kullanılan malzemelerin pahalı oluşu da onu çoğu zaman yormaya başlamıştı. Fakat bir şekilde istediğini elde etmeyi becerabilenlerdendi. Yaşadığı semtin, insanı kötülüğe çeken bir yönü de vardı. Okulda geçirdiği saatler dışında bambaşka ve dostlarından bile sakladığı gizli bir hayat yaşıyordu. Pek dost edinmeyen Batuhan'la yolları bir okul çıkışında, Sadık'ın birkaç kişi tarafından tartaklanmasıyla kesilmişti. Serkan'ın küçük sahaf dükkânında olan Batuhan, dükkânın önünde Sadık'ın tartaklandığını görünce dışarı çıkmış, Serkan da hemen arkasından fırlamış, görünüşleri pek tekin olmayan gençlerin elinden onu kurtarmışlardı. O gün başlayan dostluk zamanla ilerlemişti. Aralarında yaş farkı olmamasına rağmen daha oturaklı ve ağırbaşlı olan Batuhan, Sadık için bir abi ya da bir akıl hocası gibi olmuştu.

Sadık, Batuhan'ın sert bakışlarıyla donup kalmıştı. Aslında bunun için daha önce de uyarılmıştı ama içindeki muzip ve düşünmeden hareket eden o çocuğa mâni olamıyordu. Batuhan tıpkı Adana'ya rengini vermiş portakal gibiydi; içi dışı birdi ama kabuğunu soymadan yiyemezsiniz. Biraz emek harcayıp kabuklarını soyabilirsiniz içini görebilirdiniz.

Yüzündeki ifadeyi hiç istemese de biraz yumuşatan Batuhan, *"Günaydın, kardeşim. Hayırdır, bugün erkencisin?"* dedi.

Onun ifadesindeki yumuşamayı yakalayan Sadık, *"Okulun son haftası biraz fazla zaman geçirmek istedim,"* dedikten sonra içinden derin bir oh çekti ama içindeki çocuğa kızmayı da ihmal etmedi. Zaten başına ne geliyorsa içindeki çocuğun pervasız ve tutarsız davranışları yüzünden geliyordu. O yaramaz çocuk, Batuhan'ın bilmediği o kadar suç işlemişti ki... Bunları

Batuhan'ın öğrendiğini düşünmek bile istemiyordu.

"Ne adamsın sen ya! Dört yıl boyunca okula geç geldin, şimdi okul bitiyor diye erken mi geliyorsun!"

Sadık muzip bir gülümsemeyle cevap verdi. *"Öyle söyleme Batu ya, okul bitiyor diye gerçekten üzülüyorum."*

O sırada tarihi okulun bahçesinde yankılanan ikinci zil, öğretmenlerin sınıflara gideceğinin habercisiydi. Batuhan alnına düşen saçlarını sağ eliyle geriye doğru attı. Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. *"Hadî kardeşim, gidelim. Bak ne yaptın ettin, yine geç kalmayı başardın."*

Okul binasının ana girişindeki beton merdivenlerden sonra büyük bir kapıdan geçiliyor ve sağlı sollu uzanan ahşap merdivenlerle ikinci kata çıkılıyordu. Batuhan'ın okulda en sevdiği yerlerden di bu merdivenler. Bir iç mekân çizim ödevinde bu merdivenleri kullanmıştı. Önce cep telefonu ile fotoğrafı almış, ardından da özenerek çizmişti. Bu eski binanın içindeki eskimiş sedir ağacı kokusunu da seviyordu. En çok da burada hissediyordu bu doyulmaz kokuyu. Sınıfa geldiklerinde desen dersi öğretmeni Kadir Bey çoktan içeri girmişti. Kısa boyuna rağmen atletik vücutlu, kel olduğunu gizlemek için tüm saçlarını kazıtan, beyaz tenli, güleç yüzlü, kırk yaşlarında bir adamdı. Kapıyı çalıp içeri giren Batuhan ve Sadık'a ince çerçeveli gözlüğünün üzerinden baktı. Kalın ve güçlü sesiyle, *"Hadî bu tıknaz kara oğlanın geç kalmasına alıştık..."* dedi. Sadık'ı tanımlarken kullandığı sözcükler tüm sınıfta kahkahaya sebep olmuştu. Elini kaldırarak susmalarını işaret etti. Hafif kıkırdamalar olsa da sınıfın çoğunluğu susunca, kaldığı yerden sözlerine devam etti. *"...ama sana hiç yakışmadı, Batuhan. Sanırım okulun son haf-tası olunca sen de kendini bıraktın."*

Batuhan önce sınıfa şöyle bir göz gezdirdi. Neredeyse tüm sınıfa göz göze geldi. Artık sınıfta kıkırtılar da kalmamıştı. Hafif çekik ve doğuştan sürmeli gözlerinin sert bakışları, Kadir

Öğretmen'in el kaldırmasından daha etkili olmuştu. Hiç konuşmadan en arka sıradaki yerine geçerken, en önde oturan Sarin'le göz göze geldi. Sarin, uzun siyah saçları neredeyse beline kadar ulaşmış, iri siyah gözleri küçük yüzünde nadide mücevherleri andıran, uzun boyunun büyük bölümünü bacaklarının oluşturduğu, buğday tenli, güleç yüzlü bir Ermeni kıızıydı. Ailesi, yüzyıllardır bu topraklarda yaşayanlardan geriye kalan birkaç Ermeni aileden biriydi. Diğerleri ya bu topraklardan göç etmek zorunda kalmış ya da zamanla toplum içerisine gizlenip asimile olmuşlardı. Sarin'in ailesi 1909 yılında, Osmanlı'nın son dönemlerindeki olaylarda, Adana'dan önce Yunanistan'a, oradan da İngiltere'ye göç etmişti. Fakat büyük büyük ninesi Sarah, kocası hastalanıp ölünce, doğduğu toprakların hasretine dayanamamış, cumhuriyetin ilanından sonra iki oğlunu da alıp doğduğu topraklara geri dönmüştü.

Ailesi, Kozan bölgesinde portakal bahçeleri olan varlıklı bir aile olmasına rağmen, Sarin içindeki sanat tutkusu nedeniyle, özel bir kolej yerine Adana'nın unutulmuş, tarih kokan semtindeki bu okulu tercih etmişti. Batuhan'la bu yönleri çok benziyordu. Batuhan da babasının tüm ısrarlarına rağmen özel okul yerine güzel sanatlar lisesini tercih etmişti. Elbette onun bu tercihi Sarin'in kararı kadar kolay ve aile desteğiyle olmamıştı. Kerim, oğlunun da onun gibi doktor olmasını çok istiyordu. Bu nedenle ona çok baskı yapmıştı. Anneannesini o dönemde Kerim'le büyük tartışmalar yaşamış ve sonunda Batuhan, babasının tüm ısrarlarına rağmen kendi istediğini yapmıştı.

Sarin, Batuhan'ın sınıfta ve hatta tüm hayatında konuşup sohbet ettiği tek kızdı. Kadir Öğretmen, Batuhan'ın kendi halindeki tavrını fark etmiş, ikili gruplar halinde hazırlanması gereken bir dönem ödevi için Batuhan ısrarla Sadık'ı istemesine rağmen onu Sarin'le eşleştirmişti. Sarin, mecburen kurulan bu ortaklık sayesinde, sıcak ve samimi tavırlarının da etkisiyle Batuhan'ın

gıydiği mesafe zırhını delmeyi başarmıştı. Onun yaşlı semtteki yorgun evini ziyaret etmiş, büyük ninesi Sarah'tan duyduğu, Tepebağ'ın geçmişine ait hikâyeleri ona anlatmıştı. Batuhan onun Ermeni asıllı olduğunu bu sayede öğrenmişti. Sarin, bu semtte aslında Ermenilerin yaşadığından, Osmanlı'nın son döneminde yaşanan talihsiz olayların, yüzyıllarca kardeş gibi yaşayan insanları nasıl da birbirine düşman hale getirdiğinden bahsetmişti. Belki de ardındaki bu yaşanmışlıklar ve bir hikâyesinin oluşu Sarin'i kendisine yakın hissetmesine sebep olmuştu.

Her denizin iki kıyısı vardı. Fakat gün geçtikçe, bu yakın dostluk Sarin'in yüreğinde farklı kıyılara doğru yelken açmıştı. Yanından geçen Batuhan'a göz kırptı. Batuhan'ın yüzündeki sert bakış bir an hoş bir tebessümün arkasına saklandı. Yanaklarındaki gamzeleri, kafasını yuvasından uzatan köstebek misali bir an belirip kayboldu. Yerine otururken, sert bakışı saklandığı yerden hemen çıktı.

Sarin biraz yüksek bir sesle, *"Bu tavrının nedeni nedir hiç anlamıyorum!"* dedi.

Batuhan ona sert bir bakış fırlattı. *"Bence biraz düşünürsen çok iyi anlarsın."*

Aralarındaki bu konuşmadan ve esen soğuk rüzgârların esintisinden bunalan Sadık, her sıkıldığında ve bunaldığında yaptığı gibi, vücudunun belirli yerlerini kaşıyarak konuşmanın ortasına daldı. *"Hayırdır ya, ne oluyor size yine?"*

Kısa sessizliği Batuhan bozdu. *"Hiçbir şey olmuyor. Küçük hanım hatasını biliyor."*

Sarin'in kara elmasları andıran gözleri sinirden daha da büyümüştü. *"Hayır efendim, hatamı bilmiyorum ve ben küçük hanım falan değilim."*

Batuhan dalga geçen bir ifadeyle, *"Vaaay,"* dedi.

Öfkesi iyiden iyiye artan Sarin, *"Konuşacak mısın, yoksa ağzından lafları çekmek için kerpeten mi lazım, beyefendi?"* dedikten sonra kollarını göğsünde birleştirdi.

Onun bu sözleri karşısında Batuhan gülmemek için her ne kadar dişlerini sıkırsa da, alaycı gülümsemesi bir an görünüp ortadan kayboldu. *"Benimle dostluğuna devam edeceksen o çakalla samimiyetine dikkat edeceksin,"* dedi.

Sarin cevabını bildiği bir soru sordu. *"Çakal derken? Kimi kastettiğini bilirsem her şey daha kolay anlaşılır sanırım, küçük bey."*

Batuhan bu sefer oldukça kızmıştı. Siyah kaşları alnının orta yerinde buluştu. Onun yüzünde oluşan bu kızgın ifade Sarin'i değilse de Sadık'ı tedirgin etmişti. Olayın daha fazla büyümesini istemeyen Sadık, Batuhan'a baktı ama yüzündeki ifadeden hoşlanmayınca Sarin'e dönerek, yine ortamı yumuşatmak için, *"Sarin, hayırdır kanka, derdin nedir?"* diyerek araya girdi.

Sarin, göğsünde birleştirdiği kollarını bir anda açıp ellerini beline koydu. *"Benim derdim falan yok. Küçük beyimizin tribinin sebebini öğrenmeye çalışıyorum."*

Batuhan, Sarin'in üstüne gelmesinden hoşnut olmasa da kelimelerini seçmeye ve yumruklarını sıkarak öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. *"Bak Sarin, benimle olan dostluğunun sürmesini istiyorsan Okan denilen o çakalla arana mesafe koymalısın. Bu konuyla ilgili seninle daha önce konuşmuştuk."*

Sarin'in yüz ifadesi aniden değişmişti. Suçlu ve yaramaz çocuklar gibi, ellerini nereye koyacağını bilemedi. Batuhan gerçekten de Okan konusunda onu uyarmıştı. Okan, Batuhan'ın okulda ters düştüğü tek kişiydi. İlişkilerini hep mesafeler üzerine kurmaya çalışan Batuhan'ın, gördüğü her şeyle dalga geçmeye çalışan, samimi yetsiz, yılışık gülüşünü suratından hiç eksik etmeyen, insanlarla dalga geçmeyi eğlence sanan, uzun

boyu, sarışın, yeşil gözlü, ukala bu çocukla yıldızı bir türlü barışmamıştı. Sarin'se babasının ortağının oğlu olan, aslında pek de hoşlanmadığı Okan'la öyle aşırı bir samimiyete sahip değildi.

Bir genç kız, genç bir kadın, hatta olgun bir kadın, daha da abartırsak çok güçlü bir kadın da olsanız, bir erkek tarafından korunmaya çalışıldığınızı ya da kıskanıldığınızı hissetmeniz gurunuzu istemeden de olsa okşar. Bazen de bu anlar hayatınızın mihenk taşlarından birisi olur. Sarin her ne kadar kızsada, aslında içinde bir yerlerde yeşeren kadınlık iç güdüsünün bu durumdan hoşnut olduğu kesindi. Yine de içindeki duyguyu bastıran gençlik hırsları, şimdilik yüreğini titreten *kıskanılmak* güdüsünün önüne geçiyordu.

"Yine her zamanki gibi sadece kendi doğrularının etrafında dönüyorsun. Sadece kendi doğrularınla yargılıyorsun," dedi.

Batuhan kaşlarını çatarak, sert ve manalı bir bakış attı. Aslında söyleyecek çok sözü vardı ama, *"Kötülük ruhlara düşmüş kara bir lekedir. Onun lekesiyse ruhunu aşmış ve tüm bedenini sarmış. İlla o kötülüğün içinde boğulacağım diyorsan senin için yapabileceğim bir şey yok. Evet, doğrularına çok önem verdiğim bir gerçektir. Çünkü onlar, beni ben yapan yegâne şeylerdir,"* demekle yetindi. Konuşması bittiğinde, oturduğu banktan kalktı. Sarin'in burnunun dibine kadar yaklaştı.

Sarin kendisinden biraz daha uzun olan Batuhan'a bakmak için başını yukarı kaldırdı. Aslında bu bakış sadece bir bakıştan ibaret değildi. Seviyordu onun bu asi ve inandıklarının arkasından giden güçlü tavrını. Bir an için güçlü bir kral gibiydi Batuhan ve kendisini de kurtarılmayı bekleyen Rapunzel gibi hissetmişti. Ama bu duygu da diğer hırçın duyguları arasında ezilip kayboldu. *"Nereden çıkarıyorsun onunla samimi olduğumu anlamıyorum."*

Batuhan kendinden emin bir ses tonuyla, *"Ben çıkarmıyorum, Instagram'daki takip isteğini kabul etmen ve fotoğrafları-*

nın altına yaptığın yorumların çıkartıyor,” dedi. Söylediklerine, diğerleri gibi kendisi de şaşırmıştı. Sıktağı yumruğuna rağmen zihnine ve dudaklarına söz geçirememişti. Nereden dökülmüştü ki bu cümleler şimdi? Ceza vermek istercesine dudağını ısırdı. Sarin ne düşünecek şimdi, diye geçirdi aklından. Sosyal medya hesabından kimleri takip ettiğini kontrol ettiğini anlamış mıydı?

Sarin bu açığı kaçırmamıştı tabii. Hatta Sadık da kaçırmamıştı ama yine de konu havada kalmasın diye yeni bir cümle atıp ortamı kaynatmak, hani final maçlarının yarıda kalması için atılan sis bombaları gibi, bir sözle konuyu başka bir yöne kanallize etmek istedi. *“Ulan şu sanat tarihi hocasına ben var ya! Bu adam beni kesin bırakacak. Baksana, uzaktan nasıl da pis pis sırtıyor.”*

Ne var ki ortalıktaki toz ve duman dağılmamıştı. Batuhan gözlerini hiç ayırmadan Sarin’e bakmaya devam ediyordu. Asi ruhlu Ermeni kızı Sarin de aynı şekilde karşılık vermeye devam ediyordu. *“Bir insanla sosyal medyada takipleşmekle ya da iki fotoğrafının altına yorum yazmakla yakınlaşmazsın. Beni deli ediyorsun! Kapatacağım zaten Instagram hesabımı da, iyice sıkıldım.”*

Batuhan’ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. *“İyi edersin,”* dedi. *“Belli ki iyi yönetemiyorsun sosyal medyayı.”*

Sarin kızmıştı. Kızgın bir boğa gibi burnundan soluyordu. Dörde kadar içinden sakince saydı ve derin bir nefes aldı. Kızgınlığını her ne kadar gizlemeye çalışsa da beyaz yanaklarındaki kırmızılık buna izin vermiyordu. *“Herhangi biriyle konuşma konusunda kimse beni kısıtlayamaz,”* derken iri gözlerindeki öfke hâlâ dinmemişti.

Batuhan aynı alaycı ifadeyle, *“Seçimlerinde özgürsün, küçük hanım,”* dedi. Sanki onu daha da kızdırmak istiyor gibiydi.

"Beni daha fazla sinirlendirmeden sus lütfen!"

Batuhan amacına ulaşmıştı, konuşurken Sarin'in sesi titremişti. Onun öfkesini fark edince üzerine gitmeye karar verdi, çünkü ona kızgındı. *"Eğer susmazsam ne yapacağımı merak ediyorum ama görmek istediğimden pek de emin değilim. İstersen git artık, yoksa kalbini gerçekten kıracağım."*

Sarin öfkeden deliye dönmüştü. İçinde birikenleri o anda kusmak istese de yapmadı, sadece yüzüne baktı. O şirin görüntüsünün altında aslında asi ve bir o kadar da hırçın bir kız vardı. Öfkesini kontrol etmekte hiç bu kadar zorlanmamıştı. Hızlı bir şekilde arkasını döndü ama tam adım atacakken vazgeçip tekrar ona döndü. İçinde biriken öfkenin bir kısmını daha bırakmak adına, *"Her şeyi çok iyi bildiğini ya da her konuda haklı olduğunu sanıyorsun ama şunu unutma ki, baktığınla gördüğün farklı olabilir, küçük bey,"* dedi. Son cümlesi de dudaklarının arasından döküldükten sonra yürüyüp gitti. Tıpkı oyuncaklarını ortalığa saçıp toplamadan giden küçük bir çocuk gibi, içindekileri dökmüş, her tarafı dağınık bırakarak gitmişti. Kızgın bir genç adam ve her şeyden bihaber olan Sadık'ı ardında bırakmıştı.

Sadık kafasını kaşıyarak, *"Kanka, cidden bu sanat tarihi hocasının var ya..."* diye söylendi. Gergin havayı bir kez daha dağıtmak istemişti.

Batuhan onu duymadı bile. Çekip giden ve okulun büyük kapısından çıkan Sarin'i gözleriyle takip ediyordu. Yumruğunu daha çok sıkı. Sadık kasvetli havayı dağıtamadığını anlamıştı. Kimse sanat tarihi hocasına neden kızdığını da sormamıştı. Aslında sanat tarihi hocası Feridun Bey'in bir kabahati yoktu. Sadık verilen dönem sonu ödevini süresinden bir gün sonra ancak teslim etmişti. Hoca, ödevi kabul etmeyeceğini, not vermeyeceğini söylese de teslim almış, iyi de bir not verip Sadık'ı geçirmişti. Elbette Sadık bu durumdan habersizdi.

Batuhan ancak birkaç dakika sonra kendine gelebildi. Aslında çabuk öfkelenen bir karakteri yoktu. Çevresindeki insanlarla öfke ya da sevgi bağı kuracak samimi ilişkiler içerisinde bulunmamayı tercih ediyordu. İnsanlarla arasına koyduğu o mayınlı tarlayı bugüne kadar birkaç insan geçebilmişti. Bazıları hayatına doğuştan dâhil olurken, Sarin, Sadık ve Serkan'ı bu mayınlı tarladan kendisi geçirmişti.

Önünden geçen Okan'ı son anda fark etti. Şöyle tepeden tırnağa süzdü. Okan da başını çevirip alaycı bir bakış attı. Öyle uzun süren bir bakış değildi. Çekindiğini sezdirmeden, bir an süren alaycı bakışını kendisiyle birlikte alıp götürmüştü. Ortada delil bırakmak istemeyen suçlular gibiydi. Batuhan'sa ardından bakıp, ondan neden bu kadar nefret ettiğini hatırladı.

Geçen yıldız, okulun yarıyıl tatiline girdiği gündü. Okul çıkışı tüm öğrenciler dağılmış, geride Batuhan kalmıştı. Eve gitmek yerine çarşıya doğru yönelmişti. Okulun caddeye bakan duvar kenarında bir kalabalık fark etmişti. Yaklaştıkça, ilkokul çağında bir çocuğun ağladığını, onun hemen yanı başında duran Okan'ı ve züppe arkadaşlarını görmüştü. Küçük çocuğun tartışına çıkıp

Batuhan ona bakıp gülümsedi. Hani öyle çok gülmedi ama yüzünde anlık beliren gülümseme, orada olmaya alışık olmadığından, yerini çabucak terk edip gitti. Geldiği meçhule, hiç gelmemiş gibi... Batuhan okul bahçesinin ortasına doğru yürüdü. Neredeyse boşalmış olan bahçenin ortasına geldiğinde okula dönüp iç çekerek baktı ve, *"Biliyor musun, sen de dâhil birçoğunuz farkında değilsiniz ama bu ayrılığın hüznünü yanını tüm benliğimde hissediyorum,"* dedi. *"Bu, sadece ahşap kokulu bir binadan ayrılmak değil. Bu, geçmişten ve bugünden ayrılmak, köşedeki simitçiden, hademe Zahide Abla'dan ayrılmak, kışın titreyerek yanan sokak lambasından ayrılmak ve her şeyden önemlisi de çocukluğumuzdan ayrılmak demek. Dışarıda bizi bekleyen farklı bir yolculuğa ilk adımı atmak demek. Farklı ve acımasız..."*

3 Baba

*"Ağaç dalındayken bilmezmiş yaprağın kıymetini,
Düştüğünde anlarmış onu ne kadar sevdiğini."*

Mevlânâ

Derin bir nefes daha çekti sigarasından. Arkasında durmuş, onu izleyen Asu'yu fark etmemişti. Birbirlerinin varlıklarını unutalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Asu artık o heyecan dolu konuşmalar yerine Kerim'in canını acıtan kelimelerin esiri olmuştu. Çocuğunun olmayışının intikamını sadece kendinden ve hayattan almıyor, Kerim için hayatı çekilmez hale getiriyor, onu da yiyip bitiriyordu. Asu, avına odaklanmış yırtıcı bir karadul misali sakince bekledi. Az önce sessizce dinlediği konuşma hakkında sert bir üslupla ve nefretiyle sarıp sarmaladığı kelimelerle, "Hâlâ kendini yiyip bitirmekten vazgeçmiyorsun," dedi. "Çocuk, sen ne dersen mutlaka tersini yapıyor. Özel okula göndermek istedin, gitmedi. Yanımızda kalmasını istedin, o köhne evde anneannesiyle yaşamayı tercih etti. Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Oğlun senden nefret ediyor!"

Sözleri tıpkı zehir gibiydi. Eskiden sarışınlığın arkasına gizlediği esmerliğini, siyaha boyattığı saçlarıyla artık kabullenmişti. Yıllar geçtikçe içinde büyüttüğü hırsların ve üzüntülerin yüzünü de oluşturduğu çizgiler, çirkinliğini iyice gün yüzüne çıkarmıştı. Kerim onu duymazdan geldi. Aslında bu, bir çeşit sessiz isyandı. Başını kaldırdı, bıkkın ve yorgun bir bakış attı.

Onun konuşmayacağını anlayan Asu, zehrinin öldürmeye yetmediğini anlamış olacak ki zerk etmeye devam etti. *"Onun bu yaptığı, bulup da bunamaktan başka bir şey değil. Bizi bu kadar üzmeye hakkı yok."*

Kerim işte o an sus dercesine elini kaldırdı. Hiç beklemediği bu hareket karşısında şaşırان Asu konuşmaya devam edecekti ki, Kerim, *"Ortada senden başka bız kalmadı, Asu,"* diyerek onun konuşmasına fırsat vermedi. *"Sen bizi gömeli çok uzun zaman oldu. Üstelik gömdüğün bizim üzerinde çiçekler değil, karaçalılar bitiyor."*

Asu şaşkıındı. Beklenmedik bir anda gelen bu sözlerle tam da kötülüğünden vurulmuştu. Yaşama karşı duyduğu nefreti içinde dizginlemekte zorlanırken, Kerim'in havaya savurduğu sözleri sindirip yok etmek istercesine derin bir iç çekti. Konuşmanın burada son bulduğunu anlamıştı. Odadan ansızın ayrılışıyla geriye kalan, Kerim'in ruhuna ektiği huzursuzluktan başka bir şey olmadı.

Yalnızlığıyla baş başa kalan Kerim, oğlunu düşündü. Sonsuz yolculuğuna giderken Batuhan'ı ona emanet eden Alev'i düşündü. Hangi zaman diliminde bu kadar koptuklarını düşündü. Hâlbuki oğluyla ilgili birçok hayali vardı. Yüreğinde biriktirdiği ama hayal kırıklıklarından öteye gitmeyen bir dolu hayal. Oğlunun ilk isyan bayrağını çekışı güzel sanatlar lisesiyle olmuştu. Kerim önceleri kabul edemese de sonradan Batuhan'ın isteklerine saygı duyup kabullenmişti. Fakat bu, aralarında oluşan mesafeyi aşmaya yetmemişti. Sigarasından derin bir nefes çek-

ti. İçinde biriktirdiği tüm sıkıntıları da sigarasının dumanıyla üflemek istedi. Ama dışarı çıkan sadece gri dumandan başka bir şey olmadı. Aklına oğlunu berbere ilk götürüşü geldi. Zaman ne arsız bir çocuktü. O günlerin ne çabuk geçtiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Batuhan'ın çocukken sık sık hastalandığı günler geldi aklına. Bir akşam Pakize Hanım'la telefonda konuşurken Batuhan'ın bronşitlerini üşüttüğünden bahsetmişti. Ertesi sabah gün yeni ağardığında kapının uzun uzun çalan ziliyle uyanmışlardı. Pakize Hanım akşam telefonu kapatır kapatmaz soluğu Adana'da almıştı. Kapıyı açtıklarında karşılarında Pakize Hanım ve kardeşi Hakan'ı görünce şaşırıp kalmışlardı. Pakize Hanım, Batuhan'ı bir süreliğine alıp kardeşi Hakan'ın evine götürmüştü. Kerim'in, Pakize Hanım'ın yüzündeki o tedirgin, anaç ifadeyi hatırladığında yüzünde hafifçe beliren tebessüm, Asu'nun Pakize Hanım gittikten sonra yaptığı konuşmayı hatırlayınca birden kayboldu. Pakize Hanım'ın aslında ona karşı fazlaca anlayışlı davrandığının ve içindeki seslerle konuşmamaya özen gösterdiğinin her zaman farkındaydı. Asu'yu her ne kadar sorumsuz ve çocuk büyötmek konusunda beceriksiz görse de tek bir söz etmediğini de fark ediyordu. Pakize Hanım'ın onu arayıp, *"Bu çocuğu götürüp bir okutalım. Kesin nazar var,"* dediği günü hatırladı. Kerim her ne kadar, *"Batuhan da tıpkı benim gibi, ben de çocukken sık sık hastalanırdım,"* dese de nafile, ikna edememişti. Çukurova'nın bereketli topraklarında sadece pamuk ve narenciye yetişmiyordu. Bu topraklar, farklı kültürlerden insanları da bir arada bünyesinde büyütüp yaşatıyordu. Adana Arapları'nın yoğun olarak yaşadığı, Adana'yı tam da yüreğinden ikiye ayıran Seyhan Nehri'nin diğer tarafındaki Karşıyaka semtinin arka mahallelerinden birindeki hocaya beraber gitmişlerdi. Adana Arapları arasında oldukça saygın olan hoca önce okuyup üflemiş, ardından da adak olarak, yedi yaşına gelene kadar çocuğun saçlarının kesilmemesi ve günü gelip kesildiğinde de büyük bir ziyafet verilmesi gerektiğini söylemişti.

Kerim önceleri bu işe karşı çıksa da Pakize Hanım'ı kırmamış, Batuhan yedi yaşına gelene kadar saçlarını kestirmemişti. İli- kula başlayacağı zaman oğlunu elinden tutup berbere götür- müştü. Batuhan ilk defa oturduğu berber koltuğunda korkup yaygarayı basmıştı. Kerim, berber koltuğuna oturup Batuhan'ı da kucağına almış, ancak sakinleşen Batuhan saçlarının kesil- mesine izin vermişti. Oğlunun savunmasız bir şekilde kollarının arasına sığındığı o günü hatırlayınca yüreğinde buruk bir sevinç belirdi. Şimdilerde uzak bir hatıradan ibaret olan o günü hatırlamak yüreğini sızlatmıştı.

Cep telefonunu aldı. Oğluna bir mesaj yazdı.

'Seni çok seviyorum ve çok özledim. Sen de istersen bu hafta sonu biraz vakit geçirelim mi?'

Eli gönder tuşunun üzerinde, yazdığı mesaja uzunca bir süre baktı. Yüreğiyle mantığı arasındaki Ara'ya bir süre öylece bekledi. Duygularını ifade etmekte her zaman zorlanırdı. Zamanı geri getiremeyeceğini biliyordu. Zamanında yapamadığı her şey için şimdi yüreğinden diline tek kelime dökülüyordu; keşke!

Ne kadar istese de mesajı gönderemedi, taslaklara kaydet- ti. Daha önce kaydettiği onlarca mesaj gibi... Batuhan'ın en sa- vunmasız dönemleri Kerim'in de kendi iç dünyasındaki savaşı kaybettiği dönemlerdi. Sonradan oğluna kol kanat olamadığı için içinde kurduğu mahkemelerde çokça yargılayıp mahkûm etmişti kendini. Asu'nun öfkesi altında ezilen oğluna yeterince sahip çıkamamış ve evden ayrılışına sessiz kalmıştı. Batuhan'ın Pakize Hanım'ın yanına yerleşmesine izin vererek, aslında onun savaş alanından uzaklaşmasını istemişti. Fakat Batuhan, ergen- liğin de etkisiyle istenmediğini düşünmüş, yüreğini de alıp göç etmişti. İşte o günden sonra babayla oğulun arasında hiç ka- panmayacağını düşündükleri mesafeler açılmaya başlamıştı.

Kerim yerinden kalkıp arka balkonun bahçeye inen kapısın-

dan çıktı. Bodur dut ağacının önünde bir an durdu. Bahar aylarında Batuhan'ın bu ağacın altına geçip siyah dutları küçücük elleriyle tek tek koparıp yediği günleri hatırladı. Şimdilerde sadece kuşlar nasibini alıyor, kalanlarsa yere dökülüp ziyan oluyordu. Kerim, Alev'in ölümünden sonra eski evlerine bir daha gitmemişti. Asu'yla evlendikten sonra bu evi satın almıştı. O zamanlar arka bahçe boştu. Önce bahçenin etrafına çam fidanları ekmişti. Çamlar da Batuhan'la birlikte büyüyeceklerdi. Bahçenin tam ortasına bir çardak yaptırmıştı. Batuhan büyüdüğünde, yazları bu çardakta onunla satranç oynayacaktı. Çardağa giden yolun her iki yanına bodur çam ağaçları, bahçenin geri kalanına kiraz, yenidünya, kayısı, badem ve bodur dut ağacı dikmişti. Batuhan meyveleri dalında görsün ve yesin istemiş, bahçede koşup oynasın diye her yere çim tohumları atmıştı. Bahar geldiğinde yemyeşil olan bahçe Batuhan olduğu sürece neşe doluydu. O gittikten sonra zaman içerisinde bir mezarlığa dönüşmüştü. Kerim de artık bahçede eskisi kadar vakit geçirmiyordu. Sadece yalnız kalmak istediğinde ya da eski hatıralar canını acıtıp gözleri dolduğunda, o birkaç damlayı gizli gizli toprağa dökmek için çıkıyordu. Bakımsızlıktan sararmış, kurumaya başlamış olan ağaçların arasından geçip çardağa oturdu. Bir sigara daha yaktı. Bahçeyi göz ucuyla şöyle bir gözden geçirdi. Sıcaktan mı yoksa bakımsızlıktan mı bilinmez, tüm bahçeyi kaplayan sararmış ağaç yaprakları gözüne ilişti. Ruhu acıdı. Evlat ne zor bir imtihandı. Kendini bahçedeki ağaçlara benzetti. Sigarasından üst üste, derin derin iki nefes çekti.

Baba bir ağaçtı. Kökleri yere sağlam basmalıydı. Yaprığını ve meyvesini dallarıyla kucaklamalı ve korumalıydı. Öyle bir kış gelmişti ki, koruyamamıştı ne yaprağını ne de meyvesini. Dökülüp sararınca anlamıştı hem yaprağın hem de meyvenin kıymetini. Üzüldü. Toprağa her zamanki gibi göz kenarlarından iki emanet bıraktı.

4 Sitem

*"Ya elim al kaldır beni
Ya vaslana erdir beni
Çok ağılattın güldür beni
Gel gör beni aşk neyledi"*

Yunus Emre

Batuhan, bazukaya benzeyen resim dosyası sırtında, Tepebağ'ın yokuşlu, yıllara meydan okuyan parke taşlı yollarından eve doğru dalgın dalgın yürürken telefonunun mesaj sesiyle irkildi. Telefonunu cebinden çıkarıp ekrana şöyle bir baktı. Mesaj gönderenin ismini görünce yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Yokuşun tam ortasında birkaç saniye durdu. O manasız muzip gülümseme de yüzünde, onunla birlikte durdu. WhatsApp'tan gelen mesaj isminde 'Ponçik' yazıyordu. O da Sarin'den başkası değildi.

'Bugün okuldaki tavrın hiç hoş değildi, Batu. Çok kaba ve kırıncıydın. Okan'la konuşmamda ne gibi bir sorun var hâlâ an-

lam veremiyorum? O, benim arkadaşım ve her zaman, her şey görüldüğü gibi olmayabilir. Hâlâ bir özür beklediğimi bilmeni istiyorum.'

Mesajı okuduktan sonra sinirlenmesi gerekirken, yüzünde ki o muzip gülümseme, istenmeyen davetsiz bir misafir gibi, olduğu yerde hâlâ duruyordu ve gitmeye de hiç niyeti yoktu. Ona 'Ponçık' lakabını nasıl taktıklarını hatırlayınca gülümsemesi daha da genişledi.

Grafik tasarım öğretmeni raporlu olduğu için son iki derse gelmemişti. Bundan faydalanan üç kafadar okuldan sıvışıp Tepebağ'ın tarih kokan sokaklarında koşturarak Batuhan'ın evine gitmişlerdi. Çoğu zaman okul çıkışlarında ya da okulu kırdıkları nadir zamanlarda eve gider, Pakize Hanım'a da dersin boş olduğu yalanını söylerlerdi. Pakize Hanım onları görünce memnun olurdu. Batuhan'ın arkadaşlarıyla neşe içinde olması ve en önemlisi de gözünün önünde olması onu mutlu ediyordu. Bu yüzden onlara kurabiyeler yapar, onlar neşe içinde yiyip şaka-laştıkça da içinden üç kulhü bir elham okur, onlara sezdirmeden havaya üflerdi. Genelde Sadık muziplikleri ve şakalarıyla onları neşelendirir ve çoğu zaman Sarin'e takılıp kızdırırdı. O gün Pakize Hanım yine içi bol elmalı, dışı pudra şekeriyle bezenmiş kurabiyelerden yapmıştı. Üç kafadar yukarı, Batuhan'ın odasına çıkınca, kurabileyeri ve meyve sularını yerleştirdiği tepsiyle yanlarına gitmiş, onları rahatsız etmemek için de oda-da fazla kalmamış, kapıyı kapatır kapatmaz da üç kulhü bir elham daha okuyarak, kapıya doğru üfleme-i ihmal etmemişti. Bu, onun hayata tutunma tarzıydı. Ürkek ve yaralı yüreğinin korkularını ancak böyle hafifletebiliyordu.

Sadık o gün, uzun ve siyah saçlarını birer top şekline getirip başının iki yanında toplamış olan Sarin'e bakıp bakıp muzipçe gülüyor, fakat sebebini söylemiyordu. Sarin iyice gıcık olmuştu. İnce ama siyah olduğu için belirgin olan kaşını kızgınlık belirti-

si olarak kaldırmış, küçük yüzünde bir mücevher gibi parlayan gözlerini de büyüterek, artık bozulmaya başladığını ve merak ettiğini ifade edecek şekilde, "Neee?" diye bağırıyordu.

Sadık da, "Bu ne kız? Panda gibi olmuşsun!" diyerek dalga geçmişti.

Batuhan önce anlayamamış, uzandığı yataktan bir an doğrulup, "Yok yok, panda değil bence, ponçik o ponçik," diyerek, ondan hiç beklenmeyecek bir espriyi, neredeyse soğuyacak olan havaya bırakıvermiş, hava birden sonbahardan ilkbahara dönüşüvermişti.

Sarin de önce anlayamamış ama sonra kahkahayı basmıştı.

Sadık önce gülmüş olsa da sonra biraz bozularak, "Hayır-dır kız, biz panda deyince suç, Batu ponçik deyince kahkahalar atılıyor?" deyince, hafif bir kış esintisi birden odaya dolsa da kimse umursamayınca kaybolup gitmişti. Ortam yeniden eski sıcaklığına dönmüştü.

Fakat gülüşmeler bitince Sarin cebinden telefonunu çıkarmış, "Kulağa çok hoş geliyor ama ne demekmiş bu ponçik bakalım, yüce Google'a bir soralım," demişti. Kısa bir araştırma sonrası şaşkın bir surat ifadesiyle, "Aaa! Yüce Google diyor ki; Ponçik: Dışı pudra şekeriyle süslenmiş bir çeşit kurabiyedir. İçine sarı veya kakaolu krema ya da elmalı turta veyahut reçel konulabilir." Ayrıca yüce Google'a göre "Ponçik: Gençler arasında tatlı, sevimli anlamında da kullanılan argo bir kelimedir," diye eklemişti.

Sadık şaşkın şaşkın bir Sarin'e, bir de Batuhan'a bakmış ve yine dilini tutamayıp; "Ne yani, şimdi sen tatlı ve sevimli mi oluyorsun?" dedikten sonra bir kahkaha atmış, "Senden olsa kurabiye olur," demişti.

O son cümle ağzından çıktığında sadece Sadık değil, Batuhan da dayanamayarak kahkahayı basmıştı. Sarin hemen

yanındaki kurabiye tabağına uzanmış, aldığı kurabiyeleri kahkahayla gülen iki kafadarın ağızlarına tıkmıştı. Onlar ağızlarını dolduran kurabiyeleri yemeye çalışırken, Sarin ellerini beline koymuş, kaşlarının ikisi de havada, ağızlarında dağılan kurabiyeler yüzünden neredeyse boğulacak gibi olan iki kafadara dik dik bakmıştı. *"Yalnız, öyle kurabiye deyip geçmemenizi ve dikkat etmenizi öneririm. Ağırbaşlı ve mütevazı görünümüyle, dışarıdan bakıldığında sadece üzerindeki pudra şekerinin tadını düşünebilirsiniz. Fakat asıl tadını birkaç ısırdıktan sonra fark ettirecek kadar sürpriz severdir ve yumuşaklığıyla, her dakika yanınızda bulunsun hissi uyandırır. Amma velakin, bu tatlılığın mesnedi olan pudra şekeri misali, hafif lokma sananların boğazına aniden kaçarak soluğunu kesip, boğma hakkını ısrarla saklı tutar. Anlayacağınız o ki, dikkatlice yaklaşmalı ve ölçülü, sevecen lokmalarla yemelisiniz kurabiyeyi, yoksa maazallah!"* diyerek sözlerini tamamlamıştı. Sağ kaşını kaldırmış, kendinden emin bakışlarıyla birlikte öz güvenini de odanın şaşkınlık kokan havasına bırakıvermişti. Batuhan ve Sadık şaşkın şaşkın birbirlerine bakmışlar, sonra Sadık dayanamayarak gülünce ortalık, ağzından fırlayan kurabiye parçacıklarıyla doluvermişti.

Telefonu cebine koyup, yüzündeki muzip gülümsemeyi de geride bırakarak eve doğru yola koyuldu Batuhan. O an mesajı yanıtlamamanın en doğru hareket olduğuna karar vermişti. Eve geldiğinde kapıyı birkaç kez çaldı. Bunun Pakize Hanım'ı sinir ettiğini biliyordu fakat onu kızdırmak da hoşuna gidiyordu. Anneannesi kapıyı kızgınlıkla açınca direkt onu öpücüklere boğuyor ve kucağına alıyordu. Her ne kadar Pakize Hanım'ın hoşuna gitmiyor gibi görünse de aslında bundan keyif alıyordu. Kapı açıldığında yine tam hamlesini yapacaktı ki, karşısında Sevgi Teyze'sini görünce donup kaldı. Sevgi, yüzünde hayat dolu gülümsemesiyle tam karşısındaydı. Yıllar ondan hiçbir şey eksiltmemiş, tam aksine her geçen gün onu daha da alımlı hale

getirmişti. Minyon olması nedeniyle yıllara meydan okumayı da bilmmişti. Sevgi kaşlarını hafifçe kaldırdı. *"İşte geldi benim yiğidim,"* diyerek kollarını açtı.

Batuhan artık iyice güçlü kuvvetli bir gençti. Üstelik kendisinden kısa olan Sevgi'yi bir çırpıda kucaklayıp kaldırdı. *"Minnoş, ne zaman geldin? Nasıl da özlemişim!"*

Sevgi son bir yıldır İtalya'daydı. Bir Bodrum tatilinde tanıştığı İtalyan sevgiliysiyle kısa sürede evlilik planları yapmış ve birkaç ay içerisinde de evlenmişti. Bu nedenle de İtalya'da yaşıyordu. Bu anı gelişi elbette Pakize Hanım ve Batuhan'da büyük sevinç yaratmıştı fakat işin aslı Sevgi, İtalyan eşi Dino tarafından aldatıldığını öğrenmişti. Daha da doğrusu Dino'yu yakalamıştı. Elbette bunu henüz ne Pakize Hanım ne de Batuhan biliyordu. Kahvelerini arka bahçede içtiler. Sevgi, İtalya'dan bahsetti uzun uzun. Venedik'e bağlı Burano Adası'nda yaşıyordu. Dino'nun Venedik'te küçük bir restoranı vardı. Sevgi de orada ona yardım ediyordu. Burano'nun rengârenk boyanmış evlerinden bahsetti. Bu evlerin bir hikâyesi vardı. Yıllar önce bir balıkçı köyü olan Burano Adası'nda, çok içen balıkçılar sabaha karşı evlerine geldiklerinde sarhoş olduklarından evlerini karıştırırlarmış. Bu durum oldukça büyük sorunlara neden olunca kadınlar toplanıp bir çözüm aramaya başlamışlar. Sonunda her evin farklı renge boyanmasına karar vermişler. Böylece sarhoş balıkçıların evlerini karıştırmalarını önleyeceklerini düşünmüşler. Sevgi, gerçek olup olmadığı kesin olmayan ama Burano halkı arasında efsaneleşmiş bu hikâyeyi anlatınca gülüştüler. Venedik'in o farklı hayatından, kanallarından, yemeklerinden de bahsetti. Fakat ne kocasından ne de aldatılmış olduğundan bahsetti. Aslında o kötü hatırayı kendisi de unutmak istiyordu.

Sohbet arasında Sevgi bir ara dalıp gitti. Alev'le Tahta Masa'da oturup sohbet ettikleri o günleri düşündü. Alev'i ne çok özlediğini hatırladığında burnunun direğinin sızladığını his-

setti. Zaman ne çabuk geçiyordu. Alev'in yokluğunda acılarını içinde biriktirmeyi öğrenmişti. İçinde son yıllarda o kadar çok şey birikmişti ki, kimseye anlatamadığı ve anlatamayacağı bir yığın acı ve gözyaşı vardı. Şimdi onu bu tarihi semtteki yaşamışlıklarına şahitlik eden eski eve getiren, Alev'e duyduğu hasreti biraz olsun dindirmek ya da bir nebze de olsa geçmişini yaşamaktı. Gözünün kenarından süzülen bir damla yaşı fark eden Pakize Hanım onun Alev'e duyduğu özlemi hissetmişti. Uzanıp yüzünü okşarken gözyaşını da başparmağıyla sildi. Bir anneye has merhamet dolu bakışıyla onu bağrına bastı. Sevgi'nin dilinden belli belirsiz, "Çok özledim," kelimeleri döküldü.

Pakize Hanım'ın hüznün çöken yüzünde titreyen alt dudağı belli oluyordu. "Düşünsene kuzum, sen en yakın arkadaşısın. Ben annesiyim! Onu, yokluğun içinde doğurup yalnız başıma büyüttüm. O, benim gözümün nuruydu."

Batuhan'ın gözyaşları en büyük mahremiydi. Ağladığını kimseye göstermeyi sevmezdi. Birden ayağa kalkıp arkasını döndü. Çaktırmadan gözyaşlarını sildi. Kanepeye uzandı. Sevgi onun üzüldüğünü fark etmişti. Onun yanına geçti. Kanepeye oturup Batuhan'ın başını dizlerinin üzerine çekti ve saçlarını okşamaya başladı. Batuhan'ın gür saçları ellerinin arasından kayarken Alev'den bahsetmeye başladı. Batuhan daha çok küçükken de Sevgi onu kucağına alır ve annesinden bahsederdi. Batuhan bir peri masalı dinler gibi annesini dinlerdi Sevgi Teyze'sinden. Çoğu zaman uykuya dalar, rüyasında annesini görürdü. Zor bir çocukluk geçirmişti. Yarım kalmışlıklarla dolu bir çocukluk. Rüyalarda kavuştuğu bir anne ve varlığını hiçbir zaman hissedemediği bir babadan oluşan yarım kalmış bir çocukluk. Sevgi anlattıkça Batuhan gözlerini kapatıyor, fotoğraflarından tanıdığı annesini hatırlamaya çalışıyordu. Annesine dair hatırladığı tek bir anısı dahi yoktu. Tıpkı nefes alamamak gibi bir duyguydu. Anneannesinden ve Sevgi Teyze'sinden dinledi-

ği anılardan oluşturduğu sanal hatıralar dışında bir şeyi yoktu. Sıklıkla rüyalarında uçtuğunu, uçarak sokaklarda dolaştığını ve annesini aradığını görürdü. Bazı sokakların başında bembeyaz bir elbise içinde annesini görür ve ona doğru uçardı. Sokağın sonuna geldiğindeyse annesi yok olup giderdi. Hiçbir zaman kavuşamadan ve sarılamadan, kokusunu hissedemeden... O rüyalarından uyanışında hep göz kenarında bir damla yaş bulurdu. Önceleri canını çok yaksa da zaman geçip yaşı ilerledikçe o kadar alışmıştı ki bu rüyalara, artık gözyaşları yerine mutluluk duyarak uyanır olmuştu. Eğer o gece rüyasında annesini görmüşse kendini şanslı sayıyordu.

Sevgi gittikten sonra Batuhan odasına çekildi. Tepebağ'a bakan büyük pencerenin önüne oturdu. Resim tahtasını önüne alıp çalışmaya başladı. Zira yaz geliyordu ve yetenek sınavlarına da oldukça az bir zaman kalmıştı. Bu şehirden uzaklaşmak istiyordu. Mutsuzdu ve uzaklaştığında mutsuzluğunu da ardında bırakacağını düşünüyordu. Fakat ne kadar yanıldığının farkında değildi. Çünkü mutsuzluk, insanı her an takip eden bir gölge gibiydi.

Batuhan eline kalemi aldığı anda dünyayla ilişkisi kesilir, elindeki kalem âdeta dans etmeye başlardı. Çoğu zaman hayallerindeki elbiseleri çizip onları duvardaki panosuna asar ve o elbiseleri mankenlerin üzerinde hayal ederdi. Tüm mankenler elbiseleri sergiledikten sonra podyuma en son kendisinin çıktığını düşünerek, çizim bittiğinde kâğıdı yukarı kaldırdı. Bukle bukle saçlı, yüzü belli belirsiz bir kadın çizmişti. Üzerinde bol bir elbise vardı ve irili ufaklı apartmanların arasında kalmış bir sokağın sonunda duruyordu. Sokağın hemen başındaysa yere yansıyan bir gölge vardı. Kâğıdı hemen yatağının karşısındaki panoya yerleştirdi. Yatağına uzandı. Ellerini ensesinde birleştirip çizimini seyre daldı.

Aradan geçen zamanın farkında değildi. Zihninde binlerce

sanal anı canlandı yine annesine dair. Hüzün, ahşap kokan odanın içerisini tamamen doldurmuştu ki, telefona gelen mesaj sesiyle irkildi. Telefona bakıp 'Ponçık' ismini görünce yüzünde yeniden o muzip gülümseme belirdi. Ruhunu ve ahşap kokan odayı saran hüzün, sessiz ve sedasız yok olup gitti. Mesajı okudu.

'Belki de senden cevap beklemek büyük bir hataydı fakat yine de bekledim. Babaannemin dilinden hiç düşürmediği bir Ermeni atasözü vardır; 'Kartalı öldüren kendi tüyünden yapılma oktur.' Bugünkü acımasız tavrın içimde bir yara açtı. Ve mesajlarıma kayıtsız kalman yarımın kanamasına sebep oldu.'

Batuhan mesajı birkaç kez okudu. Yüzünde artık o muzip gülümseme yoktu. Onun yerini düşünceli bir ifade almıştı. Tam telefonu elinden bırakacaktı ki dayanamayıp cevap yazdı.

'Kızgıyım.'

Cevap çok geçmeden geldi.

'Kızgınlık fırtınaya benzer, geldiğinde hiçbir şey görünmez. Fakat gittiğinde geride sadece yıkım bırakır.'

Batuhan tam cevap yazacaktı ki yeni bir mesaj daha geldi.

'Hâlbuki kırgınlık sessiz ve gürültüsüzdür. Kırgınlık sabır ister, sevmek ister. Çünkü sadece sevince kırılır insan. İşte, bu yüzden o kadar uzun zamandır kırgıyım ki sana, sessiz ve sevgi dolu...'

Batuhan ikinci mesajı okuduğunda yüzündeki düşünceli ifade de onu terk edip gitti. Artık şaşkınlıkla bakıyordu. Hiçbir şey yazmadı, yazamadı. Çünkü yazabilecek hiçbir şey aklına gelmiyordu. Sadece bedenen orada, ruhen çoktan başka bir noktada gibiydi. Böyle bir duyguyu daha önce hiç yaşamamıştı. Aslında çok da anlayamamıştı bu son mesajı ya da bir yere koyamamıştı. Henüz şoku atlatamamıştı ki bir mesaj daha geldi.

'Eğer birisi sitem edecekse emin ol sen değilsin. Seni, tanı-

diğim günden bu yana sevdim. Elimi tutacağın günü, aşkımın sende karşılık bulacağı günü hayal edip sabırla bekledim. Sen se sevginle dolan kalbimi görmek yerine sözlerinle yaraladın. Bana tıpkı Sadık'a yaptığın muameleyi yaptın. Ama ben, senin erkek arkadaşın değildim. Bunu anlayamadın. Aşkını içimde yaşayıp acısını hep ben çektim. Şimdi seni seven bir kızı görmezden gelip bir de kalbini yaralamanın pişmanlığını sen de tat. Sana kızgın değilim ama küskünüm. Belki de küskünlüğümü, Serkan'ın bir öğle arası bize okuduğu, Nazım'a ait bu dizeler anlatır...

Küsmek nedir bilir misin?

Küsmek dürüstlüktür.

Çocukçadır ve ondan dolayı saftır.

Yalansızdır.

Küsmek; seni seviyorumdur,

Vazgeçmemektir.

Beni anlatır küsmek.

Kızdım ama hâlâ buradayımdır, gitmiyorumdur, gidemiyorumdur.

Küsmek nazlanmaktır, yakın bulmaktır, benim için değerlisindir.

Küsmek; sevdiğini söyle demektir.

Hadi anla demektir.

Küsmek umuttur, acabaları bitirmektir, emin olmaktır.

Yani, diyeceğim o ki:

Ben sana küstüm!¹

Batuhan mesajı okuduktan sonra telefon elinde kalakaldı.

1 İnternet sitelerinde ve bloglarda Nazım Hikmet Ran'ın şiiri olarak geçen, ancak kitaplarında rastlayamadığım, "Ben Sana Küstüm" isimli şiiri, Sarin karakterine çok yakıştığı için burada kullanmak istedim. Eğer başka bir şairimize aitse de nezdinizde kendisinden özür diliyorum. C. Fırat İzgi.

Şaşkınlık bir yana, bir de aşk ve sevmek gibi, ona çok yabancı iki kelime zihninin ortasına oturuverdi.

5 İlk Aşk

*"Keşke hep çocuk kalsaydık da,
Tek derdimiz dizimizdeki yara olsaydı."*

Cemal Süreya

İnsan ilk kez âşık olduğunda bu, ruhunun bakireliğini teslim eder. Bir kez aşkı tattıktan sonra ruhunuz hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktır. Her insanın harcı değildir aşk, çünkü bazen aşk celladına 'merhaba' demektir.

Şehir sessiz uykusundan uyanmıştı. Eski parke sokaklarda işe giden genç kızlar ve erkekler, seyyar satıcılar, okula giden öğrenciler dışında birkaç miskin kediden başka kimsecikler yoktu. Batuhan eli cebinde, düşüncelere dalmış şekilde yürüyordu. Ruhu, bir kedi tarafından karmakarışık hale getirilmiş bir yumak gibi darmadağınıktı. Serkan'ın taze çay ve eski kâğıt kokan dükkânından içeri girdiğinde üzerindeki durgunluk da onunla beraber girdi. İskemlelerden birisine oturdu. Göz ucuyla dükkânı kontrol etti. Serkan yoktu. Dirseği küçük masanın

üstünde, çenesi eline yaslı bir halde dalgın dalgın düşünürken dükkânın kapısı açıldı. Önce, sanki ondan ayrı bir varlıkmiş hissinin uyandıran kızıl sakalları görüldü Serkan'ın ve elinde, köşedeki fırından aldığı sıcak poğaçalarla içeri girdi.

Çay ve kâğıt kokularına poğaçaların kokusu da karıştı. Kapının girişine yakın bir iskemlede oturan Batuhan, Serkan'ı görünce, sanki göçük altında kalmış ve saatler sonra kurtarıp aydınlığa kavuşmuş kadar sevindi. Serkan onu bu saatlerde görmeye alışıkta. Fakat onu bu denli düşünceli, sadece annesinin ölüm yıl dönümü yaklaştığında, Kapadokya'ya onun mezarını ziyarete gideceği zamanlarda görürdü. O dönemlerde yüreğinden sızan hüznün her yanını sarar ve sadece onu çok iyi tanıyanlar, yüreğinin kırık yerlerinden süzülen ve gözlerinden dışarı vuran o hüznünü tanır ve sebebini bilirlerdi. Fakat o tarihe daha vakit vardı. Serkan göz ucuyla Batuhan'a baktı, zaten küçük olan gözlerini iyice ufaltan bir gülümsemeyle, *"Hayırdır, ressam çocuk? Karadeniz'de gemilerin mi battı?"* dedi.

Batuhan oturduğu yerden kalktı, çay ocağının arkasına geçen Serkan'ı görebileceği şekilde ayakta gezinmeye başladı. *"Ne gemisi, ne batması? Nereden çıkardın bunu, kırmızı sakal?"*

Onun bir şeyler anlatmak istediğini fakat yüreğinden diline gelen kelimeleri yeniden yüreğine hapsettiğini fark eden Serkan, *"İnsanın yaptığı büyük hataların altında hep suskunluğu ve gururu yatar,"* dedi.

Batuhan'ın yüzünde zoraki, sahte bir tebessüm belirdi. Fakat güldüğünde yanaklarında bir çukur gibi beliren gamzeleri bu sefer saklanmış, bu metazori tebessüme eşlik etmeyerek onu ele vermişlerdi.

Serkan konuşmaya devam etti. *"Bu sabah buraya ya bir şey bırakmak için gelmişsin ya da almak için. Vermek istediğin derdinse başım üstüne. Eğer almak istediğin akılsa dilim döndüğünce."*

Batuhan yüzünde düşünceli bir ifadeyle önce ellerini siyah saçlarının arasında gezdirdi. Sonra Serkan'ın poğaçalara katk olsun diye doldurduğu çaydan bir iki yudum içti. Onlar kahvaltı ederlerken birkaç müşteri geldi. Kimisi poğaçasını yiyip çayını içerken, kimisi de belki başkaları tarafından defalarca okunmuş eski bir kitabı okuyarak çayını yudumluyordu. Eski kâğıt ve taze demlenmiş çay kokulu dükkânda herkes kendi halindeydi. Poğaçalar bitip çaylar yeniden tazelendiğinde Serkan, *"Hadî bakalım, ressam çocuk, karnın doyduğuna göre seni yoran düşünceleri dökme zamanın geldi,"* dedi.

Batuhan kısa bir suskunluktan sonra Sarin'den gelen mesajdan bahsetti. Serkan'ın yüzünde kızıl sakallarının gizlediği bir gülümseme belirdi.

"Aşktan mı korkuyorsun, yoksa âşık olmaktan mı? Yoksa aşkın yükünü kaldıramamaktan mı?"

Batuhan'ın yüzünde aniden ciddi bir bakış beliriverdi. *"Ne aşktan ne âşık olmaktan korkuyorum, ne de aşkın yükünü taşıyamamaktan. Sadece Sarin'e o gözle bakmadığımı biliyorum. Ona böyle hissettirecek ne yaptım diyerek kendimi de suçluyorum."*

Sonrası kısa bir suskunluktu. İçinde suçluluk olan bir suskunluk.

"Senin hiçbir şey yaptığın yok aslında. Sadece kadınları yeterince tanımıyorsun, o kadar. Senin hamuruna sevdiklerini korumak yoğrulmuş."

Batuhan şaşırmıştı. *"Sarin'e karşı ne kadar korumacıysam, Sadık'a karşı da o kadar korumacı davranıyorum. Benim için tüm dostlarım aynıdır. Onları birbirinden hiç ayırt etmem."*

"Senin onları ayırt etmediğin doğru. Fakat Yaradan onları birbirinden ayrı yaratmış. Kadınlar narin yaratılışlarıyla, güvende oldukları yerde mutlu olurlar ve onlara güvende hissetti-

ren adama da âşık olurlar." Serkan sözlerine küçük bir es verip kaldığı yerden devam etti. "Buna şaşırmış olman normal, fakat Sarin'e karşı ilgisiz olman şaşırtıcı."

Batuhan'ın yüzündeki ifade biraz sertleşmişti. Biraz da kızgın bir sesle, "Ben ona o gözle bakmadım dedim ya, kırmızı sakal," diye yineledi.

Serkan onun bu sert tavrı karşısında şaşırmış olmasına rağmen sakinliğini, anlayışlı tavrını korumaya devam etti. Yüzünde sakallarının arkasına gizlenmiş alaycı bir ifade vardı. "Sana bu konuyla ilgili sadece Mevlânâ'nın bir sözüyle karşılık verebilirim; Ay doğmuyorsa yüzüne, güneş vurmuyorsa pencereye, kabahati ne ay da ara ne güneşte. Kalbindeki perdeyi arala."

Ahşap kokusu ve eskimiş beton kokusunun birbirine karıştığı Tepebağ Güzel Sanatlar Lisesi'nde tüm sınıflar dersteydi. Kısa boyunu, giydiği topuklu ayakkabılarla gizlemeye çalışsa da geniş kalçalarının boyunu ele verdiği, fakat sarı ve uzun saçlarıyla bu kusurlarını örtmeye çalışan edebiyat öğretmeni Arzu, bir yandan ders anlatıyor, bir yandan da sıraların arasında geziyordu. Batuhan'sa dersi dinlemiyor, önündeki not defterine düşünceli düşünceli bir şeyler karalıyordu. Yüzü olmayan bir kadın figürü çiziyordu. Arzu, Batuhan'ın oturduğu sıranın yanında birkaç kez durmuş ve dersi dinlemediğini fark etmişti. Çizdiği resme göz ucuyla bakmış, yine de hiçbir şey söylememişti. Batuhan edebiyat dersini seven ve genelde de derse katılımı olan bir öğrenciydi. Arzu da onu severdi. Bu nedenle onun dalgın ve düşünceli haline toleranslı davranıyordu. Batuhan cebindeki telefonun titrediğini hissetti. Öğretmenin tahaya bir şeyler yazmasından faydalanıp telefonunu çıkardı ve sıranın altında tutarak WhatsApp grup mesajına baktı.

Mahşerin Üç Atlısı

Ponçik: Sanırım birisi bugün okula gelmeyi unutmuş?

Sadık: Kim gelmemiş ki? Hayırdır kızım, sayım mı yapıyorsun?

Ponçik: Saçmalama, ceviz kafa.

Sadık: Kızım sen dedin ya birisi okula gelmeyi unutmuş diye.

Ponçik: Sadık cidden seni küçükken beşikten düşürmediklerine emin misin?

Sadık: Evde beşik olsa belki ama biz yer yatağında büyüdük. Fakirlik işte kızım. 😊

Batu: Buradayım.

Ponçik: Öğle arasından sonra okulu asmaya ne dersiniz? Çok bunaldım.

Sadık: Allah derim. Ben varım Rapunzel. 😊

Ponçik: Batu?

Batu: Bilmiyorum.

Sadık: Kanka oyunbozanlık yapma.

Ponçik: Hadi ama Batu.

Sadık: Kanka bunaldım zaten takılırsız biraz.

Batu: Tamam. Öyle olsun.

Ponçik: Öğle arasından sonra Serkan'ın orada buluşalım o zaman.

Sadık: Tamam.

Batu: Tamam.

Batuhan aslında bu buluşma için kendini hazır hissetmiyordu. En çok da Sarin'e karşı artık nasıl davranacağını bilmiyordu. Sarin'se yanıt alamadığı o son mesajdan sonra Batuhan'ın tepkisini daha yakından görmek istiyordu. Sadık sadece okulu

asmanın verdiği heyecanı yaşamak ve dostlarıyla vakit geçirip eğlenmenin peşindeydi. Batuhan dersin başından bu yana çizdiği resme baktı. Farkında olmadan Sarin'i çizmişti. Önce bir süre daha bakmaya devam etti, sonra kâğıdı bir çırpıda yırtarak avucunda buruşturdu ve sıranın altına atıverdi. Bu, Sarin'e karşı bir nefret değil, bugün Serkan'la konuştuktan sonra kendi içinde çeliştiği duygulara karşı kızgınlığının belirtisiydi. Serkan ona başka bir Sarin'i göstermişti. Hiç ışığı yanmamış bir odanın lambasını yakmıştı. Batuhan'ın ısrarla girmediği ve lambasını söndürmek istediği bir odanın...

Sarin'se aynı dakikalarda benzer soruların cevaplarını merak ediyor ve yüreğindeki aşkın karşılığını Batuhan'ın gözlerinde görmek arzusuyla yanıyordu. Bunca zaman duygularını içinde saklamayı başarmıştı. Küçük bir gülümseme dahi onun için umut demektir. Ve ufacık bir umut da aşkın doğması için yeterliydi. Ne var ki onu kaybetmenin büyük bir yıkım olacağını da farkındaydı. Kalbinin atışlarının hızlandığını hissetti. Derin bir nefes aldı. İçinden, sakın ve hiçbir şey olmamış gibi davranması gerektiğini kendine defalarca telkin etti. Eğer Batuhan hiçbir şey olmamış gibi davranırsa o da bu oyuna dâhil olacak, böylece en azından onun dostluğunu kaybetmemiş olacaktı. Belki acı vericiydi ama umutlarının devam etmesi için yanında olması, uzakta olmasından daha iyiydi.

Ahşap ve beton kokulu eski okulda zil çaldığında ortalık mahşer yeri gibi olmuştu. Sınıfta hiç kimse kalmamıştı. Sarin hiç vakit kaybetmeden, öğle arasında rahatça çıkılabilen okulun büyük kapısından geçip, Serkan'ın eski kâğıt ve taze çay kokan dükkânına gitmişti.

Öğle arası Serkan'ın dükkânı oldukça kalabalık olurdu, bu nedenle de kâğıt ve çay kokusuna kesif bir ter kokusu da karışırdı. Okuldan çıkan gençlerin zaman zaman bağırtya dönen sohbetlerine, çay kaşıklarının sesi tempo tutuyordu. Gençlerin

sohbetlerinin tonu yükseldiğinde Serkan gür bir tonla öksürüyor, bunu fark edip ona bakanlara başıyla kitap okuyanları gösteriyordu. Bu ritüel eski kitap mabedi bu sahaf dükkânının neredeyse bir geleneği haline gelmişti. Bazen gençlerin kendilerini kaybedip kahkahalarının da işin içine karıştığı ve Serkan'ın öksürüğünü duymadıkları da oluyordu. O zaman Serkan gür ve tok sesiyle, "*Gençler, lütfen!*" diye bağıyordu. Bu sahaf dükkânının müdavimi öğrencilerden hiçbiri ona itiraz etmezdi. Serkan onlar için bir abiden fazlası, bir otoriteydi. Çoğu gencin uzlaşmazlıklarında ya da sıkıntılarında yardım istediği, saygı duydukları bir otorite. Sarin, kalabalık ve çay kaşıklarının ve fısıltıdan biraz daha yüksek ses tonlarının birbirine karışıp bir senfoni oluşturduğu, eski kâğıt, taze çay ve ter kokusu harmanının dolaştığı küçük dükkânı gözleriyle taradı. Ne Sadık ne de Batuhan içerideydi. Onu kapıda fark eden, çay ocağının arkasındaki Serkan'la göz göze geldiğinde hafifçe gülümsedi.

Serkan başıyla işaret ederek onu yanına çağırdı. "*Hoş geldin, Ermeni güzeli.*"

Sarin'in iri siyah gözlerinin içi gülümsedi. Serkan'ın ona taktığı lakaptı Ermeni güzeli. Elindeki dosyayı kenara bıraktı. Serkan'ın yanına çektiği sandalyeye oturdu.

"*Hayırdır, Ermeni Güzeli, biraz tedirgin gibisin?*"

Aslında haklıydı. Sarin ilk defa okulu asmamasına rağmen bu defa biraz tedirgindi. Bu tedirginlik okulu asacak olmanın verdiği tedirginlik değil, Batuhan'la baş başa yapılabilecek bir konuşmanın tedirginliği idi. Elbette bunu Serkan'la paylaşamazdı; onun her şeyi biliyor olduğu gerçeğinin farkında dahi değildi. "*Ne tedirginliği? Tedirgin değilim ki,*" dedi. Sözcükler ağzından çıkarken, yalan söylediği anlaşılmasın diye gözlerini başka yöne kaçırdı. Bu istemsiz davranış aslında çocukluğundan bu yana ne zaman yalan söylese babaannesinin, "*Gözlerinden anlaşılıyor, Sarin,*" demesinden kaynaklanıyordu.

Serkan her şeyin farkındaydı. Tecrübeli bir hayat kaptanıydı o. Çıkacak fırtınayı fark etmişti. Hemen konuşmanın rotasını başka yöne doğru kırdı. *"Okul bitiyor ve yetenek sınavlarına az kaldı. Heyecan var mı?"*

Konunun başka yöne kayması Sarin'i rahatlatmıştı. *"Her gün çizim yapıyorum. Umarım istediğim üniversiteyi kazanırım."*

Serkan atkuyruğu yapmasına rağmen her zamanki gibi dağılmış olan saçlarını düzeltti. Sakalını kaşdı. Genellikle düşündüğü zamanlar böyle yapardı. *"İstediğin bir üniversite olması güzel. Bu, hedeflerin olduğunu gösterir,"* dedi. Kapının açıldığını fark edince, *"Ressam çocuk ve gamsız geldiler,"* diyerek kapıyı işaret etti.

Sarin kafasını çevirdiğinde kapıdan giren Batuhan ve Sadık'ı gördü. Batuhan içeri girerken saçlarını geriye doğru attı. Sadık o an ne söyledi bilmiyordu ama Batuhan gülümseyince, çukuru andıran gamzeleri yanaklarında belirmişti. Sarin onun gamzelerine, gözlerindeki kendinden emin ışıltıya ve saçlarını geriye atışına bayılıyordu. Az konuşan ama konuşunca dinleten tavırları onu oldukça etkiliyordu, her ne kadar bunu hissettirmese de... Sadık içeri girer girmez etrafta kimi gördüyse takılmaya, şakalaşmaya başlamıştı bile. Batuhan direkt Sarin'e doğru ilerlerken, Sadık bir konsomatris edasında, neredeyse her masadaki insanla konuşuyordu.

Serkan yerinden kalktı. Sarin'e dönüp, *"Ben biraz dışarı çıkayım. Birazdan gelirim,"* dedi. Yanından geçerken de Batuhan'ın omzuna dokunup, *"Geliyorum, ressam çocuk,"* diye ekledi.

Serkan gençlerin önünde sigara içmeyi sevmezdi. Ürkerdi onlara kötü örnek olmaktan. Dışarı çıkar çıkmaz tabakasından bir sarma sigara çıkardı ve yaktı. Mutluydu, çünkü aşkın kokusunu neredeyse alsa tanırırdı. Aşkı için hayatının akışını değiştirmiş,

kırık kalbe sahip bir adamdı o. Aşkın o büyüü rüzgârına kapılmış bir adam... Şimdi tozlu raflara kaldırdığı aşk defterini genç bir yüreğin tınısında hissediyordu. Sarin bir âşıktı. Batuhan'sa yolunu kaybetmiş bir derviş. Sigarasından bir fırt daha çekerken yüzünde manasız bir gülümseme vardı.

Batuhan çay ocağının hemen önünde oturan Sarin'in yanına geldi. Hiçbir şey söylemeden, az önce Serkan'ın kalktığı sandalyeye oturdu. Sanki kendisi için özellikle boşaltılmıştı. Oturur oturmaz lafa girdi. Yüzünde muzip bir ifade vardı. *"Hadi bakalım, ponçik hanım, bugün rota sizde. Bizi okulu kırmaya ikna ettiniz. Umarım iyi bir planınız vardır."*

Sarin gülümsedi. Yüzüne âdeta büyük gelen gözleri ışıldadı. *"Bugün için güzel bir planım var. Sizi, benim için özel olan ve beraber hiç gitmediğimiz bir yere götüreceğim."*

Güneş, Adana'yı tam tepeden izliyordu. Sadece asma köprünün altı güneşten nasibini almamıştı. Sarin tatlı bir gülümsemeyle önce Batuhan'a, sonra Sadık'a baktı. *"Burası en çok huzur bulduğum yer. Bazen tüm dertlerden kaçmak için buraya gelirim. Suyu anlatırım derdimi,"* dedi.

Seyhan Nehri'nin üzerine kurulmuş asma köprünün hemen altındaki direklerin altında oturuyorlardı. Sadık için oldukça sıkıcıydı. Etraftan toplayıp cebine doldurduğu taşları Seyhan Nehri'nin sularına atıyordu. Sarin ve Batuhan'sa yan yana oturmuşlar, suyun akışını izlerken, bir yandan da Sadık'ın taşları atışına bakıyorlardı. Sadık daha fazla dayanamayıp, *"Bu-bunun için mi kı-kırdık okulu, kar-kardeşim?"* diye sordu.

Batuhan, onun heyecanlanınca ya da sinirlenince hafiften kekeleyerek konuşması karşısında gülümsemesini saklayamadı. *"Küçük bey burayı pek beğenmedi sanırım?"* diyerek, aslında Sadık'ın yangınına kürekle gitti.

Sadık onun bu dalgacı tavrına sinir olmuştu. *"Burada sıcağın altında ne yaptığımızı anlarsam daha mutlu olacağım sanırım."*

Sözleri ortama derin bir sessizliğin hâkim olmasını sağladı. Sarin yanında oturan Batuhan'a dönüp, konuşmadan uzunca bir süre baktı. Batuhan onun bakışlarının farkındaydı. Elinden geldiğince ona bakmamaya özen gösteriyordu. İçinde bulunduğu durumdan pek hoşnut değildi. Sıkılmıyordu fakat nasıl davranacağını da bilmiyordu. Her ne kadar şaşkın ve tedirgin olsa da Sarin'e kıymet veriyordu. Onu üzmemekten ya da incitmekten korkuyordu. Susmak bazen en iyi çözümdü ve susmayı yeğliyordu.

Adana'nın, Tanrı'nın armağanı olan – lütuf mu, yoksa ceza mı bilinmez – sıcağında, asma köprü'nün altındaki sessizliği Sadık'ın, *"Hadi bici bici² yiyeğim,"* sözleri bozdu.

Hem Sarin hem de Batuhan, sanki konuşarak suç işleyeceklermiş gibi, başlarını itiraz eder şekilde iki yana salladılar. Sadık biraz ilerideki bici bici satıcısının, mavi boyalı brandayla üzerini çevirdiği üç tekerlekli seyyar arabasının yanına gitmişti bile. Satıcının taburelerinden birine oturmuş, bici bicisini yerken, köprü'nün altında yan yana oturan, yürekleri farklı ateşlerin yanğınıyla yanan Sarin ve Batuhan'sa sessizliğe teslim olmuşlardı. Sessizliği Sarin bozdu. Sessizliğe isyan edercesine, güzel sesine eşlik eden mısralar yüreğinden diline, oradan da Adana'nın sıcağına karıştı.

"Umut yok, bir ışık yok gözlerinde

Ben hâlâ bekleyenim, olsun

Ateş yok, sıcaklık yok ellerinde

Ben yanarım, aşkın sağ olsun

2 Yaz dönemlerinde yenilen, Adana iline özgü bir tür tatlı. Halk arasında kısaca bici bici adıyla anılır. En bilinen şekliyle rendelenmiş buz, pişmiş nişasta, pudra şekeri ve şerbetten oluşur.

*Sen kapımı çal ansızın gir içeri
Her zaman başımın üstünde senin yerin
Dilim tutulur sözcükler uçarsa aklımdan
Benim güzel misafirim, sen hep hoş geldin
Sen sevda mısın, yoksa yalan dolan
Püsküllü bela mı bu derde salan
Var bir yaşanmamışlık sanki özünde
Benim içimde ukde kalan
Sen sevda mısın, yoksa yalan dolan.³*

Sarin'in dudaklarının arasından dökülen nağmeler, Seyhan Nehri'nin serin ve durgun sularının üstüne kurulmuş olan asma köprü'nün altındaki sessizliği bıçak gibi kesmişti. Batuhan şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, sıcaktan terleyen alnını sildi, alnına düşen siyah saçlarını geriye doğru attı ve Sarin'e döndü. "Çocukken hep büyümek isterdik. Şimdiyse o keskin virajdayız. Çocuklukla büyümek arasındaki ince çizgideyiz. Büyüyünce her şeyi halledebilecek güçte olacağımızı, her şeyin üstesinden gelebileceğimizi sanıyorduk. Aslında öyle olmadığını şimdi daha iyi anlıyorum. Küçükken kurduğumuz hayaller şimdi bir kartanesi gibi bir bir eriyor. Büyümek, hayallerimizi kendi ellerimizle katletmekmiş. Kendi hayallerimizin katiliymişiz ve bunun farkında değildik. Bugün geriye dönüp baktığımda, aslında çocukken daha özgür olduğumuzu görüyorum. Hayattaki tek derdimiz oynadığımız oyunlarda ebe olmamaktı. Arzularımızda ya küçük bir bebek ya da bir araba vardı. Çocukken dizimiz ya da kolumuz kanardı, kalbimiz değil. Çocukken hepimiz kahramandık ya da kahramanlarımız vardı. Şimdi hepimiz hayattan ve insanlardan korkar olduk. Gerçi ben insanlardan hep korktum ama bunu hiç sezdirmedim. Aslında çocuk olmayı unuttuk."

3 Sözleri Gözde Ançel'e, müziği Buray ve Gözde Ançel'e, düzenlemesi Buray'a ait olan, "Sen Sevda Mısın?" isimli şarkının sözleridir.

da o kadar uzun zaman oldu ki... Kim bilir, ya içimizdeki çocuk bizi terk ediyor ya da biz onu. Asıl mesele hangi yaşta olursak olalım, içimizdeki o çocuğa sahip çıkmaktı. Benim içimdeki çocuğu yıllar önce söküp aldılar. Geceleri uyurken ya da kendimle baş başa kaldığımda bana uzaktan baktığını görüyorum çocukluğumun. Ne kadar istesem de onu yakalayıp içime koyamıyorum. Hayaller içinde yaşamaktan, umut etmekten ve gece toprağa uzanıp yıldızları saymaktan usanmamalı insan, hele ki insanlara değer verip sevmekten. Bedenlerimiz büyürken kalbimizin tozlanmasına ve kirlenmesine izin vermemeliyiz. Sevdiklerimize, büyümenin yarattığı büyüye kapılıp zarar vermemeliyiz. Duygularımızdan tam emin olmadan bedenimizin esiri olmamalıyız. Asıl o zaman kirlenir kalbimiz."

Sessizliğe meydan okuyan bu konuşma sonrası Sarin, Batuhan'ın beton zemine dayalı olan elini ilk defa tuttu ve, "İçimizdeki çocuk hiçbir zaman ölmesin o zaman, ama o çocuk umut etmekten de vazgeçmesin," dedi.

Batuhan savunmasızdı fakat hiçbir karşılık vermedi, veremedi. Sadece sustu. İçindeki çocuk sadece gözlerindeki ışıltıdaydı. Onu da kimse görmedi. O duygusal anı Sadık'ın ağzından çıkan, "Ben sıkıldım, beyler bayanlar, hadi gidelim," cümlesi silişip yok etti.

6

Kötü Yol

*"Kiminle gezdiğinizde,
kiminle arkadaşlık ettiğinizde dikkat edin.
Çünkü bülbül güle, karga çöplüğe götürür..."*

Mevlânâ

Yanlış seçimler yapıp olması o insanın kötü olduğu anlamına gelmez. Sadece insan olduğunun göstergesidir. İnsanı kötü yapan, seçimlerinin kötü olduğunun farkında olup yolundan dönmemektir.

Batuhan elindeki çizim tahtasını masanın üzerine bıraktı. Tüm hafta sonu odasından neredeyse çıkmamıştı. Her ne kadar bu sarı sıcak şehri ve Tepebağ'ın eski sokaklarındaki ahşap kokusunu, taşlı yollarını çok sevse de sınavı kazanıp İstanbul'a gitmek istiyordu. Yatağına uzanıp duvarda asılı olan İstanbul fotoğraflarına baktı. Geçen yıl okulun düzenlediği gezide çekilmiş fotoğraflar aklına geldi. Dizüstü bilgisayarını alıp yatağa tekrar oturdu. Fotoğrafları açıp teker teker baktı. Bir sürü tarihî

mekân fotoğrafından sonra, gece çekilmiş Taksim fotoğraflarına sıra geldiğinde hafifçe gülümsedi. Aklına yaptıkları kaçamak gelmişti. Bütün gün öğretmenleriyle Topkapı Sarayı, Sultan Ahmet, Kapalı Çarşı, Sarnıçlar gibi birçok yeri gezdikten sonra gece otele dönmüşlerdi. Aynı odada kaldığı Sadık odanın içinde dolaşmaya, *"Kardeşim, ben çok sıkılıyorum,"* diye söylenmeye başlamıştı. Bir yandan da elindeki cep telefonuyla uğraşıyordu. Birkaç dakika sonra odalarının kapısı çalmış, kapıyı açan Batuhan karşısında Sarin'i görünce oldukça şaşırılmıştı.

Sarin kapıda bir süre bekledikten sonra, *"Batu, bakıyorum da davet etmeye hiç niyetin yok,"* diyerek direkt içeri dalmıştı.

Sadık'ın yüzündeki o haylaz çocuk ifadesinden bir şeyler döndüğünü anlayan Batuhan, *"Neler olduğunu birisi anlatacak mı?"* diye sormuştu.

Sadık, *"Kardeşim, ben çağırdım Sarin'i. Ya buraya müze gezmeye mi geldik? Bir çılgınlık yapmadan dönersek yemin ederim içimde kalır,"* diye açıklamıştı.

Sarin, Sadık'ın lafı biter bitmez söze girmişti. *"Ben aşağıyı kontrol ettim. Lobide bir görevliden başka kimse yok. Öğretmenler de uyumuşlar. Ortalık sakin. Bence kaçmanın tam zamanı. Hadi Batu, hazırlan, çok geç olmadan çıkalım otelden."*

Batuhan neye uğradığını şaşırılmıştı. Bu iki çılgın arkadaşına karşı koymanın anlamsız olduğunu anlamıştı. Onları yalnız bırakamayacağını da biliyordu ve itiraz etmeden hazırlanmıştı. Sessizce odadan çıkıp kimseye görünmeden, onları aşağıda bekleyen sürprizden habersiz şekilde lobiye inmişler, Münevver Öğretmen'i elinde bir kitap, yanında kahvesiyle koltukların birinde otururken bulmuşlardı. Ona görünmeden, asansörün olduğu bölüme doğru sıvışmışlardı. Sadık, *"Şimdi sıçtık!"* diye sessizce söylenince, elleriyle ağızlarını kapatarak kıkırdamışlardı. Sarin hemen yandaki kahvaltı salonunu işaret etmiş, hep birlikte o tarafa ilerlemişlerdi. Kahvaltı salonunun mutfağa açı-

lan bir kapısı vardı. Sessizce o kapıyı açıp içeri girince, içeride onları başka bir sürpriz karşılamıştı. Kendi aralarında sohbet eden birkaç çalışan onları fark edince duraksamışlardı ama Batuhan hemen öne atılıp sohbete dâhil olmuştu. Birkaç dakika sonra içlerinden en tecrübeli olan personel, *"Bu saatte sohbete gelmediğiniz belli, sanırım dışarı çıkacak bir yol arıyorsunuz,"* demişti. Üçü de sessiz kalınca köşedeki arka kapıyı işaret etmişti. Tam kapıdan çıkacakları sırada, *"Biz sizi görmedik. Siz de bizi görmediniz. Bal kabağına dönüşmeden geri dönün, yoksa kötü kalpli cadı sizi taşla çevirir,"* diye eklemiş, arkada kalan lobideki Münevver Öğretmen'i işaret ederek kahkahayı basmıştı.

Kapıdan çıkıp Taksim'in arka sokaklarına adım atan üç kafadar, bilmedikleri birkaç ara sokaktan geçtikten sonra İstiklal Caddesi'ne çıkmışlardı. Bütün gece caddenin altını üstüne getirmişler, her yerde fotoğraflar çekip bu çılgınlıklarını da belgelemişlerdi. Kâh köşede uyuyan yaşlı amcanın başında, kâh sokak çalgıcılarının yanında, her yerde fotoğraf çekmişlerdi. Taksim'in o nereye gittiği belli olmayan çılgın kalabalığında kaybolmuşlardı. Ara sokakların birindeki bir bara girip canlı müzik dinlemişlerdi. Birkaç birayla da hafiften sarhoş olmuşlardı. Gece ilerleyip İstiklal Caddesi tekin olmayan saatlere teslim olduğunda, Batuhan ve Sadık, Sarin'i aralarına almayı da ihmal etmemişlerdi. Etrafta sarhoş bir sürü insan, her tarafı dövmeli ve saçları rengârenk boyalı gençler, sokak sanatçıları, Taksim'in eski binaları önünde uyuyakalmış dilenciler, mendil satan çocuklar ve yaşlı teyzeler vardı. Müşteri arayan hayat kadınları ve farklı görüntüleriyle dikkat çeken travestiler de etrafta dolaşıyordu. Kıvrır kıvrır uzun saçları dağılmış, üzerinde yırtık bir pantolon ve terden sıırılsıklam olmuş bir tişört olan sarhoş bir genç önlerine çıkınca, Batuhan ve Sadık hemen Sarin'i arkalarına almışlardı. Sarhoş genç elindeki biradan bir yudum almış, Batuhan'a bakarak, *"Bu sokak kokuyor, dostum. Bu sokak*

meni kokuyor,” demişti. Leş gibi alkol kokan ağzından dökülen kelimeler, dili zor döndüğünden neredeyse zorla anlaşılmıştı. Ne söylediğini en sonunda idrak eden üç arkadaş gülmeye başlamışlardı. Batuhan sarhoş genci hafifçe kenara itmiş, Sarin’i elinden tutup kendine doğru çekmişti. Kafaları hafif çakır olan üç kafadar koşarak otelin önüne geldiklerinde, sarhoş gencin söylediklerine hâlâ gülüyorlardı. Batuhan lobiye kafasını uzatıp kontrol etmiş, kimsenin olmadığını görünce hızlıca içeri dalıp odalarına çıkmışlardı.

İstanbul aslında bir kaçıştı. Çok sevdiği bu şehirden ve Tepebağ’ın ahşap kokan sokaklarından olmasa da kötü anılardan ve babasından kaçıştı. En çok da yaşlı anneannesinden ayrı kalacağı için üzülüyordu. Bunları düşünürken kapının çaldığını fark etti,

Odanın kapısı açıldığında Pakize Hanım içeri girdi. Elinde bir tepsi vardı. *“Paşama portakal sıktım. Bir de sandviç hazırladım,”* dedi. Elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakıp yatağın ucuna oturdu. Yüzünde yorgun bir tebessüm vardı. Uzanıp Batuhan’ın yüzünü okşadı. *“Kuzumun kuzusu, ne yapıyorsun?”*

Batuhan bir kedi gibi, boynunu hafifçe büküp anneannesinin elini yanağıyla boynunun arasına sıkıştırdı. *“Ne yapacağım, çizim yapıyorum, minnoşum.”*

“Tüm hafta sonu yüzünü neredeyse hiç görmedim. Biliyorum çalışıyorsun ama arada bir ses ver, sıpa. Koca evde yalnız yaşıyor gibiyim.”

Batuhan gülümseyince, çukuru andıran gamzeleri yanaklarında belirdi. *“Sınava az kaldı, anneanne. Çok çalışmam lazım.”*

Pakize Hanım şefkatle baktı torununun yüzüne ve oturduğu yerden kalktı. Kapıya doğru yöneldi. Tam kapıdan çıkacakken, *“Hadi şunları ye, yine çalışmaya devam edersin. Güçten döneceksin,”* dedi.

Pakize Hanım çıkınca Batuhan fotoğraflara tekrar baktı. Özellikle Sarin'i ortaya alıp Galatasaray Lisesi önünde çektikleri fotoğrafa uzunca baktı. O fotoğraftaki mutluluğu bir daha yakalayamamaktan korktu. Masanın üzerinde duran portakal suyunu içip sandviçi yerken, sessizdeki telefonunun ışığının yanıp söndüğünü fark etti. Arayan babasıydı. Neredeyse bir haftadır hiç görüşmemişlerdi. Batuhan zaten babasını hiç aramıyordu. O aradığında da ya meşgule alıyordu ya da açıyor, kısa cevaplar vererek konuşmanın çabuk sonlanmasını sağlıyordu. Açıp açmamakta tereddüt etti. Sonra içinde babasına karşı kalan küçük sevgi kırıntıları onu harekete geçirdi. Telefonu açtı. "Alo?"

Kerim, "Batuhan, neredesin?" diye sordu.

"Evdeyim."

"Seni görmeye geliyorum."

Batuhan derin bir nefes aldı. "Çizim yapıyordum ama..."

Kerim bahane duymak istemiyordu. "On dakika sonra görüşürüz," dedi.

Batuhan uzun bir sessizlikten sonra, "Tamam," diyerek telefonu kapattı. Sonra odasından çıkıp tahta merdivenlerden aşağı indi. Salonun ortasındaki koltuğa oturdu.

Pakize Hanım onu görünce şaşırılmıştı. Tam, hani sen çizim yapıyordun, diye soracaktı ki kapı zili çaldı. Kapıya doğru yönelirken, "Kim ki bu şimdi hafta sonu hafta sonu?" diye söylendi. Kapıyı açtığında şaşkındı. Çünkü karşısında bu eve bugüne kadar ayak basmayan Kerim duruyordu.

Kerim bir süre kapıda bekledi. Şaşkınlığını üzerinden atan Pakize Hanım'ın onu içeri buyur etmesine rağmen girmekte tereddüt ediyordu. Sessiz birkaç dakikanın ardından, yıllar sonra o kapıdan içeri ilk kez adım attı. O ilk adımı attığında kalbine bir bıçak saplandığını hissetti. Acı anılar birbiri ardına gözlerinin önüne serilmişti. Yıllar önce, sevdiği kadını bu evde başka bir

adama teslim etmişti. O gün sadece sevdiği kadını değil, tek evladını da bu eve teslim ettiğinin farkında değildi. Şimdi yıllar sonra bu gerçeğe yüzleşiyordu. İçeriye inceledi. Her şey ne çok değişmişti! Pakize Hanım belli ki bu eski stüdyoyu yaşanacak bir ev haline getirmişti. Alev'i düşündü. Yaşasaydı bu evin hanımı olacaktı. O da bu evi bu hale getirirdi, diye aklından geçirdi. Öyle ayakta kalmıştı. Batuhan hiç konuşmadan babasını izliyordu. Babasının içinde yaşadığı fırtınayı, tüm hatalarına rağmen göstermiş olduğu özveriyi bilmiyordu. Bu evde yaşananlar koca bir sır. Kerim ve Cihan arasında bir ömür boyu kalacak koca bir sır. Ama babasına bakınca gördüğü sadece başarısızlıktı. Hiçbir zaman iyi bir baba olmamıştı ve olamayacaktı. Onu bir kedi yavrusu gibi kapıya bıraktığını düşünüyordu. İçinde ona karşı büyüttüğü bu öfke bir türlü dinmiyordu. Ne çabuk vazgeçmişti? Sadece annesiz değil, babasız da kaldığı için öfkeliydi. Kerim içindeki anıların acılarından kurtulup Batuhan'a döndü. *"Nasılsın, Batuhan?"*

Batuhan oturduğu yerden anneannesinin imalı bakışı sayesinde zorla da olsa kalkarak, soğuk ve mesafeli bir şekilde, *"İyiyim, sen nasılsın?"* diye cevap verdi.

Kerim onun bu soğuk tavrının ve tepkisinin farkındaydı. Her zamanki gibi hiçbir tepki vermedi. Zaten hiçbir zaman olayların üzerine gitmemişti. Belki de kaçmak yerine olayların üzerine gitmeyi denese, bugün hayat onları başka bir yerlere götürmüş olacaktı. Gözlerini Batuhan'dan kaçırarak, *"Seninle baş başa biraz sohbet edelim mi?"* diye sordu.

Batuhan arka bahçe kapısına doğru dönüp yürümeye başladı. *"Neden olmasın. Arka bahçede konuşabiliriz."*

Bahçeye çıktıklarında, Pakize Hanım onları rahatsız etmek için içeride kaldı. Batuhan iki sandalye çekip birini babasına uzattı, diğerine kendisi oturdu. Kerim bir süre hiç konuşmadı. Yıllar önce bu bahçede geçirdiği o sabahı düşündü. Cihan'la

yaptığı konuşmanın her kelimesini hatırlıyordu. Hatırladıkça da kelimeler yüreğini bir bir delip geçiyordu. O an konuşacağı her şeyi bir kenara bırakmış ve sadece geçmişe gitmişti. Batuhan bu sessizliğe bir anlam yüklememişti. Babasının her zamanki suskunluğu diye düşünüyordu. Onun içinde kopan fırtınaların ve pişmanlıklarının farkında değildi. Hâlbuki karşısında o an geçmişiyile yüzleşen yaralı bir adam vardı.

Uzun süren sessizlikten sonra sıkılan Batuhan, *"Buraya susmaya gelmedin sanırım,"* dedi.

Zihni geçmişin acı dolu anlarında gezintiye çıkmış olan Kerim, ona bir şey söylendiğini birkaç saniye sonra fark etti. *"Efendim? Anlamadım,"* diyerek cevapladı.

Batuhan sözlerini yineledi. Fakat bu sefer biraz daha sert ve kızgındı. *"Buraya susmaya gelmedin sanırım."*

Kerim'in yüzünde yorgun bir ifade vardı. *"Hayır, tam aksine konuşmaya geldim."*

Batuhan'ın yüzüne yerleştirdiği soğuk ifade ağzından çıkan kelimelere de yansımıştı. *"Seni dinliyorum."*

Kerim kısa bir sessizlikten sonra hafifçe öksürdü. Aslında bilinçsizce yaptığı bu davranış nereden başlayacağını bilmeyişinden kaynaklanıyordu. Buraya gelirken neden geldiğini ve ne konuşacağını hiç bilmiyordu. İsteddiği tek şey Batuhan'la arasında oluşan bu soğukluğu biraz olsun azaltmaktı. Fakat her zamanki gibi başarısız olmaktan korkuyordu. Batuhan'ın yüzündeki sabırsız ifadenin farkına varınca konuşmaya başladı. *"Bak oğlum, biliyorum birçok konuda beni haksız buluyorsun. Geçmiş belki de değiştiremeyeceğimiz tek şey fakat geleceği şekillendirmemiz mümkün. Bunun için, aramızdaki buzdağlarını eritmek için elimden ne geliyorsa yapmak istiyorum."*

"Yani aramızdaki buzdağlarının farkındasın? Peki, bu buzdağlarının neden oluştuğunun da farkında mısın?"

Kerim konuşmak için acele etmedi. Yanlış bir şey söyleyip yeni bir tartışmaya yol açmak istemiyordu. Kendini teskin edersesine derin bir nefes alıp kaldığı yerden devam etti. *"Senin yaşındayken her şeyi bildiğimizi zannederiz. Fakat bazen her şey buzdağının görünen yüzü gibi olmayabilir. İnsanları hatalarıyla değil, hatalarının altında yatan sebeplerle değerlendirmek gerekir. Beni sakın yanlış anlama, bahaneler aradığımı düşünme, sadece biraz güvenmeye çalış. En azından baban olduğum için buna hakkım olduğunu düşünüyorum."*

Batuhan kaşlarını çatmıştı. İçinde kopan öfke patlamasına hâkim olmaya çalışsa da hem gençliğinin verdiği heyecan hem de babasına duyduğu öfke yüzünden başaramadı. Oturduğu yerden kalktı. *"Bana güvenden bahsetme sakın, baba! Güvenden bahsedecek en son insan sensin. Annesiz bir çocuk için şartlar kolay değilken, bir de babası tarafından kedi yavrusu gibi kapiya bırakılmak... Bana hangi güvenden bahsediyorsun?"*

Kerim oturduğu yere sanki çivilenmiş gibi hissetti. Hiddetli bir şekilde öfke kusan oğluna baktı. *"Seni kapının önüne koyduğumu mu düşünüyorsun? Ben sadece seni korumak istedim. Anneannenin seni daha iyi büyüteceğine inandım."*

Batuhan'ın yüzündeki sert ifade nefrete dönüşmüştü. *"Beni yanında tutarak koruyamayacağını mi düşündün? Karın olacak hanımefendiden mi koruyamayacaktın? O, benden daha mı önemliydi? Ben senin oğlunum, o da kim oluyordu?"*

Son kelimeleri içeriden duyan Pakize Hanım bir anda arka bahçenin kapısında belirmişti. Yaşlı ve yorgun yüzünde oldukça kızgın bir ifade vardı. *"Babanla nasıl konuşuyorsun, Batuhan? Derdin her neyse bunu edebinle yap lütfen. Öfkeni kontrol etmeyi öğren. Haklı da haksız da olsan karşıdaki senin baban."*

Pakize Hanım ağzından çıkan son kelimeden sonra daha fazla kırıcı olmamak ve babayla oğul arasındaki konuşmaya müdahil olmamak adına içeri geçti. Onun bir anda araya girme-

si konuşmanın gidişatını değiştirmişti. Batuhan da Kerim de biraz olsun sakinleşmişlerdi. Belki de tartışmaya dönüşecek olan konuşma Pakize Hanım sayesinde eski seyrine geri dönmüştü. Kerim ortama hâkim olan öfkenin sessizliğini yeniden konuşmaya devam ederek bozdu. *"Bugün buraya seninle tartışmaya gelmedim. Bu yüzden her ne söylersen söyle tartışmayacağım. Sen, bana annenin emanetisin."*

Arkası babasına dönük olan Batuhan hızla ona doğru dönüp, *"Sahip çıkamadığın emanet,"* dedikten sonra tekrar arkasını döndü.

Kerim onun bu tavrına her ne kadar içerlese de anlamaya çalışıyordu. Sanki hiç duymamış gibi davranarak konuşmaya kaldığı yerden devam etti. *"Bu yılın senin için önemli olduğunu biliyorum. Bu nedenle yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Eğer istediğin bir bölümü kazanamazsan seni özel bir üniversiteye gönderebileceğimi söylemek istedim."*

Batuhan hızlıca babasına doğru döndü, bu sefer yüzünde öfke yoktu. Onun yerine alaycı bir ifade vardı. Alaycı ifade sadece yüzünde değildi, kelimelere de yapışmış şekilde ağzından dökülmeye başladı. *"Her şeyi parayla halledebileceğini zannediyorsun, değil mi? Sence ben bunu başaramayacak kapasitede miyim? Benim nasıl resim çizdiğim konusunda hiçbir fikrin yok, değil mi? Tek istediğin senin gibi doktor olmamdı. Olmayacağımı anladın, şimdi de destek veriyormuş rolü yapıyorsun. Fakat şunu bil ki, senin ne parana ne de yardımına ihtiyacım var."*

Kerim anlam veremediği bu kelimeler karşısında oğlunun yüzüne baktı. Her ne yaparsa yapsın onu ikna edemeyeceğini anlamıştı. *"Bana karşı öfken hiçbir zaman dinmeyecek, biliyorum. Bunu anlamak zor değil. Sana sadece bir tek şey söyleyebilirim. Sözlerimin başında da dediğim gibi, bir insanı yargılamak sadece hatalarına değil, hatalarının altında yatan sebeplere de bakmak ve buna göre o insanı yargılamak gerekir. Bilmediğin o kadar çok şey var ki. Beni suçlayan gayet normal."*

Pakize Hanım yeniden kapının önünde belirmişti. Kerim'in daha fazla konuşarak Batuhan'ın aklını karıştırmamasından endişe ediyordu. *"Kerim, bence bu tartışmayı burada kesseniz herkes için en hayırlısı olacak,"* dedi.

Kerim göz göze geldiği Pakize Hanım'ın ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Ayağa kalktı. Arkası dönük olan oğlunun omzuna elini koydu ama hiçbir karşılık alamadı. *"Bir gün beni anlayacağını çok iyi biliyorum. Sadece şunu bilmeni istiyorum, seni her zaman sevdim ve her zaman senin yanıdayım,"* dedi. Sözleri biter bitmez eve girdi. Çıkış kapısına doğru yönelirken bir kez daha durdu. Etrafına şöyle bir baktı. Kimseye hissettirmeden iç çekti. Geçmişin izleri hâlâ sinesinde duruyordu. Bir an Alev'in hayali gözlerinin önüne geldi. Gözlerinin dolduğunu hissetti ve tekrar derin bir iç çekti. O damlayı akıtmaması için gözlerine verdiği emrin, incinmiş yüreği tarafından reddedildiğini hissetti. Çıkış kapısına geldiğinde Pakize Hanım arkasından seslendi, Kerim durdu fakat arkasını dönmedi. Pakize Hanım da onun arkasını dönmesini beklemeden, *"Onu anlamaya çalış. Hiçbir şey bilmiyor ve bilmesi de gerekmiyor,"* dedi.

Kerim sadece başını salladı ve kapıdan çıktı. Tepebağ'ın ahşap kokan eski sokaklarına adım attığında, incinmiş kalbi artık beyni tarafından verilmiş emre uyamadı. Gözünden akan o bir damla yaşın içinde pişmanlıklar, keşkeler, çaresizlikler vardı. Yüreğinden diline kadar gelip de söyleyemedikleri yüzünden Batuhan'ı kaybettiğinin farkındaydı.

O gün Tepebağ'ın sokaklarında yürürken ilk defa içindekileri söylemek istediğini fark etti. Neydi doğru olan? Batuhan'ın tüm gerçekleri öğrenmesi mi? Yoksa bildikleriyle yetinmesi mi? Aslında gerçeğin ne olduğunu kendisinin de bilmediğini fark etti Kerim. Gerçek neydi? Önce kim hata yapmıştı? Alev'in âşık olmadan, sadece geçmişinin acı dolu yaralarını kapatmak için onunla evlenmesi mi, yoksa bunu hissederek, onun güzel-

liği altında ezilip, başka bir kadınla birlikte olarak öz güvenini tazelemeye çalışan ve onu aldatan Kerim mi? Aldatıldığını öğrenince yaşadığı boşluk içerisinde gerçek aşkla tanışan Alev mi, yoksa onun ellerinin arasından kaymasına seyirci kalan Kerim mi? Alev'in evli olduğunu bilmesine rağmen ona olan aşkını içinde tutamayarak, aşkı için savaşılan Cihan mı, yoksa zamansız ve beklenmedik bir anda Alev'i bu dünyadan alıp götüren hastalık mı? Tüm bunları düşünürken nereye doğru yürüdüğünü dahi fark etmeyen Kerim, Tepebağı'nın eski sokaklarından geçip Taşköprü'ye kadar geldiğini fark etti. Adana'nın birbirinden farklı yaşamlar süren iki yakasını tam ortadan bölen Seyhan Nehri'nin üzerine kurulu eski köprünün yakınlarındaki yeşil alanda, taş bir bloktan yapılmış banka oturdu. Cebinden sigarasını çıkardı. Tam yakacaktı ki, yanına, yaşlı, üzeri kir pas içinde bir adamın oturduğunu fark edince irkildi.

Adam, *"Bir dal sigara da bana versene, gardaş,"* diyerek elini uzattı.

Kerim kalkmaktan vazgeçti. Sigara paketini, bankın diğer ucunda oturan, yağ ve kir içindeki kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülen, esmerlikten mi, kirden mi, yoksa Adana'nın sıcağından mı yüzü bu kadar karardığı belli olmayan adama uzattı. İçinde bulunduğu ikilemle boğuşmaya devam edecekti ki, adam bu sefer, *"Ateşini de uzat hele, gardaş,"* diye seslendi. Kerim uzanıp adamın sigarasını yaktı. Sokaklarda yaşadığı ve bu civarın müdavimi olduğu her halinden belli olan adam sigarasından derin bir nefes çekti. Dumanını üflerken, tüm ihtişamıyla Adana'yı iki yakaya bölen eski köprüyü inceledi. *"Bu köprünün hikâyesini biliyor musun, gardaş?"*

Kerim'in sohbet etmeye hiç niyeti yoktu. Hemen önce kalıp gitme isteği içerisindeydi artık. Eli yüzü kir pas içindeki, tanımadığı bu adamdan rahatsız olmuştu ve cevap vermedi. Sigara paketini cebine koyup kalkmaya niyetleniyordu ki, adam

onun cevap vermeyişini umursamadan konuşmaya devam etti.

"Vaktiyle buralarda bir kral yaşarmış. Bu kralın çok sevdiği bir kızı varmış. Kâhinler krala, kızı için bir kehanette bulunmuşlar. Güzeller güzeli kızını bir yılanın sokup öldüreceğini bildirmişler. Kralı almış bir telaş. Kızını, şehri ikiye bölen Seyhan Nehri'nin ortasında bir yerdeki adacığın üzerine yaptırdığı eve göndermiş. Böylece onu koruyacağını düşünmüş. Fakat kader bu ya, kızın canı bir gün üzüm çekmiş. Adaya üzüm sepetiyle birlikte gelen bir yılan, kızı sokup öldürmüş. Buna çok üzülen kral, kızının anısını sonsuza dek yaşatsın diye bu köprüyü yaptırmış. Köprü yıkılırsa bir daha yapılsın diye de köprünün ayaklarının altına altın ve mücevherler koydurmuş. Köprü yeniden yapılırsa, ayaklarına yeniden altın konsun diye de vasiyet etmiş. 'Kızım olmayınca, tıpkı bu köprü gibi, benim de kalbim taş kesti,' demiş ve köprünün ismini de Taşköprü koymuş. Ne para ne şöhret ne de nam kaderin önüne geçebiliyor, be gardaş. Yine de çocukları korumak lazım." Son cümlesini söyledikten sonra banktan kalkıp yürümeye başladı. Uzaklaşırken, "Çocukları korumak lazım," diye tekrarlıyordu.

Kerim, sokaklarda yaşayan bu yaşlı meczupla karşılaşmasının tesadüf olmadığını düşündü. Sanki kaderi onu buraya doğru sürüklemişti. Bugün, Pakize Hanım'ın müdahalesinin ne kadar yerinde olduğunu ve bazı şeylerin zamanı gelene kadar sır olarak kalması gerektiğini daha iyi anlamıştı. Meczup adamın dediği gibi; çocukları korumak lazımdı.

Sabah, Adana'ya yüzünü henüz yeni yeni göstermeye başlamışken, Tepebağ'ın eski ahşap kokan, taş parke sokaklarında seyyar simit arabalarını, işe yetişen genç kızları ve her zamanki gibi arkalarındaki gençleri, dün gece televizyonda duydukları hangi habere öfkeli oldukları belli olmayan, pos bıyıkları sigaradan sararmış adamları, kocalarını yolcu ettikten sonra evle-

rinin önlerini süpürürken birbirlerine laf yetiştiren kadınları, odasının penceresinden izlerken yüzünde beliren tebessümün farkında dahi değildi. Batuhan bu semti ve bu semtin sıcak insanlarını seviyordu. Burada kendisi olduğunun farkındaydı. Bayramlarda zoraki gittiği babasının evinde duvarların üzerine geldiğini hissedirdi. Bir an önce oradan kaçıp mahallesine dönmek isterdi. O zengin semtte kendini tıpkı denizden çıkarılmış bir balık gibi çırpınır hissedirdi. O yüzden bayramlaşma faslını çok uzatmaz, babasının 'yemeğe kal' ısrarlarına rağmen kendini bir an önce Tepebağ'a, ait olduğunu hissettiği yere atardı. Aslında ısrarın sadece babasından gelmesinin de bunda rolü çok büyüktü. Asu, ona bir 'hoş geldin' dedikten sonra neredeyse ortalarda hiç görünmezdi. Kötü kaderinin acısını içinde yaşamak yerine Batuhan'a öfke kusmayı yeğliyordu. Hâlbuki Yaradan'ın kimi kullarını evlat vererek, kimilerini de evlat sevgisinden yoksun tutarak imtihan ettiğinin farkında değildi. Farkında olmadan kendi imtihanından sınıfta kalırken, Kerim'in de evladiyla sınanmasının yolunu açmıştı. Oysa evlat yoksunluğunda Batuhan'a açacağı kucacı, hem kendi sınavını hem de Kerim'in sınavını mutlu sona kavuşturacaktı. Ama eksikliğinin acısını, Batuhan'ın varlığını yok sayarak çıkarmayı tercih ediyordu. Batuhan kendini bir fazlalık gibi hissettiğinden dolayı babasının yemek davetini her seferinde geri çevirip, kendi yaşam alanına dönmek için acele ederdi.

Pakize Hanım'ın zorla ağzına soktuğu bir parça poğaçayla kapıdan çıktı. Tepebağ'ın eski ahşap kokan yokuşlu parke sokaklarında hızlı adımlarla ilerledi. Henüz sabah olmasına rağmen sıcak yavaş yavaş 'ben geliyorum' diyordu. Serkan'ın taze çay ve eski kâğıt kokan dükkânının önüne geldiğinde alınının terlediğini fark etti. Sabahın bu saatlerinde eğer anlı terliyor-sa bu, yazın artık geldiğinin habercisiydi. Bir de Adana'nın her yerini dolduran turunc ağaçlarının çiçeklerinin kokusu yazın ar-

tık kapıda olduğunu müjdeliyordu. Adana için ilkbahar diye bir mevsim yoktu. Bahar küçük bir fragman veriyor, ardından direkt yaz sahneleniyordu. Adana için ilkbahar denilen fragman, neredeyse tüm yol kenarlarında ekili olan turunç ağaçlarının yaza merhaba derken açan çiçeklerinin etrafa yaydığı kokunun hissedildiği kısa bir zaman diliminden ibaretti. Nisan ve mayıs ayları ülkenin birçok yerinde, soğuk kış aylarından sonra insanın içini ısıtan serin ve tatlı bir sıcakla yemyeşil geçerken, Adana bu mevsimleri neredeyse yaz aylarının içine hapsediyordu. Nisan ayının bir kısmı bu talihsizlikten kurtulup kendi ismine yakışırcasına ilkbaharı yaşıyordu belki ama mayıs ayı için aynı şeyleri söylemek mümkün değildi. Mayıs, baharın bir parçası olduğunu unutmuşçasına aslından ayrılır, melezleşir, nisan ayının ardından baharı reddeder ve direkt yaza karışırdı.

Batuhan sıcaktan terleyen alnını sildi. İçeri girdiğinde Serkan her zamanki gibi çay ocağının arkasındaydı. Dün akşamdan kalan birkaç parça bulaşığı yıkıyordu. Batuhan'ı kapıda görünce başıyla selamladı. *"Hoş geldin, ressam çocuk,"* dedi. *"Ben de tek başıma kahvaltı etmeye üşeniyordum. Köşedeki simitçiden iki simit, iki tane de gravyer peynir al da beraber kahvaltı edelim."*

Batuhan hafifçe yüzünü buruşturarak, *"Benim pek canım istemiyor. Anneannem yine çıkarken ağzıma poğaça tıktırdı,"* diye karşılık verdi.

Serkan ellerini iki yana açtı, ısrarcı bir ifadeyle, *"Oyunbozanlık yapma, ressam çocuk. Hadi bir koşu git de gel,"* diyeretti.

Batuhan bu teklifi çaresiz kabul edeceğini anlamıştı. *"Senden kurtuluş yok anlaşılan, kırmızı sakal,"* diye söylenerek kapıya yöneldi.

Serkan arkasından seslendi. *"Hey, ressam çocuk! Kasadan bozuk para al."*

Batuhan dönüp ona bakmadan, ruhunun yansıması kendinden emin ses tonuyla cevapladı. *"Üzerimde para var."*

Batuhan geri döndüğünde masalardan birinin üzerine gazete serdi. Serkan da çayları doldurup yanına geldi. O sırada kapı açıldı. Bu saatler, öğrencilerin okula girmeden önce kahvaltılarını yapmak için uğradığı saatlerdi. Kimisi daha da erken gelir, yetiştiremediği ödevleri burada yapardı. Kimisi de kız arkadaşıyla birkaç dakika oturup sohbet etmek için uğrardı. Fakat bilirlerdi ki, okul çevrelerindeki ucuz kafelerde olduğu gibi, burada sevgilileriyle oynaşamazlardı. Serkan bu tarz şeylere karşı olan yobaz bir insan değildi. Fakat bunu toplum içerisinde yapmalarına ve kız arkadaşlarını rencide etmelerine karşıydı. Geri kalanlarsa kahvaltı etmek ve laflamak için uğrardı. Birkaç kitap kurdunu da unutmamak lazımdı. Özellikle de Ayşen'i. Kız tam bir kitap kurduydı. Ara sıra Serkan'la da sohbet eder, onun kitap önerilerini de dikkate alırdı. Kitabı neredeyse ışık hızında okuyup bitirir ve soluğu tekrar burada alırdı. Özellikle öğle aralarında, köşedeki börekçiden iki porsiyon börek alır, taze çay ve eski kitap kokusunun eşliğinde, bitirdiği kitaplar hakkında konuşurlardı. Ayşen her ne kadar Serkan'a 'abi' dese de bu, ona olan ilgisini gizlemeye çalışmak için bir zırhtı. Onun ilgisi platoniklikten öteye gitmeyen masum bir hayranlıktı. Masum ve çocuksu...

İçeri giren Sadık'tı. Her zamanki gibi, içerideki birkaç masaya uğrayıp lafladıktan sonra Batuhan ve Serkan'ın yanına geldi. *"Abo! Kaynanam seviyormuş."*

Batuhan hafif tebessüm ederken, bir yandan da Serkan'la göz göze geldi. *"Ben tokum zaten, kanka, benim simidimi yiye bilirsin,"* dedi.

Sadık, yüzünde muzip, kurnaz, çocuksu bir ifadeyle, *"Bu teklife hayır diyeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun,"* diyerek masaya doğru yöneldi.

Batuhan ve Serkan gülüştüler. Serkan yanındaki sandalyeyi çekerken, *"Hadi otur bakalım, gamsız. Buldun yine beleş,"* diye takılmayı da ihmal etmedi.

Kahvaltı faslı bittikten sonra Sadık konsomatrisliğe devam etmeye gitti. Ruhu böyleydi. İnsanlarla konuşmayı, her şeyi dalgaya almayı ve gülmeyi seviyordu. Batuhan ona hep *'Sen yaşlanmazsın, oğlum'* derdi. Fakat onun da içinde tek başına savaştığı dertleri olduğunu ve ondan ayrı bir hayat yaşadığını bilmiyordu; ayrı ve çok farklı bir hayat.

Serkan baş başa kaldıkları an hemen konuya girdi. *"Nasıl geçti konuşma?"*

Batuhan önce bir şey anlamıyormuş gibi yaptı ama aslında onun da konuşmak istedikleri vardı. *"Hangi konuşma, kırmızı sakal?"*

Serkan hafif bir tebessüm etti. *"Sarin'le konuşman tabii ki, ressam çocuk."*

Batuhan gözlerini kaçırdı. *"Büyük bir bölümü sessizlik içerisinde geçti. Aslında sessizlik konuştu."*

Serkan sakalını hafifçe sıvazladı. *"Sessizlik konuşurken neler söyledi bakalım?"*

Batuhan masada serili eski gazetenin kenarından bir parça koparıp parçalara ayırmaya başladı. Böylece Serkan'la göze gelmek zorunda kalmayacağını farkındaydı. Konuşurken de gazete parçasıyla oynamaya devam etti. *"En garibi... konuşurken bir ara elimi tuttu. İlk defa ona karşı başka bir his belirdi içimde. Kendime kızdım. Kendimden utandım."*

Serkan elini onun omzuna koydu. *"Sarin senin farkında olmadığı bir pencereyi araladı. Belki de hep o pencerenin önündeydin ama içeri hiç bakmamıştın. Ona karşı bu kadar korumacı ve sevgi dolu olmanın ya da onunla vakit geçirmekten bu kadar keyif almanın nedenini hiç sorguladın mı?"*

Batuhan hafifçe başını kaldırdı. Artık göz gözelerdi. *"Yanılıyorsun. Ben Sadık'a karşı da aynı duyguları besliyorum."*

Serkan, *"Peki, o zaman Sadık da elini bir tutsun bakalım aynı şeyleri hissedecek misin?"* dedikten sonra kalın ve tok sesiyle, neredeyse tüm dükkânın dönüp baktığı bir kahkaha attı.

Batuhan gülümsedi. *"Âlemsin, kızıl sakal!"*

Serkan'ın yüzünde kahkaha sonrası arta kalan bir tebesüm vardı. *"Sarin, içine kapandığın karanlık odanın labmasına dokundu. Sen de artık gözlerini açıp odanın karanlık olmadığını görmelisin. Korkmana gerek yok."*

Batuhan şaşkın ve biraz kızgın bir ifadeyle, *"Neden korkuyum ki?"* diye sordu.

Serkan hafifçe arkasına yaslandı. Yüzünde artık az önceki tebessüm yoktu. Onun yerine daha ciddi bir ifade vardı. Kollarını göğsünde bağladı. Kendinden emin, tecrübe dolu bir sesle konuşmasına devam etti. *"Biz erkekler bazen korkarız ama bunu hiçbir zaman kabul etmeyiz. Korkularımızı fark edip yüzleştüğimizde de büyümüş oluruz."*

Okulun ders zili çalmıştı. Ahşap ve eskimiş beton kokusunun birbirine karıştığı okulun büyük kapısında her zamanki gibi Münevver Öğretmen duruyordu. Sadık, Münevver Öğretmen'i görmezden gelse de Batuhan başıyla selamladı. Münevver Öğretmen'se gözlerini kaptıp açarak onun bu selamına karşılık verdi. Okulun bahçesine girdiklerinde Sadık, Batuhan'ın kolu-na girdi. *"Bro, bu hafta sonu okulun veda partisine gideceğiz, değil mi?"*

"Aslında içimden pek gelmiyor."

"Kanka oyunbozanlık yapma, veda partisine gelmemek de ne demek?"

Sadık sözlerini bitirir bitirmez arkadan bir ses duyuldu. *"Kimmiş bakalım bizi okulun veda partisinde yalnız bırakan?"*

Hem Sadık hem de Batuhan sesin geldiği yöne doğru döndüler. Hemen arkalarındaki Sarin'den başkası değildi. Serbest bıraktığı uzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu, yüzünde her zamanki masum tebessümü vardı. İri siyah gözleri, beyaz yüzünde siyah inciler gibi ışıltıyor, dudaklarıyla değil, sanki gözleriyle gülümsüyordu. Yüzündeki tebessümden hiçbir şey eksiltmeden tekrar sordu. *"Kimmiş bakalım bizi okulun veda partisinde yalnız bırakan?"*

Sadık, Sarin'in gelişinden güç almıştı. Ses tonuna biraz da muziplik karıştırarak, *"Kim olacak, tabii ki Batu,"* diye cevap verdi.

Sarin'in yüzündeki tebessüme küçük bir gölge düşmüştü. İçinde oluşan endişenin verdiği burukluğu saklamaya çalışarak, iri siyah gözlerini Batuhan'ın gözlerinden ayırmadı. *"Doğru mu?"*

Batuhan onun üzüldüğünü fark etmişti. *"Sadece içimden gelmiyor dedim."*

Sarin'in yüzündeki gölge kayboldu. *"O zaman geliyorsun."*

Batuhan, Sarin'in gözlerinin ardına saklanan endişeyi görmüştü. Yaz aylarında, açık mavi gökyüzünde ender beliren bulutların, Çukurova'nın uçsuz bucaksız topraklarında oluşturdukları kısa zamanlı, geçici gölgeler gibi bir anda belirmişti. Yaz gölgeleri hiçbir zaman kalıcı olmamalıydı. Batuhan'ın da isteceği en son şey Sarin'i üzmekti. Bu davetsiz beliren gölge, cevabıyla aniden yok olup gitti. *"Evet, geliyorum."*

İsteddiği cevabı alınca Sarin'in gözlerinin içi güldü. Hemen önünde duran Sadık ve Batuhan'ın ortasına dalıp kollarına girdi. Sadık her zamanki gibi muzipliğiyle sırıtıyordu. Batuhan'sa daha önce defalarca koluna giren Sarin'den bu sefer utanarak hafifçe geri çekildi. Sarin bunu fark edince Batuhan'ın koluna daha sıkı sarıldı, hatta onu biraz daha kendine doğru çekti. Ba-

tuhan, gülümseyen gözlerle ona bakan Sarin'in göğsüyle kolu arasında sıkışan kolu yüzünden tedirgin ve sıkılğan, fakat içinin kıpır kıpır olduğunu hissettiği için de utanç içerisindeydi. Eski ahşapla beton kokusunun birbirine karıştığı okulun emektar kapısından geçip koca merdivenlere kadar kol kola yürürlerken, Sarin sevdiği gencin kollarında olmaktan dolayı güvende ve mutlu hissediyordu. Batuhan içinde oluşan endişe ve heyecan karışımı duygunun yüzüne vurduğu sıcaklık yüzünden kendine kızılıyordu. Sadık hiçbir şeyi umursamadan, hafta sonu partide nasıl eğleneceklerinin hayallerini kuruyordu.

Hafta sonu bir çırpıda geliverdi. Mayıs ayı, güneşi dünyada daha çok misafir eder olmuştu. Çukurova artık gerçek kimliğine kavuşuyordu. Pamuklar olgunlaşmış, çevre yolunu boydan boya dolduran turuncu ağaçlarının çiçekleri yapraklarını yollara dökmüştü. Turunçlar çiçekten meyveye dönüşmeye başlayarak görsel bir şölene hazırlanıyorlardı. Yaradan her yıl olduğu gibi, tüm nimetlerinden Çukurova'ya bolca bahşetmişti. Batuhan okul dışındaki tüm zamanını odasına kapanıp çizimleriyle uğraşarak geçirmişti. Zamanla yarıştığının farkındaydı. Elbette her gün okula giderken ve çıkışta mutlaka Serkan'a uğramayı ihmal etmiyordu. Hafta içi olduğu gibi, bugün de erkenden kalkmıştı. Son günlerde iyice yaşlanan Pakize Hanım uyanmadan, cumartesi olmasına rağmen işe giden babaların, annelerin, oğulların, çeyizi için para biriktiren ya da evin nafakasına katkıda bulunmak için çalışan genç kızların Tepebağ'da oluşturdukları rutin sabah yolculuğuna karışıp, Tepebağ'ı Cemal Gürsel Caddesi'ne bağlayan köşedeki fırından pide ekmek almıştı. Anneannesinin en sevdiği şeyler arasında ilk ona girerdi üzeri küncü⁴lü sıcak pide ekmek.

Eve döndüğüne Pakize Hanım kahvaltı hazırlıklarını nere-

4 Susam tanesi.

deyse tamamlamıştı. Taze çayla sahanda tereyağlı yumurta kokusu tüm evi sarmıştı. Batuhan'ın hâlâ uyuduğunu düşünen Pakize Hanım tahta kapının açıldığını fark edince şaşırarak, koltuğunun altında gazeteye sarılı iki pide ekmekle Batuhan'ı görünce duygulanmıştı. Gözyaşlarını gizlemek için arkasını dönüp, tezgâhın üzerindeki domatesleri ve salatalıkları doğramaya başlamıştı. Kahvaltıyı neşe içerisinde gülüşerek geçirdiler. Pakize Hanım'ın son günlerde çektiği göğüs ağrılarını araya sıkıştırması dışında can sıkıcı bir konuşma olmadı. Kahvaltıdan sonra masayı toplamadan arka bahçeye geçtiler. Pakize Hanım son günlerde iyice çarpıntı yapıyor demesine rağmen hem kendine hem de Batuhan'a kahve yaptı. Bir elinde kahvesi, bir bacağına altına alarak sandalyeye oturdu, diğer elinde sarma sigarası, ara ara duraksayarak geçmişten söz etmeye başladı. Alev'in çocukluğundan ya da genç kızlığından, kimi zaman neşeli, kimi zaman hüznü anıları anlatırken yüzündeki çizgiler daha da belirginleşiyordu. Anlatılan her hatıra yüzünün yaşlı ve çizgili hatlarında yaşıyordu. Özellikle hüznlendiğinde kaşlarının arasındaki çizgiler daha da belirgin oluyor, göz altlarındaki torbalar ve kırışıklar daha çok meydana çıkıyordu.

Batuhan annesiyle ilgili anıları bir yanı hüznü, bir yanı merak dolu şekilde, her anıyı yüreğinde bir yere depolarcasına dikkatle dinliyordu. Annesine ait her anı onun için en kıymetli hazineydi. O hatıraların en büyük ve son tanığıysa ömrünün sonbaharındaki Pakize Hanım'dı. Pakize Hanım sıcağı bahane ederek, oturduğu sandalyeden kalktı. *"Hadi bakalım, küçük bey, senin şu kıyafetleri ütüleyelim."*

Batuhan'ın yüzündeki neşeli ifade kayboldu. *"Acelen ne, minnoş? Daha çok vakit var,"* dedi. Bu sohbete devam etmek istiyordu. Pakize Hanım'dan bugüne kadar duymadığı yeni bir hatırayı dinlemek ya da daha önce dinlediği bir hatırayı yeniden dinleyip, yüreğinde annesine ayırdığı o bölümü iyice dol-

durmak istiyordu. Kimi çocuk pul, dergi biriktirirdi. Batuhan'sa annesine ait, kendisinin yaşayamadığı, başkalarına ait anıları biriktiriyordu.

Batuhan günün geri kalanını odasında resim çizerek geçirdi. Ara ara da Tepebağ'ın ahşap kokan parke taşlı yollarına bakmayı ihmal etmedi. Adana'nın kara şalvarlı kadınları evlerinin önüne sandalyeler çekmiş, bir yandan dedikodunun dibine vuruyorlar, bir yandan da göz ucuyla sokakta oynayan çocuklarını kolluyorlardı. Cep telefonuna gelen mesaj sesiyle irkildi.

Mahşerin Üç Atlısı

Sadık: Millet ne durumdasınız, sesiniz çıkmıyor?

Ponçik: Ben kuafördeyim.

Sadık: Kuaför mü? Kızım yine panda gibi tepende topla gel işte. 😊

Ponçik: Sadık gelirsem oraya kırarım o ceviz kafanı, uyuz.

Sadık: Hahahahjdksjdkd.

Ponçik: Dünyadan Batu'ya, dünyadan Batu'ya.

Sadık: Kanka, mesajları okuduğunu görüyorum. 😊 😊

Batu: Sabırsız adam, okuyorum. Size yetişebilsem cevap da yazacağım.

Sadık: 😊

Ponçik: 😊

Batu: Ben henüz hazırlanmadım. Kanka, sen bize gel. Bera-
ber taksiyle geçeriz.

Sadık: Taksiyle gideceksen bana uyar. Hemen hazırlanıp geliyorum.

Ponçik: Ulen ceviz kafa, hayatın beleş.

Sadık: Ne yapalım kızım, cep delik cepken delik. 😊

Batu: Sorun yok kanka, hallederiz. Ben de hazırlanıp seni bekliyorum. Ponçik sen nasıl geleceksin?

Ponçik: Batu sana kaç kere söyledim bana şu lakabı takma diye! ☹

Sadık: ☺ Yakışıyor ama. Hahahahaha!

Ponçik: Kırarım o ceviz kafanı, Sadık. Beni babam bırakacak. ☹

Batu: Kanka hadi çık gel, ben hazırlanıyorum. Seninle orada görüşürüz artık, Ponçik.

Sadık: Ben çıkıyorum, haha. ☺ ☺

Ponçik: Batuhaaaannn! ☹

Elinde televizyon kumandası, insanları esir almış olan, senaryoları hemen hemen birbirinin aynı dizilerden birinin tekrara dalmış olan Pakize Hanım tahta merdivenden gelen sesle irkildi. Dönüp baktığında aşağı inen Batuhan'ı gördü. Sadece görmekle kalmadı. Yüreğindeki o büyük acı durmadı ve tüm gücüyle, tıpkı bir keşişin eski bir kilise çanına tüm gücüyle vurduğu gibi, tam da acısının üzerine üzerine vurmaya başladı. İstemsiz olarak eliyle ağzını kapattı. Gözlerinden akan yaşlara hâkim olamadı. Gözyaşları yüreğinin sessiz çığlığı olmuştu. Torununu siyah dar bir pantolon, siyah, ön tarafı çizgili bir ceket ve beyaz, yatay çizgili bir gömlek içerisinde, saçları geriye doğru yatık şekilde gördüğünde aklında sadece kızı vardı. Şu an Batuhan'ı böyle görse ne kadar mutlu olurdu, diye içinden geçirirken, gözyaşları yüreğindeki bu duygu yoğunluğunun sesi olmuştu ve istemsiz bir şekilde yanaklarından aşağı süzülmeğe başlamıştı. Batuhan merdivenlerden ağır ağır inerken tıpkı genç bir prensi andırıyordu. Yüzünde asil ve mağrur bir gülümseme vardı. Pakize Hanım sessizce dua okumaya başlamıştı.

Batuhan tam da Pakize Hanım'ın önünde durdu. "Minnoş, nasıl olmuşum?" dedi.

Pakize Hanım kimi zaman yükselen, kimi zaman alçalan duasını bitirdi. *"Kem gözlere şiş, paşam. Maşallah, o kadar yakışıklı olmuşsun ki, keşke..."* Cümlenin sonunu getiremedi. Getirmesine de gerek yoktu, gerisini ikisi de biliyordu. İkisi de sustular. Suskunluk bazen konuşmaktı. O an Batuhan hiç tanıyamadığı annesini, Pakize Hanım bu dünyadan zamansız göç eden kızını düşünüyordu. Konuşmak daha çok acı demekti. Konuşmak daha fazla gözyaşı demekti. Konuşmak yaşanmamış anıların acısını tam da yüreklerde hissetmek demekti. O yüzden zaman sustu, Batuhan sustu, Pakize Hanım sustu. Sadece gözler konuştu. Pakize Hanım'ın gözleri ağlayarak, Batuhan'ın gözleri boşluğa dalarak konuştu. Batuhan, gözyaşları yanaklarından ağır ağır süzülen Pakize Hanım'ın yanına oturdu. Önce anneannesinin yaşlılıktan çizgiler oluşan yanaklarını avuçları içine aldı. Sonra başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Avuç içlerinde, yaşlılıktan oluşan çizgileri hissediyordu.

"Ağlama, minnoş. Niçin ağlıyorsun?" dedi. Aslında cevabını bildiği bir soruyu soruyordu. Yüreğinde bir yerlerin ağladığını anneannesine hissettirmek istemiyordu.

Pakize Hanım ellerini Batuhan'ın kollarının üzerine koydu. Sonra onları sıkıca tutup tam göğsünün üzerine indirdi. Aslında her ikisi de niçin ağladığını bildiği halde, *"Bunlar mutluluk gözyaşları. Baksana, paşam kocaman delikanlı olmuş. Damatlar gibi karşımda duruyor,"* dedi.

Gözyaşlarının o gün orada olamayanların anısına aktığını hem Pakize Hanım hem de Batuhan biliyorlardı. Bazen gerçekleri konuşmamak gerekirdi, işte tam da öyle bir andı. Israrla çalan kapı, eski ahşap kokusunun sindiği, tarih kokan bu evdeki hüznü dağıtıverdi. Pakize Hanım yerinden doğruldu. *"Kim ki bu saatte gelen? Beklediğin biri mi var?"* diyerek, gözlerinin kenarlarında kalan birkaç damla gözyaşını elinin tersiyle silip kapıya doğru yöneldi.

Batuhan, *"Sadık gelecekti, minnoş, ben açarım,"* diyerek onu durdurdu.

Pakize Hanım fırsattan istifade, cebinden çıkardığı mendiliyle, gözyaşlarıyla birlikte ruhundaki acıyı da silmeye çalıştı. Yanaklarındaki birkaç damlayı silmeyi başarsa da ruhunda derin yaralar açan acıyı silemedi. Kapı açılıp Sadık'ın içeri girişiyle, çıra kokusu sinmiş odanın hüznü ve matem dolu iklimi birden başka bir havaya büründü.

Sadık, bir merhaba öncesi bodoslama konuya girdi. *"Bro, çok heyecanlıyım ya. Bir de bu kadar yolu yürüyerek geldim. Terledim. Abi hava mı çok sıcak, yoksa ben mi hararet yaptım bilmiyorum ki."*

Batuhan, arkadaşının bu hallerine alışık olduğu için yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Ama acıları hâlâ yerindeydi, sadece tebessümün ardına saklanmışlardı. *"Sen hararet yapmışsındır, kanka. Adana, aynı Adana."*

Sadık, Batuhan'ın bu sözlerine hiç aldırmamış hatta havadaki hüznü hiç fark etmemişti. *"Pakize Anne, nasılsın?"* diyerek Pakize Hanım'ın ellerinden öpmüş, salonun hemen ortasındaki koltuğa kendisini atmıştı. Çok geçmeden evden çıkmak için kalktılar. Pakize Hanım onları yolcu ederken dualar okumayı ihmal etmedi. Batuhan ve Sadık, Tepebağ'ın eski parke yollarında yokuş aşağı yürürken, Pakize Hanım hâlâ kapıyı kapatmamış, arkalarından dua okumaya devam ediyordu.

Batuhan ve Sadık, İnönü Caddesi'ne çıkar çıkmaz, buldukları ilk taksiye bindiler. Batuhan taksiciye, *"Park Zirve'ye lütfen,"* dedi.

Taksi, İnönü Caddesi'nden çevre yoluna doğru dönerken hava hafif hafif kararmaya başlamıştı. Arka koltukta oturan iki arkadaştan Sadık, telefonuyla ilgilenirken, Batuhan çevre yoluna inen aracın penceresinden etrafı seyrediyordu. Güneşle

ayın henüz yer değiştirdiği saatlerde, gecenin karanlığıyla günden aydınlığı birbirine karışmıştı.

Batuhan'ın yüreğinde adını koyamadığı bir eksikliğin ağırlığı vardı. Her ne kadar kendine dahi itiraf edemese de, bugün o kapıdan annesi ve babası tarafından yolcu edilmek istediğinin farkındaydı. Aklına Sarin geldi. Biliyordu ki, bugün annesi ve babası onu birlikte bırakacaklardı partiye. O anı düşlerken yüzünde bir tebessüm oluştu. Sarin'in adına büyük bir mutluluk hissetti. Sonra aklına babası geldi ama sadece bir andı. Onu hemen zihninden kovdu, tıpkı kötü bir hatırayı silip yok etmek istercesine, nedensiz ve sebepsiz. Taksi çevre yolundan Eski Baraj'ı geçip Dilberler Sekisi'nden yukarı çıkmaya başladığında artık güneş ve ay yer değiştirmiş, Adana gecenin kournuna girmişti. Hemen aşağıda, Adana'nın iki kıyısını birleştiren asma köprünün ışıkları ışıl ışıl yanıyordu. Batuhan yüreğindeki buruklukları düşünür, Sadık ara sıra sosyal medyada okuduklarına kahkahalar atarken taksi Menderes Bulvarı'na girdi. Menderes Bulvarı'nın bir yanı yemyeşil am ağaçlarıyla kaplıydı, bir tarafı Seyhan Nehri'nin asiliğini kesen, insanlar tarafından oluşturulmuş suni bir göldü.

Suni gölün hemen ortasında, ışıkları sürekli renk değiştiren bir neon tabelada 'Sevgi Adası' yazılı ada belirliyordu. Gölün ortasında yapayalnız, bomboş bir kara parçasına Sevgi Adası demek nasıl bir ironiydi? Sevgi, yalnızlık mıydı? Sevmek ve sevilmek insan için bu kadar ulaşılmaz mıydı? Acaba Çukurova'nın sert iklimi gibi, insanları da sevgiyi kendilerinden ayrı bir parça gibi mi görüyorlardı? Sevgiye biçilen bu yalnızlık ve uzaklaştırma nedendi? Yoksa sevgi ulaşılmayınca mı güzeldi? Ya da sevgiden korkmalı mıydı? Tüm bunları düşünürken birden aklına Sarin geldi. Onun sevgi dolu yüreğinden kaışımın sebebi sevmeye ve seilmeye karşı korkum mu, diye düşündü. Sonra utandı. Sarin arkadaşıydı ve ona o gözle bakmamıştı, bakma-

malıydı. Kendine kızdı. Kalbiyle aklı arasında savaşıırken, taksi partinin yapılacağı Park Zirve'ye gelmişti. Taksiden önce Sadık indi. Ardından Batuhan taksinin parasını ödeyip indi.

Kapının önünde içeri girmeyi bekleyen kalabalık bir anda duran taksiye doğru döndü. Herkesin gözü Batuhan'daydı. Kalabalığın içerisinde Okan ve züppe arkadaşları da vardı. Batuhan'ın gelişiyile bir anda onların da yüzlerindeki ifade değişmişti. Az önce gülüşüp eğlenen grup aniden buz kesmişti. Kapıya doğru ilerlerken, önde Sadık, ardi sıra Batuhan, hemen kenar da durmuş, onları izleyen Okan ve arkadaşlarıyla sert bir göz teması kurmayı da ihmal etmemişlerdi.

İçeri girdiklerinde müziğin sesi tüm kasvetli havayı dağıtmıştı. İçerisi hafif loş bir ışığa teslim olmuştu. Müzik sesine öğrencilerin sohbetleri karışmıştı. İçeri girer girmez Sadık bir anda gözden kaybolmuştu. Batuhan hemen girişte bir süre durdu. Hani insanların tanımadıkları bir mekâna girdiklerinde tanıdık bir yüz aramaları gibi, etrafı dikkatlice süzdü. Neyi, kimi aradığını bilmiyordu. Aslında kimi aradığını o bilmese de yüreği çok iyi biliyordu. Batuhan etrafı süzerken birçok genç kızın da onu süzdüğünün farkında değildi. Onun gözleri ve yüreği birbirinden habersiz aynı kişiyi arıyordu. Hâlbuki Sarin onu çoktan fark etmişti. Sadece heyecandan, gırtlığının hemen üstüne kadar çıkan kalbinin hızla atışlarına söz dinletmeye çalıştığından, zaman kazanmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alıp Batuhan'a doğru yürüdü.

Üzerinde bembeyaz elbisesi, yürürken bir ahenk içerisinde bir o yana bir bu yana sallanan uzun saçları, eşekleri dahi kışkındıracak kadar kocaman gözlerinin içinde samimi bir gülümsemeyle ona doğru ilerleyen Sarin'i fark eden Batuhan biraz olsun rahatlamıştı. Sarin'e uzunca bir süre hiç konuşmadan bakakaldı. Gözlerinin kendisine bir oyun oynadığını düşünüyordu ki Sarin'in konuştuğunu duydu. Fakat az önce söylediği hiçbir şeyi duymamıştı.

"Hey, beni dinlemiyor musun? Batu, sana diyorum!" dışında hiçbir şey duymamıştı.

Batuhan şaşkınlığını üzerinden attı. *"Gürültü yüzünden seni duyamadım,"* dedi. Elbette bu, bir bahaneydi, düceceği aptalca durumdan kendini kurtarmak istemişti. Sarin'i, üzerinde okul forması ya da spor kıyafetleri olmadan görmek çok garipti. Beyaz elbisesiyle, ilk defa kadınsı bir edayla karşısındaydı. Okulu kırıp eve gittikleri, dalga geçip lakap taktıkları çocuksu o kızdan eser yoktu. Birden müzik sesi durdu, giriş kapısında göz göze, hiç konuşmadan kalmışlardı.

Müzik yeniden çalmaya başladığında, 'Ex Love'⁵ isimli parçanın melodisi mekânı doldurdu. Sarin bir anda elini uzattı ve, *"Hadi dans edelim,"* dedi. Soru sormamış ya da bir ricada bulunmamıştı. O gün kendinin fazlasıyla farkındaydı. Belki de hayatında ilk defa, kadınlığını kullanmanın ne demek olduğunu yaşayarak öğreniyordu.

Batuhan hemen göğüs hizasında duran eli hiç itiraz etmeden tuttu. Sarin, Batuhan'ın elini sıkıca kavradı ve ışıkların farklı renk kombinasyonlarıyla yanıp sönerek büyülü bir atmosfer oluşturduğu piste doğru yürüdü. Pistin tam ortasına geldiklerinde hemen hemen okulun tamamının gözleri onların üzerindeydi. Fakat ne Batuhan ne de Sarin o gözlerin farkındaydı. Okan pisti yukarıdan gören locada arkadaşlarıyla oturmuştu, onları izleyen gözleri nefret doluydu.

Batuhan'ın bir eli Sarin'in belinde, diğer eliyse boşlukta idi. Sarin bir anda Batuhan'ın diğer elini de kavrayıp belinin çevresine yerleştirdi. Sonra kulağına eğilip, *"Şarkının bu bölümünde ne diyor, biliyor musun?"* diye sordu ama cevap beklemedi. *"Son zamanlarda her şeyin yalan olduğunu anladım. Ruhum ve kalbimle savaşıyorum. Senden kurtulmaya çalışıyorum..."*

5 Esra Kahraman'ın seslendirdiği, İngilizce sözleri yine Esra Kahraman'a, bestesi Haluk Levent'e ait olan, Türkçe ve orijinal versiyonu 'Anlasana' isimli şarkı.

Batuhan hafifçe geri çekildi ve Sarin'in gözlerinin içine baktı. Önce küçük bir tebessüm etti, sonra sağ eliyle, beklenmedik bir şekilde belini sıkıca kavrayarak kendine doğru çekti. Ardından kulağına eğildi. *"Bu şarkının orijinalini Haluk Levent'ten dinlemiştim. Elbette sözleri farklıydı. Aynen şöyle söylüyordu. Gel etme nazlı güneş. Sensin gönlüme eş. Beni biraz anlasana..."*

Sarin, kafasını kaldırıp Batuhan'ın gözlerinin içine baktı. Umudun ışıltısını görmek istiyordu. Ama Batuhan gözlerini hızla kaçırdı. Şarkı henüz bitmemişti ki, Sarin'in belini sıkıca kavradığı elini önce gevşetti, sonra çekti. Sarin'in sağ elini bir anda kavrayıp, *"Bu kadar yeter sanırım, Ponçık Hanım,"* diyerek göz kırptı. Nezaket icabı başını hafifçe sallayıp bir anda arkasını döndü ve ilerleyeme başladı. Hâlbuki kendisi de nereye gideceğini bilmiyordu. Az önce söylediği cümlelerin hepsi bir anda yüreğinden gelmiş, istemsizce ve izinsizce dilinden dökülmüşlerdi. Kapiya doğru şuursuzca ilerlerken birden kurtarıcısının elini omzunda hissetti.

"Nereye kanka, hayırdır?" diye sordu elin sahibi Sadık.

Belki de son günlerde Sadık'a hiç bu kadar ihtiyacı olmamıştı. Olsa da ihtiyacı olduğu hiçbir zaman Sadık yanında olamamıştı. Fakat bu sefer, o an için kurulmuş bir çalar saat gibi tam zamanında oradaydı. Batuhan tıpkı altın bulmuş madenciler gibi sevinmişti. Bir süreliğine dışarı çıkan iki kafadar, Sadık'ın sigarası biter bitmez soluğu tekrar içeride aldılar. Sarin onları hemen giriş kapısının yanında karşıladı. *"Neredesiniz yine, kaçaklar? Sadık yine sigara içmişsin, leş gibi kokuyorsun,"* diyerek, bir anne edasıyla sorgulamayı ve azar çekmeyi de ihmal etmedi.

Neredeyse tüm geceyi beraber geçirdiler. Sarin, saat 23.00'da babasının onu almaya geleceğinden bahsetti. Sadık her zamanki gibi dayanamayarak, *"Aman geç kalma, sonra bal*

kabağına dönüşürsün,” diyerek kahkahayı bastı.

Gece ilerledikçe Sarin telefonuna daha çok bakar olmuştu. Hâlbuki hiç gitmek istemiyordu. Hatta elinden gelse Batuhan'ın koluna girip, bütün gece başını onun omzuna koyarak, sabahı karşılamayı tercih ederdi. Fakat buna engel sadece zamanın darlığı değildi. Batuhan'ın çevresine ve kalbine ördüğü o geniş surları aşmak da mümkün değildi. Sarin artık durumuna alışmıştı. Küçük sevgi kırıntılarıyla yetinmeye razıydı. Biliyordu ki, daha fazla zorlarsa onu tamamen kaybedebilirdi. O yüzden sabretmeyi öğrenmişti. Bu genç yaşında sevginin sabır ve emekle inşa edildiğinin farkına varmıştı. Zaten sabretmekten başka çaresinin olmadığını bilecek kadar akıllı bir kızdı.

Bir duvar kenarında yan yana dizilmiş, pistte eğlenenleri izlerlerken hepsinin aklında tek şey, yüreklerindeyse aynı korku vardı. Adı üstündeydi, bu bir veda gecesi idi. Edilen veda sadece okula mıydı? Yoksa bu üç arkadaş da yakında birbirlerine veda mı edeceklerdi? Batuhan sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, kaşları çatık bir şekilde etrafına bakarken aslında son dört yılda yaşadıkları birçok anıyı düşünüyordu. Ne yani, şimdi okul öncesi, eski kitap ve çay kokulu dükkâna uğrayıp Serkan'la laflamayacaklar mıydı? Ya da hep birlikte okulu kırıp, Menderes'teki lunaparkta eğlenmeyecekler miydi? Hafta sonu kütüphaneye ders çalışmaya diye evden çıkıp, çantalarındaki Adana Demirspor formalarını üzerlerine geçirerek, Sarin'in yanında getirdiği boyalarla yüzlerini mavi laciverte boyadıktan sonra maça gitmeyecekler miydi? Sadık ayazda kalıp eve gidemediği zamanlarda, gecenin bir yarısı odasının camına taş atmayacak mıydı?

Sarin de aynı şekilde suskundu, başka anılara dalmıştı. Okuldan ve arkadaşlarından ayrılmaktan ziyade Batuhan'ı her gün göremeyecek olmanın üzüntüsünü iliklerine kadar hissediyordu. Önemli olan büyük bir aşk yaşamak değildi, her gün

Batuhan'ı görebilmektir. Ara sıra alnına dökülen siyah saçlarını geriye atışını izleyebilmektir. Sabahları, Serkan'ın eski kâğıt ve taze çay kokan dükkânında onu görebileceğini bilmektir. Okula kadar bir yanına Sadık'ı, bir yanına da onu alıp yürürken onun gücünü hissetmektir. Gülerken bile o asil ciddiyetini koruyabildiğini görebilmektir. Her şeyden önemlisi, kokusunu içine çekebilmektir. Önemli olan her gün okula gitmek değildi, bir âşık gibi değilse dahi dost olarak onu yanında görebilmektir.

Sadık için bu, birçok şeyi veda etmek anlamına geliyordu. Yoksulluğu her geçen gün iliklerine kadar hissettiği Hürriyet Mahallesi'ne dönüştü bu. Son günlerde o kadar çok şeyi boşvermişliği vardı ki, yanlışlarının farkındaydı. Dostlarıyla yaşadığı hayatın dışında kalan diğer Sadık'la baş başa kalacak olmanın düşüncesi bile içinde kocaman bir sıkıntının oluşmasına sebebiyet vermişti. Dostlarından gizlediği o başka hayatla yapayalnız kalacağını farkındaydı. Onun için üniversite uzak bir hayaldi. Sadece kazanmak da yeterli değildi. Kazansa bile okuyamayacağını biliyordu. Altesinin maddi durumu buna müsait değildi. Zaten oturduğu semtte sanata bakış açısı, duvarlara yapılan grafitiler, Şahin marka araçların modifiye edilmesi ve gençlerin, içtikleri esrarları düzgün sarmalarından ibaretti. Şimdi bu dört yılın ardından kendi gerçeğine dönmek ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Üç arkadaş aslında farklı açılardan baktıkları bu veda partisinin bir ayrılık partisi olduğunu biliyorlardı. Her birinin sebepleri farklı olsa da ortak kaygıları, birbirlerinden ayrı kalıp gerçek hayata dönecek olmalarını bilmeleriydi. Yüzyılı aşkındır ayakta duran ve nice öğrenciyi mezun eden, önce Ermeni Kız Yetimhanesi, sonra Amerikan Kız Lisesi olan, şimdilerdeyse Güzel Sanatlar Lisesi olmuş, ahşap ve eski betonun rutubet kokularının birbirinden ayrılamadığı okul değildi özleyecekleri, birbirleriydi.

Sarin'in, *"Babam mesaj atmış, dışarıda bekliyormuş,"* diyerek birkaç defa onlara seslendi ama müziğin sesinden dolayı onu ne Batuhan ne de Sadık duydu. En sonunda, tam sağında duran Batuhan'ın omzuna hafifçe dokundu. *"Babam mesaj atmış, dışarıda bekliyormuş,"* diye yineledi.

Hep birlikte dışarı çıktılar. Sanki son görüşmeleriymiş gibi birbirlerine sarıldılar. Sarin önce Sadık'a sarıldı. Sonra geri çekildi ve hafifçe yüzünü okşadı. *"Şapşık oğlan, ben gidince akıllı durun olur mu? Yarın ararım sizi, yaramazlık yapmayın,"* dedi.

O son cümleyi söylerken de sevdiğini kıskanan bir kadın edasıyla, göz ucuyla Batuhan'a bakmayı ihmal etmemişti. Sonra Batuhan'a sarıldı. Bu sefer öyle çok kısa süren bir sarılma olmadı. Hatta ayrılmadan önce Batuhan'a hissettirir şekilde boynunu kokladı. Tüm kokusunu içine çeker gibiydi. Batuhan istemsiz bir şekilde omuzlarından tuttuğu Sarin'i kendinden uzaklaştırdı. Sonra dayanamayarak saçlarını okşadı. Bu komutu aklının vermediği bir gerçektir. Yüreği, geçici bir süreyle eline hükmetmişti. Sarin'in gözleri dolmuştu ama ağlamadı. Giderken arkasını dönüp, *"İçim bu gece sizleri bırakmaya hiç razı değil,"* diyerek uzaklaştı.

İnsanlar bazen istemeden bazı kararlar verirler. İstemeden kendilerinin ve başkalarının hayatlarına yön verirler. Sarin o gece veda partisinden ayrılırken, Batuhan'ın, Sadık'ın ve kendisinin bambaşka bir yol ayrımında olduklarını bilmiyordu. Fakat hissediyordu...

Sarin partiden ayrıldıktan sonra Sadık ve Batuhan tekrar içeri girmediler. Sadık hemen çıkış kapısının karşısındaki otoparkın duvarının kenarına çöküp bir sigara yaktı. Bir tane de Batuhan'a uzattı. Batuhan, istemiyorum anlamında başını sallamakla yetindi. Aslında o an içinden geçen o sigarayı alıp yak-

maktı ama hayatının bugüne kadar olan her evresinde olduğu gibi, yine kendine hâkim olmayı tercih etmişti. Birkaç dakika her ikisi de konuşmadılar. İçerideki partiden dışarı kadar ulaşan cılız müzik sesi ve Sadık'ın sigarasından aldığı her nefeste yanan tütünün çıkardığı hafif çıtırtı dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Havaya hâkim olan hüznün sesini saymazsak tabii. Sadık sigarasından son nefesi aldı. Orta ve başparmaklarının arasına sıkıştırdığı izmariti uzağa fırlatır fırlatmaz Batuhan'a döndü. *"Bugün bir gece kulübünde parti varmış. Arkadaşlar gündüz mesaj atmışlardı. Oraya gidip biraz dağıtmaya ne dersin, kardeşim?"*

Batuhan bir süre sustu. Sonra hiç düşünmeden, sonrasını hesaplamadan ve nedenini bilmeden, *"Gidelim, kardeşim,"* dedi.

Bu gidişin, kader çizgisinin yönünü değiştirdiğinin farkında bile değildi. İçinde biriken o kederin nereden geldiğini ve neden geldiğini henüz çözümleyememişti. Dostlarından ayrılmak mıydı kaynağı, yoksa yaşanmışlıklardan kopmanın korkusu muydu? Belki de kendine dahi itiraf etmekten korktuğu hislerin belirtisiydi üzerine çöken hüznün nedeni. O yüzden çok düşünmek istemiyordu. O gece kendini hayatın akışına bırakmak istiyordu. Hayat denen azgın nehrin onu nereye götüreceğinden bihaberdi.

İki kafadar, Menderes Bulvarı'nın girişindeki, kocaman ışıklı tabelasında 'That's' yazan mekâna geldiklerinde taksiden indiler. Her zamanki gibi, cebinde beş kuruş olmayan Sadık taksiden önce indi. Tıpkı sürüsüne öncülük eden bir mirket misali etrafına bakınıp güvenli olup olmadığını anlamaya çalıştı. Onun bu tavrı geceler konusunda ne kadar tecrübeli olduğunun bir göstergesiydi. Geceyi ve tehlikelerini çok iyi biliyordu. Tıpkı yarasalar gibi, geceleri bambaşka bir hayata kanat çırpıyordu. Elbette bundan ne Batuhan'ın ne de Sarin'in haberi vardı. Gece

olunca bambaşka bir Sadık ve bambaşka bir hayat başlıyordu.

Gece kulübünün etrafında bir sürü genç vardı. Yanında kız arkadaşı olmadığı için içeri giremeyen gençler, kapıda duran, iri, siyah takım giymiş, kıvırcık saçlarının önleri kısa, arkası uzun güvenlik görevlisine neredeyse yalvarır gözlerle bakıyorlardı. İri adamın hemen yanında, ondan daha zayıf ama onun kadar uzun bir başka görevli daha vardı. Batuhan taksinin parasını ödemiş ve Sadık'ın yanına gelmişti. Etrafı inceleyip tanımaya ve anlamaya çalışıyordu. Sadık 'gel' der gibi bir işaret yaptı. O gece belli ki ortamın liderliğini o almıştı. Güvenlik görevlilerinin önüne geldiklerinde, kıvırcık saçlı olanı Sadık'a gülümsedi. *"Yengeç, düşmüşsün buralara yine,"* dedi ve alaycı ama bir o kadar da samimi bir kahkaha attı.

Bu sözleri daha önce de duyduğu Sadık'ın her halinden belli oluyordu. Hiç yadırgar gibi davranmamıştı. Dışarıda onca insan beklerken, onların ne üzeri aranmış ne de yanlarında kız arkadaş olup olmadığına bakılmış, doğrudan içeri alınmışlardı. Eski kovboy filmlerindeki barların kapılarını andıran giriş kapısını geçtikten sonra, uzunca ve renkli ışıkların yanıp söndüğü bir koridordan ilerlediler. İçeri girdiklerinde ortamın karanlığına ve ara ara renkleri değişerek yanan ışıklara gözlerinin alışması zaman aldı. Sadık bir şeyler anlatmaya çalışsa da Batuhan hiçbir şey duyamıyordu. İçerideki müziğin sesi insanı sağır edecek derecede yüksekti. Sadık, Batuhan tarafından anlaşılmayan sözleri bittiğinde bir anda ortadan kayboldu. Batuhan barın hemen karşısında, pisti tam olarak gören bir köşede sırtını duvara yasladı ve pistte çılgınlar gibi dans edenleri seyretmeye başladı. Çılgınca eğlenen bir kalabalığın ortasında yapayalnız kalmıştı. Gözleriyle etrafı tarayarak Sadık'ı aramaya başladı. İçin için ona kızmıyor da değildi.

Gözleri gece kulübünü tararken, pistin ortasında tek başına dans eden, bir yandan da ona doğru bakan kızla göz göze

geldi. Işıklar ara ara açık renlere döndüğünde o bir çift gözü fark etmemek mümkün değildi. Işıklar azaldığında bile kızın bakışlarını hissediyordu. Ya da öyle olmasını istediğinden, bu şekilde hissediyordu. Uzunca bir süre, ışıkların daha aydınlık renklere döndüğü dakikalarda bakışmalar devam etti. Hani öyle kaçamak ya da ara ara bakışmalar da değildi. Ne Batuhan ne de uzun boylu, açık renk ve bukle bukle saçları beline kadar inen kız gözlerini kaçırıyordu. Bir süre sonra bu, Batuhan için bir oyuna dönüşmüştü. Sanki gözlerini kaçırsa yenilmiş olacağı hissine kapılmıştı. Belki de bu esrarengiz kızı gerçekten beğenmişti. Bunu kendine itiraf etmek yerine, bu bakışmaları bir oyuna çevirmek çocukça bir his olsa da kendini kandırması için en kolay yoldu. Tam da bu düşünceler içerisindeyken sağ koluna birinin vurduğunu hissetti. Sadık elinde iki bira şişesiyle geri dönmüştü. Yine bir şeyler söylüyor, fakat Batuhan yine hiçbir şey duyamıyordu. Sadık'ın uzattığı bira şişesini aldı ve söylediklerini anlıyormuş gibi yapıp başını sallayarak, pistteki esrarengiz kızla bakışmaya devam etti. Birasını neredeyse bir dikişte bitirdi. Aradan çok zaman geçmeden bu bakışmayı fark eden Sadık, Batuhan'ın koluna hafifçe dokundu. Batuhan ona dönünce de muzipçe gülümseyerek göz kırptı. İkisinin arasında gizli bir köprü vardı ve yine o köprüde karşılaşmışlardı. Batuhan onun bu tavrını neredeyse görmezden gelerek bara ilerledi, bir bira daha aldı ve bakışlarını yeniden kızın üzerinde sabitledi. Kız da ona bakmaya devam ediyor, neredeyse gözlerini hiç kırpmadan bakışı merak uyandırmakla kalmıyor, aynı zamanda şaşırtıyordu da. Bu bakışmalar süresince Batuhan birkaç bira daha içti. O kontrollü ve sakin karakterinden sıyrılıp daha heyecan dolu bir genç olmaya başlıyordu. İçindeki, kontrol edemediği bambaşka bir adamın varlığının ilk defa farkına varıyordu.

Bu heyecan fırtınası içindeki denizin kıyılarına vurmaya başladığı dakikalarda kızın ona doğru geldiğini fark etti. Kız sa-

kin adımlarla usulca ilerlerken, Batuhan sağıını solunu kontrol etti. Bu kontrol bir yardım çağrısından başka bir şey değildi. Her iki yanına bakmasına rağmen aradığını, yani Sadık'ı bulamamıştı. Gece kulübünün herhangi bir köşesinde, herhangi bir insanla bir şeyler yapıyordur, diye aklından geçirdi. Aslında o an Sadık, her akşam Drakula misali geçiş yaptığı ve başkalaştığı hayatı yaşıyordu.

Esrarengiz kız artık pistin ortasında değil, Batuhan'ın tam önünde dans ediyordu. Bir süre sonra Batuhan'ın sağ elini sıkıca kavradı ve onu da beraberinde piste doğru çekti. Batuhan az önce bir bakışma yarışında olduğu kızın büyüüne kapılmıştı. Sadece ruhuyla değil, bedeniyle de ona teslim olmuştu. Esrarengiz kız bir anda sol eliyle Batuhan'ın yüzünü okşamaya başladı. Henüz aradan birkaç dakika geçmişti ki, Batuhan adını dahi bilmediği bu kızın gözlerini hemen gözlerinin önünde gördü. Ardından hatırladığı tek şey gözlerini kapattığı ve dudaklarında hissettiği ıslaklıktı. Olaylar, freni patlamış bir kamyonun yokuş aşağı inişi gibiydi. Kontrol edilmesi gerektiğini fakat bunun mümkün olmadığını biliyordu. Neredeyse bütün gece esrarengiz kızla pistin ortasında dans etti. Bir yandan da içmeye devam etti. O gece hatırladığı son şey, adının Dilek olduğunu öğrendiği kızla gülüşerek gece kulübünün kapısından çıktıkları ve onu fark etmeyen Sadık'ın hemen ileride bir grup gençle sigara içip gülüştüğü oldu.

O gece hayatına giren bu esrarengiz kızın, onu güle götürececek bülbül mü, yoksa çöplüğe götürececek karga mı olduğunu zaman gösterecekti.

7 Yeni Hayat

*"Güzel bir gülü, güzel bir
dostu herkes ister. Önemli
olan gülü dikeniyile, dostu
derdiyle sevebilmektir."*

Şems-i Tebrîzî

Acıları insanın en mahrem duygularıdır. İnsan en çok mahremiyetini paylaşmaktan ya da göstermekten çekinir. Mahremiyetinizi paylaştığınız insanlarsa gerçek dostlarınızdır.

Sabah uyandığında baş ağrısından dolayı başını yastıktan kaldıracak hali yoktu. Gözlerini açmakta zorlanıyordu. Şöyle bir etrafını kolaçan etti. Dün gece alışkın olmadığı kadar alkol almış – birkaç şişe bira, bir kadeh viski, bir dikişte içtiği votka ve ne olduğunu bilmediği bir kokteyl – ayakta duramayacak hale gelmişti. Ensesinden yukarı doğru yayılan ağrı ve midesinin oyunbozanlık yaparcasına bulanması da bunu doğruluyordu. Gözlerini açık tutmaya çalıştığı anlarda, Tepebağ'daki evlerinin

alıştığı o yıllanmış ahşap kokusunu duyamayınca odasında olmadığını fark etti.

Gece kulübünde tanıştığı esrarengiz kız Dilek, fazla alkolün etkisiyle ayakta duramayan Batuhan'ın telefon rehberini karıştırmış, 'Adı Baba' olarak kayıtlı numarayı aramış, Kerim gecenin o saatinde çalan telefonu görünce korkmuş, açmadan önce bir süre duraklamıştı. Sonrasında, telefonun ucundaki tanımadığı kadın sesinin anlattıkları karşısında korkularının yerini şaşkınlık ve endişe almıştı. Asu'nun, *"Ne oluyor?"* sorusunu cevapsız bırakarak, acele bir şekilde hazırlanmış, evlerine çok uzak olmayan gece kulübünün önünde soluğu almıştı.

Batuhan'ın, yabancı bir yerde olmadığını anlaması çok uzun sürmedi. Meşe rengi mobilyaları, kitaplığı ve üzerinde duran oyuncakları tanımıştı. Babasının evindeki odasıydı. Bir an aklına anneannesi geldi. Acaba burada olduğundan haberi var mıydı? Tam telefonunu arıyordu ki, kapının açıldığını gördü. İçeri giren Kerim'den başkası değildi. Üzerinde, kahverengi ve mavi renklerin hâkim olduğu pijama takımı vardı. Ya ona büyüktü ya da zayıflığından ötürü bedenine bol gelmişti. Elindeki kupayı hafifçe kaldırarak kapının kenarına yaslandı. *"Küçük bey uyandı mı?"*

Batuhan hemen toparlandı. Genelde bu sözleri Pakize Hanım'dan duymaya alışkındı. Üstelik o söyleyince pek hoşuna gidiyordu. Fakat şimdi babasından duymak kulağa o kadar da hoş gelmemişti. Umursamaz bir ifadeyle babasına kısa bir bakış attı.

Kerim onun bu hallerine artık alışmıştı. Konuşmaya devam etti. *"Sanırım dün gece alkolü biraz fazla kaçırmışsınız. Sana limonlu sıcak çay ve ağrıdığını tahmin ettiğim başın için de ağrı kesici getirdim. Kahvaltı hazır, istersen bize katıl, istersen kahvaltını buraya getireyim,"* dedi.

Kerim, dün gece gördüğü anda oğlunun sarhoş olduğu-

nu anlamıştı. Onu aramaya yerleştirmiş, Pakize Hanım görüp üzülmessin diye de kendi evine götürmeye karar vermişti. Çok geçmeden arabanın sarsıntılarına dayanamayan Batuhan camdan başını uzatıp kusmuş, sonra da sızıp kalmış ve yol boyunca 'anne' diye sayıklamıştı. Kerim, oğlunun bu hali karşısında, içinde bir yerlerde sakladığı pişmanlık duygusunun yeniden gün yüzüne çıktığını hissetmişti. Hâlbuki yıllardır ne güzel de saklamıştı, derinlerde bir yerlere, unutulacak, hiç kimsenin ulaşamayacağı bir yerlere. Bir ara Batuhan, Kerim'in vites kolu üzerinde duran elini sıkıca kavramış ve, "*Bana annemi getir, baba,*" diyerek ağlamıştı.

Elbette Kerim gece yaşanan bu olaylardan bahsetmedi, çünkü Batuhan'ın hatırlamadığı her halinden belli oluyordu. O yüzden Kerim sükûtu tercih etmenin en doğru seçim olduğuna kanaat getirdi. Dün gece yaşadıklarının yüreğinde bıraktığı kırıklıklar ve geçmişin derin izlerinin verdiği acılara rağmen sakinliğini korumaya çalışan olgun bir adam gibi odadan çıkarken, Batuhan sessizlik yemini etmiş keşişler gibi, yüzünde umursamaz ama yorgun bir ifadeyle boşluğa bakarcasına ona odaklandı. Aslında bu bakışlar o kadar çok şey anlatıyordu ki, duyulmuyor fakat hissediliyordu. Kerim elindeki limonlu çayı ve ağrı kesiciyi komodinin üzerine bıraktı, tam odadan çıkacakken geri döndü. "*Birazdan kahvaltını getiririm,*" diyerek odadan çıktı.

Aslında baba oğul çok şey konuşmuşlardı o sessiz anda. Kerim, Batuhan'ın kahvaltı sofrasına gelmemesi gerektiğini anlamıştı. Batuhan'ın da zaten kahvaltı etmek gibi bir niyeti yoktu. Kerim odadan çıktıktan sonra, Batuhan uzandığı yerden zor da olsa kalktı. Hemen yanı başında duran limonlu çayı aldı, ilk yudumla birlikte ağrı kesiciyi de içti. Elinde limonlu çay, çocukluğunun bir bölümünü geçirdiği ve bıraktığı son halini hâlâ koruyan odada dolaşmaya başladı.

Kıtaqlığındaki oyuncaklar bile bıraktığı yerdeydi hâlâ. Yeşil Dev Hulk, Terminatör ve robot arabalar serisi, hatta açılınca içinden kukla fırlayan kutu, hepsi olduğu gibi duruyordu. Kıtaqlığın yanındaki çalışma masasının üzerinde duran kalemlik bile yerli yerindeydi. Kuru boyaları da kalemliğin yanında duruyordu. İçinde, dün buradaymış ya da hâlâ burada yaşıyormuş gibi bir duygu belirdi. Bir an aklına çalışma masasının çekmececi geldi. Gece aldığı alkolün etkisi vücuduna hâlâ hâkimdi. Sadece artık başı ağrııyor, midesi bulanmıyordu. Ruhu da sızı içerisindeydi ve geçmişin derinliklerine gömdüğü hatıralar da odayla birlikte gün yüzüne çıkıyordu. Çekmeceyi bir çırpıda yerinden çıkardı. Geride kalan dar boşluğa elini soktu ve geçmişten kalan bir hatırayı aramaya başladı. Geçmişin derinliklerine gönderdiği hatıra çok geçmeden avucunun içindeydi. Siyah ciltli ve üzerinde 'Günlük' yazan defteri çalışma masasının üzerine bıraktı ve çayını bitirene kadar defteri izledi. Geçmişe dair hatıralar zihninde belirip tekrar kayboldu. Ya gerçekten tam olarak hatırlayamadığından ya da hatırlamak istemediği için zihninin alt kısmında bir yerlere ittiğinden ve orada uzun süre, bir mahkûm misali beklettiğinden dolayı artık unutulmaya yüz tutmuş hatıralar... O bir anlık hatırlama bile kalp atışlarının hızlanmasına, huzursuzlanmasına sebep olmuştu.

Bu kara kaplı defterle ilgili hatırladığı ya da hatırlamak istediği tek şey, babasının bir arkadaşının onun için özel olarak ciltlediğiydi. 'Günlük' kelimesi kapağın tam ortasına, sarı yaldızlı harflerle yazılmıştı, sağ alt köşede de 'Batuhan' yazıyordu. Defteri hediye ettiği gün babasına nasıl sarıldığını hatırladı. Sonra kafasını iki yana hafifçe salladı, hatırlamak istemediği tüm hatıraların zihninden dökülüp gideceğini düşünerek. Tıpkı değiş tokuş yapar gibi, elindeki kupayı masanın üzerine bıraktı ve geçmişin izlerini taşıyan kara kaplı defteri ellerinin arasına aldı. Fakat içine bakmaya cesaret edemedi. Az önce kalktığı ya-

tağın kenarına, her an kalkıp kaçacakmış gibi oturdu. Bir avucunu ancak dolduran bir defterde ne kadar acı yüklü olabilirdi ki? Derin bir nefes alarak tüm cesaretini topladı ve defterin ilk sayfasını çevirdi. Bir çocuğun kaleminden çıktığı belli olan, kocaman harflerle yazılmış, 'ANNE GEL!' yazısını görür görmez, neden kara kaplı olduğunu daha iyi anladığı defteri birden kapattı.

Minik ellerin yazdığı o yazı sanki bir perdeyi aralamıştı. Defteri yatağın üzerine bırakıp ayağa kalktı. Odada bir o yana, bir bu yana dolaşmaya başladı. Eli yüzü ateş içinde kalmış, nefes alıp veriş hızlanmıştı. Kalbinin atış sesini boğazında hissediyordu. Eşyalarına dokunduğu kişilerin hayatlarına dair her şeyi hissettiğini iddia eden büyücüler gibi, bir başkasının hayatına tanık olduğunu hissetti. Kendi geçmişinden, içinde bir yerlere gömüp hatırlamak istemediği hatıralardan, başkasının anılarıymış gibi davranarak kaçacağını sanıyordu. Fakat kader bir şekilde onu buraya sürüklemişti. Geçmişin izlerini taşıyan bu kara kaplı defteri kendi elleriyle gün yüzüne çıkarmıştı. Şimdi kendi geçmişinden kaçmaya çalışmak, sonuca ulaşmayacak boş bir çabaydı.

O sırada kapiya yaklaşan ayak seslerini işitti. Yatağın üzerinde duran defteri bir çırpıda cebine atıverdi. Kapı iki kere çaldıktan sonra açıldı. Kerim, üzerinde kahvaltılıkların bulunduğu krem rengi bir tepsiyle içeri girdi. Bir şeyler hazırlamasını Asu'dan istemeyi aklından geçirmişti ama reddedeceğini düşünerek bundan vazgeçmişti. Batuhan tedirgin bir ifadeyle babasını seyrediyordu. Kerim onun yüzündeki ifadeyi fark etmiş fakat bunu, tedirgin olduğuna değil, dün gece aldığı alkolün etkisine vermişti. *"Bir şeyler yemelisin, yoksa kendine gelmekte zorluk çekebilirsin. Aslında bu kadar çok alkol almanı tasvip etmediğimi bilmeni isterim. Fakat okulun veda partisinin ekstra bir durum olduğu düşünülünce, bir seferlik görmezden geline-*

bilir," dedi. Tepsiyi çalışma masasının üzerine bırakıp oğluna döndü.

Batuhan gözlerini kısa bir süre için kapatıp başını iki yana salladı. Bu, çok sinirlendiğinde kendini sakinleştirmek için yaptığı bir hareketti. Ardından derin bir nefes alıp gözlerini açtı ve babasına sert bir şekilde baktı. Öyle anlık bir siniri belli eden, gelip geçecekmiş gibi görünen bir bakış değildi bu. Kolay kolay dineceğe benzemeyen bir kasırgayı anımsatan bir bakıştı. Nefesini bırakırken cümleler de nefesine kanşarak bir anda ağzından döküldüler. *"Görmezden gelinebilir mi? Bu aşamaları çoktan geçtiğimizi düşünüyorum, baba. Aslına bakarsan, aramızda böyle bir bağın olduğunu düşünmüyorum. Bu tür ebeveynlik mesajlarını duymak istediğimi de hiç sanmıyorum."*

Kelimeler, uçları zehirli birer ok olmuşlardı. Her biri Kerim'in bağrına birer birer saplanmıştı. Yüreğini kanatan bu okların açtığı yaraları oğluna göstermek istemiyordu. Sanki onu hiç duymamış gibi davrandı. Böylece, az önce kelimelerin açtığı yaraları, canını yakmasına rağmen hissettirmedi. Esmer ve zayıftıktan daha da kararmış yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. *"Hadi, kahvaltını yap. Anneannenle görüştüm. Birazdan seni eve bırakacağım. Zaten gece burada olduğunu haber vermiştim. Fakat yine de bütün gece uyumamış. Hazır olunca haber verirsin."*

Kerim, sözlerini bitirir bitirmez, yüzündeki acılarını gizlemek için maske olarak kullandığı gülümsemesini de alıp odaya çıktı. Kapıyı kapatır kapatmaz hemen ilerleyemedi. Oracıkta bir süre bekledi. Bir eli hâlâ kapının kolundaydı. Gözlerini kapatmış, derin derin ve hızlıca nefes alıp veriyordu. Aklından, içeri girip Batuhan'a sımsıkı sarılmak da, elini kapının kolundan çekip 'yeter' diye bağırarak da geçti. Fakat her ikisini de yapmadı. Çünkü o, hep içinde yaşamayı seçenlerdendi. Tıpkı bir koleksiyoncu gibiydi. Koleksiyoncular tablo, pul, para gibi

şeyler biriktirirlerdi. Fakat Kerim acılarını, sevinçlerini, pişmanlıklarını, kısacası hayatına dair her şeyi içinde biriktirip saklayanlardandı. O da hayatının koleksiyoncusuydu. Koridorda usulca yürüdü, salondaki kahvaltı masasına tekrar oturdu. Asu dün gece yaşananları ve Batuhan'ın evde oluşunu umursamaz bir tavırla oturuyordu. Küçümseyen bir bakışla Kerim'i süzdü. Hiçbir şey sormadan kahvaltısına devam etti.

Kerim az önce duyduğu sözleri hazmetmeye çalışıyordu. Yutkundu. Yarım bıraktığı, soğumuş çayını iki yudumda bitirdi. Çaydanlığa uzanıp kendine bir bardak daha çay doldurdu. Kalkıp televizyon ünitesinin üzerinde duran sigarasını ve çakmağını aldı. Masaya yeniden oturup bir sigara yaktı. Yüreğinde kanayan yaralara bir merhem misali derin ve uzun bir nefes çekti. Asu göz ucuyla onu izliyordu. Odada, kahvaltısını yapan Asu'nun çatalının tabağa dokununca çıkardığı ve Kerim'in sigarasının tütününün yanarken çıkardığı ses dışında sessizlik hâkimdi.

Çok geçmeden Asu sessizliği bozdu. *"Kerim, şu sigarayı içe-ride içme diye kaç defa söyledim!"*

Kerim onu duymuş olmasına rağmen umursamadı. Hatta sigarasından bir nefes daha çekti. Bu sefer Asu direkt Kerim'e baktığı için çatalının çıkardığı ses de yoktu. Yalnızca Kerim'in sigarasının yanan tütününün sesi duyuldu. Tıpkı bir isyanın sessiz çılgılığı gibiydi.

Kerim salondaki isyan sigarasını bitirdikten sonra balkonda bir tane daha içti. Bu sefer sigarasını bir koleksiyoncu edasıyla, yüreğinin derinlerinde sakladığı acılarına kahrederek yakmıştı. Sigarasından çekip bıraktığı her duman, yaşadıklarına ve yaşattıklarına bir isyandı. Sigarasını söndürdükten sonra duşa girdi.

Suyun, esmer ve tıknaz vücuduna her değişinde sanki bir kırbaç edasıyla canını acıttığını hissediyordu. Su, saçlarının arasından süzülüp esmer ve son zamanlarda zayıflıktan iyice içine

çökmüş köse suratından geçerken gözlerinden de nasibini alıp akıyordu. Gözlerinden suya karışan her damla aslında yüreğinde kanayan yaralardan akan birer kan damlasıydı. O, hıçkırarak hiç ağlamamıştı. Çocukken dahi elinden bir şey alındığında sadece susardı. Sonra kimsenin onu göremeyeceği bir yer bulup orada sessizce gözyaşı dökerdi. Sakinlik ve sessizlik onun ruhuna doğarken üflenmişti. İsyanlarını, hatalarını, mutsuzluklarını, sevinçlerini hep içinde yaşamayı tercih edenlerdendi. Fakat o da farkındaydı ki, artık bir şeyler yapmalı ve içinde biriken bu koleksiyonun parçalarını başkalarıyla paylaşmalıydı. Zamanın ne kadar acımasız olduğunu ve hatalarının çok fazla doğruyu ondan aldığını daha önce acı bir şekilde tecrübe etmişti. Yüreğinden kanayıp suya karışan son damladan sonra duştan çıktı.

Üzerini giyinip tekrar salona geldiğinde Asu kahvaltı sofrasını kaldırmış, balkonda tek başına oturuyordu. Çukurova'nın laneti mi, yoksa serveti mi bilinmez, güneş, mayıs ayının başlarında olmasına rağmen sarı sicağıyla balkonda kendini hissettiriyordu. Asu önündeki sehpa da Türk kahvesi ve üzerinde Alaçatı hatırası yazan kül tablasında, bir kısmı içilmiş, bir kısmı unutulduğundan kendiliğinden yanmış ve içilmeyi bekleyen sigarasıyla oturuyordu. Kerim'in orada olduğunun farkına dahi varmamıştı. Bacak bacak üstüne atmış, dirseği balkonun demirinde, çenesi avucunun içinde, evin önündeki parkta çocuklarını oynatan annelere ve babalara dalıp gitmişti. Kerim kısa süre onu seyretti ama seslenmedi ve Asu'yu kendi laneti ve acılarıyla baş başa bıraktı. Batuhan'ın odasının önüne gelip bir süre durdu. Derin bir iç çekti. Yüzündeki kederli ifadeyi saklanması için, yüreğindeki acılar koleksiyonunu sakladığı yere gönderdi. Yüzüne yerleşen sahte tebessümle odanın kapısını çaldı. Birkaç saniye bekledikten sonra kapıyı açtı. Batuhan da giyinmiş halde, topladığı yatağın üzerine uzanmıştı. Yatağın hemen yanındaki prize taktığı telefonu elindeydi, okul arkadaşlarının

Instagram'da paylaştıkları fotoğrafları ve altlarına yapılan yorumları okuyordu. Aslında Instagram'a ilk girdiğinde direkt takibe bakmıştı. Sarin'in kimlere yorum yaptığını nedense için için merak ediyordu. Fakat birçok arkadaşının yorum ve beğenilerini görmesine rağmen Sarin'e ait hiçbir bilgi yoktu. Sonra onun profiline baktı. En son paylaştığı fotoğraf okulu kırdıkları son gün, Seyhan Nehri'nin üzerinde bir gerdanlık edasıyla duran asma köprünün üzerinde Batuhan'a çektiği fotoğrafı. Açıklamasındaysa şöyle yazıyordu.

'Umut yok, bir ışık yok gözlerinde. Ben hâlâ bekleyenim, olsun. Ateş yok, sıcaklık yok ellerinde. Ben yanarım, aşkın sağ olsun.'⁶

Hafifçe gülümsedi, yanaklarında gamzeleri belirmişti. Kapı açılınca kafasını kaldırıp baktı. Babasının içeri girdiğini görünce toparlandı.

Kerim, *"Eğer hazırsan seni bırakayım. Anneannen ben duş-tayken aramış. Yaşlı kadın, merakta bırakmayalım,"* dedi.

Batuhan, uzandığı yerden kalkarken, anneannesinin onu da aradığını, konuştukları için artık endişe edecekleri bir şey olmadığını söyledi. Odadan çıkarken son kez dönüp baktı. Sonra arka cebine elini atıp, geçmişinin şahidi olan kara kaplı defterin orada olup olmadığını kontrol etti.

Evden çıkıp arabaya bindiklerinde Batuhan telefonuna kulaklığını takıp müzik dinlemeye başladı. Böylece babasıyla bağıını koparmış oluyordu. Aslında müzik o an bir kaçıştı. Kerim kırmızı ışıktaki her durduğunda göz ucuyla ona bakıyordu. Batuhan'sa müziğin ritmi içinde başka bir âleme dalıp gitmişti. Bir yandan da pencereden dışarıyı seyreliyordu. Baraj Yolu'nun girişindeki, genelde üniversiteli gençlerin takıldığı Duygu Kafe durağından geçerken bir anda bağırdı. *"Lütfen durur musun?"*

6 Sözleri Gözde Ançel'e, müziği Buray ve Gözde Ançel'e, düzenlemesi Buray'a ait olan, 'Sen Seveda Mısın?' isimli şarkının sözlerinden alıntıdır.

Sonra sertçe bir kez daha tekrarladı. *"Lütfen dur."* Kerim ne olduğunu önce anlayamasa da ilk şaşkınlığı üzerinden atar atmaz sağa yanaştı. Batuhan neredeyse aracın durmasını beklemeden aşağı indi. İnerken de, *"Sen git. Bir arkadaşımı gördüm,"* deyip koşmaya başladı.

Durağın köşesindeki gazete bayini geçti. Bir an durdu. Sağına soluna baktı. Sonra tam binanın köşesinden dönmekte olan Dilek'in arkasından seslendi. İkinci kez seslenişinde birçok kişi dönüp ona baktılar. Hatta hemen kenardaki çimlerin üzerine uzanmış olan sarı renkli sokak köpeği bile başını kaldırıp baktı. Fakat bu seslenişe bir tek Dilek kayıtsız kaldı. Batuhan ikinci seslenişin de sonuçsuz kalmasından sonra Dilek'in peşinden tekrar koşmaya başladı. Köşeyi dönünce tekrar seslendi. Bu sefer çabası boşa gitmemiş ve Dilek başını çevirirken, sarı bukteleleri omuzlarının üzerinden yana doğru savrulmuştu. Batuhan artık koşmayı bırakmış, olduğu yerde duruyordu. Onu tanıyacağından dahi şüphe duyduğu bir kızın peşinden koşmuş ve şaşkın ördek yavrusu gibi kalakalmıştı. Gelecek tepkiyi merak ediyordu.

Dilek uzun boyluydu. Biraz kilosuna olsa da sıkı bir vücudu olduğu için, bu, ona güçlü bir insan görüntüsü veriyordu. Güneş yüzüne vurunca, uzun kirpiklerinin ardına saklanmış, hafif çekik olan bal rengi gözleri daha da belirginleşmişti. Dilek durdu ve gülümsedi, gülümsediği için gözleri iyice kısılmıştı. Ona doğru yürümeye başladığında Batuhan'ın da yüzünde güller açtı. Kömür karası saçlarının alınına dökülen kısmını sağ eliyle geriye attı. Yan yana geldiklerinde kısa bir süre sadece bakiştılar. Batuhan'ın kara gözleri, Dilek'in bal rengi çekik gözlerinin içinde kaybolmuştu. Konuşacak çok şey olmasına rağmen, kelimeler düğümlendiği boğazlardan çıkmak istemiyorlardı.

Sonunda Dilek suskunluğu bozdu. *"Ayılmışsın,"* dedi. Konuşurken kendinden öyle emin bir bakışı vardı ki, Batuhan

suskunluğu tercih etti. Sadece 'evet' dercesine başını sallayıp hafifçe tebessüm etti. Dilek çekik gözleriyle Batuhan'ı baştan aşağı süzdü. Sağ kaşını iyice kaldırıp, *"Umarım Adı Baba'yı aradığım için bana kızmamışsındır?"* diye sordu.

Batuhan, *"Hayır, bir sıkıntı yok fakat aramamanı tercih ederdim,"* dedi.

"Umarım sana çok kızmamıştır."

Batuhan biraz bozulmuştu. Yüz ifadesi bir anda değişti. Rengi de hafif kızardı. Renk vermemek için uğraşsa da gerildiği her halinden belli oluyordu. *"Bana kızmak kimsenin haddine değil,"* dedi. Hisleri ses tonuna da yansımıştı.

Dilek alaycı tebessümünü saklamaya çalışsa da başaramamıştı. *"Tamam, sert çocuk, gerilmeye gerek yok."*

Batuhan sessizce derin bir nefes alıp verdi. Gerildiğinin o da farkındaydı. Ama bunu gizleyemediğinin farkında değildi. Bu sefer daha yumuşak bir ses tonuyla, *"Gerildiğim yok, sadece sorunun cevabıydı,"* dedi. Ses tonunda gerginliğin kalıntıları hâlâ hissediliyordu.

Dilek fark etmişti ama üzerinde durmadı. *"Neyse, boş ver. Ne yapıyorsun burada, umarım beni takip etmiyorsundur?"* Cümlesi bittiğinde o alaycı tebessüm yeniden yüzünde belirmişti. Fakat fazla kalmadı. Yoldan geçerken uğrayan eski bir tanıdık misali bir anda kaybolup gitti.

Dilek'in sempatik ve olaya şakayla yaklaşan tavrı Batuhan'ı rahatlatmış ve gerginliğini bir anda silip yok etmişti. *"Arabayla geçerken seni gördüm. Arkandan seslendim ama sesimi duyuramadım."*

Sohbetin yeniden normale dönmesi Dilek'i de mutlu etmişti. *"Nereye gidiyordun, sert çocuk? Pazar pazar aileyle takılmaca mı?"* diye sordu. Bir imada bulunurcasına göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

Batuhan gözlerini kaçırarak, *"Dün gece babamlarda kaldım. Beni eve bırakacaktı,"* diye açıkladı.

Bu son cümle her şeyin özetiydi. Aynı yaraya sahip olanlar birbirlerini yaralarından tanırlardı. Dilek ve Batuhan birbirlerine bakıp kaldılar. O an havada kalan acıyı her ikisi de fark etmişti. Acının ortama hâkimiyetini, Dilek'in Batuhan'ın sağ omzunu şefkatle sıkması bozdu. Sonra, *"Eğer işin yoksa biraz vakit geçirelim mi?"* diye sordu. Acının çekim gücüne teslim olmuştu.

Acı da mutluluk gibiydi, insanları birbirlerine yaklaştırıyordu. İnsanlar sadece mutlulukla bağ kurmazlardı. Acının da kendine has bir çekim gücü vardı. Batuhan da omzunu sıkın elin sahibinin o gizem dolu hikâyesindeki acı yönleri ve çekik gözlerindeki alaycı bakışın ardına saklanmış hüznün sebebini merak ediyordu. Neredeyse tüm günü beraber geçirdiler. Önce amaçsızca, varacakları yer belli olmayan dervişler misali yürüdüler. Sohbet o kadar koyuydu ki, ikisi de neden veya nereye diye sormadan yürümeye devam ettiler. Önce Dilek anlattı. Geçmişinden uzun uzun bahsetti. Annesini kaybettikten sonra sürüklendikleri kargaşa ve üzüntü dolu günleri anlattı. Batuhan onu dinlerken aslında kendi hikâyesini dinlediğini fark etti. Dilek annesini kaybettikten sonra babasının başka bir kadınla evlendiğini, fakat bu evliliğin hiç kimseye mutluluk getirmediğini, birkaç yıl sonra da babasını kaybettiklerinden bahsetti. Babası vefat etmeden önce evlenen bir ablası ve aynı evi paylaştığı, kendisinden bir yaş büyük bir abisi olduğunu söylediğinde Batuhan'ın yüreği burkuldu. Kardeşinin olmayışı onu her zaman üzüyordu. Bu dünyada oyuncaklarını paylaşmak istemediği, ara ara evin içinde kavga ettiği ya da bir suçu beraber işleyip cezasını beraber çektiği, hatta tatlı tatlı kıskançlık kavgaları edebileceği bir kardeşin eksikliğini hep hissetmişti. En azından kardeşlerinin olması onun için büyük bir şans, diye geçirdi için-

den. Dilek müteahhit olan babasından hatırı sayılır bir servet kaldığını ve üvey annesinin, babasının ölümünden kısa bir süre sonra evi terk ettiğini, kocasının baskısı nedeniyle ablasının onlarla fazla ilgilenemediğini, abisinin de psikolojik sorunları olduğunu anlattıkça, aslında kendisinin daha şanslı olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Dilek o yılları, *"Felaketler tıpkı tepeden kopan bir kar yığını gibiydi. Yuvarlandıkça büyüyor ve çoğalarak geliyordu,"* diye özetledi.

Batuhan'ın yüreği burkuldu. İçinde Dilek'e karşı sevgi, hayranlık ve merhamet karşımı bir duygu belirdi.

O kadar çok yürümüşlerdi ki, artık ikisi de yorgunluklarını biraz olsun fark etmişlerdi. Hemen yol üstündeki bir kafeye girip birer kahve aldılar. Kahveleri ellerinde yürümeye devam ettiler. Bir süre sonra Dilek yol kenarındaki bir banka oturur verdi. Konuşmaya orada devam ettiler. Dilek yazları genelde Karataş'ta olduğunu, orada babasından kalma bir yazlıkları bulunduğunu, kışın merkezde arkadaşlarıyla vakit geçirdiğini söyledi. Bir ara çekik gözlerini biraz daha kısarak şüpheci bir tavırla, *"Hep ben anlattım, sert çocuk, biraz da sen anlat bakalım,"* dedi.

Batuhan sınavda hiç beklemediği yerden soru çıkmış öğrenci gibi donup kaldı. Dilek sorusunu ısrarlı bir şekilde tekrarlayınca bir süre daha susmayı tercih etti. Kahvelerinden birkaç yudum aldılar. Sonra Dilek 'hadî' der gibi yandan bir bakış attı. Batuhan köşeye sıkıştığını fark etmişti. Elindeki kahveden bir yudum daha alıp söze girdi. *"Aslında bende de durumlar pek farklı değil. Senaryosu hemen hemen aynı olan iki farklı oyunun figüranları gibiyiz. Benim oyunumun da kahramanı erkenden göçüp gitmiş bu diyardan. Bizde de bir kötü kadın figürü, yani üvey anne mevcut. Farklı olarak bir de baba figürü var ama ne kendine ne de başkalarına yeten bir adam."* Babasına kötü

demeye dili varmamıştı. Belki de o an bir yabancıya anlatmaktan utanmıştı ya da içinde bir yerlerde hâlâ babasına karşı bir şeyler vardı bitmeyen. Sebebi her ne olursa olsun, babasına kötü diyememişti. *"Elbette bizim oyunda olay tek kişinin üzerine kurulu, çünkü benim kardeşim yok. Gerçi çok iyi iki dostum var."* O an Sadık ve Sarin'i düşündü. Daha doğrusu Sarin'i uzun uzun düşündü. Nedendir bilinmez, içinde bir huzursuzluk belirip kayboldu. Giderken iz bırakan bir huzursuzluktu bu. *"Fakat benim oyunumda bir iyi var. Anneannem, benim oyunumun tek beyaz tarafı."* Sonra birden aklına anneannesine haber vermediği geldi. Elini cebine attı. Cep telefonunu çıkardı. Şarjının bittiğini görünce kaygılandı.

Dilek çekik gözlerini hafifçe açmış, Batuhan'ı izliyordu. *"Anneannene haber vermedin, değil mi? Numarayı biliyorsan benden arayabilirsin,"* dedi ve sırtındaki küçük çantadan çıkardığı cep telefonunu ona uzattı.

Batuhan şaşırmıştı. Telefonu aldı ve rahat konuşmak için biraz uzaklaştı. Dilek onun bu halini izlerken hafifçe gülümsedi. Batuhan konuşmasını bitirip geri geldiğinde durumdan biraz utandığı belli oluyordu. Bunu fark eden Dilek telefonunu geri alırken, *"Siz erkeklerin, anneanneniz de olsa bir kadına haber vermeyi gurur meselesi yapmanız yok mu, beni benden alıyorsunuz,"* diye söylendi.

Batuhan her zamanki gibi, saçlarını sağ eliyle arkaya doğru attı. *"Anneannem hayatta en değer verdiğim insandır. Onun endişelenmesini istemem. Aslında yüzümdeki ifade utangaçlık değil, üzüntünün ifadesiydi. Üzüntüm de senin yanında anneanneme haber vermekten dolayı mahcup olduğumdan değildi. Bu güzel sohbete kapılıp ona haber vermeyi unuttuğum içindi."*

Dilek ne söyleyeceğini bilemedi. Sustu. Sonra hiçbir şey işitmemişçesine ya da hiçbir şey konuşulmamışçasına, alakasız bir soruyla konuşmanın yönünü başka bir yöne çevirdi. *"Okuyor musun?"*

Batuhan konunun uzatılmak istenmediğini anlamıştı. *"Güzel sanatlar lisesi son sınıftayım. Ya sen?"*

"Ben liseyi geçen yıl bitirdim. Fakat üniversite sınavlarına hazırlanmadım. Şu an için de böyle bir planım yok. Bir süre hayatı okuldan ve okumaktan uzak geçirmeye karar verdim. Kararlarımı kendimi hazır hissettiğim anda vereceğim."

Batuhan düşünceli bir yüz ifadesine büründü. Sağ eliyle saçlarını geriye attı. Sınavın yaklaştığını hatırlatan bu konuşmaya, *"Bu yıl sınavlara gireceğim,"* diye devam etti.

Dilek, *"Umarım kazanırsın,"* derken, hayatındaki düzensizliği ve annesinin ölümünden sonra, iskambil kâğıtlarından yapılmış evler misali, ilk esintide yıkılan ailesinin yokluğunda okuldan uzaklaştığını anımsayıp üzüldü.

Yine sustular ve kahvelerini yudumladılar. Yoldan geçen arabaları, sahibi tarafından gezdirilen boxer cinsi köpeğin, gözlerinin içine baka baka hemen önlerindeki ağacın dibine işeyişini izlediler. Zaman durmuş, sessizlikleri sohbete hâkim olmuştu. Susarken konuşmaktı onların yaptığı aslında. Sonra bir süre daha dolaştılar bahara hasret Adana sokaklarının yazı andıran ilkbaharında. Ayrılık vakti geldiğinde Batuhan her ne kadar eve bırakmak istese de Dilek bunu kabul etmedi. Dilek'in kendine has bir hali vardı. Kendinden emin ve güçlü bir görüntü çiziyordu. Batuhan bugüne kadar etrafına verdiği hissi şimdi onda görüyordu. Fakat yine de içinde onu rahatsız eden, nedenini bilmediği ve anlayamadığı bir şeyler vardı.

Batuhan eve vardığında hava henüz kararmamıştı. Kapıyı açan Pakize Hanım hiç beklemeden arkasını dönüp gitti. Batuhan hızla içeri girip anneannesine arkasından sarıldı. *"Minnoşum bana küsmüş mü?"* dedi sevecen bir sesle.

Önce biraz nazlanıp konuşmayan Pakize Hanım yelkenleri çabuk suya indirdi. *"Ben burada dokuz doğurdum meraktan."*

Gece gelirsin diye bekledim ama ilk fırsatta babana koşmuşsun."

Batuhan onun bu sözleri karşısında, ibiğini kaldırmış horoz gibi birden diklendi. Önce sağ kaşını kaldırdı, sonra kömür karası saçlarını geriye doğru taradı. Başını dikleştirip anneannesine bakarak, *"Ben kimseye koşmadım. Sarhoş olmuştum. Bir arkadaşım da telefonumu alıp babamı aramış. O da gelip beni aldı, o kadar,"* diye açıkladı.

Az önce nazlı bir ifadeyle konuşan Pakize Hanım birden ciddileşti. *"Sarhoş mu oldum dedin sen? Bu alkol alma işi de neymiş? Senin bünyen ne ki, oğlum? Hem ben sana alkolün ne kadar sakıncalı olduğunu söylemiyor muyum? Ayrıca babana gitmene de bir şey demiyorum tabii."*

Batuhan, anneannesinin kamu spotu tarzı konuşması karşısında kahkahayı bastı. *"Ya minnoş, öldürüyorsun sen beni!"*

"O nasıl laf, deli oğlan? Allah korusun."

"Konudan konuya bu kadar çabuk atlamayı nasıl beceriyorsun?"

Hava yavaş yavaş kararmaya yüz tuttuğunda Batuhan, anneannesinin gönlünü almış ve odasına çıkmıştı. Telefonunu şarja taktı. Arka cebindeki kara kaplıyı alıp önce uzun uzun baktı. Sonra tereddüt ederek tekrar kapağını açtı. Ona ait olduğunu bildiği, 'ANNE GELİ' yazısına inkâr edercesine baktı ve defteri tekrar kapattı. Aslında kendinden kaçıyordu. Saklambaç oynayan çocuklar misali kendinden saklanıyordu. Eninde sonunda bir gün geçmişi sobe diyecekti. İçi ürpermiş, tüyleri diken diken olmuştu. Dolabın üzerinde duran kilitli kutusunu açtı, geçmişin izlerini kazıdığı, bahtı gibi kara kaplı defteri oraya koyup tekrar kilitledi.

Geçmişin izlerini bir süreliğinde ardında bırakınca aklına ilk gelen Dilek oldu. WhatsApp'a girip ona mesaj yazmak istedi,

fakat birden karar değiştirip Mahşerin Üç Atlısı grubuna girdi. Sanki yuvasına çekilmiş köstebekler gibi herkes ortadan kaybolmuştu. Ne bir mesaj ne de bir arama vardı. Sarin'in evde olduğu kesindi. Fakat dün akşam ayrıldıklarından bu yana Sadık'tan hiç haber yoktu. Aslında ona biraz kızgındı ama yine de merak ediyordu. Önce gruba yazmayı düşündü. Sonra Sarin'i de meraklandırmamak için vazgeçti. Dilek'e mesaj attı.

'Ne yapıyorsun?'

Cevap gelmeyince telefonu yatağın üzerine bırakarak, uzandığı yerden kalkıp pencerenin kenarına geldi. Dışarı baktı. Hava iyice kararmıştı. Sık aralıklarla yanıp sönen bozuk sokak lambasının altında bir kedinin, bir böceği yeme mücadelesini izledi. Sonra içinin sıkıldığını hissedip tekrar yatağa oturdu. Telefonunu alıp Sadık'ı aradı. Uzunca çalan telefon açılmadı. Sonra tekrar aradı. Her ne kadar sakin davranmaya çalışsa da yine açılmayan telefon biraz olsun telaş sebebi olmuştu. Son aramasında nihayet telefon açıldı. Ama telefonu açan ses Sadık'a ait değildi ve daha önce duyduğu bir sese de benzemiyordu. İlk şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra ancak konuşabildi. "Alo?" dedi. Karşı tarafta nedensiz bir sessizlik vardı. Merak ve endişeyle devam etti. "Alo! Beni duyuyor musun?"

"Evet, duyuyorum."

Bu ses kesinlikle yabancıydı. "Bu, Sadık'ın telefonu değil mi?"

"Evet."

"Kendisiyle görüşebilir miyim?"

"şu an uyuyor."

"Siz kimsiniz?"

"Arkadaşıyım."

"İsminiz yok mu?"

"İsim misim yok, kardeşim. Arkadaşıym dedik ya!"

Batuhan şaşkına dönmüştü. *"Uyanınca Batuhan'ı aramasını söyleyin,"* diyerek telefonu kapattı ve Dilek'ten cevap gelip gelmediğini kontrol etti. Henüz gelen bir mesaj yoktu. Aramayı düşündü fakat aniden vazgeçti. Çok geçmeden de uykuya daldı.

Rüyasında annesini gördü. Kapadokya'da, küçükken gidip geldiği ve çok fazla anımsayamadığı o taş evdeydi. Annesinin bakır tonundaki saçları hafif esen rüzgârla dağılmıştı, elindeki kara kaplı defteri ona uzatıyordu. Tüm gece defalarca uyanıp uyudu. Kimi zaman nefes alamayacak durumda hissetti. Yarı uykulu, yarı uyanıktı. Fakat hep gördüğü rüyanın tesirindeydi. Uyanırken dahi sanki annesinin aşağıda ya da baş ucunda olduğunu hissediyordu. Sabahın erken saatlerine kadar böyle devam etti. Henüz gün ağarmamıştı uyandığında. Kalkıp pencerenin önündeki masaya oturdu. Terlemişti, her tarafı sırlıklıydı. Masanın üzerinde duran sürahidin su doldurdu. Bir dikeyte, kana kana içti. Suyu içtikçe vücudu daha çok ter atmaya başlamıştı. Üzerindekileri hızlıca çıkardı. Sadece iç çamaşırlarıyla kaldı. Kapalı olan pencereyi de araladı. İçeri hava girdikçe nefes aldığını hissediyordu. Telefonunu alıp mesajlarını kontrol etti. Ne gruptan ne Sadık'tan ne de Dilek'ten mesaj gelmişti. Aklına, geçen hafta telefonuyla çektiği, penceresinin önüne konan kuşun fotoğrafı geldi. Kuş sanki ona bir şey söyler gibi ağzını açmış, poz verir gibi öylece beklemişti. O fotoğrafın kara kalem resmini çizmeye başladı. Böylece rüyasının ve bir türlü gelmeyen mesajların, daha doğrusu gerçek hayatın sıkıntılarından bir süre uzaklaşmış olacaktı.

Güneş ışıkları perdenin kenarından yavaş yavaş sızmaya başlayınca günün aydınlandığını fark etti. Kuşun resmi de neredeyse bitmişti. Artık eli iyice hızlanmıştı. Çizimi bitirince duşa girdi. Su vücuduna çarptıkça arındığını hissetti. Yorgun-

du. Alışık olmadığı bir gece hayatı ve aldığı alkol vücudunun tüm dengesini bozmuştu. Duştan çıkıp hızlıca hazırlandı. Okulun son haftasıydı ve eski ahşap ve beton kokusunun birbirine karıştığı yaşlı okulun son günlerini doyasıya yaşamak istiyordu. Aşağı indi. Yaşlı anneannesi salonda, koltuğun üzerinde uyu-yakalmıştı. Batuhan oldukça şaşırılmıştı. Şaşırılmış ve üzülmüştü. Çünkü biliyordu ki anneannesi artık iyice yaşlanmıştı. Çocukken bazı geceler uykusundan korku içinde fırlayıp anneannesine sarılırdı. Sonra epeyce bir süre de uyuyamazdı. O gecelerde korkusu çenesine vurur, Pakize Hanım'a akla gelmeyecek sorular sorardı. Fakat her seferinde sorduğu bir soru vardı. *"Anneanne, sen sonsuza kadar yaşayacaksın, değil mi?"* Şimdilerde bunun mümkün olmadığını fark ediyor olmak içini acıtıyordu. O sırada Pakize Hanım'ın öksürdüğünü duydu. Usulca yanına gitti ama yaşlı kadın hâlâ uyuyordu. Neredeyse tamamı bembeyaz olan saçlarını okşadı. Normalde en ufak çıtırtıya uyanan Pakize Hanım derin uykusundan yine uyanmadı. Batuhan baş ucunda biraz daha bekledi ve okula gitmek için evden çıktı.

Tepebağ'ın eski ve zamana meydan okuyan sokaklarında yürümeye başladığında etraf henüz çok sakindi. Köşedeki çöp birikintisinde kısmetini arayan kediler ve nafakasının peşine giden birkaç adamdan başka kimsecikler yoktu. Başka bir çöp yığnında birkaç sokak köpeğinin bir parça kemik için hırlaştığını gördü. Eski parke yollarda uzun bir karınca sürüsünün nizam ve sırayı hiç bozmadan, hummalı bir şekilde yer altına bir şeyler taşıdıklarını fark etti. Rızkı peşindeki esnaf yavaş yavaş dükkânlarını açmaya başlamıştı. Her canlının hayattan beklentisinin, en yalın haliyle karnını doyurmaktan ibaret olduğunu düşündü. Eski kâğıt ve taze çay kokan sahaf dükkânından içeri girdiğinde Serkan ortalığı süpürüyordu. Tüm sandalyeler masaların üzerindeydi.

Onu fark eden Serkan, *"Hoş geldin, ressam çocuk. Bugün*

erkencisin. Hayırdır, bitmeye yakın okul kıymete mi bindi?" diyerek gülümsedi.

Batuhan sadece kısa bir tebessümle bu soruyu cevapsız bırakıp, masaların üzerinde duran sandalyeleri indirerek Serkan'a yardım etmeye başladı. İkisi de hiç konuşmadan dükkânı güne hazırladılar. İşleri bitince Serkan çay ocağına geçip dünden kalan birkaç parça kirli bardağı yıkamaya başladı. Bu arada Batuhan da köşedeki börekçiden taze börek alıp geldi. Yeni demlenmiş çayın kokusu eski kitap kokusuna karıştığında artık dükkân yavaş yavaş dolmaya, müdavim olan öğrenciler yerlerini almaya başlamıştı. Serkan ve Batuhan da çaylarını almış, böreklerini yemeye koyulmuşlardı. Serkan arada etrafına bakıp öğrencileri seyreliyordu. Onun için bu öğrenciler müşteriden öte dostları gibiydi. Yaz gelip de okul kapandığında yalnızlık senfonisi en acı şarkılarını söylemeye başlardı. Yine her sabah dükkânını aynı saate açar, aynı saatte çayını demlerdi, fakat tüm yaz ara sıra ziyarete gelen öğrenciler dışında kimsecikler olmazdı. İşte o zaman yalnızlığın acı dolu yüzü gün yüzüne çıkardı. O yüzden yaz aylarını hiç sevmezdi. Eylül ayında onun için farklı bir anlam yüklüydü. Sadece eski öğrencilerin gelecek olmasının değil, okula yeni başlayacak olan öğrencilerle tanışmanın heyecanını da yaşırdı. Fakat önünde tıpkı çöl ortasında kalmış gibi hissettiği, Adana'nın sarı sıcak, yalnızlık kokan yazı vardı.

Batuhan'ın bugün farklı bir hali olduğunu da fark etmişti. Önce direkt sormak geçti aklından, sonra beklemeyi tercih etti. Eğer anlatmak istiyorsa anlatır, diye düşündü. Zaman geçtikçe, Batuhan'ın neredeyse hiç konuşmadan önündeki böreği tırtıklayarak vakit geçirmesi karşısında artık kayıtsız kalamadı. *"Hayırdır, ressam çocuk? Biraz düşünceli gördüm seni."*

Batuhan önce duymamış gibi davransa da kısa bir sessizlikten sonra, *"Bir şey yok, kırmızı sakal,"* diye yanıtladı.

Serkan bu cevabının 'aslında nereden başlasam acaba' olduğunun farkındaydı. Çayından bir yudum aldı ve, *"Dost, sıkıntıya düştüğünde el uzatan ya da sıkıntıda el uzatmasını beklediğin değildir. Dost dediğin, el uzatılacak duruma düşmemeni sağlayandır,"* dedi.

Batuhan'ın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. *"Aslında öyle çok büyük bir sıkıntım yok."*

Serkan artık onun kilidinin çözüldüğünü fark etmişti. *"Fakat hislerim bana öyle söylemiyor."*

Batuhan saçlarını yine geriye doğru attı. *"Hafta sonu b lodan sonra bir gece kulübüne gittik. Orada bir kızla tanıştım. Aslında orada tanışmadım. Yani nasıl oldu ben de anlamadım. Çok içmiştim ve kendimi kaybetmişim,"* dedi. Yüzündeki ifade ne kadar mahcup olduğunu belli ediyordu.

Bu mahcubiyeti Serkan da fark etmişti. *"Zaman zaman bu tür şeyler hepimizin başına gelebiliyor. Sonra ne oldu, ondan bahset bakalım,"* diyerek, kızıla çalan sakallarını tatlı tatlı okşadı.

Batuhan biraz olsun rahatlamıştı ve devam etti. *"Ben çok sarhoş olunca ve nedense Sadık Efendi de ortadan kaybolunca, kız telefonumu alıp babamı aramış,"* dedi. Elbette babasının, telefonunda 'Adı Baba' olarak kayıtlı olduğundan bahsetmedi. *"Babam gelip beni almış. Geceyi onun evinde geçirdim."*

O ara kapının açıldığını fark eden Serkan kafasını kaldırıp baktı. Eski kitap ve taze çay kokan sahaf dükkânının müdavimlerinden Ayşen'di gelen. Serkan, başını hafifçe eğerek onu selamladı. Sonra Batuhan'a döndü. *"Geceyi babanda geçirmiş olmanın neresi kötü ki?"*

Batuhan gülümsedi. *"Babamın beni o halde görmesi hoşuma gitmedi. Aramızdaki mesafeyi biliyorsun. Fakat konu bu değil."*

Serkan iyice meraklanmıştı. Kırmızıya çalan sakalını sıvazlarken, bir yandan da göz ucuyla içeriyi kolaçan ediyordu.

"Sabah babam beni eve bırakıyordu. Dilek'i gördüm."

Serkan hemen araya girdi. *"Dilek kim?"*

Batuhan biraz durdu ve, *"Gece kulübünde tanıştığım kız,"* dedi.

Serkan'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. *"Şimdi anladım. Sonra ne oldu?"*

"Onu görünce arabadan indim. Yanına gittim. Bütün gün dolaştık ve sohbet ettik."

Batuhan tüm konuştuklarını, Dilek'in hayatını, hayatlarının ne kadar çok benzediğini, onun bu yaralı halinden çok etkilediğini ve çok üzüldüğünü uzun uzun anlattı. Ondan çok etkilendiğini ama gizemli ve insanı ürküten bir yanı olduğunu söyledi. O gecedan sonra bir türlü Sadık'a ulaşamadığından ve telefona çıkan kişiden de bahsetti. Sadık'ın da gizemli bir durumu olduğunu ve onun için endişelendiğini anlattı. Fakat ne kara kaplı defterden ne de sanki Sarın'e ihanet ediyormuş gibi hissettiğinden bahsetti.

Serkan sözünü hiç kesmeden onu dinledi. Batuhan sözünü bitirdiğinde, kızıl sakalını sıvazlayarak konuşmaya başladı. *"Aslına bakarsan yeni insanlar tanımak insanın ruhunda filizlenen bir tohum gibidir. Eğer doğru beslersen ruhuna baharı getirir. Fakat seni bu kadar düşündüren şey onda gördüğün gizem mi, yoksa yaşadığı olaylar mı? Yoksa kendi içinde bir ikileme mi düştün? İki insan arasında kalmak sırat köprüsünden geçmeye benzer. Meşakkatli ve zor bir yoldur."*

"İki insan arasında kalmadım ki."

Serkan hafifçe tebessüm etti. *"En kötü şey insanın kendine söylediği yalandır. Hem yalan olduğunu bilir hem de kendi söylediği için inanır."*

Batuhan başka bir yöne baktı ve susmayı tercih etti. Sadece başını kaşıdı.

Serkan kaldığı yerden devam etti. *"Gerçekten de konu Dilek'in sıkıntılarına üzölmüş, onun farklı tavırlarına şaşırıp örk-müş olman ve Sadık için endişeleniyor olmansa bu konuda diyebileceğim tek şey var. Kalbinin sesini dinle, emin ol tüm cevaplar orada. Şems-i Tebrîzi'ye bir gün sormuşlar; 'Dostlarımızdan sıkıntı görürsek ve onların sıkıntıları bizi bunaltır ve yorarsa onlardan uzaklaşmak günah mıdır?' diye. Şems gülümsemiş. 'Güzel bir gülü ve güzel bir dostu herkes ister. Önemli olan gülü dikeniyile, dostu derdiyle sevmektir,' diye cevap vermiş."*

Serkan sözlerini bitirip masadan kalktığında Batuhan da Dilek'ten gelen mesajı okuyordu.

8

Başka Bir Hayat

*"İnsanlar da kuyuya benzerler
İçlerinde boğulabilirsiniz."*

Ahmet Hamdi Tanpınar

Yaşam, başka hayatlara yapılan bir yolculuktur. İnsanoğlu bu yolculukta ya kendini bulur ya da kendinden uzaklaşır. İnsanın kendisine yabancılaşmasından daha büyük bir mesafe yoktur.

Okulun son haftasında sınıflar neredeyse bomboştı. Bu nedenle hiçbir öğretmen de yoklama almıyordu. Elbette bu durumdan istifade eden üç arkadaş her anlarını beraber geçiriyorlardı. Sarin, evden her gün okula diye çıkıyor, okulun dağılma saatindeyse okuldan geliyormuş gibi eve dönüyordu. Bu beyaz yalanın kimseye zararı olduğunu düşünmüyordu. Sadık için böyle bir problem yoktu. Çünkü evden çıktığında 'nereye gidiyorsun?' diye soran bir ailesi yoktu. Batuhan'sa anneannesine her şeyi olduğu gibi anlatıyordu. Onun için ortada saklanacak bir şey yoktu. Zaten yalan söylemeyi de pek sevmezdi.

Batuhan, kafasında oluşan boşlukları bir türlü dolduramamıştı. Okulun veda partisinden sonra Sadık'ı birkaç kez sıkıştırmasına rağmen net cevaplar alamamıştı. Telefondaki kişinin kim olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Soruları olan sadece Batuhan değildi. Sadık da gizemli kızın kim olduğunu, sonrasında neler olduğunu merak edip sormuştu. Batuhan o gece çok içtiğini, sonrasında sarhoş olup eve gittiğini söylemişti. Ağzından kelimeler dökülürken nedense Sadık'ın yüzüne bakmamayı tercih etmişti. Oldum olası yalan söylemeyi beceremeyen bir yapısı vardı. Yalan söylediğinde sanki mimiklerinin, ağzından çıkan kelimelere ihanet edip onu ispiyonladığını hissediyordu. Sarin her zamanki gibi güler yüzlü ve pozitif değildi. Yüreğinin tam ortasına bir ağırlık çökmüştü. Ruhunda kopan bu fırtınayı, sakın bir Ege sahil kasabasının limanı gibi göğüslemeye çalışıyordu.

Aslında üç arkadaş da yolun sonu zannettikleri bu virajın, aslında kendileri için hayatın gerçeklerine atılacak ilk adımları olduğunun farkında değillerdi. Bundan sonra hayat daha acımasız olacaktı.

Sarin'in, içinde yaşadığı tek taraflı aşk bu kadar zorken, şimdi Batuhan'dan uzak kalacak olma düşüncesi içini acıtırdu. Sadık'sa okulun bitmesiyle, eninde sonunda kendi çöplüğüne dönen horozlar gibi, Hürriyet Mahallesi'ne döneceğini biliyordu. En azından okul bahanesiyle de olsa yaşadığı semtten uzaklaşıyordu. Gündüzleri okulda yaşadığı hayatla okul çıkışları döndüğü hayat, siyah ve beyaz gibi birbirlerinden farklıydı. O, akşamları köşebaşlarında yan yana çökerek oturan, henüz reşit olmamış çocuklara, köşedeki kahvede akşama kadar kumar oynayan ve kendilerini mahallenin ağır abileri zannedenler tarafından torbacılık yaptırılan ya da o çocukların hırsızlık yapımları için zengin semtlere gönderildiği, babaların çoğunun cezaevinde olduğu, küçük çocukların yalın ayak sokakta koştuğu,

evlerin birbirlerine sırt verdiği, tek öksürüğün dahi yan evden duyulduğu, dar sokaklarına fakirliğin kokusu sinmiş, varoşluğun dibine vurmuş Hürriyet Mahallesi'nde yaşıyordu. Kimi zaman boğulduğunu hissettiği anlar oluyordu. İşte o anlarda ya Mahşerin Üç Atlısı grubuna ya da Batuhan'a yazıyordu. Bir bahane bulup soluğu onun yanında alıyordu. Mahallesinin tehlikeli girdabının onu içine doğru çektiğinin farkındaydı. Bu gerçeği ne kadar görmek istemese de kaçınılmaz son her geçen gün ona doğru yaklaşıyordu.

Batuhan'sa son günlerde başka bir maceraya yelken açıyordu. Artık onun da arkadaşlarından sakladığı bir sırrı vardı. Aslına bakılırsa kendinden dahi sakladığı bir sırdı bu. Son günlerde okul saatlerinde Sarin ve Sadık'la vakit geçiriyor, sonra onlardan ayrılır ayrılmaz Dilek'le buluşuyordu. Elbette Sadık'tan kurtulmak o kadar da kolay olmuyordu. Dilek'le bazen Menderes Bulvarı'nda, bazen de Dilberler Sekisi'nde buluşuyorlardı. Menderes Bulvarı'nda yol boyu yürürken, Seyhan Baraj Gölü'nün üzerinde sortiler yapan martılara ekmek atıyorlar, kimi zaman yol kenarındaki seyyar satıcılardan bici bici alıyorlardı. Yapay bir gölün, bir şehrin çehresini bu kadar değiştirmesi birçok kez konuları olmuştu. Özellikle Sevgi Adası'nın karşısında mutlaka biraz oturup soluklanıyorlardı. Bu sohbetlerin birinde Batuhan, Sevgi Adası için, *"Yapay bir göl yapıp ortasına da Sevgi Adası diye bir ada yapmak, dışarıdan bakılınca sert görüntüsüyle insanı tedirgin eden Adana insanının aslında içinde bambaşka duygular yaşadığının kanıtı. Şehirlere ait eserler ve yapılar o şehrin ruhunu yansıtır. Sevgi Adası'nın yapay bir gölün üzerinde bir başına kalması asla tesadüf olamaz. Adana insanının ruhundaki gerçeği yansıtamadığının, dışı vuramadığı sevginin içlerinde bir yerlerde yapayalnız olduğunun en büyük göstergesi gibi geliyor,"* demişti. Bu zaman zarfında birbirlerini, birbirlerine izin verdikleri kadarıyla tanımışlardı. Çünkü her ikisi de tam anlamıyla kendini açmamıştı.

Batuhan omzunda bir el hissetti. Arkasını döndüğünde, Sarin, yüzünde her zamanki o şefkat ve masumiyet dolu bakış ve siyah bir elmas gibi parlayan gözlerinin içiyle gülümseyerek bakıyordu. Üzerinde pembe, kolsuz bir bluz vardı. Siyah saçlarını arkadan toplamış ve omuzları daha da belirginleşmişti. Siyah, dar paça kotunun altına giydiği kalın topuklu siyah ayakkabılar kotuyla bütünleşmiş, zaten uzun olan bacaklarını daha da uzun göstermişti. Batuhan hissettirmeden Sarin'i süzdü. Sağ eliyle, hafifçe alnına düşmüş kömür karası saçlarını alıp geriye doğru itti. *"Bu şıklığı neye borçluyuz, Ermeni güzeli?"* dedi.

Batuhan'ın ağzından dökülen kelimeler hiçbir yere uğramadan, direkt Sarin'in yüreğinden içeri girmiş, ılık ılık akıp yüreğini ısıtmıştı. Bu sefer kulaklarıyla değil, yüreğiyle duymuştu. Biz insanlar en büyük üzüntüleri ve mutlulukları yüreğimizle duyduğumuzda yaşamıyor muyuz? Zira kulak duyar, beyin yorumlar, yürekse sadece hisseder. O an Sarin de sadece hissetmişti. Çünkü Batuhan'ın ağzından çıkan cümlelerin yoruma ihtiyacı yoktu. Yüzündeki tebessüm sesine de yansıyan Sarin, yumuşak ve sakin bir ses tonuyla, *"Okulun son gününün heyecanıyla, içimdeki hüznün anbean yer değiştiriyor, bunu hissediyorum. Asıl sen ne yapıyorsun böyle kapıda?"* dedi.

Batuhan tam da okulun kemerli, kaleyi andıran büyük kapısında durmuştu. Onun da içinde tıpkı Sarin'in tarif ettiği gibi, heyecan ve hüznün zaman zaman yer değiştiriyordu. Sanki bugün karneler verildiğinde, sokak ortasında çıplak kalmış gibi hissedeceğini düşünüyordu. İçinde, adını koyamadığı duygular vardı. Sadece ruhunu değil, aklını da yoran duygularla boğuşuyordu.

Sarin'in, *"Hadi artık içeri girelim,"* uyarısıyla okulun bahçesine doğru ilerlediler.

Tüm alt sınıflar öğleden önce karnelerini almışlardı. Öğleden sonra, sadece mezun olacak öğrencilerin diploma töreni

yapılacağı duyurusu günler önceden yapılmıştı. Hatta tüm öğrencilerin siyah kep ve cübbe almaları gerektiği söylenmişti. Okulun küçük bahçesi, mezun olacak öğrencilerin her köşedeki sohbet ve kahkahalarıyla dolup taşıyordu. Batuhan, kollarını dirseğine kadar kıvırdığı beyaz gömleğinin üzerine, geniş omuzlarını daha belirgin hale getiren, siyah, üzeri işlemeli yeleğini, altına da uzun olan boyunu daha da heybetli hale getiren siyah dar paça paltonunu giymişti. Kapıdan içeri girip durdu. O durunca hemen yanında yürüyen Sarin de onunla birlikte durdu. Batuhan mağrur bir şekilde kaşlarını hafiften çatarak, kartal misali, tıpkı birisini arıyormuşçasına etrafına sakince göz attı. Onun okulun bahçesine girdiğini fark eden öğrencilerin birçoğu kapıya doğru dönmüştü. Özellikle kızlar gözlerini Batuhan'dan bir süre alamadılar. Batuhan, aslında için için bir heyecan hissettiğinin belirtisi olarak, kömür karası saçlarını sağ eliyle geriye doğru attı. Her ne kadar bunu güçlü zırhının arkasına saklayıp kimseye sezdirmese de onu çok iyi tanıyan Sarin anlamıştı. O an en büyük heyecanı Sarin yaşıyordu. Kendisini Batuhan'ın yanında daha güçlü ve görkemli hissediyordu. Bir yandan da diğer kızların onu ne kadar kıskandığını hissediyor ve bunun tadını çıkarıyordu. Bir an, hiç kimseyi umursamadan Batuhan'ın koluna girmeyi düşündü. İnsanların tepkisini az çok tahmin edebiliyordu. Fakat Batuhan'ın vereceği tepkiyi hayal edemedi.

Neredeyse tüm gözler onların üzerindeydi. Bahçe girişinin hemen solunda, okul binasının giriş merdivenlerine karşıdan bakan okul çeşmesinin yanında belki de yüzyılı aşkın süredir duran çınar ağacının yanına doğru yürüdüler. Geniş gövdesine isimlerin ve figürlerin kazınmış olduğu, gür dallarının gölgesiyle Adana'nın hissettirmeden yakan sarı sıcağından koruyan ağacın altında durdular. Böylece tüm bahçeyi ve okulun giriş merdivenlerini daha iyi görebiliyorlardı. Batuhan sırtını ağaca yas-

ladı. Sarin'se hemen onun yanında duruyor, fakat bir yandan da ağacın gövdesinde bir yere çaktırmadan bakıyordu. Bundan birkaç hafta önce, okulun kapanacağı günler yaklaştıkça içindeki sıkıntıların arttığı günlerin birinde, çantasında taşıdığı küçük beyaz çakısını çıkarmış, belki de burası Ermeni Kız Yetimhanesi'yken, küçük, yetim bir Ermeni kızının elleriyle diktiği ve şimdilerde heybetli bir hale gelen çınarın gövdesine 'B' ve 'S' harflerini kazımişti. Biliyordu ki, bu çınar ağacı gövdesindeki kabukları bir gün dökülecek ve kazıdığı isimler yok olacaktı. Yine de çınar ağacına güveniyordu. O kocaman gövdenin bir ruhu olduğuna inanıyordu. Onu buraya diken o küçük Ermeni kızının sevincini, yetim kız çocuklarının gözyaşlarını, mutsuzluklarını, Amerikan Kız Koleji'nin öğrencilerinin kahkahalarını, savaş dönemi karargâh olarak kullanıldığında gölgesinde dinlenen askerlerin hasretle iç çekişlerini, Güzel Sanatlar Lisesi'nde daha önce okuyan öğrencilerin aşklarını o koca gövdesinin içindeki ruhta taşıdığına inanıyordu. Yoksa bu kocaman gövde ne işe yarardı ki, tüm bunları barındırmasaydı? Kabukları dökülse ve kazıdığı harfler silinse de, koca çınar ağacı onun aşkını ruhunda saklayacaktı.

Okul binasının girişine, merdivenlerin başladığı yere kurulan kürsüden yapılan, *"Mezun olacak öğrenciler sıraya girsinler lütfen!"* anonsuyla irkildi. Batuhan hâlâ çevresine bakınıyordu. Sadık henüz ortalıkta yoktu. Nerede olduğunu da bilmiyorlardı. Batuhan sabah uyanır uyanmaz WhatsApp grubuna, 'Günaydın,' mesajı atmış, sadece Sarin'den cevap gelmişti. Batuhan merak edip Sadık'ı birkaç kez aramış, cevap alamayınca mesaj da atmış, ancak Sadık mesajlara da geri dönmemişti. Özelden attığı WhatsApp mesajlarında mavi tık da olmamıştı. Sadık'ın mesajları okumamış olması merakını daha çok artırmıştı. Sarin'e doğru dönüp, *"Bugün Sadık'la hiç görüştün mü?"* diye sordu.

Sarin önce başını iki yana salladı, sonra, *"Ben de aradım ama açmadı,"* diye yanıtladı.

İllerleyip sınıflarının sırasının en sonunda durdular. Önce okul müdürünün, sonra birkaç öğretmenin konuşmalarını dinlediler. Hava sıcak ve bunaltıcıydı. Öğrenciler sıkılmaya, 'hormurtular yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı. Batuhan neredeyse hiçbir konuşmayı dinlememişti. Ara ara arkasına dönüp okulun giriş kapısına bakıyordu. Telefonunu birkaç kez kontrol etti. Bu sırada öğretmenlerin konuşmaları bitmiş ve okuldan en iyi dereceyle mezun olan öğrenci konuşma yapması için kürsüye çağırılmıştı. Tam konuşmasına başladığında bir başka ses, *"Bu mu yılın öğrencisi? Tuzlayayım da kokmasın,"* dedi. Bu cümle tıpkı yangına dökülen su gibiydi. Batuhan'ın, artık ne tepede yakan kuru güneş ne sıkıcı konuşmalar ne de kendini ülkenin en önemli insanı sanarak kürsüde konuşan öğrencinin saçmalaması umurundaydı. Yüzünde kendisini affettirmeye çalışan aptalca mimikleriyle hemen Batuhan'ın soluna doğru ilişmişti Sadık. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, ama 'Ben suçumu biliyorum ve bir açıklamam var' dercesine konuşmaya devam ediyordu. *"Bu hiç susmayacak mı?"*

Batuhan sağ kaşını kaldırıp Sadık'a kısa bir bakış attı. Sarin de birkaç saniye sonra, Batuhan'ın arkasından uzanıp Sadık'ın sırtına hafifçe vurdu. Sadık ne oluyor diye baktığındaysa, siyah elması andıran gözlerini kocaman açıp, 'Sorarım ben sana' ifadesiyle işaret parmağını salladı. Sadık şımarık ve vurdumduymaz fakat endişeli bir çocuğu anımsatan yüz mimikleriyle, 'Ne var?' dedi. O da sıcaktan bunalmıştı. Gözlerinin altlatı uykusuzluktan içine çökmüş, hafif de kararmıştı. Kendisini o kadar yorgun hissediyordu ki, neredeyse ayakta zor duruyordu. Batuhan ve Sarin'e ne kadar bitkin ve yorgun olduğunu göstermemek için takındığı sahte ifade, duvarda asılı duran, çivisi ha çıktı ha çıkacak bir tablo misali, yüzünden her an düşecek gibiydi.

Anons yapılmış, öğrenciler merdivenlerden teker eteker yukarı çıkıp okul müdüründen diplomalarını almaya başlamışlardı. Diploma faslı bittiğinde hoparlörlerden yayılan müzik sesi tüm bahçeyi kapladı. Bir yandan da kep atma töreni yapılacağı duyuruluyordu. Münevver Öğretmen mikrofonu aldı, gür ve tok sesiyle, *"Dönem mezunları! Mezuniyetiniz kutlu olsun. Şimdi kepler havaya!"* dedi.

Gökyüzü bir anda siyah keplerle doldu. Öğrencilerin çığlıkları müziğin sesine karıştı. Müzik yayını bir süre daha devam etti. Yüzyıllık okulun bahçesi nice olaylar ve mezunlar görmüştü. Bugün de aynı bahçede bulunan öğrencilerin önemli günlerine bir kez daha şahitlik ediyordu. Bundan sonra onlar da birer yabancıydı artık. Birazdan okulun bahçesinden birer ikişer çıkacaklardı. Son öğrenci ve öğretmen de çıktığında, eski bina ve asırlık çınar ağacı yine baş başa kalacaklardı. Bütün bir yaz sıcaklığında gölgesi bomboş ve yalnız kalacak olan çınar ağacı için artık bu bir ritüeldi. Fakat öğrenciler için o kapının ardında bambaşka bir hayat vardı.

Tören sonrası neredeyse başka bir veda töreni de Serkan'ın eski kâğıt ve taze çay kokan sahaf dükkânında oluyordu. Müdavim olan öğrencilerin çoğu Serkan'ı ziyaret ediyorlardı. Bir küme halinde üç beş öğrenci giriyor, az sonra onlar çıkıp başkaları giriyordu. Batuhan, Sarin ve Sadık okuldan en son çıktılar. Batuhan okulun büyük kapısından çıkarken son kez dönüp baktı. Üç arkadaş hiç konuşmadılar. Her birinin içinde yaşattığı başka buruklukları vardı. Birbirlerinden bağımsız ama birbirlerinin içine dolanmış burukluklar. Serkan'ın eski kâğıt ve taze çay kokan sahaf dükkânına girdiler. Batuhan etrafı şöyle bir kolaçan etti. İçerideki öğrencileri göz ucuyla süzdü. Herkes bol sesli ve kahkahalı sohbetlere dalmıştı. Serkan bugün okulun son günü olduğu için hiç kimseye seslenmiyordu. Hatta yüzünde buruk bir tebessümle onları izliyordu. Ara sıra da bıyık

altından gülüyordu. Her biri farklı düşüncelerdeki üç arkadaş, hemen çay ocağının yanındaki masaya oturdular. Sadık sandalyesine ata biner gibi oturdu, başını kollarına yaslayarak etrafı izlemeye başladı. Sarin dirseklerini masaya dayamış, çenesini de iki avucunun arasına almıştı. O kocaman gözleri sanki küçülmüştü. Batuhan'sa oldukça ciddi ve neredeyse donuk bir şekilde etrafı süzerken, ara sıra da alnına düşen saçıyla oynuyordu. Masada ölüm sessizliği hâkimdi. Hiçbiri içinde yaşattığı duygulardan bahsetmiyordu. Fakat duyguları sanki iletişim içindeydi.

Masadaki sessizliği Serkan'ın, *"Hayırdır, kimin Karadeniz'de gemisi battı söyleyin bakalım,"* sözleri dağıttı. Konuşurken, sandalyeye ters oturmuş olan Sadık'ın omuzlarını sıkmıştı. *"Sadık Efendi, sanırım burayı köy kahvesi sandınız."*

Sadık bir anda irkildi, önce etrafına, sonra da oturduğu sandalyeye baktı. Gecenin yorgunluğunu ve artık kendi çöplüğüne döneceği kaygısının şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışır gibi silkelendi. Hemen ayağa kalkıp sandalyeyi düzeltti. *"Pardon, kızıl sakal. Dalgınım, idare et baba."*

Serkan tebessüm etti. Gözlerini hafifçe kısıp başını sallayarak, önemli değil der gibi yaptı. Ama Sadık'la dalga geçer bir ses tonuyla, *"Ederim, baba,"* diyerek gülümsemeyi de ihmal etmedi. Sonra bir sandalye çekip yanlarına oturdu. Sadık'a bakarak, *"Hadi bakalım vurdumduymaz. Kalk bize çay doldur da ellerinden son çayını da içelim,"* dedi.

Sadık çayları doldurup geldiğinde demli çaydan bir yudum alan Serkan önce bardağa, sonra da sırasıyla diğerlerine baktı. *"Kim öldü?"*

Sarin başını avuçlarının arasından kaldırdı. *"Kimse ölmedi. Okulun bitmiş olması canımı sıktı. Ben bunun için üzülüyorum. Çevreme bakıyorum, herkes mutlu ama ben olamıyorum. Herkeste yeni bir başlangıç havası var. Fakat bana bir son gibi geliyor,"* dedi. Son kelime ağzından dökülürken, kocaman bir

elması andıran siyah gözlerinin ucuyla da Batuhan'a baktı. Öyle uzunca bir bakış değildi. Kaçamak, kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar kısa, fakat Batuhan'ın tepkisini hissedebilecek kadar uzundu.

"Yıllardır burada birçok öğrenci mezun ettim. Çoğuyla da hâlâ görüşürüm. Bazıları evlendiler, çocukları ve eşleriyle gelirler. Kimisi üniversitede okuyor, her yaz mutlaka uğrarlar. Hani okul kapanıp, Adana'nın sıcaklığı ve benim yalnız kaldığımız, kapının ender açıldığı günlerde. Koca yaz kitaplarım ve bana ait kocaman bir yalnızlıkla geçer. Her kitapla yeni bir yolculuğa çıkarım. Fakat yine de hiçbir mezuniyetten sonra yüzümü asmam. Bilirim ki, yaz bitip eylül geldiğinde yeni bir öğrenci bu kapıyı açacak. Yeni bir yüz, yeni bir karakter, yeni bir insan. Tıpkı bir annenin doğumu gibi, yeni insanlar doğuracak yeni bir okul dönemi. Yeni insanlar, yeni hayatlar demektir. Artık sizler de yeni insanlar tanıyıp başka hayatlara konuk olacaksınız." Serkan çayından bir yudum daha aldı. Derin bir nefes çekti. *"Hadî bakalım, dağılsın şu üzerinizdeki kara bulutlar, bir silkelenin. Hem yanılıyorsun, Ermeni güzeli. Bu, bir son değil, başlangıç."*

Sarin hafifçe tebessüm etti. *"Umarım öyle olur,"* diyerek yine Batuhan'a baktı.

"Bu konuları bir kenara bırakalım," dedi Batuhan. *"Sadık, neden geç kaldın? Hem hiç iyi görünmüyorsun. Hayırdır, gece beşik mi salladın?"*

Konunun ona döndüğünü fark eden Sadık birden kendine geldi. *"Ni-niye kö-kötü gö-görüneyim ki? Bi-biraz geç yat-yattım. U-uyanmamışım."*

Batuhan onun bir şeyler sakladığını hissediyordu. Fakat konuyu çok uzatmak istemedi. O üstelemeyince konu havada bir süre asılı kaldı, sonra sabah çıkan sis misali kendiliğinden yok oldu. Sadık soruların muhatabı olmamak için eskilerden

anılar anlatmaya başladı. O anlattıkça masadaki sessizlik dağıldı. Sadık'ın hatırlattığı komik anılarla birlikte tebessümleri kahkahaya dönüştü. Bardaklar birkaç kez daha dolup boşaldı. Bol bol selfi çekildi. Çekilen fotoğraflar Instagram'da paylaşıldı. Ara ara yine hüznünlendiler ve sonra tekrar güldüler. Zaman ele avuca sığmayan çocuk gibi yerinde durmadı. Ayrılık vaktinin yaklaştığını Sarin'in saatine sık bakmasından anladılar. Sonra Sarin'in telefonu birkaç kez annesi tarafından çaldırılınca, artık zamanın dolmasının an meselesi olduğunu fark ettiler. Hep beraber Serkan'la vedalaşıp dışarı çıktılar. Sessizlik fırsattan istifade edip tekrar aralarına döndü. Ortamda fazlaydı sessizlik ve onu Batuhan kovdu. *"Bir daha görüşmeyecekmiz gibi davranmayı kesseniz artık. Okul bitti, arkadaşlığımız değil. Yine bir araya geleceğiz. Belki her gün görüşemeyeceğiz ama yine beraber olacağız. Hem sizler benim en iyi dostlarımsınız,"* dedi.

Sarin hiç konuşmadan Batuhan'a baktı. Konuşsa ağlayacağını fark etmişti. Bir yandan dişlerini sıkıyor, bir yandan da derin derin nefes alıp veriyordu ki gözlerinden akacak yaşlara hâkim olabilsin.

"Evet ya, ne güzel söyledin. Sanki arkadaşlığımız bitiyormuş gibi davranıyoruz. Yine görüşürüz. Her şey okul mu arkadaş?" diye ekledi Sadık. Aslında kendini de teselli ediyordu.

Serkan'ın sahaf dükkânının önünde birbirlerinden ayrıldılar. Batuhan, Tepebağ'ın eski parke yollarından yukarı çıkarken, Sarin, Cemal Gürsel Caddesi'ne çıkıp taksiye bindi. Sadık'sa Cemal Gürsel Caddesi'nden yürüyerek kendi çöplüğüne doğru gitti.

Batuhan elinde diplomasıyla evin kapısını çaldı. Biliyordu ki anneannesi çok mutlu olacaktı. Öyle de oldu. Pakize Hanım son günlerde hasta olduğundan ve sık sık kendini yorgun hissedip uyuyakaldığından kapıyı geç açtı. Batuhan'ın uzattığı diploma ile tüm hastalığı ve yorgunluğu sanki bir anlığına dağılmıştı.

Batuhan eski ahşap binanın giriş katındaki koltuğa oturdu. Bir yandan sanki büyük bir zafer kazanıp sarayına dönmüş padişahlar gibi, mezun olmanın hazzını yaşıyor, bir yandan da tıpkı savaşta en yakın dostlarını kaybetmişçesine burukluk hissediyordu. Pakize Hanım gözlerinden akan yaşları silerken, *"Mutluluk gözyaşları bunlar,"* diyerek açıklama yaptı. Fakat, *"Keşke Alev'im de bugünleri görseydi,"* deyiverdi.

Batuhan'ın içindeki bam teline dokunmuştu. Öyle her yüreğe sicim gibi akmazdı gözyaşı. Kimi, derdini de gözyaşlarını da içine akıttırdı. Batuhan'ın gözlerinin kenarları nemlendi. Nem, gözyaşına dönüşmeden yok olup hasrete karıştı ve yüreğine bir yere gömüldü. Anneannesini öpüp yukarı çıktı.

Odasına girdiğinde başını kaldırıp dolabın üstündeki kilitli kutuya baktı. Fakat dokunmadı. Dokunmaya cesaret edemedi. Yatağına uzandı, ellerini ensesinde kenetleyip düşüncele-re daldı. Bam teline dokunulunca, içinde sakladığı acı bir anda gün yüzüne çıkmıştı. Bir süre tavanı boş boş seyretti. Yorgun, bitkin ve mutsuzdu. Sanki bütün gün tonlarca ağırlığı sırtında taşımış gibi hissediyordu. Fakat aslında yüreğinin tam ortasına oturan anne hasretinin ağırlığıydı onu bu kadar yorgun ve bitkin hissettiren. Uykuya dalmadan önce hatırladığı en son şey annesinin hayalimdi. Annesi okulun büyük kapısına yaslanmıştı. Batuhan ona doğru yürüdükçe yok oluyordu.

Uyandığında hemen yataktan kalkamadı. Biraz sağa sola döndü. Sonra yanındaki komodinin üzerinden telefonunu aldı. Biraz Instagram'da gezindi. Sarin'in ve Sadık'ın, diğer arkadaşlarının paylaştıkları fotoğraflara baktı. Sonra Sarin'in profiline dönerek, onun paylaştığı fotoğrafa yeniden baktı. Sadık'ın epey yorgun olduğu ve göz altlarının neredeyse karardığı fotoğrafta iyice belli oluyordu. Onun son günlerde zayıfladığını da fark ediyordu. Sadık'ın muziplikleri aklına gelince yüzünde bir tebessüm belirdi. *"Ne adamsın oğlum sen ya,"* diye mırıl-

dandı. Sonra WhatsApp'a baktı. Mahşerin Üç Atlısı grubuna bir sürü mesaj geldiğini gördü. Sarin dün çektiği bütün fotoğrafları paylaşmıştı. Fotoğraflardan sonra da bir mesajı vardı.

Ponçik: İçimde çok farklı bir burukluk var. Bir yandan uzun bir yolculuğu bitirmiş olduğum ve yeni bir başlangıç yapacağım için heyecanlı hissederken, bu heyecanımı bastıran öyle bir duygu var ki, o duygu tüm heyecan ve mutluluklarımın önüne geçiyor. Sizlerden ayrılıyor olmak her şeyin sonu gibi hissettiriyor. Umarım aynı üniversiteyi kazanırız.

Sadık: Kız ponçik! Ne bu gelin gidiyormuşsun gibi? :D

Sadık: Hem ağlarım hem giderim tey tey tey. :D :D :D

Sarin: Aptal, kazan kafa, duygusuz.

Sadık: Hayırdır kızım ya, şaka da mı yapmayalım?

Sadık: Tey tey tey. :D :D

Sarin: Uza Sadık uza.

Sarin: Duygusuz.

Sadık: :D

Konuşma burada kesilmişti. Sarin'in duygusal yazısı kalbinde garip bir tat bırakırken, Sadık'ın her şeye umursamaz bakan tavrı gülümsemesine sebep oldu. Uzandığı yerden kalkıp pencereden dışarı baktı. Mahallenin her sabahki yolcuları çoktan gitmişlerdi. Hatta kocularını yolcu edip, evin önünü süpürme bahanesiyle güncel dedikoduları birbirlerine aktaran kadınlar dahi ortalarda görünmüyorlardı. Çöpçüler erkenden gelip çöpleri topladığı için kediler de ortalarda yoktu. Hemen karşı evin gölgesine yayılmış, siyah tüylü şişman köpekten başka ortada kimsecikler yoktu. Belli ki anneannesi de onu kaldırmamıştı. Tekrar telefonundaki mesajlara baktı. Dilek'ten de mesaj geldiğini gördü.

'Günaydın, mezun. ☺ Uyanınca mesaj at, uygun olursan bugün görüşelim.'

Mesajı görünce sevinmişti. O ara karşı evin çöp tenekesinin devrildiğini duyunca irkildi. Ardından bir kedinin telaşla miyavladığını duydu. Gölgeye yayılmış olan köpek yerinden fırlayıp kediye kovalamaya başladı. Batuhan kovalamacanın sonu görebilmek için kafasını dışarı uzattı ama bir şey göremedi. Önce kedi, sonra köpek gözden kayboldular. Tekrar telefonuna baktı ve mesaja cevap yazdı.

Batuhan: Günaydın. Artık bu saatte ne kadar günaydın olursa.

Dilek: Uyanmışsın, mezun.

Batuhan: Uyandım.

Dilek: Öğleden sonra müsaitsen Gümüş At'a gelsene, bira içer, laflarız.

Batuhan: Olur.

Batuhan: Saat kaçta?

Dilek: Dört iyi mi?

Batuhan: Bana uyar.

Dilek: Okey, dörtte görüşürüz o zaman.

Batuhan: Görüşürüz.

Batuhan: Gümüş At nerede? 🗨️

Dilek: Sular'da kime sorsan gösterir.

Batuhan: Tamam. 🗨️

Batuhan şarjı neredeyse bitme noktasına gelen telefonunu şarja takıp aşağı indi. Anneanesi koltuğa oturmuş, yeşil fasulye ayıklıyor, bir yandan da televizyonda, kaybolanları bulduğunu, cinayetleri çözdüğünü, hasret çekenleri kavuşturduğunu sık sık dile getiren – alt yazıda da bu sık sık belirtiliyordu – kadının sunduğu programı izliyordu. Kızlarını arayan anne babanın ağlamaklı hallerine bakıp bakıp kendisi de içleniyordu. Batuhan önce hiç ses çıkarmadı. Sadece anneannesini izledi. Paki-

ze Hanım öyle dalmıştı ki, gıcırdayan merdivenin sesini dahi duymamıştı. Kendi heybesi ağzına kadar acılarla doluyken, başkalarının acılarına ağlamak nedendi? İnsan tokken yemek yiyemezdi ama acı öyle değildi. Tıka basa dolu olsanız dahi acı mutlaka kendine bir yer bulurdu. Pakize Hanım, Batuhan'ı fark edince elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Yüzünde, o an oraya yabancı olduğu çok belli olan bir gülümseme belirdi. Birçok insan üzüldüğünde ya da ağladığında bunu saklamaya çalışırdı. Bazıları utanır, gururuna yediremediğinden böyle davranırdı ama Pakize Hanım sevdiklerini üzmemek için gözyaşlarını saklayanlardandı. Kucağında duran fasulye dolu kabı koltuğun üzerine bırakıp, belini tutarak yavaşça doğrulurken, *"Paşam, sen ne zaman kalktın? Hadi sana şöyle güzel bir kahvaltı hazırlayayım. Hem de biraz laflarız. Olur mu?"* dedi.

Batuhan tamam dercesine başını salladı. Yüzünde merhamete karışmış sevgi dolu bir bakış vardı. Karnı da epey acıkmıştı. Masanın üzerinden bir elma alıp koltuğa oturdu ve kumandayı eline aldı. *"Ne izliyordun sen?"* diye sordu.

Pakize Hanım, *"Şu kadın var ya, başı örtülü olan. On yedi yaşında bir kızı varmış ve iki aydır kayıpmış,"* dedi.

"Hiç gören olmamış mı peki?"

"Olmamış. Birkaç kez sessiz telefon falan gelmiş eve ama hiç haber yokmuş. Şüphelendikleri birileri varmış ama." Pakize Hanım elindeki yumurtaları tavaya kırdı. Kelimeleri, tavadan yükselen çıtırtılara karıştı.

Yumurta kokusu odanın içini hafif hafif doldurmaya başlamıştı. Batuhan çenesine elini dayamış, kayıp kızın televizyonun sol alt köşesindeki fotoğrafına dalmıştı. Zihninden kıza dair bir dolu şey geçti. Acaba nasıl bir insandı? Arkadaşlarıyla iyi geçinir miydi? Sırlarını bilen dostları var mıydı? Belki de hiç dostu yoktu. En son zihninden geçen şey dilinden de döküldü. *"Okuyor muymuş?"* diye sordu.

Pakize Hanım, mutfak tezgâhındaki lavaboda ellerini yıka-
mış, havluyla kuruluyordu. Havluyu kenara bıraktı. Sağ elini
hafifçe beline koydu. İfadesiz bir bakışla, *"Geçen sene okuldan
almışlar. Bir oğlanla mı ne görüşüyormuş. Bir de dövme yaptır-
mış, babası sinirlenmiş,"* dedi.

Batuhan birden kafasını kaldırıp Pakize Hanım'a baktı.
Kaşları hafifçe çatılmış ve yüzünde kızgın bir ifade belirmişti.
*"Babası neden sinirlenmiş ki? Herkes kendi bedeninden sorum-
ludur."*

Pakize Hanım sustu. Buradan sonrasının yol ayrımı olduğu-
nu biliyordu. Bu yollardan daha önce geçmişti. Bir anne baba
için evladın önemini biliyordu. Bir tek kızını gözünden dahi sa-
kınarak büyötmüşü. Şimdi de onun bıraktığı emanete sahip
çıkmağa çalışıyordu. Derin bir iç çekti. Sonra hiç içinden gelme-
se de Batuhan'ın isteyeceğı şekilde bir cevap verdi. *"Cahillik
işte, oğlum. Neyse, domates de kızartayım mı?"*

Kısa bir sessizlikten sonra Batuhan, *"Kız nerede acaba?"*
diye mırıldandı.

Pakize Hanım, *"Paşam, beni duymuyor musun?"* diye ses-
lendi. Sert çıkan sesine, yüzündeki masum ifadeyle denge ver-
meye çalışmıştı.

Batuhan sağ eliyle saçını geriye doğru attı. *"Şöyle içine bir
iki biber koyup üzerine kaşar da rendeler misin?"*

Pakize Hanım'ın yüzündeki ifadeyle sesi aynı yumuşaklığa
kavuştu. *"Yapmaz mıyım, paşam! Sana mis gibi ekmek de kı-
zartırım."*

Aradan kısa bir zaman geçtikten sonra Batuhan. *"Bu kız bu-
lunursa bana söyle, tamam mı?"* dedi.

Pakize Hanım domatesin kabuklarını soyuyordu. *"Hangi
kız?"* diye sordu.

Batuhan kumandayla televizyonu işaret etti. *"Şu kayıp olan
kız işte."*

Pakize Hanım başını iki yana salladı, yüzündeki gülümsemeyi sesine karıştırarak, *"Ne yapacaksın sen kızı?"* diye sordu.

"Bir şey yapacağım dan değil, anneanne. Sadece üzüldüm."

Pakize Hanım elindeki domatesi tezgâhın üzerine bırakıp Batuhan'a doğru döndü. Merhamet dolu bakışlarıyla bir süre baktıktan sonra, *"Oy, benim paşam üzülr müymüş? Vicdanlı paşam benim,"* dedi.

Batuhan cevap vermedi. Elmasını yemeye devam ederken, tüm ülkenin önünde sunucuya çaresizlikle yalvaran anneyi izlemeye devam etti. Kahvaltısını yaptıktan sonra yukarı çıktı. Son günlerde sınav hazırlıklarını epeyce ihmal etmişti. Tepebağ'ın parke taşlı sokaklarına açılan pencerenin önündeki masasına geçip biraz çizim yaptı. Çalışırken, dolabın üzerindeki kutuya birkaç kez gözü takıldı. Fakat yine sadece bakmakla yetindi. Karşıkı evin gölgesine uzanmış olan siyah köpeğin resmini bitirdiğinde saat üçe geliyordu. Her şeyi olduğu gibi masanın üzerine bırakıp Dilek'le buluşmak için hazırlandı.

Gümüş At'a doğru yola çıktığında saat üç buçuk olmuştu. Anneannesinin tüm ısrarlarına rağmen nereye gideceğini söylememişti. Sadece, *"Gecikirsem merak etme,"* diyerek kapıdan çıkmıştı. Tepebağ'ın Adana'nın sarı sıcağına teslim olmuş boş parke taşlı sokaklarını geçip, Adliye Caddesi'ndeki İnönü Parkı'na çıktı. Şehrin en boğucu, en gürültülü ve birbirinden sevimsiz binalarına teslim olmuş merkezindeki bu küçük park tıpkı çöl ortasındaki bir vahayı andırıyordu. Günün her saati kalabalık olurdu. İşsiz insanlar, gençler, seyyar satıcılar... Parkın en önemli özelliği ise her zaman bir şeyleri protesto eden grupların bulunmasıydı. Hükûmete kızan karşıt görüşlüler, hayvan hakları savunucuları, işten çıkarılan fabrika işçileri gibi, sistemden şikâyetçi olanların toplanıp seslerini duyurmaya çalıştıkları bir toplanma merkezi gibiydi. Kimi zaman büyük arbedelere ya da tutuklanmalara da sahne oluyordu. Bu nedenle protesto

olmasa bile parkın etrafında çevik kuvvet polisleri mutlaka bulunurdu. Çevrede işsiz ya da seyyar satıcı olarak görünenlerin aslında sivil polis olduğu yönünde bir dedikodu da ortada dolaşmıyordu. Batuhan çok küçükken, protestocuların pek anlamadığı çevik kuvvet polislerini bu parkın koruyucu askerleri olarak görür, onlarla ilgili hayaller kurardı. Polisler bu hayallerde kimi zaman şehrin şövalyeleri, kimi zaman da Osmanlı padişahının askerleri olurlardı. Protestoların neden burada yapıldığını ve çevik kuvvet polislerinin onlara neden karşı çıktığını çocuk aklıyla anlayamazdı. Şimdilerdeyse parkın çehresi tamamen değişmişti. Artık işsizlerin, tinerçilerin, dilencilerin ve ne idüğü belirsiz insanların uğrak yeri olmuştu.

Parkı geçip Atatürk Bulvarı'na çıktığında, büyük bir kalabalığın üzerine doğru geldiğini gördü. Bunca insan nereden gelip nereye gidiyordu? Yürürken bir yandan etrafına bakıyor, bir yandan da yanından geçen insanlara çarpmamaya dikkat ediyordu. Oldum olası Atatürk Caddesi'ni severdi. Şehrin kalabalık caddelerinden olmasına rağmen palmiye ve çam ağaçlarının gölgesinde yürümek onu mutlu ederdi. Caddede büyük bir park vardı. Son yıllarda her taraf binalarla çevrilen, neredeyse koca bir beton yığınının dönen Adana'nın merkezine soluk aldırıcı yeşil görüntüsü ve içinden geçen havuzlar sayesinde insana kısa ama kalıcı bir huzur veriyordu. Parkın Atatürk Bulvarı'na bakan meydanındaki Atatürk heykeliyse tüm heybetiyle insana kendini güvende hissettiriyordu. Henüz çok küçükken, Pakize Hanım millî bayramlarda onu buraya getirirdi. Geçit törenini izlerlerdi. Atatürk Bulvarı trafiğe kapanır, caddenin etrafında ellerinde Türk bayraklarıyla anneler, babalar ve çocuklar, Atatürk Bulvarı'ndan geçen askerleri, tankları, ellerinde pankartlarla geçen öğrencileri alkışlardı. Tören bittiğinde Pakize Hanım ona balon ve simit alır, Atatürk Caddesi'nin eski halini anlatırdı.

"Atatürk Parkı'nın içinde eskiden bir hayvanat bahçesi vardı. Buraya gelir maymunları, kuşları, tavşanları görürdük. Şu ilerde de bir gül bahçesi vardı. O yüzden buraya Gül Bahçesi diyorlar. Gerçi şimdi ne gül ne de bahçe kaldı. Buralar eskiden yemyeşildi. Bu caddeden ta tren garına kadar ağaçların gölgesi olurdu. Güneş ışıkları caddeye neredeyse hiç vurmazdı. Tren garının orada da faytoncular dururdu."

Batuhan, anneannesinin gösterdiği yerdeki kocaman binalara bakıp, çocuk aklıyla konuyu anlamaya çalışır fakat bir şey anlayamazdı. Buradan ne zaman geçse aklına bu anılar gelirdi.

Sular'a gelip tren garına dönünce Gümüş At'ı gördü. Kapısında gümüş rengine boyanmış kocaman bir at nalı olan mekânın içine girdi. İçerisi kırmızı renklerin hâkim olduğu fakat oldukça karanlık bir mekândı. Etrafına bakındı. Birbirinden uzak birkaç masa vardı. Ancak hiçbirinde tanıdık yüzler yoktu. Yanına gelen garson, *"Birine mi baktın, genç?"* diye sordu.

Batuhan sesi duyunca irkilmişti. Cevap vermeden etrafa bakmaya etmeye devam etti.

Sorduğu soruya cevap alamayan orta yaşlı, tecrübeli garson, *"Arkadaşlarını arıyorsan istersen bir de bahçeye bak,"* diyerek, arka tarafta bir kapıyı işaret etti.

Batuhan yine bir şey söylemeden bahçeye çıktı. Dilek, bahçeye açılan kapıya arkası dönük şekilde oturuyordu. Bahçenin neredeyse her yerini kaplayan ağaç dallarının arasından sızan ışık hüzmeleri, sırtına düşmüş bukle bukle sarı saçlarında altın gibi parılıyordu. Yavaşça yaklaşp tam arkasında durdu. O an saçlarına dokunmak geldi içinden ama yapmadı. Sadece, *"Merhaba,"* diye seslendi.

Arkasından gelen sese doğru dönen Dilek yorgun bir tebessümle, *"Hoş geldin, mezun. Hadi otur,"* diyerek, hemen yanındaki sandalyeyi gösterdi.

Batuhan içindeki heyecanı saklamaya çalışıyordu. Kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizliği birazdan yapacağı konuşmanın ön hazırlığı için kullandı. Ne söyleyeceğini aklından geçirdi. Ona hissettirmeden derin bir nefes aldı. Kolay kolay heyecanlanan biri değildi ama elleri terlemişti. Alnına düşen saçlarını sağ eliyle geriye doğru attı. Dilek'in yüzüne doğru dikkatlice baktı. Yüzü solgun, biraz da yorgun gibi duruyordu. Büyük ve çekik gözlerinin altında yorgunluk çizgileri ve hafif bir kahverengilik vardı. *"Sen neler yaptın?"* diye sordu Batuhan.

Dilek kısa bir tebessümün ardından, *"Her zamanki şeyler. Asıl konular sende, artık mezunsun,"* diye karşılık verdi.

"Biraz buruk hissediyorum ama üzerimden de bir yük kalkmış gibi."

"İlk günler insan kendini rahatlamış hisseder. Fakat zaman geçtikçe keşke okul hiç bitmeseydi diyor insan." Dilek'in sesi pişmanlık doluydu.

"Ben şimdiden öyle diyenlerdenim."

Dilek içten değil ama sahte de olmayan bir kahkaha attı. *"Ne çok seviyormuşsun okulu!"* dedi.

Batuhan yüzünü buruşturdu. *"Aslında özleyeceğim şey okuldan ziyade yaşadığım dostluklar ve anılar olacak."*

"Hepimiz için öyle oluyor zaten. Sadece bazılarımız bunu erken fark ediyor, bazılarımız zaman içerisinde."

Batuhan usulca Dilek'i süzdü. Sonra, *"Seni biraz yorgun gördüm. Hasta mısın?"* diye sordu.

"Hayır, hasta değilim. Biraz geç uyudum, ondan sanırım." Dilek soruyu cevaplarken Batuhan'dan gözlerini kaçırmıştı. Önünde duran kül tablasındaki sigarası henüz tam sönmemişti fakat yeni bir sigara daha yaktı. Derin bir nefes çekip dumanı havaya bıraktı. Sol eliyle sigarasını tutarken, sağ eliyle de hâlâ kül tablasında yanmakta olan, sonu gelmiş diğer sigarayı söndürdü.

Batuhan şaşkınlıkla onu izliyordu. Az önce konuşmayı düşündüğü her şey bir anda sigara dumanına karışıp yok olup gitmişti. *"Çok sigara içmiyor musun?"*

Dilek umursamaz bir ifadeyle, *"Seviyorum sigara içmeyi,"* dedi.

Batuhan şaşırmıştı. *"Anladım. Nasıl istersen tabii ama diğeri henüz sönmemişti bile."*

Dilek konudan sıkılmıştı. *"Hadi birer bira söyle de içelim,"* diyerek konunun yönünü değiştirdi.

Batuhan etrafına bakındı. Etrafta garson yoktu. Sonra birden, orta yaşlı garson, elindeki tepsinin üzerindeki biralarla bahçe kapısında görüldü. Batuhan elini kaldırınca göz göze geldiler. Tecrübeli, orta yaşlı garson 'gördüm' der gibi başını hafifçe sallayınca Batuhan elini indirdi. Garson tepsideki biraları ilerideki masada oturan, sevgili oldukları her hallerinden belli olan çiftin masasına bıraktıktan sonra onların masasına geldi. Batuhan iki tane bira söyledi. Biraları beklerken sohbet koyulaştı. Dilek, abisinin son günlerde iyice sıkıntılı olduğundan ve ablasının ilgisizliklerinden bahsederken, biten sigarasının yerine yeni bir sigara daha yakmıştı. Biraları geldiğinde masada kısa bir sessizlik oldu. Garson uzaklaştıktan sonra Dilek, *"Hadi bakalım, mezuniyetinin şerefine,"* diyerek birasını kaldırdı.

Batuhan gülümsedi. *"Öyle olsun bakalım."* Bardağını kaldırdı, Dilek'in havada duran bardağına hafifçe vurup birasından uzun bir yudum aldı. Bardağını masaya koyup alnına düşen saçlarını geriye doğru elleriyle taradı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki Dilek ondan önce davrandı.

"Hadi bir sigara da sen yak."

Batuhan, *"Ben içmesem,"* derken hafifçe yüzünü buruşturdu.

Dilek, *"Hiç içmedin mi?"* diye sordu.

"Birkaç kez. Çok sınırlendiğimde Sadık'tan alıp içmiştim."

Dilek, *"Bu sefer de keyiften içersin,"* diyerek ısrarcı tavrını sürdürdü. *"Her şeyi severek yapmıyoruz. Çocukluk yapma, hadi."*

Batuhan cevap vermedi. Hayır dese onu kıracağını ya da erkeklik gururunun yerle bir olacağını düşündü. Kendini uzun zaman sonra ilk defa çaresiz hissetti. Dilek'in önünde duran sigara paketine uzandı, bir sigara alıp yaktı. Tam içine çekmeden, kısa bir nefes alıp havaya bıraktı. O nefesle aslında bütün tabularını yıkıyor, havaya bırakıyordu. Birasından bir yudum aldı. Ardından tekrar kısa bir nefes alıp tabularını da katıp tekrar üfledi. Dilek'e doğru baktı. *"Sana bir şey sormak istiyorum."*

Dilek her zamanki umursamaz edasıyla, *"Elbette sor,"* dedi.

"O gecedен sonra bizi hiç konuşmadık."

Dilek'in yüz ifadesi bir anda değişmişti. Sigarasından derin bir nefes çekip dumanını havaya savurdu. Hiç beklemediği anda gelen bu soru karşısında biraz zaman kazanmaya çalışıyordu. *"Biz derken?"* diyerek, soruya başka bir soruyla cevap verdi.

Batuhan o can alıcı soruyu sordu. *"Biz sevgili miyiz? Yoksa arkadaş mı?"* İçinde büyütüp cevabını bulamadığı soruyu sonunda sormuştu. Sorunun cevabını beklerken, ilk karşılaştıkları gece öpüştükleri o anı hatırladı. Gözleri Dilek'in dolgun dudaklarına takıldı. Onun fark edeceğini düşünüp, suç işliyormuşçasına gözlerini kaçırdı. Heyecanlandığı ya da sıkıldığı zamanlarda yaptığı gibi, saçlarını elleriyle geriye doğru attı.

Dilek birasından bir yudum daha alıp sigarasındaki son nefesi çekti. *"Sen ne olmamızı istersin?"*

Batuhan bu soru karşısında sessiz kaldı. İçinden, 'sevgili olmak' diye haykırıyordu fakat bunu dile getirmek düşünmekten daha zordu. Bir sorunun cevabı sessizlikse, orada bir kabulleniş

olduğunu biliyordu. Kulaklar duymasa da yürekler duymuştu.

Çok şey konuşulan sessizliği Dilek bozdu. *"Belki de bu ilişkiye bir isim koymamalıyız. İlişkileri kalıba sığdırmak, sınıflandırmak, isimlendirmek neden gerekiyor ki? O gece birbirimizi tanımadan öpüşebildik. Bugün iki dost gibi sohbet edebiliyoruz. Yarın ne olacağına neden şimdiden karar verelim? Bırakalım ne olacağımıza biz değil, zaman karar versin."*

Batuhan bir süre sustu. Dilek'in cevabı karşısında ne söyleyeceğini bilemedi. Hiç beklemediği bir yanıt almıştı. Duyduklarını farklı bulmakla birlikte mantıklı da bulmuştu. Böylesi onun için daha kolay olacaktı. Daha önce birkaç ilişkisi olmuştu. Hatta bugüne kadar hiç kimseye bahsetmediği, ona erkekliği öğreten bir kadınla da bir süre görüşmüştü. Aynı mahal- lenin köşebaşında oturan bir ailenin yirmi iki yaşındaki kızları Selma, kocasından boşanıp ailesinin evine dönmüştü. Babası nüfus dairesinde, annesi de postanede memur olan genç kadınla tesadüfen tanışmışlardı. Gerçi, Batuhan bu buluşmanın tesadüfen olduğunu sanıyordu. Henüz gençliğinin acemi heveslerini yaşamamış olan Selma'nın al yanakları, beyaz teninde ışıldayan iki elma gibiydi. Uzun boyluydu, siyah saçlarını narin omuzlarından aşağı göz alıcı bir edayla dökerdi. Uzun zaman Batuhan'ı izlemiş ve sonunda bir tesadüf senaryolayıp onunla tanışmıştı. Sonrasında ismi belli olmayan bir ilişki başlamıştı aralarında. İki arkadaşın bildiklerini birbirlerine öğrettiği gibi, hayata ve kadınlığa yeni adım atmış olan bu genç kadın, Batuhan'a erkekliği öğretmişti. Batuhan ve Selma hiçbir zaman sevgili olmamışlardı. Birbirlerine hiçbir zaman sevgi sözcükleri de söylememişlerdi. Onların ilişkisi bir alışveriş gibiydi. Fakat şimdi durum farklıydı. O zaman kalbi sadece şehvetin heyecanı ile atan Batuhan'ın kalbi şimdi bambaşka bir nedenle hızlanıyordu.

"Bilmiyorum. Elbette ilişkileri isimlerle sınıflandırmak doğ-

ru olmayabilir. Fakat bir erkek sevildiğini bilmek ister. Ya da sevdiğine sahip olduğunu hissetmek-

Dilek bir anda Batuhan'ın sözünü kesti. *"Sevdiğine mi, yoksa sevgisine mi?"*

Batuhan onun bu tavrını sevmiştir. Gülümsedi ve devam etti. *"Bahsettiğim sahiplik maddi bir olgu değil. Aslında sahiplenmek. Sevdiğim ve değer verdiğim insanlara karşı sahipleniciyimdir."*

"İlişkimizin bir ismi olmazsa bana karşı sahiplenici olmayacak mısın?"

"Ben böyle bir şey söylemedim. Sevdiğim, değer verdiğim insanlara karşı mutlak sahipleniciyimdir."

Dilek yeni yaktığı sigarasından çektiği nefesi üflerken, *"Beni de seviyorsun yani?"* dedi.

Kelimeler dumana karışınca öyle hemen kaybolup gitmediler. Sigaranın dumanı kaybolana dek Dilek'in söyledikleri de öylece havada asılı kaldı. Sigaranın dumanına bakakaldı Batuhan. Adana'nın sıcaklığından mı, yoksa o anın sıkıntısından mı bilinmez, terlediğini hissetti. Sırtındaki ter damlasının, omuriliğini izleyerek ensesinden aşağı doğru indiğini hissediyordu. Önce alnını sildi, sonra saçlarını eliyle arkaya doğru taradı. Dilek'in solgun ve bitkin yüzüne baktı. *"Bazı şeyleri kalıplara koyup sınıflandırmamak gerektiği gibi, sevgiyi de konuşarak tüketmek yerine hissettirerek yaşatmak lazım. Sözler unutulup gidebilir fakat yaşananlar ve yaşatılanlar sadece hafızalara değil, ruhu-muza da kazınır."*

Dilek'in yüzünde anlık bir ışık belirdi. Birasının son yudumunu içti. Sigarasının son nefesini çekip, içinde oluşan mutlulukla birlikte izmaritini küllüğe bıraktı. Batuhan da birasını bitirmişti. Dilek solgun ve yorgun bir şekilde, göz ucuyla bir süre Batuhan'ı izledi. *"Hadî bana gidelim. Sohbetimize orada devam edelim."*

Batuhan bu beklenmedik teklif karşısında ne söyleyeceğini bilemedi. Kafeteryanın bahçeye açılan kapısında o anda görünen orta yaşlı, tecrübeli garsonu görünce hesabı istediğini işaret etti. Hesabı ödedikten sonra, Pakize Hanım'ın bir zamanlar faytoncuların mekânı olduğunu söylediği, şimdilerdeyse betonlara teslim olmuş Sular Caddesi'nden taksiye bindiler. Taksi, Özal Bulvarı'na girip bir süre ilerledikten sonra büyük bir binanın önünde durdu. Birbirinden farklı fakat bir o kadar da itici binaların mantar gibi türediği bu yol üzerinde neredeyse her yer çok katlı apartmandı. Buralar için Pakize Hanım, *"Buralar bir zamanlar üzüm bağıydı. Hatta yazın bağlara çalışmaya gelirdik,"* derdi. Şimdilerde o bağların yerine binalar dikilmişti. Batuhan başını kaldırıp koca binaya baktı. Oldum olası apartmanları sevmezdi. Dilek'e dönüp, *"Burası kaç katlı, Allah'ını seversen?"* dedi.

Dilek yorgun bir tebessümle, *"Yirmi katlı. Neden sordun, yoksa yükseklik korkun mu var?"* diye yanıtladı.

Batuhan tekrar başını kaldırıp binaya baktı. Hafifçe dudaklarını büküp başını sağa sola salladı. *"Hayır, yok. Sadece bu kadar büyük binalar yapmaya ne gerek var, ona anlam veremiyorum? Üstelik apartmanlar bende hapisane hissi uyandırıyor."*

Dilek bu düşüncesini sevmişti. *"İşte günün en güzel sözü buydu,"* dedi. Dedi demesine ama söylediğine de pişman oldu. Çünkü bugün Batuhan başka güzel şeyler de söylemişti.

Asansöre binip yirminci katın düğmesine dokununca Batuhan dönüp ona baktı. *"Yok artık canım,"* diyerek güldü.

"Bu binayı rahmetli babam yaptı. Kendisine de son katı aldı. Gerçi bu daire ne ona ne de bize mutluluk getirdi. Neyse, boş verelim şimdi bunları. Hatırlayınca canım sıkılıyor."

Sonra bir sessizlik oldu. Sadece asansörün çalışma sesi duyuluyordu. Yukarı çıkıp kapının önüne geldiklerinde Batuhan'ın

da merakı artmıştı. İlk defa böyle yüksek bir binaya çıkmıştı. Dilek anahtarı çıkarıp kapıyı açtığında içeriden sığağı karışmış bambaşka bir koku geldi. Bugüne kadar hiç karşılaşmadığı bir kokuydu. Ne iyi diyebiliyordu ne de kötü. Daha girişinden ne denli heybetli bir daire olduğu anlaşıyordu. Binanın son katındaydı ve tek daireydi. Dilek içeri girmiş, kapının girişinden hemen sağa dönüp kocaman mutfaga geçmişti. Bir yandan da binadaki diğer katlarda ikişer daire bulunduğundan bahsediyordu. Batuhan ayakkabılarını çıkarıyordu ki Dilek içeriden, *"Ayakkabılarını çıkarmana gerek yok. Biz evde ayakkabı çıkarmıyoruz,"* diye seslendi.

Batuhan ayakkabılarını çıkarmaktan vazgeçip mutfaga girdi. Dilek'in dolaptan çıkardığı birayı alıp mutfaktaki masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Dilek bir yandan tabağı cips döküyor, bir yandan da ev hakkında bir şeyler anlatıyordu. İçeride sauna olduğunu fakat neredeyse yıllardır kullanmadıklarını, evde salon dâhil sekiz oda bulunduğunu, birçoğunu kapattığını ve eşyaların üzerini örttüğünü söylüyordu. Batuhan da onu dinlerken etrafına bakınıyordu.

Dilek bir elinde cips tabağı, diğer elinde bira mutfak kapısına doğru yönelmişti. *"Hadi gel, benim odama geçelim. Hem müzik dinler hem muhabbet ederiz."*

Batuhan onun arkasından yürümeye başladı ve Dilek uzun koridorun sonundaki odanın kapısını açtığında gözlerine inanamadı. Oda tamamen siyaha boyanmıştı ve duvarlarında yer yer beyaz el izleri vardı. El izlerine baktıktan sonra gözleri Dilek'in ellerine kaydı ama aklından geçen soruyu sormadı. Şaşkınlığını da üzerinden atamamıştı. Odanın içine hızlıca göz attı. Üzerinde siyah bir çarşaf olan dağınık bir yatak, yatağın yanında, üzerinde bir gece lambası olan etajer vardı. Yere, gri beyaz çizgili parkenin üzerine siyah beyaz desenli küçük bir kilim serilmişti. Siyah bir avize tavandan sarkıyor, yerde bir laptop,

hemen yanında da nargileyle, siyah, küçük bir armut koltuk duruyordu. Beyaz kitaplığın içindeki kitaplar dağınıktı, kapının sağında beyaz bir giysi dolabı vardı ve etrafa saçılmış kıyafetler odada dans ediyordu. Pencerede siyahın yoğun olduğu içinde az da olsa beyaz çizgilerin de olduğu bir perde asılıydı. Pencerenin altında içi dolu bir kül tablası, yanında bir paket sigara, hemen yanında da içinde ne olduğu belli olmayan, silindirik şeklindeki bir parmak biçiminde, çizgili defter kâğıdından iki paket, küçük, ince, bir ucundan kâğıt çıkan bir paket vardı. Ayrıca o garip koku odanın içinde yoğunlaşmıştı. Bu odayı Dilek'i tanımadan önce görse onunla ilgili bambaşka bir yargıya varabileceği o kadar çok veri vardı ki, şaşkındı. Burası Dilek'in dünyasıydı. Onun iç dünyasına ilk adımı birazdan atacaktı.

Dilek kapının önünde duran Batuhan'a seslendi. *"İçeri girmeyi düşünmüyor musun?"*

Batuhan ilk şaşkınlığı üzerinden atmıştı. İçeri girdi. Dilek yatağın üzerine oturmuştu. Ona da yanına oturmasını işaret etti. Batuhan yatağa oturdu, bir yandan da odayı incelemeye devam ediyordu.

"Biraz şaşırdın galiba?" dedi Dilek.

Batuhan yüzündeki şaşkın ifadeyle odayı incelerken, *"Evet, biraz farklı buldum,"* dedi.

Dilek kısa ama alaycı bir kahkaha attı. *"Tasarım tamamen bana ait."*

Batuhan duvardaki el izlerine baktı. *"Siyahla beyazın değişik bir buluşması olmuş."*

Dilek, *"Eğer önce bu odayı görüp beni sonradan tanımış olsaydın, benimle ilgili ne düşünürdün?"* derken muzipçe sırıttı.

Batuhan şaşırmıştı. Az önce zihninden aynı şeyi geçirmiş fakat cevaplamamıştı. Şimdi Dilek direkt bu soruyu soruyordu. Bir an aklının içini okuduğunu düşündü. Bunun olamayacağını

elbette biliyordu. Dilek de odanın kendi karakterini yansıttığının farkındaydı ve Batuhan'ın ne düşündüğünü merak ediyordu. Batuhan hızlıca odayı tekrar gözden geçirdi. Böylece zaman kazanmaya ve doğru cümleleri bulmaya çalışıyordu.

Dilek, *"Hadi ama, rahat ol. Gerçek fikrini söyle, kırılmayacağım,"* diyerek üsteledi.

Batuhan son kez duvarlara, sonra yeniden Dilek'in ellerine baktı ve, *"Sanırım bunlar senin el izlerin,"* dedi.

Dilek, *"Evet,"* derken yüzündeki ifadeyle, 'asıl sorduğum sorunun cevabını merak ediyorum' diyordu.

Batuhan, *"Tahmin etmiştim,"* derken onun ellerine bakmaya devam etti.

Dilek derin bir iç çekip, *"Sen sanatçısın, fikrini merak ediyorum,"* dedi. *"Hem insanlar bir şeye çok düşünerek cevap verdiklerinde mutlaka yalan söylerler."*

Batuhan kaşlarını hafifçe çatı. Yüzünde bir anda ciddi bir ifade belirdi. *"Ben yalan söylemem."*

"O zaman fikrini söyle."

Batuhan odayı yeniden gözden geçirdi. Sağ elini çenesine götürüp kaşıdı. *"Odanın geneline hâkim olan siyah renk, yaşadığın acı dolu günleri ve içinde bulunduğun mutsuzluğu simgeliyor. Beyaz rengi kullanmış olman da geleceğe dair hâlâ umudun olduğunu gösteriyor. Özellikle duvarda kullandığın beyaz el izleri, umutlu olduğun geleceğin kendi elinde olduğunu bildiğini simgeliyor. Çarşafının siyah olması uykuyu ölüm gibi gördüğünün fakat huzuru da uykuda bulduğunun bir göstergesi bence. Odanın bu kadar dağınık olması da hayatı boş verdiğini gösteriyor. Fakat daha önce hiç karşılaşmadığım bu kokuyu yorumlayamayacağım."* Batuhan sözlerini bitirdiğinde alnına düşen saçlarını geriye doğru savurdu. Gözlerini hafifçe kısıp ona baktı.

Dilek oturduğu yerden kalkıp yerde duran bilgisayarı aldı ve Scorpions'un 'Still Loving You' isimli şarkısını açtı. Odanın içerisinde müzik yankılanmaya başladığında hava da kararmaya başlamıştı. Zaten siyahlara teslim olmuş olan oda daha da karanlık olmuştu. Dilek yatağın yanındaki abajura dokundu. İçeriye loş bir ışık doldurdu. Dilek yatağa tekrar oturduğunda bu sefer Batuhan'a çok yakındı. Sağ eliyle Batuhan'ın yüzünü okşadı. Göz gözelerdi. İlk hamleyi yine Dilek yaptı. Dudakları birleştiğinde Batuhan'ı yatağın üzerine hafifçe itti. Loş ışıklı odanın içerisinde bedenleri birleştiğinde ilişkilerini sınıflandırmamışlardı, ilişkilerinin bir ismi de yoktu.

İki genç beden yorgun bir şekilde yan yana düştüklerinde, aynı şarkı hâlâ tekrar tekrar çalmaya devam ediyordu. Batuhan, göğsüne uzanmış olan Dilek'in saçlarını şefkatle okşadı. Dilek'in dolgun, kıvrımlı, kadınsı bedenini kendi bedeninde hissettikçe ruhu bedeninden çekiliyormuş gibi oluyordu. Ara ara saçları yerine omzunu okşuyordu. Dilek önce ırkılıyor, başını hafifçe kaldırıp Batuhan'a bakıyor, sonra yine göğsüne yaslanıyor, bir yandan da onun göbeğini okşuyordu. Yüzünde mutlu olduğunu belli eden bir ifade vardı. "Harikaydın," diye mırıldandı. O, çabuk kadın olanlardandı. Bir erkeğin gururunu nasıl okşayacağını çok iyi biliyordu. Ani bir hareketle yataktan kalktı. Batuhan tüm çıplaklığıyla önünde duran Dilek'i uzandığı yerden izliyordu. Dolgun olduğu kadar kusursuz kıvrımlara sahip olan buğday rengi teni loş ışıkta tıpkı bir başak tanesi gibi parlıyordu. Batuhan'a sırtı dönüktü. Kıvrımlı geniş kalçaları göz dolduruyordu. Giysi dolabından bir gömlek alıp üzerine geçirdi. Yerdeki kül tablasının yanında duran, parmağı andıran, silindir halinde paketlenmiş kâğıtlardan birini ve bütün sarmak için kullanılan kâğıtları alıp armut koltuğa oturdu. Silindir şeklindeki kâğıdı açtı. Kâğıt açıldığında kocaman bir defter yaprağı olmuştu. İçinde kurumuş, yeşil, bitkiye benzer

bir şey vardı. Bitkiden bir parça avucunun içine aldı. İçinden bir şeyler ayıklayıp önünde duran kül tablasına attı. Avucundaki bitkiyi kâğıdın diğer köşesine ayırarak koydu. Hemen yanındaki sigara paketinden bir tane sigara çıkarıp birleşim yerini diliyle ıslattı. Sonra açıp içinden tütününü çıkardı. Tütün sarmak için kullanılan kâğıtlardan bir tane aldı. Avucunun içine yerleştirdi. Sigaradan çıkardığı tütününü üzerine koydu. Onun üzerine de az önce kâğıdın köşesine koyduğu bitkiyi dağıtarak yaydı. Sonra bir çırpıda tütün kâğıdının kenarını diliyle ıslattı ve ucu biraz iri, altı daha dar olacak şekilde, parmaklarını bir sarma aracı gibi kullanarak sarıp yapıştırdı.

Batuhan uzandığı yerden onu izliyordu. Ne yaptığını anlamıştı fakat öyle bir andı ki, hiçbir şey söylemeden izlemeyi tercih etti. Kendisini rehin alınmış gibi hissediyordu. Yanlış giden bir şeyler olduğunu fark ediyor ama sessiz kalmayı tercih ediyordu. Dilek cüzdanından çıkardığı kartviziti keserek, sardığı sigaranın ucuna bir filtre yapıp yakmıştı bile. Önce kısa bir nefes çekip bıraktı. Ardından neredeyse tüm sigarayı bitirecek şekilde derin bir nefes çekti. Çektiği nefesi kısa bir süre içinde tutup loş ışıklı odaya yavaşça bıraktı. Ağzından çıkan koyu gri duman çalmakta olan müziğe karıştı. Birkaç nefes sonra Dilek de çalan müziğe karışmıştı. Başını geriye doğru duvara yasladı. Gözleri kapalıydı. Yüzünde, bambaşka bir Dilek'e ait, hayatla dalga geçiyorum diye haykıran acı bir tebessüm vardı. Batuhan da odanın içini dolduran dumandan etkilenmişti. Müzik sesi artık her ikisini de bambaşka diyarlara götürüyordu. Batuhan hiç sevmediği bir oyuna zorla dâhil edilmiş çocuklar gibiydi. İkisi de konuşmadılar. Susarak, kendi hayallerinde yalnızlığın tadını çıkardılar. Bu sahte mutluluk kollarını açıp ikisini de kucaklamıştı. Sahte ve yapay olan her şey gibi, sonunda mutsuzluğu getiren siyah bir mutluluktan bu. Dilek gözlerini kapatmış, bambaşka bir dünyayı dolaşmaya devam ediyordu. Batuhan uzandığı yerden

ona bakmaya devam etti. Az önce seviştiği kızın başka bir insana dönüştüğünü görmek garip bir duyguydu. Dilek'in yüzündeki acı dolu tebessüm her şeyi anlatmaya yetiyordu. Esrar önce ciğerlerine, sonra kanına ve en sonunda ruhuna dolmuş, ona hayatın ağırlaştığı hissini vermişti. Sahte ve geçici bir andı.

Biraz sonra, oturduğu yerden kalkıp Batuhan'ın yanına tekrar uzandı. Ona sımsıkı sarıldı ve, "*Seni seviyorum, adam,*" diye mırıldandı. Sesi neredeyse zor duyulmuş, kelimeleri ağzının içinde gevelemişti.

Batuhan onu sımsıkı sardı. Sanki sarıldıkça ruhunun tüm acılarını da hissediyordu. Hayatının onunla yeni bir yolculuğa çıktığının farkındaydı. Bu yolculukta ya Dilek onu kuyunun dibine çekecekti ya da o, Dilek'i kolundan tutup yukarı çekecekti. Bu serüvenin sonunda ya kendini bulacaktı ya da kendinden büsbütün uzaklaşacaktı.

9 Vazgeçmek

*"Bütün renkler aynı hızda kirleniyordu.
Birinciliği beyaza verdiler."*

Özdemir Asaf

Yaşam, insanoğlunun en önemli sınavıdır. İnsanoğlu sadece acılarıyla değil, mutluluklarıyla da sınanır. Bazen sevdiklerimizden, bazen hayallerimizden vazgeçerek sınanırız. Bazen de doğru olanı yapmak için kendimizden vazgeçerek.

Batuhan gözlerini açtığında yatakta tek başınaydı. Boğazında bir kuruluk hissetti. Hafifçe kafasını kaldırıp odaya bakındı, Dilek yoktu. Odanın içindeki keskin koku her nefes alışında ciğerlerine işliyordu. Eliyle burnunu tıkadı. Odayı daha iyi görebilmek için yatağın içinde yan döndü. Siyah çarşafın altındaki çıplak bedenine bir an üşüme geldi, irkildiğini hissetti.

O an anneannesini geldi aklına. Böyle zamanlarda anneannesine, "Tüylerim diken diken oldu," derdi. O da, "Şeytan yoklamıştır, besmele çek, geçer," derdi. Anneannesini düşünürken

yüzünden merhamet dolu bir tebessüm gelip geçti. Evden çıkarken gece gelmeyeceğini söylememiştir. Gerçi o zaman eve dönmeyeceğini kendisi de bilmiyordu. Yaşlı anneannesinin bütün geceyi aşağıdaki kanepede, yarı uykulu yarı uyanık, merak içinde geçirdiğinden emindi. Yatakta doğruldu. Siyah çarşafı bedenine sardı. Yerde duran pantolonunun cebinden telefonunu aldı. Şarjı yine bitmek üzereydi. Anneanesi defalarca aramıştı. Mahcup ve üzgün şekilde anneannesini aradı.

Tüm gece neredeyse hiç uyumadan bekleyen Pakize Hanım yorgunluktan bitap düşmüştü. Az önce yaşlı bedenine ait göz kapakları bu yorgunluğa daha fazla dayanamamış ve endişelerine ihanet edip kapanmıştı ki, baş ucunda duran telefonun sesiyle, daldığı kısa uykudan sıçrayarak uyandı. Panikle telefonu aradı ve sonunda baş ucunda durduğunu fark etti. Telaşlı bir ses tonuyla, *"Paşam!"* dedi.

"Benim, minnoşum."

Pakize Hanım rahatlamış şekilde bir nefes aldı. *"Çok merak ettim. Neden haber vermedin? Bu yaşlı kadına hiç mi acı mıyor-sun?"*

"Özür dilerim..." dedi Batuhan.

"Neredesin? Başına kötü bir şey gelmedi, değil mi?"

"Telaş yapacak bir şey yok. Bir arkadaşım da kaldım. Dalgınlıkla seni aramayı unutmuşum."

Pakize Hanım hâlâ endişeliydi. *"Hangi arkadaşmış bu, paşam? Arkadaşlarını benden hiç gizlemezsın. O yüzden soruyorum, Batu'm."*

"Bir arkadaş işte, minnoşum."

"Başını belaya sokma olur mu, paşam?"

"Sen merak etme. Şimdi kapatıyorum. Şarjım az. Sonra ararım."

"Bekliyorum."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de paşam, ben de."

Batuhan telefonu kapattığında gırtlığına kadar pişmanlık doluydu. Üzerini giyindi. Telefon için şarj aleti var mı diye etrafı göz gezdirdi. Tam kalkıp odanın kapısını açacaktı ki, içeriden bir ses geldiğini işitti. Sesler çok belirgin değildi fakat iki kişinin tartıştığı belli oluyordu. Kapıyı açmaktan vazgeçti. Tekrar dönüp yatağın üzerine oturdu. Oturmasıyla kalkması bir oldu. Ne yapacağını bilmeden odanın içinde amaçsız birkaç volta attı. Sonra yeniden kapıya yöneldi. Bir süre eli kapı kolunda öyle durdu. İçeriden gelen sesleri anlamaya çalıştı. Sesler biraz daha gürleşmişti. Dilek'in sesini tanıdı. Daha yüksek ve kalın olan bir de erkek sesi vardı. O an kapıyı açıp açmamak arasında iyice tereddütte kaldı. Tartışmanın gürültüsü büyüdükçe endişesi daha da arttı. Dilek için endişeleniyor fakat yanlış bir şey yapmak istemiyordu. Sonunda dayanamayarak kapıyı açtı.

Kapının sesini duyan Dilek, *"Uyandın mı?"* diye seslendi.

Batuhan içeriden gelen soruya yanıt vermeden yürümeye devam etti. Koridorun tam ortasına geldiğinde, alnına düşen saçlarını sağ eliyle geriye attı. Mutfak kapısına geldiğinde de Dilek'i tezgâha yaslanmış, elinde sigarası, yüzünde sahte bir gülümsemeyle buldu.

"Günaydın. Ben de kahvaltı hazırlıyordum," dedi Dilek.

Batuhan üzerinde, hazır börek, henüz paketi açılmamış kahvaltılık gevrek, bir paket süt, tavaya özensiz bir şekilde kırılmış iki yumurta ve birkaç günlük olduğu her halinden belli olan tost ekmeği bulunan masaya baktı. Sonra masanın yanındaki sandalyede oturan, düz ve siyah saçları özensiz şekilde arkaya doğru taranmış, beyaz tenli, göz altlarındaki morluklar çok belirgin olan, zayıflıktan omuz kemikleri belli olan genç adama

baktı. Genç adam, Batuhan'ı başıyla selamlayınca o da karşılık verdi.

Dilek sigarasından aldığı nefesi üflerken bir yandan da onları izliyordu. *"Batuhan, seni abim Demir'le tanıştırayım,"* dedi.

Batuhan sonunda rahatlamıştı. Kimliğini bilmediği bu adamla ilgili o kısacık anda aklından yüzlerce senaryo geçirmişti. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da tedirgin ve endişeliydi. Bu nedenle, karşısında duran ve ona manasızca bakan adama 'merhaba' demek için elini uzatmadan önce sağ eliyle saçlarını geriye doğru atıp zaman kazandı. Sonra elini uzattı. Eli bir süre havada kaldı. Fakat geri çekmedi. Boğazında bir şey kalmış gibi bir kez öksürdü. *"Merhaba. Ben Batuhan,"* diyerek, işaret edercesine eline baktı.

Demir karşısında duran Batuhan'ı kısa bir şekilde süzdü. Sonra elini uzatıp, *"Demir,"* dedi. *"Dilek'in abisiyim. Dilek için bir önemi olmasa da,"* diye ekledi. Aslında Batuhan'la bir problemi olmadığını hissettirip göz ucuyla da Dilek'e baktı.

Dilek o bakışı yakalamıştı fakat hiç oralı olmadı. Sigarasından bir nefes çekip arkasını döndü. Musluğu açıp sigarasını söndürdü ve tezgâhın üzerinde duran, çöp poşeti olarak kullandıkları market poşetinin içine attı. Sonra bir anda dönüp, *"Hadi bir şeyler atıştır da çıkalım,"* dedi Batuhan'a bakarak.

Batuhan ne yapacağını ne söyleyeceğini bilemedi. Sadece sustu. Önünde duran boş sandalyeye oturdu. Masada duran mısır gevreği, süt ve kırıldığı tavada soğumuş olan yumurtaya, sonra da çaktırmadan Demir'e baktı. Bulunduğu ortamdan hiç hoşnut değildi. Ortadan kaybolmayı diliyordu. Fakat Demir onu rahatlatacak hamleyi yaptı. Önce tuhaf bir şekilde karnını kaşıdı, sonra da saçını. Bir süre manasız bir şekilde Batuhan'a, ardından Dilek'e baktı. Aniden yerinden kalktı. *"Ben gidiyorum. Bu yaptığını da unutmam, Dilek. Yanına kalacağını sanıyorsan yanılıyorsun,"* dedi. Tam mutfak kapısından çıkışa doğru yöne-

liyordu ki, birden arkasını dönüp Batuhan'a baktı. *"Sen üstüne alınma, keyfine bak. Gerçi gecenin keyifli geçtiği belli,"* diye ekledi ve çekip gitti.

Batuhan afallamıştı. Bir Dilek'e baktı, bir de Demir'in çıkıp gittiği kapıya. Dilek tezgâhın üzerinde duran sigara paketine uzandı. Bir sigara alıp yaktı. Sigarasını, geceleri köhne sokak başlarında durup müşteri bekleyen fahişler gibi tutuyordu. Çektiği nefesi umursamaz bir tavırla havaya savurdu. Aslında o da yaşadığı bu nahoş durumdan hoşnut değildi. *"Boş ver o salağı. İsteddiği olmayınca sesini yükselterek elde etmeye çalışır. Bizim için tartışmak normal bir durum. Anlayacağın, bizim hayatımızdaki rutin bir gün,"* dedi.

Batuhan ne söyleyeceğini bilemedi. Onun kardeşi yoktu. Fakat kardeşi olsaydı ona böyle davranmayacağını biliyordu.

Dilek onun düşünceli haline baktı. Sessiz kalışı onu rahatsız etmişti. *"İstersen dışarı çıkalım,"* diyerek havayı yumuşatmak istedi.

Batuhan'ın yüzündeki dalgın ve şaşkın ifade bu soruyla dağılmıştı. Yüzüne içten olmayan bir gülümseme yerleştirdi. *"Aslında daha iyi olur. Dışarıda hava güzel. Bir kahve içeriz."*

"O zaman ben hazırlanıyorum."

Batuhan onay verir gibi başını sallamakla yetindi. Dilek koridordan salınarak odasına doğru giderken arkasından baktı. Her şey o kadar çabuk gelişmişti ki, bir anda kendisini başka bir hayatın ortasında bulmuştu. Dilek'ten hoşlanıyordu. Fakat dün gece gördüklerinden de biraz tedirgin olmuş ve ürkmüştü. Yaşadığı gecenin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Dilek'in arkasından o da kalktı. Koridordan banyoya doğru ilerlerken Dilek'in odasının kapısının aralık olduğunu gördü. İstemsizce içeri baktı. Dilek'in sırtı kapıya dönüktü. Altındaki iç çamaşırından başka üzerinde hiçbir şey yoktu. Batuhan sanki dün gece

birlikte olduğu kız o değilmiş gibi, dolgun ve kadınsı vücutunu izledi. Dilek elindeki kotu giymek için hamle yaptığında o da banyoya doğru yürüdü. Elini yüzünü hızlı bir şekilde yıkadı. Sonra aynada kendine baktı. Göz altlarının biraz çökmüş olduğunu fark etti. Dün gece yarı uyanık halde uyumuştu. Tuhaf rüyalarla boğuşmuş ve uykudan hiçbir lezzet almamıştı. Uykusuz ve yorgundu. Dilek'le birlikte olmaktan keyif almıştı. Fakat onun uyuşturucu kullanmasından rahatsız olmuştu. Onunla açıkça konuşması gerektiğini düşündü. Ama önce bu ruhu almış evden dışarı çıkmak istiyordu.

Çok geçmeden evden çıktılar. Batuhan nefes aldığını hissetti. Dışarıda gün neredeyse öğlen olmuştu. Adana'nın bambaşka bir hayatını yaşayan Turgut Özal Bulvarı'nda yürümeye başladılar. Genelde üst sınıfın yaşadığı bu semt yol boyunca uzanan sitelerle doluydu. Babası da buraya yakın bir yerde yaşıyordu. Batuhan birbirinin neredeyse kopyası olan bu sitelerden hiç haz almıyordu. Birbiri ardına dizilmiş apartmanların altlarında kafeteryalar, kahve dükkânları, barlar ve giyim mağazaları vardı. Bir süre yürüdükten sonra Melekler Kahvesi yazan bir mekâna girdiler. Eski izlenimi verilmiş ya da gerçekten eskicilerden alınmış eşyalarla dekore edilmiş mekâna girdiklerinde, Dilek'in birçok kişiyle selamlaşmasından buraya yabancı olmadığı belli oluyordu. Köşede, kitaplığa benzer bir dolabın yanındaki masaya geçtiler. Dolapta bir sürü kitap vardı. Çoğu eski ve yıpranmıştı. Dilek, masalarına gelen garson kızla bir süre sohbet etti. Batuhan onları dinlemiyor, etrafına bakınıyordu. Neredeyse masaların tamamı doluydu. Gençlerin çoğu gülüşüp muhabbet ediyorlardı. Nargilelerin çokluğundan dolayı mekâna yoğun bir duman hâkimdi. Garson kızın, *"Siz ne alırsınız?"* sorusuyla tekrar masaya döndü.

"Yiyecek bir şeyler var mı?"

Garson kız az önce masaya bıraktığı fakat Batuhan'ın fark

etmediği menüye göz ucuyla baktı. *"İsterseniz size tost yaptır-
rayım."*

Batuhan olur şeklinde başını salladı.

Garson kız tekrar menüye bakarak, *"Yanında içecek alır mı-
sınız?"* diye sordu.

"Çay olursa sevinirim."

Garson kız, Dilek'e gülümseyerek masadan ayrıldı. Dilek bir sigara yaktı. Batuhan içinden, ne kadar çok sigara içiyor, diye geçirse de bir şey söylemedi. Masanın üzerinde duran barda-
kaltıyla oynayarak, *"Dün gece yaşananlar hakkında konuşmak
ister misin?"* diye sordu.

Dilek sigarasının dumanını Batuhan'a doğru üfledi. *"Nere-
den başlamak istersin?"*

Batuhan kısa bir süre onun sigara içişini izledi. Sonra içi-
ni kemiren soruyu sordu. *"Sen uyuşturucu mu kullanıyorsun?"*
Sözcükler ağzından özensiz ve birden çıkmıştı. Sesinin tonunda
suçlayan bir yan yoktu. Daha çok şefkat doluydu.

O sırada garson kız geri geldi. Batuhan'ın tostunu ve çayı-
nı, Dilek'in de sade kahvesini masaya bırakıp uzaklaştı. Dilek
sigarasının son nefesini çekti fakat onu söndürmeden yeni bir
tane daha yaktı. İçine çektiği o derin nefesi üflerken Batuhan'ın
sorusuna cevap verdi. *"Bu, seni rahatsız mı etti?"* Sözcükler du-
mana karışıp Melekler Kahvesi'nin eskitilmiş eşyalarının arasına
dağıldı.

Batuhan bu soru karşısında ne cevap vereceğini bilemedi.
Evet derse onu kaybedeceğinden endişe ediyordu. Hayır derse
uyuşturucu kullanmasını onaylamış olacaktı. İşte, Araf dedik-
leri noktadaydı. Değneğin her iki ucu da pisti ve tam ortadan
tutmalıydı. Gülümseyerek başını iki yana salladı. *"Buna rahat-
sız olmak demeyelim."*

"Peki, ne diyelim?"

Batuhan'ın yüzünde kendinden emin bir ifade belirdi. Tam Dilek'in gözlerinin içine bakarak, *"Sevdiğin bir insan için endişelenmek diyelim,"* diye cevapladı.

"Burada sevdiğin insan ben oluyorum galiba."

Batuhan gülümseyerek, *"Sanırım,"* dedi.

"Bunun için sana minnettar mı olmalıyım?"

Dilek'in sarf ettiği bu sözler karşısında Batuhan şaşırıp kalmıştı. Yüzündeki sert ve donuk bakışı da göz önünde bulundurunca, ne söyleyeceğini bilemedi. Bu ani çıkışı beklemiyordu. Gözlerini hafifçe kısıp yutkundu. Dilek de onun bozulduğunu fark etmişti. Sigarasının dumanını arsız bir tavırla Batuhan'ın yüzüne doğru üfledi. Yüzüne üflenlen duman yüzünden bir an gözlerini kapatan Batuhan, gözlerini açtığında Dilek'in gülümseydiğini görünce biraz olsun rahatlamıştı. Dilek ağzından çıkan son sözlerle onun bozulduğunu anlamıştı. Bu nedenle onun cevap vermesine mahal bırakmadan, *"Beni yargılama, sadece anlamaya çalış lütfen,"* dedi.

"Asla yargılamıyorum. Hatta anlamak ve tanımak istiyorum."

Dilek'in gözleri hemen karşı duvarda duran, melek şeklinde yapılmış grafitiye doğru dalıp gitti. Bir süre öylece kaldı. Sonra Batuhan'a baktı. *"Zamanla anlarsın ve tanımak istersen de tanırısın."*

Batuhan'ın yüz ifadesi bir anda değişti. *"Zamanla değil, şimdi anlamak ve tanımak istiyorum."*

Dilek, *"Peki, ne öğrenmek istiyorsun?"* diye sordu.

"Ne zamandır kullanıyorsun? Ayrıca abin neden o kadar tuhaftı ve sabah ne için tartışıyordunuz?"

Dilek'in yüzünde mahcup bir ifade belirdi. *"Bizi duydun mu?"*

"Evet, duydum."

Dilek'in mahcubiyeti bu sefer ses tonundaydı. *"Kusura bakma."*

"Konu kusura bakmam değil ki, abinin tuhaf davranışları ve neden kavga ettiğiniz. Üstelik kusura da bakmadım. Hadi, her şeyi en baştan anlat lütfen."

Dilek derin bir iç çekti. Eskitme masanın üzerinde duran sigara paketinden bir tane sigara çıkardı. Sigarasını yakıp bir süre uzaklara daldı. Art arda çektiği birkaç nefesi hızlıca üfledi. Bunaldığı her halinden belli oluyordu. Batuhan gözlerini ondan ayırmıyordu. Dilek bunun farkındaydı ve bu sebepten ona doğru hiç bakmıyordu. Batuhan, onun masada duran eline uzanıp şefkatle okşadı. Elinin üzerinde onun elinin sıcaklığını hisseden Dilek uzaklara dalan gözlerini bir anda Batuhan'a çevirdi. Göz göze geldiklerinde Batuhan gülümseyerek göz kırptı. Dilek onun bu sevimli haline tebessümle cevap verdi. Son birkaç dakikadır tek bir kelime etmeden bakışlarıyla konuşmuşlardı. İnsan karşısındakine gerçekten değer verdiğinde sözcükler kifayetsiz kalıyordu. Bazen bir bakış, bazen bir tebessüm, bazen şefkat dolu bir dokunuş, bazen de susmak birçok şeyi anlatmaya yetiyordu. İşte, o an tam da öyle bir andı. Tek bir sözcüğe gerek kalmadan anlaşmışlardı.

Dilek kısa bir iç çekip anlatmaya başladı. *"Sanırım bizim hayatımız tıpkı bir tahterevallı gibiydi. Bir kenarına zenginlik oturdukça diğer yanına mutsuzluk oturdu. Mutsuzluğumuz ağırlaştıkça zenginliğimiz arttı. Annem çok çekmiş yoksulluktan. Babam zenginleştikçe annem hastalandı. Öyle ansızın da değil. Acılar çekerek, yavaş yavaş öldü annem. Kemoterapiler, ilaçlar, hastane köşelerinde geçti günleri. Ben ve abim küçük-tük ama annemizin acı çektiğini, hasta olduğunu anlıyorduk. Çoğu zaman evin bir köşesinde oturur, annemin henüz adını bilmediğimiz hastalığı konusunda konuşurduk. Ablam biraz*

daha büyüktü. O zamanlar annemin eli ayağıydı. Sonra bir gün annem göçüp gitti. O gün hepimiz büyüdük. Büyümek zorunda kaldık aslında. Ben hiç ergen olamadım. Abim o günden sonra bir daha eskisi gibi olamadı. Sonra üvey anne girdi hayatımıza. İlk o dönemde babamdan nefret etmeye başladım. Genç bir kadınla hiç düşünmeden, hesapsızca evlenmişti. Babamın yeni karısı Leyla'yla ablam arasında beş yaş vardı. Bize annelik yapmaya zaten niyeti yoktu, olsaydı da yapacak yeterliliği yoktu. Ablam kaçışı evlilikte buldu. Beni ve abimi Leyla'nın eline bırakıp ardına bakmadan kaçtı. Belki de haklıydı. Çok sonra, ben biraz büyüyünce uzun uzun konuştuğumuzda, kendisinden beş yaş büyük ve her an gençlik komplekslerine giren bir kadınla aynı çatı altında kalmak istemediğini, sürekli aşağılanmanın onu yorduğunu söyledi. Ablam gidince Leyla bana ve abime resmen eziyet etti. Her yaptığımız hata haline geldi. Ablam evin neredeyse annesi gibiydi. Onun boşluğunu doldurmak Leyla'ya kalınca olan bana ve abime oldu."

Dilek önünde duran paketten bir sigara daha çıkarıp yaktı. İçini sigaranın gri dumanıyla doldurduğunda yine uzaklara daldı. Dumanı üflerken sanki içinde birikmiş tüm kederli yılları da o dumanla birlikte dışarı savurdu. Bir süre konuşmadı. Sadece dalgın dalgın baktı. Batuhan da sustu. Sanki konuşsa dili yüreğindeki ele verecekti. Hatırlamak istemediği, kıymetli bir hazine misali gömdüğü hatıraları dışarı çıkarmak istemedi. Ağzını açsa sandık açılacak, her şey bir anda meydana çıkacaktı. Sustu. Sandığın kilidini açmak yerine kapalı kalmasını tercih etti. Dilek sigarasından birkaç kez art arda nefes çekti, dumanını hincını alır gibi havaya üfledi. Sonra birden Batuhan'a dönüp nemli gözlerinin ardından buğulu buğulu baktı. Batuhan, Dilek'in paketinden bir sigara alıp yaktı. Zorlanarak çektiği ilk nefesi hüzün dolu havaya üfler üflemez öksürdü. Öksürüğü kesildiğinde bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama Dilek ona fırsat

vermeden çatallı ses tonuyla devam etti.

"Abim zaman geçtikçe iyice içine kapandı. Elbette babam işlerinin yoğunluğu ve genç karısıyla sürdürdüğü sefa dolu hayat yüzünden bunu fark etmedi bile. Zamanla babamla aramızdaki mesafe açıldı. Hâlbuki kime sorsan babalar ve kızları arasında harika bir ilişki olduğundan bahseder. Benim, babamla hiçbir zaman harika bir ilişkim olmadı. Hatta hiç ilişkimiz olmadı desem yeridir. Babam işine düşkün olduğu kadar namusuna da çok düşkündü. Bana verdiği tek öğüt, 'Benim başımı sakın yere düşürmeyin' olmuştu. Henüz on altı yaşındayken babama inat, benden yedi sekiz yaş büyük, tekel büfesi işleten bir adamla birlikte oldum. Hani öyle sevdiğimden, âşık olduğumdan değil. İçimdeki öfkeyi başka türlü bastıramayacağımdan ve namusuna çok düşkün olan babama verilecek en büyük cezanın bu olduğunu düşündüğümünden. Adamın büfesi okuduğum lisenin civarındaydı. Uzun boylu, zayıftı, yanakları çökmüştü, siyah ve uzun saçlarını her gün jölelerdi. Gözleri yeşil yeşil bakardı. İsmi Kenan'dı. Okula çok yakın olmadığından, sigaramı hep büfede içerdim. Ara ara sohbet ederdik. Onun gözleri hep baygın baygın bakardı. Sakin sakin konuşur, genelde hep dinlerdi. Birinin beni dinlemesi hoşuma giderdi. Zamanla oraya uğramak benim için alışkanlık haline dönüştü. Ben farklıydım. Öyle okulda kızlarla takılacak bir tip değildim. Yalnızlığı oldum olası severdim. Yaşıtlarımla ilişkim hiçbir zaman tam olmamıştı. Nedense onlarla hep eksiktim. Ben sigara kaçamaklarını sıklaştırdıkça Kenan'la samimiyetimizde arttı. Kenan'ı hiç gülerken görmemiştim. Bir gün yine büfeye sigara içmeye gittim. Kenan yoktu. Büfenin içinde bira kasalarıyla duvarı oluşturulmuş, oda haline getirilmiş bir bölüm vardı. Oradan ses geldiğini duydum. Hiç düşünmeden o tarafa geçtim. Kenan büfeyi geç kapattığında uyuduğu çekyatın üzerine oturmuş, sigaraya benzeyen, esrar olduğunu sonradan öğrendiğim şeyi içiyordu.

Hiç sualsiz yanına oturdum. O da oturma demedi. Ben de bir sigara yaktım. Dumanlar önce havada, sonra ciğerimde birbirine karıştı. İlk defa onu gülerken gördüm. Babamdan intikamımı o gün birkaç damla kanı feda ederek aldım. Geriye, avucumda biraz kan lekesi, acıyan bacak aram ve özgürlüğüm kalmıştı. Kendimi ilk defa o gün özgür hissettim. Hiç pişman olmamıştım. Uzun zaman sonra ilk defa huzur içinde uyudum. Kenan'a hiçbir zaman kızmadım. Sonra birlikte esrar içmeye başladık. Zamanla öğrendim ki, aslında o, bir torbacıymış. Lise bitene kadar sadece Kenan'la olmadım. Birçok erkek arkadaşım oldu. Birçok erkekle birlikte oldum. Fakat Kenan'la birlikte olmaktan ve ona gitmekten hiç vazgeçmedim. Kenan zamanla benim sığınağım olmuştu. Erkek arkadaşım ile ettiğim kavgaları dahi onunla konuşur olmuştum. Ben konuşurdum, o dinlerdi. Bazen başını sallayarak onaylar, bazen kısa kesip 'takma kafana' derdi. Sonra esrar içip sevişirdik. Bir gün dükkâna gittiğimde onu bileklerinde kelepçeler, polis arabasına bindirilirken gördüm. Yine sakindi, polise direnmediği belliydi. Belki de az önce esrar içmişti, ondan böyle sakindi. Göz göze geldik. Gözlerini 'elveda' dercesine kapatıp açtı. Onu bir daha hiç görmedim. Bir süre boyunca, acaba geri dönmüşmüdür diye büfeyi kontrol ettim ama yerine berber dükkânı açılınca ümidi kestim. Çocuk olamamıştım ama genç kız da olamamıştım. Çocukluktan kadınlığa hızlı bir geçiş yaşamıştım. Babam ölünce abimle baş başa kaldık. Leyla arkasına dahi bakmadan gitti. Sonra abimin de esrar içtiğini öğrendim. Ara sıra onun paketlerinden gizlice çalıp içerdim. Bir defa çöplüğe düştün mü etrafına hep kendin gibileri çekersin. Abimin uyuşturucu kullanan arkadaşlarından biriyle de ilişkim oldu. Elbette abimin haberi yoktu. Olsaydı da bir şey yapar mıydı bilmiyorum. Sonrası çorap söküğü gibi geldi. Bir müddet sonra abimle de içmeye başladık. Ablam bunları hiçbir zaman bilmedi. Bu, abimle aramızda bir sır olarak kaldı. Sabahki kavgamızın sebebi de paraydı. Bu aralar parasız kal-

miş. Sebebi malum. Benden Karataş'taki yazlığı satmamı istedi. Ben de bunu yapmayacağımı söyledim. Aslında yapabilirim ama yapmak istemedim."

Sonra bir sessizlik oldu. Derin bir sessizlik. Konuşan, çok şey anlatan bir sessizlik. Batuhan'ın, hiç bilmediği bir hayatın tam ortasında kendisini yabancı gibi hissettiği bir sessizlik. Konuşulmaması gereken zamanlardandı. Hiçbir sözcük o ana yakışmıyordu. Ne söylense eğreti duracaktı. Dilek, pencereden yola bakıp uzaklara daldı. Sanki geçmişine bakar gibiydi. Batuhan bir kez daha onun masanın üzerinde duran elini tuttu. Şefkat doluydu ve onu incitmek istemiyordu. Dilek uzaklara bakan gözlerini birkaç kez kırptı. Şefkat onun hayatına uzak bir kavramdı. Gözlerine emir verdi. Gözleri de sustu.

Batuhan gözlerini açtığında neredeyse öğlen olmuştu. Pakize Hanım birkaç kez yukarı çıkıp onu kontrol etmiş fakat kaldırmaya kıyamamıştı. Son günlerde eve çok geç gelmesinden de şikâyetçiydi. Yetenek sınavları için sayılı zaman kalmasına rağmen ders çalışmıyor olmasına kızıyordu. Bu yüzden aralarında tartışmaya varacak derecede sert konuşmalar geçmişti. Aslında Pakize Hanım Kerim'i aramayı düşünmüş fakat sonra vazgeçmişti. Batuhan uyurken onu uzun uzun seyretmiş, başında üç kulhü bir elham okumayı da ihmal etmemişti. Duası bitince Batuhan'ın üzerine üflemiş, ellerini açarak, "*Oğluma akıl fikir ver, Ya Rabbi!*" demiş, ritüeli tamamlamıştı. Alışveriş için pazara gitmeden de bir bardak taze sıkılmış portakal suyuyla, yaptığı poğaçalardan birkaç tanesini çalışma masasının üzerine bırakmıştı. Batuhan o kadar derin uyuyordu ki, Pakize Hanım'ın kömür karası saçlarını okşayışını dahi hissetmemişti. Pakize Hanım, onun bir bebek misali dudaklarını büzüşünü bir süre seyredip, odadan çıkarken de son kez ona bakıp, "*Allah'ım seni korusun yavrum,*" diyerek gitmişti.

Batuhan pencereden içeri sızan güneş ışıklarına gözlerini kısarak baktı. Çukurova kendi benliğine kavuşmuş, sıcaklar artık hükümdarlığını kurmuştu. Uyanmasına rağmen yataktan kalkamadı. Gece Dilek'le geç saatlere kadar eğlenmişlerdi. Boğazının kuruduğunu ve sigaranın ağzında bıraktığı acı tadı hissetti. Başında da ince bir ağrı vardı. Yataktan hiç kalkmak istemiyordu. Bütün gün böyle miskin miskin yatabilirdi. Gözlerini kapatıp dün geceyi düşündü.

Dilek'in evinde buluşmuşlardı. Önce birkaç bira içmişler, gecenin ilerleyen saatlerinde damarlarındaki kan hızlanmış ve soluğu THAT'IS'de almışlardı. Dj'in mekânı dolduran yüzlerce kişiyi coşturan müziklerine alkolün de etkisi katılınca oldukça eğlenmişlerdi. Gecenin sonlarına doğru Dilek'in önceden tanıdığı, esmer, otuzlu yaşlarda, güzel bir kadınla karşılaşmışlardı. Adının Fatoş olduğunu sonradan öğrendiği, Dilek'in esmer güzeli arkadaşı, onları gecenin kalanı için bir ev partisine davet etmişti. Mekân sonrası Fatoş'un peşine takılıp gittikleri evi düşündü.

Menderes Bulvarı'na tepeden bakan ve göle hâkim bir tepedeki küçük villanın giriş katındaki salonun tüm ışıkları kapatılmış, içerisi her tarafa serpilmiş mumlarla aydınlatılmıştı. İçeride çoğunluğunun birbirini tanımadığı garip bir topluluk vardı. Onları bir araya getiren, hayatın olağan akışından başka bir âleme gitme isteğiydi. Birbirinden farklı hayatların, birbirinden farklı duyguların, kumdan bir kale olan sahte bir rüyada buluşma hayaliydi onlarınki. Fatoş'un bir anda ortaya çıkıp, "*Hadi, pamuk eller cebe arkadaşlar,*" dediğinde, küçük kümeler halinde evin farklı yerlerinde sohbet eden, birbirini tanımayan topluluğu uyandırmıştı. Fatoş herkesin yanına gidip para toplamış, toplanan parayı zayıf, tıknaz bir gence vererek, uyuşturucu alması için görevlendirmişti. Gencin dönmesini beklerken müzik açılmış, sahte bir rüyaya beraber yelken açmak için bekleyen

topluluk sohbete geri dönmüştü.

Dilek önceden tanıdığı bir grubun yanına oturmuştu. Batuhan tamamen yabancı olduğu bu hayatın yabancı insanların yanında kendini, evin penceresinden sokağı seyreden çocuklar kadar savunmasız ve ürkek hissettiğini hatırladı. Elbette bu durumu karşısındakilere, özellikle de Dilek'e hissettirmemek için oldukça çaba sarf ettiğini de. Birbirinden kopuk ve birbirine yabancı hayatların sahibi bu topluluk, zayıf ve tıknaz genç geri geldiğinde bir anda bir araya toplanmıştı. Batuhan o anı hatırladığında onların sırtlanlara benzediklerini düşündü. Çünkü gelen uyuşturucunun başına, aslanın ya da kaplanın avına sinsice yaklaşan sırtlanlar gibi üşüşmüşlerdi. Çok geçmeden dumanlar müziğe karışmıştı. Duman ve müziğin etkisi, sahte bir rüya peşinde koşan topluluğun ruhlarını teslim almıştı. Anlamsız gülüşmeler, derin olduğunu sandıkları konuşmalar anlamsızca havada asılı kalmıştı. Evin başka köşelerinde, beşer altışar kişilik gruplar yuvarlak oluşturarak oturmuşlardı. Tıpkı dinî bir ayini gerçekleştirir gibi, sarılmış esrarı içen kişi yanındakine ikram etmişti.

Ona sıra geldiğinde Batuhan, esrarı uzatan beyaz tenli, gözleri balık gibi dışa doğru çıkık, bakışları tıpkı ruhu alınmış gibi boş olan genç adamın elindeki esrarlı sigaraya bakmıştı. Sonra kafasını kaldırıp tam karşısında duran Dilek'le göz göze gelmişti. Dilek'in hadi dercesine gözlerini kapattığını görünce tüm hayat durmuş ve karar vermek için çok düşünmemesi gerektiğini anlamıştı. Kendisini köşeye sıkışmış gibi hissetmiş, Dilek'i bu hayatın içinden çekmek isterken, onun uçurumuna yavaş yavaş yuvarlandığının farkına dahi varamamıştı. O ilk nefes sadece ciğerlerine değil, ruhuna da dolmuştu. Sonra tüm benliğini teslim almıştı.

Esrarlı sigara dönüşünü her tamamladığında, alınan her nefesle Batuhan ruhunu dumana biraz daha teslim etmiş-

ti. Sonrası koca bir hiçlikti. Herkes bir köşeye çekilip manasız sohbetleri kahkahalarıyla süslerken, Batuhan başka bir köşede kendiyle savaşıp durmuştu. Tıpkı bir paranoyak gibi, her sesi duyduğunu, her gıcırtyı hissettiğini, evde yapılan tüm konuşmaların kulağında çinladığını sanmıştı. Bir yandan da müziğin içine çekildiğini düşünmüş ve müzikle birlikte kalp atışlarının sesini de duyar olmuştu. Oturduğu yerde kollarını bacaklarının etrafına dolamış, gözlerini kapatıp hafif hafif sallanırken, geçmişe dair her an zihninden bir film şeridi gibi geçmişti. Birçoğu hatırlamak istemediği ve içini acıtan anılardı. Derinlerdeki anılar birer birer gün yüzüne çıktıkça canının yandığını hissetmişti. O an gözlerini açıp tanımadığı insanların manasız sohbetlerini ve kahkahalarını seyretmiş, hatırlamak istemediği hatıralardan uzaklaşmıştı. Midesinin bulandığını hissettiğinde tekrar gözlerini kapatmış, derin derin nefesler alıp durmuştu. Sonra tekrar saklı anılar, saklandıkları yerden teker teker gün yüzüne çıkmış, onları kovmak için gözlerini tekrar açmıştı. Gözlerini kapattığında kendisini o odada tek başına hissetmişti. Müziğin ritmi değiştikçe gittiği yönde değişmiş, ritim kısa süre sonra onu teslim almıştı. Her seferinde başka bir yol ayrımına götürmüştü onu. Bir okulda olmuş, bir annesinin mezarında, bir çocuk olmuş, bir büyümüştü. Yol ayrımları çoğaldıkça seçimler de zorlaşmıştı. Yollar bazen babasının evine çıkmıştı. Orada Asu'yla karşılaşınca başka bir yöne doğru koşmaya başlamıştı. Koşarken çocuk olmuş, korktuğunu hissetmişti. Koşarak babasının evinden ve Asu'dan uzaklaşırken defalarca arkasına bakmıştı. Sonra başka bir yol ayrımına gelince durup dinlenmişti. Yol ayrımı bu sefer Pakize Hanım'a çıkmıştı. Mahcup olduğunu iliklerine kadar hissetmişti. Pakize Hanım'ın konuşmadan oturduğu koltuktan onu izlediğini görünce üzülmüştü.

Gözlerini açtığında karşısında duran Dilek, tüm bu dipsiz kuyudan onu çeken el olmuştu. Ruhunu, bedenini, duygularını

teslim ettiği anda o anın tek sığınağı Dilek'ti. Hemen önünde bağdaş kurmuş oturan Dilek'e sımsıkı sarılmıştı. Dilek yüzünü okşamış ve onu uzun uzun öpmüş, yukarıdaki banyoya götürüp yüzünü yıkamıştı. Gecenin kalanı çıplaklığa teslim olmuştu. Ruhlarını dumana ve müziğe teslim ederken, bedenlerini de birbirlerine teslim etmişlerdi.

Batuhan uzandığı yerden kalkacak gücü kendinde bulamıyordu. Kollarını yana doğru açarak uzandığı yerde gerindi. Başındaki ince ağrı ve ağzındaki acı tatla doğrulup yatağın kenarına oturdu. Başı dönüyor, ayaklarının altında sanki bir boşluk varmış gibi hissediyordu. Eve nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı ama nafile, sanki orada da koca bir boşluk vardı. Bazı anlar yok olmuş gibiydi. Çalışma masasının üzerindeki portakal suyu ve poğaçalar gözüne ilişti. Çok acıkmıştı. Neredeyse kıtlıktan çıkmış gibi yedi. İçinden hiçbir şey yapmak gelmedi. Kendini tekrar yatağın üzerine attı. Yorgundu ve uyumak istiyordu. Öyle de oldu. Pakize Hanım pazardan dönüp uyandırana kadar da uyudu.

Tekrar gözlerini açtığında Pakize Hanım yatağın kenarına oturmuş, torununun kömür karası saçlarını okşuyordu. Yüzünde karamsar ve endişe dolu bir ifade vardı. Kısa bir süre bakıştılar. Batuhan'ın yüzüne bir çocuğın tebessümü uğrayıp kaçtı. O kadar kısa durdu ki, Pakize Hanım dahi farkına varmakta zorlandı. Batuhan anneannesini seyrediyordu. İkisi de susmayı tercih ettiler.

Bir süre sonra Pakize Hanım başını hafifçe salladı ve, *"Sana ne oluyor, paşam? Son günlerde başkalaştın. Sanki sen değil gibisin,"* dedi.

Batuhan ne söyleyeceğini bilemedi. Uzandığı yerden doğruldu. Yorgun yüzüne sahte bir gülümseme ilıştirdi. *"Ne başkalaşması, minnoşum?"* Sözler ağzından çıktığında kendi sözlerine kendisi de inanmadı. Sahte bir tebessümle, *"Sen o güzel canını sıkma, ben iyiyim,"* diye ekledi.

Pakize Hanım odadan çıkarken son kez ona baktı. Merdivenlerden inerken okuduğu dualar aralık kalan kapıdan içeri doluyordu. Batuhan yattığı yerden kalktı. Odanın içerisinde bir o yana, bir bu yana dolandı. Bir ara gözü dolabın üstündeki kilitli kutuya ilişti. Sonra hiç görmemiş gibi yapıp kafasını çevirdi. Komodinin üzerinde duran telefonunu fark etti. Tekrar yatağın kenarına oturdu. Telefonunu alıp karıştırmaya başladı. Önce Mahşerin Üç Atlısı grubuna baktı. Hiç yazışma yoktu. Fakat hem Sadık hem de Sarin özelden yazmışlardı. Önce Sarin'in mesajını okudu.

Sarin: Selam.

Sarin: Nerelerdesin?

Sarin: Kaç haftadır ortalarda yoksun.

Sarin: Telefonları da meşgule alıyorsun. İyi misin?

Art arda sıralanmış mesajları okurken Sarin'i ne kadar özlediğini fark etti. Sadık'tan gelen mesajları okumadan önce biraz düşündü. Sarin'i aramak istiyordu fakat konuşmaya nereden başlayacağını bilemiyordu. Telefon elinde bir süre oyalandı. Sonra aramaktan vazgeçti. Tekrar WhatsApp'a girip Sadık'ın mesajlarına baktı.

Sadık: Neredesin, oğlum?

Sadık: Dün gece aradım niye telefona bakmadın?

Sadık: Mesajı görünce beni ara.

Mesajı okuduktan sonra Sadık'ı aradı. Uzun uzun konuştular. Sadık dün Serkan'a uğradığını söyledi. Bir sürü sitem dolu kelimeyi de arka arkaya sıraladı. Batuhan sadece dinledi. Konu esrarengiz kıza geldiğinde Batuhan, "*Dilek, onun adı Dilek,*" dedi.

Konuşmanın sonunda Serkan'ın orada buluşmak için sözleştiler. Çok sürmeden Batuhan hazırlanıp evden çıktı. Pakize Hanım onun bu gidişlerinden hiç hoşlanmıyordu. Fakat elinden

de bir şey gelmiyordu. Batuhan tam evden çıkarken, "Çok gecikme, paşam," diye seslenmekten başka.

Öğleden sonra güneş Tepebağ'ın üzerinden çekilmişti. Sanki başka yerde olması gerekiyor gibi ortada yoktu. Kendi ortada olmasa da sığağı hâlâ oradaydı. Batuhan, Tepebağ'ın parke sokaklarında, binaların gölgeleri arasında, elleri ceplerinde yürüdü. Düşünceliydi. Ne etrafta oynayan çocuklar ne de evlerinin önüne sandalye atmış, çay içip dedikodu yapan kadınlar dikkatini çekti. Serkan'ın eski kâğıt ve taze çay kokan sahaf dükkânının önüne geldiğinde hemen içeri girmede. Önce kafasını çevirip yan tarafta duran okuluna baktı. Düşünmedi, düşünmek istemedi. Düşünerek kendini daha çok yol ayrımına sürüklemek istemedi. Fakat tam kafasını çevirecekti ki, okulun kapısında, kucağındaki kitapları sıkıca tutmuş, saçlarını açık bırakmış, kara elmasları andıran gözleriyle buğulu buğulu bakan Sarin'i gördü. Gözlerini kırptı ve Sarin kayboldu. Kapıyı açıp içeri girerken kalbindeki sızı da onunla birlikte içeri girdi.

İçerisi bomboştı. Serkan çay ocağının önündeki masada oturmuş, kitap okuyordu. Kapı sesini duyunca kafasını kaldırdı. "Vay, ressam çocuk! Sen buranın yolunu bilir miydin? Haftalardır ortada yoksun."

Batuhan onun bu tavrını seviyordu. Babacan fakat bir o kadar da arkadaş. Yüzünden bir tebessüm gelip geçti. Yorgun yüzünde çok tutunamadı ama. Hiç konuşmadan bir sandalye çekip oturdu. Serkan ona çay doldurdu. Taze çay kokusu dükkânın içini kaplayıverdi. Serkan çayını yudumlarken ara ara Batuhan'a baktı. Batuhan arsızlık yapmış küçük çocuklar gibi, gözlerini kaçırdı. Sessizliği Serkan bozdu. "Anlat bakalım, ressam çocuk. Nerelerdesin? Öküz ölünce ortaklık bitti mi? Okul kapandı kapanalı ne uğrar ne sorar oldun."

Batuhan çayından bir yudum aldı. Çayın sıcaklığını tüm vücudunda hissetti. Üzerinde hâlâ gecenin yorgunluğu vardı.

Zihni farklı bir girdabın içinde boğuşuyordu. Düşünceleri ağır-
laşmış ve donmuş gibiydi.

Onun bu durgun tavrını gören Serkan, *"Hayırdır, hasta mı-
sın?"* diye sordu.

Batuhan, *"Dün biraz geç uyudum. Bu aralar işlerim vardı.
Onun için uğrayamadım,"* diye cevapladı. Konuşurken bakış-
larını yerden kaldırmamıştı. Bu, onun karakteriyle pek uyuşan
bir şey değildi.

Serkan'ın da gözünden kaçmamıştı. Muzip bir gülümse-
meyle, *"Bu önemli işlerin, şu esrarengiz kızla bir alakası var mı
acaba?"* dedi.

"Dilek," dedi Batuhan.

Serkan'ın yüzündeki tebessüm bu sefer uzun bir süre orada
kaldı. Kollarını göğsünde birleştirdi. *"O zaman düzeltiyorum.
Bu önemli işlerinin Dilek Hanım'la bir alakası var mı?"*

Onun bu tavrı karşısında Batuhan da dayanamayarak gü-
lümsemi.

Serkan ciddi ve endişeli bir ses tonuyla, *"Hiç iyi görünmü-
yorsun. Yüzün çok yorgun duruyor,"* diye ekledi.

Batuhan başını başka bir yöne çevirdi. Sonra yeniden Ser-
kan'a döndü. *"Bilmiyorum. Son günlerde biraz karışığım. Di-
lek'le çok ortak noktamız var. Oldukça da iyi anlaşıyoruz. Sa-
dece biraz yolunu kaybetmiş. Yolunu bulmasında ona rehberlik
etmem gerekiyor. Sanırım bunun yorgunluğu var üzerimde."*

Serkan, haftalar önce mezun olduğundan bu yana ilk defa
gördüğü Batuhan'ı şöyle tepeden bakarak dikkatlice süzdü.
Onun her zaman ağırbaşlı ve sakin olduğunu biliyordu. Fakat
bu sefer çözemediği başka bir şey vardı. Birkaç gün önce Paki-
ze Hanım uğramış, Batuhan'ın son günlerde çok değiştiğinden
bahsetmişti. Eve geç gelişlerinden ve bazen hiç gelmediğinden
de. Geldiğindeyse ya sarhoş ya da durgun olduğunu anlatmış

ve anlatırken de yanaklarından süzülen yaşlara hâkim olamamıştı. Serkan, Fakize Hanım'ın o haline çok üzülmüştü. Fakat haftalar önce mezun olurken konuştuğu Batuhan'la şu an karşısında duran Batuhan'ın aynı kişi olmadığını o da anlamıştı. *"Hayat dediğimiz yolculukta kimimiz dertlerimizle, kimimiz mutluluklarımızla sınırlı. Kimi zaman yolumuzu kaybeden, kimi zaman da refakatçi oluruz. Eğer doğru yolda olduğuna inanıyorsan yolunda devam etmelisin. Fakat bir gün yolunu kaybedersen sana refakat edecek dostların olduğunu da sakın unutma."*

Batuhan, Serkan'ın bu gizem kokan cümleleri karşısında biraz şaşırılmıştı. Sanki neler yaşadığını biliyor gibiydi. *"Şimdi bunları neden söyledin bilmiyorum ama ben gerçekten iyiyim. Sadece yeni arkadaşlar ve yeni bir çevre ediniyorum. Senin de her zaman söylediğin gibi, yeni insanlar, yeni heyecanlar demektir. Elbette bazen zorluklar olabiliyor. Yine de endişelenecek bir şey yok. Ben iyiyim."*

Serkan tecrübesini ifade eden mimiklerle dolu bir tebessüm bıraktı Batuhan'ın cümlesinin sonuna. Batuhan bundan rahatsız oldu. Fakat hissettirmedi. Sadece alına düşen saçlarını geriye attı. Serkan iki kaşını da havaya kaldırdı. *"Sürekli endişe etmemem gerektiğini ve iyi olduğunu söylüyorsun. Üstelik bunları hiç sormamış olmama rağmen. Peki, gerçekten iyi misin? Bunu kendine hiç soruyor musun?"*

Batuhan bu sefer kaşlarını çattı. Oldukça kızmıştı fakat karşındaki Serkan'dı ve onunla her zaman saygı dolu bir mesafesi olmuştu. Bu sınırı aşmak istemiyordu. Yutkundu. Sadece yutkunmak değildi aslında yaptığı, tüm kötü sözleri içine hapsetti.

Serkan onun kızdığını fark etmişti. Fakat umursamadı ve konuşmasına devam etti. *"Özdemir Asaf, Jüri isimli şiirinde, 'Bütün renkler aynı hızla kirleniyordu. Birinciliği beyaza verdiler,' der,"* dedi ve sonra kısa bir süre sustu. Batuhan'ın bu

dizelerden ne anladığını gözlemledi. "Üstat, şiirlerinde genellikle topluma yönelik konuları işlerdi. Eleştiriyl alaycı bir üslupla yapmayı severdi. Bu dizelerde, insanlığın eskisi kadar iyi olmadığı ve gidişatın kötü olduğu düşüncesini anlatıyor. Beyaz neredeyse tüm toplumlarda saflığı simgeler. Üstat da önceliği beyaza verdiler derken, önce saf ve temiz olanların kirleneceğini anlatmaya çalışıyor. Umarım beni anlıyorsunuzdur, Batuhan."

Batuhan onu dinlerken biraz daha durgunlaşmıştı. Serkan'ın bu tarz öğüt veren, bilgi ve bilgelik içeren konuşmalarını oldum olası severdi. Yüzünde az önce duyduğu kızgınlığın mahcubiyeti vardı. Kendini ifade edemediğinden ötürü de sıkıntıya girmişti. "Bir gün din dersi öğretmenimiz bir hikâye anlatmıştı. Büyük ihtimalle biliyorsunuzdur ama yine de anlatayım. Bir köyde çok bilge bir derviş varmış. Köylülerle haftada bir toplanıp sohbet edermiş. Bir gün yine bir sohbet esnasında dervişe sormuşlar, sevgi ve iyilikten bahsedenlerle onu yaşayanlar arasında ne fark var diye. Derviş ertesi gün bir sofraya hazırlamış. Sevgi ve iyiliği dilinden hiç düşürmemelerine karşın günlük yaşamlarında hiç kimseye sevgi ve iyilik göstermeyen kişileri yemeğe davet etmiş. Sofrada herkes yerini aldıktan sonra önlerine birer tas sıcak çorba, sonra da sapları bir metre uzunluğunda özel kaşıklar koymuş ve bu kaşıkları nasıl tutmaları gerektiğini de söylemiş. Herkes kaşığın sapının ucundan tutmak zorundaymış. Konuklar uçlarından tuttıkları kaşıkları güçlkle taslarına daldırmışlar fakat kaşıklarını çorba doldurup ağızlarına götürmemişler. Yemekten kalktıklarında karınlarını doyuramadıkları gibi, kaşıklarından dökülen çorbalarla da sofrayı kirletmişler. Derviş ertesi gün ikinci bir yemek daveti daha vermiş. Bu kez sevgiyi ve iyiliği gerçekten bilen ve her gün sevgiyle yaşayan kişileri çağırmış. Yüzleri aydınlık, gözleri sevgiyle gülümseyen kişilermiş bunlar. Sofrada yerlerini aldıktan sonra derviş onların da önüne birer tas sıcak çorba ve sapları bir metre uzunluğunda

kaşıklar koymuş. Kaşıkları saplarının ucundan tutmaları gerektiği uyarısını yaptıktan sonra, 'Buyurun, afiyet olsun,' demiş. Sofradaki herkes önündeki kaşığı sapının ucundan tutmuş ve karşısındaki kişinin tasına daldırıp kaşığına aldığı çorbayı yine karşısındakinin ağzına uzatmış. Herkesin karnı bir güzel doymuş, yemekten kalktıklarında da sofranın etrafında dökülmüş tek bir damla çorba yokmuş. Derviş kendisine sevgiyle iyilikten bahsedenlerle onu yaşayanlar arasındaki farkı soranlara dönmüş ve, 'Her kim ki bu yaşam sofrasında sadece kendi midesini düşünürse hem aç kalır hem de çevresine zarar verir,' demiş. 'Her kim bir başkasının iyiliğini düşünürse iyilik dönüp mutlaka onu bulacaktır,' diye de öğüt vermiş. Sence de hayat denilen yolculukta alan değil de veren olmak gerekmez mi? İşte, benim için hayat şu anda bu dervişin söylediği kadar net."

Serkan ne söyleyeceğini bilemedi. Oturduğu yerden kalktı. Önünde duran boş çay bardağını da aldı. Çay ocağına doğru ilerlerken tam Batuhan'ın önünde durdu. Elini omzuna koydu. "Sen yine de beyaz olma, ressam çocuk," dedi. O sırada açılan kapıdan Sadık girdi.

10

Çaresizlik

*"Ya ümitsizsiniz,
Ya da ümit sizsiniz.
Ya çaresizsiniz,
Ya da çare sizsiniz."*

Behçet Necatigil

Çaresizlik insanın çıkış yolunu bulamamasıdır. İnsanın en büyük çaresizliği mantığıyla yüreği arasında kaldığı anlardır.

O gün öğleden sonra Batuhan, Kara Fatma Caddesi'ndeki dar sokaklardan birindeki tek katlı evlerden birinin duvarına oturmuştu. Son günlerde neredeyse tiryakiymiş gibi elinden hiç düşürmediği sigarasından bir nefes daha bıraktı Adana'nın hâlâ sıcak olan havasına. Beklemekten sıkılmıştı. Bir süre Sadık'la içeride kalmış, fakat bunalınca dışarı çıkmıştı. Son günlerde kapalı alanlarda fazla kalamıyordu. Sıcaktan da bunalmıştı. Alnından dökülen ter damlalarının yanaklarından süzülüp boğazına kadar indiğini hissediyordu. Son nefesini de çekip sigara-

rasını yere attı. Ne zaman canı sigara istese sanki tiryaki gibi çıldırıyor fakat içtikten sonra sigaradan tekrar nefret ediyordu.

Nereden çıkmıştı şimdi bu saçlara rasta yaptırmak? Aslında yakışacağından emindi ama Sadık için de endişe ediyordu. Adana'nın birçok semtinde hoşgörüyü karşılanabilirdi ama Sadık'ın yaşadığı Hürriyet Mahallesi için aynı şeyi söylemek pek mümkün değildi. Hürriyet Mahallesi'nin kendine özgü bambaşka kuralları vardı. Bu mahalle Adana'nın Teksas'ı konumundaydı.

Cebinden telefonunu çıkarıp baktı. Dilek'ten mesaj yoktu. Dün biraz tartışmışlardı. Onun kalbini kırmak istemiyordu fakat bulunduğu ortamdan onu çekebilmek için düşündüğü tüm yollar çıkmaz sokağa çıkıyordu. Dün tartıştıkları anı hatırladığında bir sigara daha yaktı. Hızlı hızlı birkaç nefes çekti.

Dün akşam yine Gümüş At'ta buluşmuşlardı. Sonra Dilek'in bir arkadaşı da onlara katılmıştı. Bu arkadaşın erkek olması Batuhan'ı oldukça rahatsız etse de sessiz kalmayı tercih etmişti. Dar bir beyaz pantolon ve kaslarını ortaya çıkaran, dar bir siyah tişört giymiş, beyaz tenli, kumral saçları kısa olan, orta boy-larda, yakışıklı bir gençti. Onlara doğru yaklaşmış, Dilek'i öpüp Batuhan'a, *"Merhaba,"* diyerek masaya oturmuştu.

Yavuz henüz üniversite birinci sınıf öğrencisiydi. Dilek'in çocukluk arkadaşıydı. Çukurova Üniversitesi Maden Mühendisliği'nde okuyordu. Masaya geldiği andan itibaren nahif tavrı ve güler yüzüyle ortama neşe getirmişti. Batuhan önce tereddüt etse de birkaç dakika sonra Yavuz'a karşı fikirleri hemen değişmişti. Konuşma konusunda kimseye fırsat vermese de çevresini sıkmayan mizacı nedeniyle, Batuhan ve Dilek onun üniversite dedikoduları hakkında anlattıklarına bol bol kahkaha atmışlardı. Yavuz konuşurken espriler yapıp ortamı neşelendirmişti. Bir ara Dilek'e dönüp, *"Kız, sen gönlünün prensini buldun, darısı bana inşallah,"* demişti. Batuhan bir anda Dilek'e

bakmış, sonra dördü birden kahkahayı basmışlardı. Biralar içildikten sonra eve geçmişlerdi.

Sohbet son hızıyla devam etmiş ve Yavuz onları kahkahaya boğmaya devam etmişti. Sonra birden Dilek durulmuştu. Telefon elinde, sık sık birileriyle mesajlaşıyor ve onları dinlemiyordu. Batuhan onun bu tavrından rahatsız olmuştu. Ara ara göz ucuyla ona bakıyordu. Bir ara Dilek'in kulağına eğilip kiminle konuştuğunu sormuş, *"Arkadaşlarla,"* cevabını almıştı. Telefonu bıraktıktan sonra da yüzü iyice düşmüştü.

Batuhan tekrar kulağına eğilip, *"Bir şey mi oldu?"* diye sormuştu.

Dilek bu sefer sert bir şekilde, *"Hiçbir şey olduğu yok!"* diye tepki vermiş ve odadan çıkmıştı.

Neye uğradığını şaşırان Batuhan sadece arkasından bakalmıştı. Tam arkasından gitmek için hareketlenmişti ki, Yavuz dur dercesine elini kaldırmış, sonra yüzünden hiç eksik olmayan, tüm insanlığı kışkandıracak o gülümsemesiyle, *"Ben bir bakayım istersen,"* diyerek odadan çıkmıştı.

Batuhan siyaha boyanmış odanın üzerine üzerine geldiğini, duvarı kaplayan tüm el izlerinin üzerinde dolaştığını hissetmişti. Şaşkındı ve ne olduğunu bilmediği konuya kızmıştı. Bir ara kalkıp yanlarına gitmek istemiş fakat yapmamıştı. Birkaç dakika sonra Yavuz aynı gülümsemeyle odaya girmişti. Batuhan onu görünce ayaklanmış, yüzündeki şaşkın ve merak dolu ifade kendini çok belli etmişti. O sormadan Yavuz anlatmaya başlamıştı. *"Bunalmış sanırım. Belli ki düşüş yaşıyor."*

Batuhan anlamamıştı. Sadece Yavuz'un suratına bakmakla yetinmişti. Sonra, *"Nereden düşüyor? Anlamadım?"* demişti.

Yavuz da ne söyleyeceğini bilememiş, gözlerini kaçırmıştı. Yüzünde artık o dünyayı kışkandıracak gülümsemesi yoktu. *"Batuhan, şöyle bir otur istersen. Dilek banyoda, birazdan gelir. Biz biraz sohbet edelim."*

Batuhan ne olduğunu anlayamamış, yatağın kenarına oturmuştu.

Yavuz konuşmaya devam etmişti. *"Belli ki bu ortamlara uzaksın. Dilek şu an düşüşte ve çok mutsuz. Az önce arkadaşları yazmış. Bu gece için önceden hap alıp parti yapmak için sözleşmişler sanırım. Fakat sen arayınca onları ekmek zorunda kalmış. Sonra da üzerine ben arayınca, bu gece planlarını değiştirmiş. Tavırları bu yüzden. Şu an kafası orada çünkü. Üstelik bu hap öyle bir şey ki, kullanmadığın zaman ya da kullandıktan birkaç gün sonra seni oldukça mutsuz eder. Yani anlayacağın, verdiğiinden fazlasını alır."*

Batuhan şimdi daha da şaşkındı. Henüz esrarla olan savaşı sürerken, şimdi bir de hap meselesi çıkmıştı. Dilek geldiğinde hiç konuşmadan oturmuşlardı. Ortam ister istemez gerilmişti. Batuhan da bir süre sonra, *"Ben gidiyorum,"* diyerek evine dönmüştü.

Sadık kapıdan çıktığında bambaşka birisi olmuştu. Gerçi zayıflaması görüntüsünü zaten değiştirmişti. Batuhan bunu birkaç kez dile getirdiğinde, biraz iştahsız olduğundan falan bahsedip geçiştirmişti. Sadık'ı şöyle bir süzüp, *"Kanka, yakıştı,"* dedi. Sadık onun beğenmesine sevinmişti. Rasta yaptırdığı saçlarını bir de tepeden toplamıştı. Yürümeye başladıklarında Batuhan, *"Kanka, şimdi bu saçlar yapay mı?"* diye sordu.

Sadık hafifçe tebessüm etti. *"Hayır, bildiğin sentetik."*

Batuhan bu sefer kahkaha atarak güldü. *"Oğlum, aynı şey ya işte, yapay yani."*

Sadık biraz sinirli ama sevimliliğinden bir şey kaybetmeden, *"Boş ver kanka, yakıştı mı sen ondan bahset,"* dedi.

"Yakıştı, yakıştı, merak etme. Zaten Hürriyet Mahallesi'nin başında seni bandoyla bekliyorlar."

Sadık bir an durdu. Batuhan'a endişeli bir bakış attı. *"O da"*

var ya! Şimdi mahalleye girmekte sorun. Neyse ya, salla gitsin."

Batuhan telefonuna baktı, mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Sadık'sa sürekli saçlarına dokunuyor ve hâlâ alışmaya çalışıyordu. Gazipaşa Bulvarı'na kadar yürüdüler. Sadık birden Batuhan'a dönüp, *"Kanka, ben acıktım. Paran var mı? Çünkü bende yok. Kazım'a gidip atomla tost yesek ne güzel olur be,"* dedi.

Batuhan bir an düşündü. Sonra kontrol etmek için elini cebine attı. Cebindeki paraya baktı ve, *"Hadi gidelim, ben de acıktım,"* dedi.

Kazım Büfe aslında Adana'nın simgelerindendi. Genelde gençlerin fiyatı uygun diyerek uğradığı bu yer zamanla bir başarı öyküsüne imza atmış ve tüm Adana'nın müdavimi olduğu bir yer olmuştu. Muzlu süt ve tostlarını bitirip Gazipaşa'dan çarşıya doğru yürüdüler. Batuhan pek keyifsizdi. Ara ara cebinden telefonunu çıkarıp kontrol ediyordu hâlâ. Sadık konudan konuya geçiyor fakat Batuhan sadece onu dinlemekle yetiniyordu. Atatürk Bulvarı kışın olduğu kadar kalabalık değildi. Yazın kavurucu sıcakları başladığında insanlar yaylalara ya da deniz kenarlarına kaçıyorlardı. Tepebağ'a vardıklarında ikisi de sıcaktan oldukça bunalmışlardı. Sadık alnındaki teri elinin tersiyle sildi. Tam Tepebağ'ın yokuşlu yollarına doğru girdiklerinde, *"Kanka, hiçbir şey değil de bu yokuşu çıkmak zoruma gidiyor,"* dedi.

Batuhan o ara yine telefonuna bakıyordu. Sadık'ın ne söylediğini duymadı. Sadık bunu fark etmesine rağmen hiçbir şey söylemedi. Göz ucuyla Batuhan'a, sonra önünde duran yokuşa baktı. Eve vardıklarında, kapıyı açan Pakize Hanım karşısında Batuhan'ı görünce gözlerinin içi parladı. Son bir aydır neredeyse eve sabaha karşı gelen ya da gecenin bir yarısı mesaj atarak, o gece gelmeyeceğini söyleyen Batuhan bugün erkenden eve gelmişti.

Pakize Hanım bu geç gelişlerden birkaç kez dertlenmeye kalkmış fakat Batuhan'ın gösterdiği agresif tavırlar nedeniyle konuyu uzatmamıştı. Onun bu tarz davranışlarına alışık olmadığından dolayı da oldukça üzölmüşüdü. Artık iyice yaşlanmıştı ve yaşlı yüreğı torunu tarafından incitilmeyi kaldıramıyordu. Bir derdi olduğundan şüpheleniyordu. Ama ne olduğunu anlayamıyordu. Elbette ne olduğunu öğrenmekte de kararlıydı. *"Hoş geldiniz, paşalar, gelecekteki kaynanalarınız sizi seviyor-muş. Çünkü mantı açtım. Aç mısınız? Hemen güzel bir sofraya hazırlayayım mı?"* dedi.

Batuhan merdivenlerden yukarı çıkarken bir yandan da Pakize Hanım'a cevap verdi. *"Şimdilik aç değiliz ama ilerleyen saatlerde mantıya hayatta hayır demeyiz."*

Pakize Hanım yukarı çıkan Batuhan'ın arkasından seslendi. *"Ne zaman acıkırsanız hazırlarım, paşam."* Bu kelimeler bittiğinde Batuhan ve Sadık odanın kapısını kapatmıştı. Pakize Hanım konuşmaya biraz daha kısık bir ses tonuyla devam etti. *"Sen yeter ki evde ol, paşam. Ben ne istersen hazırlarım."*

Batuhan odaya girer girmez üzerindeki tişörtü başka bir tişörtle değiştirdi. Üzerinden sanki bir yük kalktığını hissetti. Kendini yatağın üzerine bıraktı. Sadık'sa sandalyeye oturmuş, ayaklarını da yatağın üzerine uzatmıştı. Batuhan cebinden çıkardığı telefonunu bir kez daha kontrol etti. Sadık artık dayanamadı. *"Kanka, neyin var anlatacak mısın? Sabahtan beri o telefona bakıp duruyorsun."*

Batuhan başını usulca çevirip Sadık'a baktı. Sağ eliyle saçlarını geriye doğru attı. Bakışlarında bir tereddüt vardı. Konuşmakla konuşmamak arasında bir süre gidip geldi.

O bekleyişte Sadık tekrar söze girdi. *"Kanka, çok değıştin. Sigaradan nefret ederdin, sigaraya başladın. Eve geç geliyor-sun. Bu kızda ne var? Çok mu seviyorsun?"*

Batuhan'ın bakışları birden değişti. Kaşlarını çattı, bir yandan da ne cevap vereceğini düşünüyordu. Aslında içinde biriktirdiği zehri kusmayı çok istiyordu. Ama nereden başlayacağını ya da ne kadarını anlatacağını bilemiyordu. Hâlbuki ilk cümleyi ağzından çıkarabilse her şey kendiliğinden dökülüp çıkacaktı dudaklarının arasından. Tam konuşmaya başlayacaktı ki odanın kapısı tıklatıldı ve hemen ardından da açıldı.

Pakize Hanım elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tepside taze sıkılmış portakal suyu ve yanında da iki dilim kek vardı. *"Paşalarım akşam yemeğine kadar bunlarla idare edin. Portakal sularını taze sıktım. Havuçlu keki de dün yapmıştım. Afiyetle yiyin."* Tepsiyi çalışma masasının üzerine bırakıp hemen çıktı.

"Seni dinliyorum, kanka," dedi Sadık kapı kapandıktan sonra.

Batuhan artık köşeye sıkıştığını anlamıştı. *"Aslında ben de seninle konuşmak istiyordum. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Dilek'i biliyorsun. Kulüpte tanıştıktan sonra ilişkimiz iyice ilerledi. Fakat bazı sorunları var."* Sustu. Asıl anlatmak istedikleri boğazında düğümlenmişti. *"Sanırım ona karşı bir şeyler hissediyorum. Şimdilik ismini koyamıyorum belki ama onun yanında olmam gerektiğini biliyorum. Dediğim gibi, bazı sorunları var ve bu sorunları aşmasına yardımcı olmam gerekiyor."* Anlatmak istediklerini bir türlü dile dökemiyor, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

Sadık, *"Sen bu kızı seviyor musun, yoksa acıyor musun?"* diye sordu.

Batuhan bu soru karşısında neye uğradığını şaşırmıştı. Konuyu başka bir yere çekmesi gerekiyordu. Çünkü henüz bu sorunun cevabını kendisi de tam olarak bilmiyordu. *"Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama... Dilek... uyuşturucu kullanıyor,"* deyiverdi. Kelimeler ağzından birden çıkıvermişti. Sanki bedeninden fazlalık bir parça kopmuş gibi hissetti. Rahatlamıştı. Sonra kelimeler durmak bilmedi. Dilek'in annesini kaybedişin-

den babasının ölümüne, üvey annesinden ablasının evlenmesine ve abisine kadar her şeyi anlattı. Batuhan anlattıkça Sadık sustu, zaman zaman başını başka taraflara çevirdi. Batuhan anlattıkça Sadık'ın gözleri dalıp gitti. Bir ara pencerenin kenarına oturup bir sigara yaktı. Sigarasını bitirip izmaritini pencereden attığında gözleri yola daldı. Batuhan konuştuğu o sustu. Batuhan sustuğunda endişe konuştu. Sadık ve Batuhan bir süre sessizliklerini korudular.

Sadık içinde bulunduğu hayatı anlatmak istedi fakat nasıl anlatacağını bilemedi. Uzun süredir eve gitmediğini, arkadaşlarında kaldığını, kendisinin de uzun süredir uyuşturucu kullandığını anlatmak istedi. Hatta lise yıllarında başladığını ve bunu hep gizlediğini, son dönemde bu kadar zayıflamasının sebebinin de uyuşturucu olduğunu anlamak istedi.

Batuhan kendisinin de ara ara Dilek'le birlikte esrar içtiğinden ve son günlerde onunla birlikte girdiği ortamlardan bahsetmedi. Fakat Sadık bu illetin onu içine çekeceğini biliyordu. Uyuşturucu ortamının bir girdap olduğunu biliyordu. Öyle bir girdaptı ki, yakınındaki herkesi bir şekilde içine alıp yok ediyordu.

Sessizliği Batuhan bozdu. *"Bu konuda bana yardım etmelisin. Çevrende bu tür olaylara çok tanıklık etmişsindir. Yanlış anlama, oturduğun mahallede bu tür olaylara mutlaka şahit olmuşsundur demek istedim. Dilek'i bu alışkanlıktan kurtarmam gerekiyor. Nasıl yapacağımı bilemiyorum."*

Sadık tekrar bir sigara yaktı. Sigarasından çektiği dumanı, yavaş yavaş kaybolmaya başlayan güneşin ardından pencereden sokağa üfledi. Hızlı hızlı birkaç nefes daha çekti. *"Uyuşturucu önce ortamına çeker insanı, sonra yavaş yavaş normal bir şeymiş gibi görünür. Bir zaman sonra kullanmasan da ona alışmaya ve normal karşılamaya başlarsın. Zamanla bir merak olur ve bir anlık gafletinden faydalanıp bedenine girer. Kaçsan*

*da seni kovalar. Bir gölge gibi seni takip eder. Kaçmanın imkânsız olduğunu anladığındaysa artık çoktan esiri olmuşsun-
dur. Ara ara ortamından uzaklaşırsın, nefes alırsın. Kurtuldum
zannedersin ama seni tekrar çağırır ve tekrar gidersin. Çünkü
artık sadece bedenini değil, ruhunu da esir almıştır. Sana kendi
ortamını kurar, yeni dostluklar kurdurur. Bir süre sonra sen, o
olursun. Bir şekilde yeni insanları sen çağırırsın. Yeni esirler ge-
lir. İşte bu yüzden ne olursa olsun o ortamdan da o kızıdan da
kurtul. Sonra çok pişman olursun. Bataklığın yakınında dola-
şırsan elbet bir gün seni de içine çekecektir.” Sadık sustuğunda
yüreği de sustu. Ruhunda ve bedeninde zilin çaldığını hissediy-
yordu. İçindeki düğmeye basılmıştı. Onun nefes alma saatleri
sona ermişti.*

Sadık gittikten sonra sözleri öylece ortada kalmıştı. Batuhan nereye baksa o kelimelerle karşılaştı, ta ki uykuya dalıp gidene kadar.

Sadık o akşam Batuhan’dan ayrıldıktan sonra yine arkadaşlarıyla kaldığı eve gitti. O gece sardığı esrarın içine dostunu da ekledi. Arkadaşları her seferinde olduğu gibi bambaşka âlemlere gittiklerinde Sadık bu sefer onlarla gitmedi.

Bedeninden sıyrılıp dumanın esiri olan kendini seyretti. Can dostu Batuhan’ı düşündü. Bedeninden ayrılan ruhu onca yolu bir anda aşp Batuhan’ın odasına gitti. Batuhan’a tüm gerçeği çıplaklığıyla anlattı. Ruhu o gece Batuhan’a ağladı. Batuhan gecenin ıssız koynunda uyurken baş ucunda saatlerce oturdu. Kendisiyle ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı gözyaşlarının eşliğinde. Onca gözyaşına ve bağırmasına rağmen Batuhan uyanmadı. Sonra sabaha karşı ruhu bedenine geri döndü. Gün ışıyordu ve uyku, pişmanlıklarından kurtulmak için en güzel kaçıştı.

Zaman kovalanmasa da kaçıyordu. Batuhan'ın odasında yaptıkları konuşmanın üzerinden haftalar geçmişti. Sadık ve Batuhan artık daha sık görüşüyorlardı. Batuhan, Dilek'in elinden tutup çekmeye çalışırken, Sadık da Batuhan'ın beline sarılmıştı. Pikniklerde halat çekme oyunu oynayan okul çocukları gibiydiler. En arkadaki ne kadar güçlü çekerse çeksın, en öndeki teslim olursa en arkadakinin teslimiyeti de kaçınılmazdı. Halatın diğer ucundaki illetse her geçen gün güçlenmişti.

Batuhan artık daha çok sigara içiyordu. Neredeyse her gün Dilek'le görüşüyor ve ara sıra da ona eşlik etmek için esrar içiyordu. Sadık halatın en arkasında gücünü kaybediyordu. O da Dilek'in evinin müdavimleri arasına girmişti. Batuhan ve Sadık'ın artık sırları kalmamıştı. Çoğu zaman Sadık, Hürriyet Mahallesi'ne gidip onlar için uyuşturucu satın alıyordu. Günler geçtikçe iki arkadaş üniversite sınavına girmekten de uzaklaşmışlardı. Uyuşturucu artık onların hayatının bir parçası olmuştu. Sadık ve Dilek gittikleri kulüplerde extacy alıyor ve başkalaşıyorlardı. Batuhan'sa onların arkalarını toplamaya çalışıyordu. Zaman zaman Sadık'ın arkadaşlarıyla kaldığı eve gidip onlarla takılıyorlardı. Bazen aralarına Yavuz da katılıyordu. Uyuşturucu her geçen gün duvarlarını etraflarına daha yüksek ve daha da sağlam örüyordu.

Extacy gecelerinin dönüşü düşüşlerin, hayattan nefret edişlerin, kavgaların geceleri oluyordu. Uyuşturucu, verdiğinden fazlasını alıyordu. Dilek'e olan bağlılığı her geçen gün artan Batuhan, cepheleri birer birer kaybediyordu. Halatın diğer ucundaki güç Dilek'i yavaş yavaş çekmeye başlamıştı.

Sarin'se sevgisini içine gömdüğü Batuhan'dan ve Sadık'tan habersiz, sınavlara hazırlanmaya devam ediyordu. Zaman zaman bir araya gelen üçlü, gün boyu eskilerden konuşup gülerken aslında bir yalanı yaşıyorlardı. Hiç konuşmamalarına rağmen Batuhan ve Sadık tıpkı gizli bir anlaşmayı yerine getirir

gibi, ne Dilek'ten ne de yaşadıklarından söz ediyorlardı. Sınava hazırlanma konusu açıldığında konu hep bambaşka yerlere kayıyordu. Genelde Sadık bir şaka patlatıyor ve konuşulması gereken gerçekler kahkahalara karışıp unutulup gidiyordu. Zaman geçtikçe bu buluşmalar da azalmıştı.

Pakize Hanım, Batuhan'daki değişimin artık daha fazla farkındaydı fakat ne olduğunu çözememenin çaresizliğini yaşıyordu. Birkaç defa Kerim'e anlatmayı düşünmüş ama bunun işe yaramaktan çok daha büyük sorunlara yol açacağını hissedip vazgeçmişti. Bir telefon konuşması sırasında, endişelerini Cihan'a anlatmıştı. Cihan büyük ihtimalle ergenlik dönemi olduğunu ve zamanla geçeceğini söylemişti. Sevgi, kendisini affetmesi için İtalya'dan gelen kocasına bir şans daha verip yeniden Burano'ya dönmüştü. Yaşlı kadının elinde tespih, gün boyu adak verdiği duaları okumaktan başka çaresi kalmamıştı.

Dilek sigarasından art arda nefesler çekip, yüzüne doğru hafif hafif esen tan yeline doğru dumanını üfledi. Yazlık sitenin balkonunda oturmuş, Karataş'ta gecenin usulca çekilip güneşin ufuktan yüzünü yavaş yavaş göstermeye başlayışını izliyordu. Mavi ve kırmızı iç içe girmişti. Ufuktaki koca bir tanker sanki parmak kadar görünüyordu. Uykusuzluktan artık bedeni titriyordu. Yine de uykuya direniyordu. Sadık ve Batuhan salonda uyuyorlardı. Yavuz'sa odaların birinde sızmıştı.

Sigarasını söndürmeden bir nefes daha çekti. Dün gece Batuhan'ın esrarın da etkisiyle kulağına eğilip, "*Seni seviyorum,*" diye fısıldaması hâlâ kulaklarındaydı. Denizden esen ılık meltemin sesine karışıp tekrar tekrar yankılanıyordu sanki. Hâlbuki sevmek ona ne kadar yabancı bir duyguydu. Yine de ılık meltem '*seni seviyorum*' fısıltısını her getirdiğinde yüzünde mutlu bir kız çocuğunun tebessümü belirliyordu. Saf, içten ve mutlu bir tebessüm.

Bir an kendi gerçeklerine döndüğündeyse o umursamaz

kadın yeniden geri dönüyordu. Sevgiye dair hatırladığı son şey annesinin onun saçlarını taradığı zamanlardı ve o günler şimdi çok uzaktaydı. Bedeni yorgunluktan bitap düşmüştü. Extacy'nin etkisi gözlerinin kapanmasına müsaade etmiyordu. Damarlarında hâlâ dolaştığını hissedebiliyordu. Gitmeden önce duygusal bir ruh halini tüm ruhuna yüklüyordu.

Mutfağa geçip kendine bir kahve yaptı. Tekrar balkona çıktığında mavi, hâkimiyetini kurmuştu. İnsanlar sahilde yürüyüş yapmaya başlamışlardı. Sarışın, uzun boylu, üzerinde beyaz bir elbise olan bir kadın, yanında golden retriever cinsi köpeğiyle yürüyordu. İçinde hâlâ titremeyi hissederken, sahilde köpeğiyle yürüyen kadını seyretti. Bu sefer yüzünde gülümseme yoktu. Belki için için bir kıskançlık denilebilirdi ama gördüğü tablo onu mutlu etmemişti. Hâlbuki kendisi hayatın ona verdiği acılardan, uyuşturucunun açtığı pencereden geçmeden kurtulamıyordu. O an aşağı inmek, kadını durdurmak ve uyuşturucu olmadan bu huzuru nasıl bulduğunu sormak istedi. Elbette yapmadı. Yapamazdı, çünkü ne aşağı inecek takati ne de kimseyle konuşabilecek gücü vardı. İşte o an hâlâ çenesini sıkıldığını hissetti. Yeniden bir sigara yaktı. Sıcak kahve bir nebze iyi gelmişti. Yirmi dört saattir uyumamıştı. Gece Batuhan'ın, "*Seni seviyorum,*" diye fısıldamasından sonra onun için bambaşka bir pencere açılmıştı. Tüm gece bambaşka hüylalarda dolaşmıştı. Güneş acımasız yüzünü göstermeye başlayınca bedeninin yavaş yavaş terlemeye başladığını hissetti. Bedenine hapsolmuş yorgunluk gün yüzüne çıkıyordu. Beraberinde de mutsuzluğu getiriyordu. Sahte dünya perdesini yavaş yavaş kapatıyordu. İçeri geçip Batuhan'ın yanına usulca uzandı. Çok geçmeden de gözleri yavaşça kapandı.

Batuhan uyandığında öğleden sonra olmuştu. Yanında uyuyan Dilek'i hafifçe yanağından öpüp kalktı. Ağzında acı bir tat vardı. Önce esrar, sonra üzerine içtiği sigaraların ağzında

bıraktığı tat tıpkı çamuru andırıyordu. Başında da inceden bir ağrı hissediyordu. Mutfağa geçip ağrı kesici aradı ama bulamadı. Kendine bir kahve yapıp balkona çıktı. Plaj, neredeyse sahil görünmeyecek kadar insan doluydu. Önce kalabalığı bir bütün halinde gördüyse de bir süre sonra insanları seçmeye başladı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Ellerinde kürek, kumla oynayan çocuklar, bellerine kadar kuma gömülmüş halde sohbet eden yaşlı teyzeler, şezlonglara uzanmış, bir çaba bronzlaşmaya çalışan genç kızlar, etrafta onlara gizlice bakan ve şekilden şekle giren genç erkekler, sahilin yola yakın tarafında voleybol oynayan gençler, denizin içinde birbirine su atanlar, deve güreşi yapanlar, uzaklara kadar kulaç atıp ara ara da sahili kolaçan edenler ve bir bota haddinden fazla doluşup alabora olanların gülüşmeleriyle sahil kanlı canlı yaşıyordu.

İnsanların mutluluklarından oldum olası mutlu olurdu. Başındaki ince sızıya ve ağzındaki çamurumsu tada rağmen bir keyif sigarası yaktı. Sahildeki insanları izleyerek, onların mutluluklarına ortak olduğunu hissetti.

Sonra aklına dün gece geldi. İçtiği esrarın etkisiyle Dilek'in kulağına, "*Seni seviyorum,*" diye fısıldadığını hatırladı. Dilek aldığı hapın etkisiyle bambaşka bir ruh haline bürünmüştü. Tamamen o andan uzaklaşmış, salonun ortasında dans ederken kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Müziğin sesi onu duymalarına engel olmuştu. Sadık'sa aldığı hapların etkisiyle tüm gece kasılıp kendi kendine konuşmaya devam etmişti.

Batuhan bir an Sadık'ı yalnız bıraktığını, loş ışığın altında dans eden Dilek'in yanına gittiğini hatırladı. Dilek kendi kendine konuşuyordu. "*Beni de yanında neden götürmedin ki?*" diyor, bunu birkaç kere tekrarlıyor, sonra karşısındakinin cevabını dinliyormuş gibi susuyor ve ağlamaklı, çocuksu bir sesle, "*Ama ben seni çok özledim,*" diye ekliyordu. Bu tek taraflı konuşma sürekli başa sararak devam ediyordu. Bir süre sonra

gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Dudaklarından en son dökülen kelimelerse Batuhan'ı derinden yaralamıştı. *"Yakında ben de sana geleceğim, annem."*

İşte o an usulca Dilek'in yüzünü okşamış, teması hissedene Dilek gözlerini açıp ona gülümsemişti. Yanaklarından süzülen gözyaşlarının farkında dahi değildi. Ve Batuhan da kulağına eğilip, *"Seni seviyorum,"* diye fısıldamıştı.

Akşamüzeri Karataş'tan kalkan minibüslerle Adana'ya dönerken herkes suskundu. Minibüsün içi gününbirlik deniz keyfi yaşamak isteyen iki çocuklu bir aile, sevgilileriyle kaçamak yapan birkaç çift, orta yaşlarda bir karı koca ve yolculuk boyunca susmayan birkaç gençle hıncahınç doluydu. Minibüs şoförünün arabesk müzikleri Dilek'e fenalıklar getirmişti. Batuhan, Sadık ve Dilek minibüsün en arka koltuğunda oturuyorlardı. Dilek cam kenarındaydı, bir yandan dışarıyı seyrederken, bir yandan da minibüs şoförüne söyleniyordu. Batuhan başını geriye doğru yaslamış, gözleri kapalı, yarı uyur haldeydi fakat uyumuyordu. Sadık'sa dişlerini sıkıyor, bir yandan da durmadan avuçlarının içini ovuyordu. Yavuz birkaç gün daha kalmak istediğini söyleyip Karataş'ta kalmıştı.

Dilek'in yüzü yolculuk uzadıkça asılmaya başlamıştı. Minibüs bir ovayı andıran, verimli, uçsuz bucaksız Çukurova topraklarının ortasından ilerliyordu. Yol kenarlarına kadar uzanan tarlalarda pamuklar yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı. Verimli toprakların yerini irili ufaklı binaların almasıyla minibüsün artık Adana'ya yaklaştığı anlaşıyordu. Taşköprü'nün, Yüreğir'deki ayağına yakın küçük çarşıdaki son durağa vardıklarında minibüs bir çırpıda boşaldı. Taşköprü'nün üzerinden geçip Tepebağ'a doğru yürüdüler. Dilek'in yüzü zaman geçtikçe daha çok asılmaya başlamıştı. Batuhan onun bu hallerine artık alışmıştı. Uyuşturucu sonrası düşüşlerinden birini yaşadığını biliyordu. Onunla sohbet etmeye çalışıyor, ara ara

espriler yapıyor fakat Dilek tüm bunlara karşı tepkisiz kalmaya devam ediyordu. Tam Taşköprü'nün ortasına geldiklerinde Batuhan bir anda durdu. Yaşlı ve Adana'nın simgesi olan köprü'nün üzerindeki simitçiden bir simit aldı. Simidi minik parçalara ayırıp Seyhan Nehri'nin üzerinde sortiler yapan martılara atmaya başladı. Simit parçalarını kâh havada kapan kâh Seyhan Nehri'nin üzerine düşünce sert bir sortiyle bir hamlede alan martıları seyretti. Dilek köprü'nün taş korkuluklarına yaslanmış, anlaşılmayan bir şekilde ağzının içinde söyleniyordu. Sadık bir sigara yakmış, hızlı hızlı nefesler çekip dumanını ılık rüzgâra bırakıyordu. Beklemekten sıkıldığı her halinden belli olan Dilek'in sesi en sonunda yükseldi. *"Yetmez mi, bay iyilik perisi? Eğer martılarınızı beslediyseniz gidebilir miyiz?"*

Arkadaşını iyi tanıyan Sadık bu sözlerin onu kızdıracağına farkındaydı. Fakat Batuhan her şeye rağmen yüzündeki gülümsemeden taviz vermedi. Hatta söylenen Dilek'e dönüp, *"Ben çocukken mahalleden arkadaşlarla, anneannemden habersiz bu köprüye gelirdik. O zamanlar bu köprü'nün korkulukları demirdendi. Sonradan restore ettiler. Gerçi ben o halini daha çok seviyordum. Evden gizlice aldığımız ekmekleri martılara atardık. Martılar üzerimizde gezinmeye başlayınca da ekmek atmayı keser, minik bir parça ekmeği avucumuza koyar, martının gelip almasını beklerdik. Martılar önce üzerimizde uçar, sonra birden hızla yaklaşır ekmeği alıp kaçarlardı. İlk kimin ekmeğini alırlarsa o şampiyon olurdu,"* dedi. Konuşurken yüzünden mutluluk ışıltıları saçıyordu. Fakat düşüş yaşayan Dilek'in o an mutlu insanlar görmeye pek tahammülü yoktu. Elbette Batuhan da bunun farkındaydı ama asıl amacı, uyuşturucu olmadan da insanların mutlu olabildiklerini ona göstermekti. Ama biliyordu ki, bulduğu ilk kapalı alanda sırt çantasında duran otu çıkarmak, sarıp içecekti. Gerçek hayata tahammülü olmayan Dilek'in her geçen gün biraz daha uçuruma yaklaşmasını istemiyordu.

Şimdi bu endişesine Sadık da eklenmişti. Özellikle Sadık konusunda kendini hiç affedemiyordu. Liseye başladığından beri en yakın dostu olan insanın uzun zamandır uyuşturucu kullandığını anlayamadığı ve ona yardım edemediği için kendine kızıyordu.

Dilek bir eli belinde, diğer eliyse köprünün taş korkuluklarında, *"Eğer erkek Polyanna'mızın eskileri yâd etmesi bittiyse gidebilir miyiz?"* dedi. Sert bir surat ifadesiyle de Batuhan'a bakıyordu.

Batuhan onun bu tavrından ve sözlerinden hiç hoşlanmamıştı. Yüzü birden asıldı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki, olayın büyüyeceğini anlayan Sadık araya girdi. *"Kanka, hadi size gidelim. Hem Pakize Teyze'yi de görmüş oluruz."*

Batuhan sert bir şekilde baktığı Dilek'ten gözlerini çekti, hiç konuşmadan Tepebağ'a doğru yürümeye devam etti. Sadık ve Dilek de onu takip ettiler. Tepebağ'ın parke sokaklarına girdiklerinde Batuhan önde, Sadık ve onun koluna girmiş Dilek arkada yürüyorlardı. Hararetli bir konuşma içindelerdi. Batuhan onların seslerini duyuyor fakat ne konuştuklarını anlayamıyordu. Güneş, Adana üzerindeki etkisini kaybetmeye başlasa da sıcak hâlâ oradaydı. Dar ve parke sokaktan geçerken, dışarıda futbol oynayan çocukları, evlerin önüne sandalyelerini çıkarmış kadınları, bir köşede ellerinde telefon selfie çeken genç kızları gördüler. Tepebağ'ın kendi halinde yaşayan insanların önünden geçip Batuhan'ın evinin önüne kadar geldiler. Batuhan zile basmadan önce hemen arkasından gelen ve hararetli şekilde bir şeyler konuşan Dilek ve Sadık'ı bekledi. Tam zile basacaktı ki kapı birden açıldı. İlk önce Pakize Hanım görüldü, hemen arkasından da Sarin.

Batuhan ve Sadık, Pakize Hanım'ın arkasında duran Sarin'i hemen fark etmişlerdi. Pakize Hanım'ı vedalaşırken öpen Sarin kapıdan çıkmak için hamle yaptığında önce Batuhan'ı gördü.

Kalp atışları bir anda hızlandı, kalbinin gırtlığında attığını hissetti. Sonra hemen arkasından Sadık'ı ve son günlerde Pakize Hanım'dan ismini sıklıkla duyduğu Dilek'i gördü. Dünyayla birlikte kalp atışlarının da durduğunu hissetti. Ömrünün en uzun ve en acı dolu birkaç saniyesiydi. Batuhan ve Sadık'ın bütün ısrarlarına rağmen tekrar içeri girmede. Eve geç kaldığı ve sınav için hazırlanması gerektiğini bahane ederek gitti. Giderken sadece başıyla selamladığı Dilek'e gözleriyle de birçok şey anlattı. Tepebağ'ın parke sokaklarında uzaklaşırken ardında sadece sevdiklerini değil, geçmişini de bıraktı.

Sarin'in ardından, Adana'nın asırlık semtindeki yorgun evin salonunda bir anda bir huzursuzluk hâkim oldu. Sarin giderken sanki huzuru da yanında götürmüştü. Batuhan'ın Dilek'i Pakize Hanım'la tanıştırmamasından sonra sessizlik havada bir süre asılı kaldı. Pakize Hanım'ın aç olup olmadıklarını sorduğu ve bir şeyler ikram etmek için ısrar ettiği cümlelerinden başka hiçbir sözcük kimsenin ağzından çıkmaya cesaret edemiyordu. Dilek bir yandan yaşanmışlıklarla dolu asırlık evi inceliyor, bir yandan da göz ucuyla Pakize Hanım'a bakıyordu. Asırlık evin salonunda her şey o kadar düzenli ve huzur doluydu ki, oturdukları kanepeler, karşıda duran televizyon ve televizyonun üzerinde duran minik biblolar, arka bahçeye açılan kapıdan süzülen ışık, duvardaki fotoğraflar, kenardaki masa ve üzerinde tabak içinde duran meyveler, eski bir dolap ve kitaplar; hepsi huzur vericiydi. Dilek bir an kendini fazlalık hissetti. Huzursuzluğu biraz daha arttı. Elini kolunu koyacak yer bulamadı.

Boğazına düğümlenen birçok sözcüğü yutup içinde bir yerlere gömen Batuhan, "Yukarı çıkalım mı?" diyerek herkesi bu sıkıntılı süreçten kurtarmış oldu.

Odada bulunan kimsenin buna itirazı olamazdı. Pakize Hanım susarak, Sadık bir anda ayağa kalkıp merdivenlere doğru yönelerek onayladı. Hatta çıkarken bir an arkasını dönüp,

"Ana, atıştırma bir şey yok mu? Kurt gibi açım ya," diyerek, Pakize Hanım'a yalvarır bir yüz ifadesiyle baktı.

Bu isteği karşılıksız da kalmadı. Pakize Hanım bunu fırsat bilip hemen bir şeyler hazırlamak için mutfak tezgâhına yöneldi. Böylece Dilek'e yukarı çıkmak için fırsat tanımış olacağını biliyordu. Dilek bunu fırsat bilip eğreti bir şekilde oturduğu kanepeden kalktı, yavaşça merdivenlere doğru yöneldi. İçinde kopan fırtınalara rağmen dışında şaşkınlığın yarattığı sükûnet hâkimdi. Yukarı çıkıp odaya girdiğinde artık kasılmaktan kurtulmuş ve rahatlamıştı. Odanın içini incelemeye başladı. Duvarın kenarında duran yatak, sokağa bakan pencere ve hemen önünde duran masa, masanın üzerinde duran resim kâğıtları ve kalemler, masanın sağında duran kitaplık, yatağın yanındaki komodin, karşıdaki giysi dolabı, her şey o kadar muntazam duruyordu ki, tamamen Batuhan'ı yansıtıyordu. Çocukken odalarını dağıttıklarında annesinin sıkça söylediği bir söz aklına geldi; *"İnsanın yaşadığı yer karakterinin aynasıdır."*

Dilek yatağın kenarına oturdu. Yatağa çoktan uzanmış olan Sadık yattığı yerden doğruldu. Dilek bu sefer sırtını duvara yaslayıp yatağın üzerine bağdaş kurdu. Batuhan da masanın önünde duran sandalyeyi yatağın kenarına çekip oturdu. Ayaklarını da yatağa uzattı.

Bir süre sonra sessizliği, *"Güzel kızmış,"* diyerek Dilek bozdu. Ağzından çıkan kelimeler bir süre, kimsenin sahip çıkmadığı yetimler gibi ortada kaldı. Onu duymamışçasına ne Batuhan ne de Sadık cevap verdi. Dilek havada asılı kalan kelimelerin yanına yenilerini ekledi. *"Sanırım benden pek hoşlanmadı. Elbette bir sebebi vardır."*

Havada asılı kelimeler çoğaldıkça hava ağırlaşmıştı. Batuhan kelimelerin yardımına koştu. *"Senden neden hoşlanmıyorsun? Bence yanıyorsun. Seni tanımadığı için biraz soğuk davranmış olması normal. Hem o kadar kısa sürede senden hoşlanmadığı-*

nı nereden anladın ki?"

Dilek alaycı ve kibir dolu bir ifadeyle Batuhan'a baktı. *"Biz kadınlar hissederiz,"* dedi. *"Ben iyice gerildim. Hadi ot saralım, yoksa şimdi sinirden 'yeter' diye bağıracağım."*

Batuhan o an biraz tedirgin oldu. Pakize Hanım'a varken bunu yapamazdı. Anneannesini aşağıdayken odasında esrar içmek ona göre değildi. Elbette Dilek'e mahcup olmak, onu kırmak da istemiyordu. Seri bir şekilde düşünüp bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. *"Biliyorsunuz, ben içince biraz tribe giriyorum. O yüzden burada yapmasak daha iyi olur. Anneannemin bu durumu öğrenmesini istemiyorum,"* dedi.

Dünkü hapların etkisi damarlarından çekilen ve geriye gerginliğini bırakan Dilek, bu sözler sonrasında iyice gerilmeye başladı. Yüzü düştü ve kaşlarını çatı. Dün eğlenen, gülen o kız gitmiş, yerine psikopat bakışlı tuhaf bir insan gelmişti. Batuhan ondaki bu değişimi fark ediyordu.

Odanın içinde tek gerilen Dilek de değildi. Zaman geçtikçe Sadık da düşüşten nasibini alıyordu. Onun da sıkıntı çektiği her halinden belliydi. Hareketleri başkalaşmıştı. *"Kanka, bence Dilek haklı. Bizim ot içmemiz lazım. Ben de kötü oluyorum."*

"Benim evimde içilirken sorun yok da senin evinde içilince mi sorun oluyor?" dedi Dilek sert bir sesle. *"Burası kutsal mekân da benim evim batakhane mi?"*

Bu sözler sonrası hiç kimse birbirine bakmadı. Batuhan konuya son noktayı sesinin ayarını epey kaçırarak koydu. *"Bu evde esrar içilmeyecek diyorsam içilmeyecek. İtirazı olan varsa şimdi defolup gidebilir."*

Dilek bağdaş kurduğu yataktan bir anda doğruldu. Batuhan'la göz göze gelmekten de hiç çekinmeden, *"Başlarım sana da evine de, ben gidiyorum. Bir daha da beni aramanı istemiyorum. Sen kocaman bir geri zekâlısın,"* dedi. Öfkesine hâkim

olamamıştı. Yaşadığı düşüşün yarattığı yoksunluk ve mutsuzluğun da bunda büyük bir etkisi vardı. Sözcükler ağzından, ruhundan ve beyninden hükümsüz olarak çıkıyordu.

Batuhan'ın gözleri kocaman olmuştu. Bir yandan da yumruğunu sıkıyordu. Sadık olduğu yerde küçülmüştü. Yaşananları görmek ya da duymak istemiyordu. Fakat olan her şeye tanıktı.

Dilek susmadı ve devam etti. *"Sen kendini ne sanıyorsun? Bizim abimiz, ailemiz ya da ebeveynimiz mi? Her şeyi bir yönetme çabası ve bizleri doğruya yöneltme tripleri içindesin. İki yüz verdim diye kendini galiba kocam sandın. Başlarım evine de anneannene de."*

İşte bu son cümle öfke nöbetinin en talihsiz cümlesiydi. O anda Batuhan ayağa kalkıp, sıkığı yumruğunu istemsizce havaya kaldırdı. Oturduğu yerden kalkıp karşısında duran Dilek'le göz göze gelmeleriyle havadaki elinin hayatlarını değiştirecek bir silaha dönüşmesi saniyeler içinde oluverdi. Dilek, yüzüne yediği tokat sonrası Batuhan'a sadece baktı. Bakışındaki öfke hissediliyordu. Odadan koşarak çıktı, merdivenlerden de koşarak indi. Son basamakta takılıp düştü. Hiçbir şey olmamışçasına yeniden kalkıp yine koşarak evden çıktı.

Sokağa çıktığında tüm bu baskıyı kaldıramayan yüreği bir volkan gibi patladı. Gözlerinden akan yaşlar bir lav misali süzöldü yanaklarından. Aktıkça önüne ne çıkarsa alıp götürdü. Aşk, mutluluk, merhamet, sıcaklık, her şey o gözyaşlarının altında ezilip yok oldu. Birçok yaşanmışlığa tanıklık etmiş olan Tepebağ'ın yaşlı sokakları bu kez de Dilek'in gidişine tanıklık ediyordu.

Batuhan, Dilek odadan çıktıktan sonra çok pişman olmuştu. Gururu bir an duygularının önüne geçmişti. Dilek'in bir bağımlı olduğunu biliyordu ve ona karşı anlayışlı olması gerektiğinin farkındaydı. Bu sınavı verememişti. Gururuna yenik düşmüştü. İçinde kopan pişmanlık fırtınasını saklamaya çalışarak pence-

reye doğru döndü. Tepebağ'ın sokaklarından koşarak uzaklaşmaya çalışan Dilek'e baktı. İçindeki ses, *"Koş git, kolundan tut, yalvar ve yolundan çevir,"* diyordu. Ama yapmadı. Yapamadı. Dilek uzaklaşıp Tepebağ'ın tarih kokan parke taşlı sokağında gözden kaybolana kadar bakmaya devam etti. Dilek gözden kaybolduğunda pişmanlığı daha da büyümeye başladı.

Batuhan dayanamadı ve cebinden telefonunu çıkarıp Dilek'i aradı. Telefon devamlı meşgule düşüyordu. O gece bir türlü ona ulaşamadı. Yerine sığamadı ve Sadık'ı da alıp Dilek'in evine gitti. Ziline defalarca bastı. Kapı duvar olmuştu. Dilek birden ortadan kaybolmuştu, sanki yer yarılıp içine girmişti. Batuhan ve Sadık saatlerce kapının önünde bekledikten sonra çaresizce eve döndüler. Hem Batuhan'ı hem de Sadık'ı bir sessizlik almıştı. Eve döndükten sonra Sadık, Batuhan'ın yatağına sırtüstü uzandı, ellerini ensesinin altında birleştirip bütün gece tavanı izledi. Batuhan'sa Tepebağ'ın yaşanmışlıklar barındıran yaşlı parke sokaklarına açılan pencerenin önünde oturup, sigaranın birini söndürüp birini yakmaya devam etti. Gün ışımaya başlayıp Tepebağ'ın her şeyden habersiz sokakları günlük hayatını yaşamaya başladığında artık Batuhan da yorgun düşmüştü. Masanın üzerinde duran paketteki son sigarasını yaktı. Gözleri hâlâ Dilek'in gözden kaybolup gittiği sokaktaydı. İçinde biriken duygular artık dayanılmaz bir hal alıyordu. Sigarasının son nefesini üflerken, içinde biriken sözcükleri de havaya üfledi. *"İçim acıyor. Ben ona ümitsizliğinin içinde ümit, çaresizliğinin içinde çare olmak istemiştim. Şimdi o gitti, hem ümitsizim hem de çaresizim."*

Odanın içini dolduran dumanla birlikte bir süre öylece kaldı sözcükler boşlukta. Sigaranın dumanı dağılınca geriye sözcükler de kalmamıştı fakat bıraktığı acı hâlâ oradaydı. Geriye kocaman bir sessizlik kalmıştı. Ne Batuhan ne de Sadık konuştu. Konuşulacak ne kalmıştı ki... Batuhan kafasını kaldırdı ve dola-

bin üzerindeki kilitli kutuyu gördü. Yüreğinin orta yerine ince bir sızı girdi ve orada kaldı.

...Seversin dünyayı doludizgin
Ama o bunun farkında değildir
Ayrılmak istemezsin dünyadan
Ama o senden ayrılacak
Yani sen elmayı seviyorsun diye
Elmanın da seni sevmesi şart mı?
Yani Tahir'i Zühre sevmeseydi artık
Yahut hiç sevmeseydi
Tahir ne kaybederdi Tahirliğinden?
Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
Hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil...
Nazım Hikmet⁷

7 Nazım Hikmet Ran'ın 'Tahir'le Zühre Meselesi' şiirinden alınmıştır.

11 Ayrılık

Ayrılık dediğin sevdanın ayrılmaz bir parçasıdır. Vuslatı bekler seven insan, umudunu hiç yitirmez. Seven insan bilir ki aşk, vazgeçince biter.

Bütün geceyi neredeyse uyanık geçirmişti. Göz kapakları zamana yenik düşüp kapanmaya başladığındaysa sabah olmak üzereydi. Uyandığında öğlen olmuştu. Yatağın terden neredeyse suya kestiğini fark etti. Sabaha karşı teslim olduğu uykudan onu rahat bırakmayan rüyalar yüzünden uyanmıştı. Yatakta hafifçe doğruldu. Adana'nın güçlü ağustos güneşi açık pencereden içeri usulca girip odayı iyice ısıtmıştı. Terin ensesinden sırtına doğru kaydığını hissetti. Odanın içindeki kokuyu da ağzının içindeki kötü tadı da hissediyordu. Hemen yatağın yanında duran komodinin üzerindeki dolu kül tablasına şöyle bir baktı. Bir sigara yakmak için kül tablasının yanından duran paketi eli-

ne aldı. Ama boş pakete bakınca son sigarayı uyumadan önce içmiş olduğunu hatırladı. Zaten sigarayı yakıp bir nefes almasıyla öksürmesi bir oluyordu. Bu manzara neredeyse haftalardır devam ediyordu.

O günden sonra her gün Dilek'in evine gitmiş fakat ondan hiç haber alamamıştı. Kimi zaman dolmuşla, bazen yürüyerek, çoğu zaman yalnız ama zaman zaman da yanına Sadık'ı alarak gitmişti. Dilek'in evine doğru her yola çıkışında karnıyla yüreği arasında ince bir sızı gidip geliyor, açılmayan kapıyla karşılaşınca acının yüreğinden midesine doğru dalga dalga arttığını hissediyordu. Yanında Sadık varsa saçlarını geriye doğru atıyor, duruşunu hiç bozmadan ve içinde patlayan volkanı Sadık'a hissettirmeden, *"İnan üzülüyorum. Bir kez görsem yeter. Başına bir şey gelip gelmediğini merak ediyorum,"* diyordu.

O her ne kadar hissettirmemeye çalışsa da Sadık onun içinde patlayan volkanın farkındaydı. Arkadaşının bu durumuna üzüldüğü fakat hissettirmiyordu. Batuhan, Yavuz'a da ulaşmaya çalışmıştı ama onun da telefonu sürekli bir biçimde meşgule düşüyordu. Bir süre sonra onun da kaçtığını ve numarasını engellediğini anlaması güç olmadı. Başka bir telefonda aradığında Yavuz'un telefonunun çaldığını fark etti. Telefonu açan Yavuz onun sesini duyduğunda önce birkaç dakika duraksamış, sonra bu konuya karışmak istemediğini söyleyerek ve bir daha onu rahatsız etmemesini rica ederek telefonu kapatmıştı.

Birkaç haftanın sonunda, iskeleden uzaklaşan yolcunun tüm şehri arkasında bıraktığında hissettiği acıyı hisseder olmuştu. Umudu azalmaya başladığında bu ziyaretleri tek başına yapmaya başlamıştı. Her ne kadar inanmak istemese de artık Dilek'i göremeyeceğini içinde bir yerlerde hissediyordu. Evden çıkıp Dilek'in evine giderken ona yalnızlık ve çok kısa süren bu ilişkinin hatıraları eşlik ediyordu. Dilek artık onun için bir saplantı haline dönüşmüştü.

Eğer o son ziyaretinde kapıda Demir'le karşılaşmasaydı bu gidişler belki de daha uzunca bir süre devam edecekti. O gün yine Dilek'ten bir haber almak için oradaydı. Apartmanın kapısında Demir'le karşılaştıklarında kalbinin hızlı atışlarını boğazında hissetmişti. Demir altları iyice çukurlaşmış gözleriyle baygın baygın bir süre ona bakmış, sonra, *"Bir daha buraya gelme, arkadaş. O gitti ve sanırım uzunca bir süre de dönmeyecek. Nereye gittiğini sakın sorma, çünkü ben de bilmiyorum. Dilek böyledir işte. Mutluluk onun ruhuna aykırıdır, sevmeyi bilmez. Sen de artık buraya gelip gitmekten vazgeç,"* demiş, konuşması bittiğinde Batuhan'ın cevap vermesini dahi beklemeden, baygın bakışlarını da alıp gitmişti.

İşte o ana kadar umutsuzluğa düşmemek için direnen Batuhan'ın tüm direnci kırılmıştı. İçinde bir yerde bastırmaya çalıştığı acı öyle artmaya başlamıştı ki, midesinden yüreğine doğru gelen bir dalga onu yıkıp devirmişti. O günden sonra da kendini odasına hapsetmişti.

Bazen Adana'nın yakıcı güneşi şehrin üzerinden çekilmeye başladığında evden çıkıp, Tepebağ'ın o ahşap ve eski beton kokusunun birbirine karıştığı parke sokaklarından Seyhan Nehri'nin kıyısına doğru yürüyordu. Yalnızlığına sadece artık tiryakisi olduğu sigarası eşlik ediyordu. Pakize Hanım onun odasına kapanmalarını yaklaşan yetenek sınavlarına bağlıyordu. Artık geceleri hiç evden çıkmadığı için de o kızla, yani Dilek'le görüşmediğini düşünüyordu. Aslında gerçeğin çok farklı olduğunu ve her geçen gün Batuhan'ın bir boşluğa doğru sürüklendiğini fark etmiyordu.

Durağan hayatına bir anda girip bir anda yok olan Dilek, Batuhan için bir anlamda saplantı haline dönüşmüştü. İçinde büyüyen pişmanlık bu duyguyu daha da körüklüyordu. Ağaçtan düşmüş bir yaprak misali bir o yana, bir bu yana savruluyordu. Bir an gelecek ve yere düştüğünde o yaprağın kuruyup, sara-

rıp gideceğinin kimse farkında değildi. O günlerde Sadık da pek uğramaz olmuştu. İçinde büyüttüğü boşluğa bir de çevresinde büyüyen boşluk eklenince her şey daha da kötü bir hal almıştı. Ara sıra Sarin'den gelen mesajlara bakıp gülümsüyor ve kısa, kaçamak cevaplarla geçiştiriyordu.

Aşk acısı mı, terk edilmek mi, yoksa pişmanlık mı bilmiyordu. Ama adını koyamadığı bu duygu ruhunun en derinlerine demir atmıştı. Dilek'in hayatından bir anda gidişi onu en zayıf noktasından yakalamıştı. Yoksunluk duygusu artık onu iyice çöküşün kıyısına getirmişti. Genç ve tecrübesiz ruhu derinliklere sakladığı bir duyguyu gün yüzüne çıkarmıştı; yoksunluk.

Annesiz büyümüş ve babasıyla hiçbir zaman doğru frekansı yakalayamamıştı. Okulun bitmesiyle de birden hayatının merkezine yerleşen Dilek, hangi duyguyu getirip hangi duyguyu yanında götürmüştü? Dilek'in gidişi sadece bir nefesin ya da o buğday rengi teninden yayılan, kekiğe benzer kokunun gitmesi değildi. O ateşli sevişmelerin gidişi de değildi. Onun gidişi kocaman bir yoksunluk duygusuydu. O güne kadar farkına dahi varmadığı yoksunluklarını fark etmesine sebep olmuştu. Batuhan sevgiden yoksun olduğunu fark etmişti. Sadece sevgiden değil, sevmekten de yoksundu. İçinde bir yerlere hapsettiği bu duygu, hayatının merkezine bir anda girip yine bir anda bir hayal gibi yok olan Dilek'le gün yüzüne çıkmıştı.

Yoksunluk duygusunun farkına varmak ya da içinde sakladığı yerden yeniden onu gün yüzüne çıkarmak aslında bir fitili ateşlemişti. Artık tek acısının Dilek'in gidişi olmadığını da fark ediyordu. Son günlerde annesinin fotoğraflarına daha çok bakar olmuştu. Babasına duyduğu öfke her geçen gün biraz daha artmıştı. Hayata olan inancını yitirmeye başlamış, içinde bulunduğu durumun hep olumsuz yönlerini görür olmuştu.

Bir süre odanın içinde volta attı. Tepebağ'ın eski sokaklarına açılan pencerenin önündeki masanın üzerinde, kim bilir en

son ne zaman eline aldığı çizimler öyle duruyordu. Göz ucuyla çizimlerine baktı. İçinden ne çizim yapmak ne de başka bir şey geliyordu. İçi sıkılıyordu. Bacaklarından başlayıp midesine, oradan da kalbine kadar vuran bir acı hissediyordu. Pişmanlık ve başarısızlıkla yoğrulmuş bu acı dalga dalga gelip, kıyıdaki kayalara vuran dalgalar misali kalbinde patlıyordu. Dilek'i düştüğü o bataktan kurtaramadığı için kendini başarısızlıkla suçluyor ve attığı tokatın pişmanlığını iliklerine kadar hissediyordu. Pişmanlık ve başarısızlık duygusu gün geçtikçe içini daha çok kemiriyor, buna bir de Dilek'e duyduğu hasret de eklenince iyice bunalıyordu. İçi her sıkıldığında yeniden bir sigara yakıyor ve dumanı her üflediğinde içindeki sıkıntıları da üflüyormuş gibi hissediyordu. Elbette ne içtiği sigaralar ne de uykusuz geçen geceler içinde bulunduğu duruma bir çözüm oluyordu. Uzun ve sessiz geçen uykusuz gecelerde hayatını ve içinde bulunduğu durumu sorgulamaya başlamıştı. Odanın içinde attığı volta-dan sıkılınca yeniden bir sigara yaktı.

İşte o an nereden aklına geldiyse, masanın yanındaki dolabın üzerinde duran kutuya gözü ilişti. Kısa bir süre sadece bakmakla yetindi. İçinde iyice gün yüzüne çıkan yoksunluk duygusu ona artık kara kaplı defteri açması için baskı yapıyordu. Elinde sigarası, odanın içinde bir o yana, bir bu yana bir iki volta daha attı. Sigarasını hızlı hızlı içip dumanı art arda üflüyordu. Odanın içerisi kısa bir süre içinde gri dumanla dolmuştu. İçinde büyüyen sıkıntıya daha fazla karşı koyamadı. Dolabın üzerinde duran kutuyu aldı, bağdaş kurup yatağın üzerine oturdu.

Kutuyu açıp geçmişin izlerini taşıyan kara kaplı defteri aldı. Sayfayı çevirir çevirmez, kocaman harflerle yazılmış 'ANNE GEL!' yazısını gördü. Defteri kapatıp göğsüne bastırdı. Midesinden başlayıp yukarı doğru çıkan yeni bir sancı hissetti. Sanki ağzını açsa tüm sıkıntı, bir yanardağın lavlarını püskürtmesi gibi, ağzından çıkıp etrafa saçılacaktı. Dişlerini sıkıca kenetle-

mişti. Gözlerini kapatıp derin derin ama hızlı birkaç nefes alıp verdi. Sonra yeniden kara kaplıyı açtı. Önce sayfaları hızlı hızlı, okumadan çevirdi. Sonra aradan bir sayfayı okumaya başladı.

'Sevgili günlük,

Bugün babamın yine nöbeti var. Asu Abla erkenden beni odama gönderdi ve uyumazsam ceza vereceğini söyledi. Tıpkı masallarda anlatılan kötü kalpli cadılara benziyor. Uyumaya korkuyorum. Daha önce uykumda çişimi yatağıma yaptığım için kötü kalpli cadı beni cezalandırdı. İsteyerek yapmamıştım. Hem kim ister ki yatağını ıslatmak? Karanlık kilerde yine saatlerce kapalı kalmaktan korkuyorum. Geçen gün bana tokat attı. Buna çok sevindim, çünkü o gün beni kilere kilitlemedi. Ben karanlıktan korkuyorum. Yatarken lambamın açık kalmasını istiyorum ama Asu Abla buna izin vermiyor. Kendime küçük bir el feneri buldum. Yorganın altına girip onu açıyorum. Bunları babama anlatırsam Asu Abla beni günlerce kilere kilitleyeceğini söyledi. Ondan çok korkuyorum. Bana neden böyle davranıyor? Ben ona bir şey yapmadım ki...'

Bir başka sayfayı açtı Batuhan.

'Sevgili günlük,

Bugün harika bir gündü. Çünkü günlerden pazardı ve babamın nöbeti yoktu. Babamla yine zaman geçiremedik ama olsun. Asu Abla yanımda babam olunca bana kötü davranmıyor. Bugün babam derslerimde bana yardım etti. Kötü kalpli cadı, babamla dışarı çıkacaklarını söyledi. Eğer arkalarından ağlarsam ya da uslu durmazsam yarın cezasını çekeceğimi de ekledi. Onlar gideceği için akşamüzeri bakıcım Ayla Abla geldi. Ayla Abla'yı seviyorum. Onunla oyunlar oynuyoruz. Bana satranç oynamayı öğretiyor. Hem Ayla Abla uyurken odamın lambasının açık kalmasına da izin veriyor.'

Yeni bir sayfa...

'Sevgili günlük,

Bugün normal bir gündü. Okulda dayak yedim ama bunu kimseye söylemeyeceğim. Zaten kötü kalpli cadı da beni dövüyor. Babam dün gece nbetteydi. Sana yazdıktan sonra ağladım, ama cadı gelip bakmadı bile. Bugün sabah babam yine yoktu. Asu bana kahvaltı hazırlamadı. Ben zaten kahvaltıları çok sevmiyorum. Asu Abla beni neden sevmiyor anlamıyorum? Neyse ben yatıyorum, zaten fenerimin pili de bitiyor. Yarın yeni pil bulmam gerekecek.'

Batuhan sayfaları birbirine ardına çevirmeye devam etti...

'Sevgili günlük,

Bugün çok mutsuzum. Birkaç gündür babamı görmüyorum. Okulda yine dayak yedim ama yine kimseye söylemeyeceğim. Okulda tek arkadaşıım Kübra. Onunla çok iyi anlaşıyoruz. Kübra olmasa içimi dökeceğim kimse yok. Asu Abla pırasa yemediğim için beni tuvalete kilitledi. Çok ağladım ama beni çıkarmadı. Kötü kalpli cadı bana neden böyle davranıyor? Pırasa sevmek suç mu? Belki babam bu gece gelir diye bekledim ama gelmedi. Acaba babam da mı beni sevmiyor?'

'Sevgili günlük,

Yarın okulun son günü ve ben çok mutluyum. Okul kapanınca Nevşehir'e, anneannemin yanına gideceğim. Orada Cihan Amca'm var, onunla fotoğraf çekiyoruz. Şimdiden çok heyecanlıyım. Hemen uyumak istiyorum ki çabucak yarın olsun. İyi geceler.'

'Sevgili günlük,

Artık çok mutluyum, çünkü Nevşehir'deyim. Cihan Amca'mla Kapadokya'yı dolaştık. Beni ata bindirdi. Bana fotoğraf çekmeyi öğretti. Bugün Âşık­lar Tepesi diye bir yere gittik. Cihan Amca'm Âşık­lar Tepesi'nde durgunlaştı. Çok sigara içiyor. O da tıpkı babam gibi. Keşke içmeseler. Akşam yemeği için anneannem bize mantı yaptı. Cihan Amca'm da trk söyledi. Anneannemle yıldızlara baktık. Eğer yıldız kayarsa o yıldız annemmiş. Anneannem yle söyledi. Bu gece yıldız kaydı. Acaba annem de bizi gördü m? Ben burada çok mutluyum, Adana'ya hiç dönmek istemiyorum. Şimdi uyumam lazım. Yarın Çavuşin'e gideceğiz. İyi geceler.'

'Sevgili günlük,

Yaz tatili bitti ve ben yine Adana'ya döndüm. Kötü kalpli cadı bana 'hoş geldin' bile demedi. Az önce babam yanıma uğradı. Sadece 'hadi uyu' demek için. Sanırım o da beni sevmiyor? Neden bana hiç sarılmıyor? Acaba onu üzecek bir şey mi yaptım? Belki derslerime çok çalışırsam beni sever. Acaba kötü kalpli cadı altıma işediğimi mi söyledi? Ben babamı yine de seviyorum.'

'Sevgili günlük,

Bugün matematikten yüz aldım. Kötü kalpli cadıya söyledim, hiç ilgilenmedi. Babamı bekledim ama bugün nöbeti varmış. Okulda yine dayak yedim ama önemli değil. Bugün yatmadan önce hiç su içmedim, çünkü altıma işemek istemiyorum. Sonra kötü kalpli cadı beni kilere kilitliyor. Anneannem keşke beni yanına alsa. Ben onu çok seviyorum. Ben neden Nevşehir'de yaşayamıyorum? Neden kimse bana nerede yaşamak istediğimi sormuyor? Büyüyünce Nevşehir'e yerleşip Cihan Amca'm gibi fotoğrafçı olacağım. Yatmam lazım, çünkü yine fenerimin pili bitiyor.'

'Sevgili günlük,

Bugün kötü kalpli cadıdan dayak yedim. Ben resim yapmayı çok seviyorum. Balkon duvarına resim çizdim. Televizyonda duvarları boyayan çocuklar görmüştüm. Onlar gibi ben de duvara babamı, Asu'yu ve kendimi çizdim. Ama cadı çok sinirlendi. Bana tokat attı. Sonra yine kilere kilitleyip lambayı kapattı. Çok ağlayıp çok yalvardım ama lambayı açmadı. Bugün çok korktum. Beni neden sevmediğini bir türlü anlamıyorum. Artık buradan kaçıp anneannemin ve Cihan Amca'mın yanına gideceğim.'

'Sevgili günlük,

Artık babamın beni sevmediğini anladım. Kötü kalpli cadıyla konuurlarken duydum. Babam, 'biraz zaman ver, Pakize Hanım gelip alacak,' diyordu. Sanırım babam benden vazgeçti. Zaten artık beni uyutmaya da gelmiyor. Eve de geldiği yok, hep nöbette kalıyor. Okuldaki ocuklar hep babalarıyla yaşadıkları hafta sonlarından bahsediyorlar. Babam beni balık tutmaya götüreceğine söz vermişti ama sözünde durmadı. Babamın beni sevmediğine artık eminim.'

'Sevgili günlük,

Bugün bu evdeki son gnm. Artık bu kötü kalpli cadıdan kurtuluyorum. Artık anneannemle yaayacağım. Bugün babam benimle konuştu ve bunun benim için en doğru karar olduğunu söyledi. Beni sevmediğinden artık kesinlikle eminim. Çünkü sevseydi benden vazgemezdi. Zaten benimle hiç ilgilenmiyor. Hep nöbete gidiyor. Evde olduğunda da hep kötü kalpli cadıyla kavga edip sigara içiyor. Sanırım artık ben de onu sevmiyorum. Keşke annem hayatta olsaydı. Annem yerine babam lseydi. Artık bu evden de kurtuluyorum. Hemen yarın olması için uyumam gerekiyor ama heyecandan uykum gelmiyor. Kötü kalpli

cadıdan kurtulacağım için çok mutluyum. Bundan sonra lambam açık uyuyabilirim. Belki anneannem hep yanımda uyur. Hiç korkmam artık. Şimdi uyumam lazım ki hemen yarın olsun.'

Batuhan kara kaplı defterin sayfalarını çevirip okudukça içindeki sancı artmıştı. O son sayfadan sonrası yoktu. Aslında o sayfadan sonrasını hatırlıyordu. Hatırlamak istemediği o sayfalara yazdıklarıydı. O son sayfayı okuduktan sonra, babasının onu anneannesine bıraktığı günü hatırladı.

Sabah erkenden uyanmıştı. Yatmadan önce yastığının altına koyduğu kara kaplı defteri yanında götürmek istemediğini hatırlıyordu. Onu o evde bırakarak, yaşadığı acıları ve kötü kalpli cadıya dair tüm hatıraları da arkasında bırakmak istemişti. Babası onu Tepebağ'daki eve bıraktığında hissettiği mutluluğu hatırladı. Yüzünde kısa bir tebessüm belirip yok oldu. Sanki hiç olmamışçasına çabuk ve hızlı bir şekilde. Her şeyi hafızasının derinliklerine, plastik bir topu denizin dibine gömercesine gömmeye çalışmıştı. Fakat ne kadar derine iterse itsin bu kötü anılar bir yolunu bulup ortaya çıkıyordu. Hem de her seferinde daha güçlü bir şekilde...

Bir an nefessiz kaldığını hissetti. Açık olan pencerenin önüne oturdu. Gözlerinden akan yaşlara hâkim olamıyordu. Sanki ruhu paramparça oluyormuş gibi hissediyordu. Babasına neden bu kadar öfkeli olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Bunca yıl hatırlamak istemediği kötü hatıraları işte bu yüzden derinlere gömmeyi tercih etmişti. Çocuğu olmadığı için Asu'nun ona beslediği düşmanlığın acı hatıralarının gün yüzüne çıkması, ruhunda oluşan derin izlerin sebebini de ortaya çıkarıyordu.

Bunalmıştı. Görünmeyen eller boğazını sıkıyormuş gibiydi. Derin derin nefes alıp verdi. Aslında bunu ağlamamak için yapmıştı. Odada yalnız olmasına rağmen ağlamayı kendine yediremiyordu. Kendinden dahi utanıyordu. Yoksunluklarını ve utançlarını kendinden bile gizliyordu. Komodinin üzerinde

duran cep telefonunu alıp Sadık'ı aradı. Sadık ters bir şeyler olduğunu onun ses tonundan anlamıştı. Batuhan da canının sıkkin olduğunu gizlememişti zaten. Sadık hemen bir taksiye atlamasını, Beyazevler'de arkadaşlarıyla kaldığı eve gelmesini istedi. Batuhan'ın bu teklifi reddedecek lüksü yoktu. Şu an istediği son şey yalnız kalmaktı. Dolaptan ne bulduysa giyip hemen evden çıktı. Pakize Hanım onun hiçbir şey söylemeden evden ayrılmasına şaşırmıştı. Son günlerde odasından pek çıkmayışını sınavlara hazırlandığına yordduğundan, biraz dolaşmaya çıktığını düşünmüştü. Batuhan o gün aslında sadece evden değil, o kadar çok şeyden çıkıyordu ki; hayatından, geçmişinden ve belki de geleceğinden...

Taksi, Dilberler Sekisi'nden yukarı çıkıp Beyazevler'e yaklaştığında WhatsApp'tan Sadık'a mesaj yazıp konum istedi. Gelen konum genelde öğrencilerin yaşadığı semt olan Beyazevler'in iç kısımlarında, beyaz renkli, üç katlı bir binanın önüne geldiğinde varış noktasına gelindiğini söyledi. Taksiden indi, belli noktalarından sarmaşıklar inen ama genelinde beyaz olduğu belli olan evin önünde durup binayı inceledi.

Hava kararmış olmasına karşın sadece ikinci katın ışıklarının yandığını fark etti. Cebinden telefonunu çıkarıp Sadık'ı aradı; evet, doğru yerdeydi. Işıkları yanan ikinci katın balkonuna çıkan Sadık onu görünce kapının otomatığına bastı. Bina oldukça eski olmasına rağmen bakımlıydı. Merdivenlerden yukarı çıkarken, giriş katındaki dairenin önünde sadece bayan ayak-kabıllarının olduğu dikkatini çekti. Yukarı çıktığında Sadık onu kapıda karşıladı ve sıkıca sarıldı. Kısa bir holden geçip evin salonuna girdiklerinde ortalık duman altıydı. Her tarafı kaplayan gri duman kitlesinin hemen altında su dolu kocaman bir kova, esrar içildiğinin en önemli göstergesiydi. Kovanın başında, bağdaş kurup oturmuş iki kişi vardı. Sadık'ın tanıştırdığı Süleyman ve Yalçın, kaldırmakta zorlandıkları başlarıyla Batuhan'ı selamladılar.

Süleyman uzun boylu, esmer, siyah saçlı, yakışıklı bir gençti. Yaşına göre olgun bir karaktere sahipti. İzmir'den gelmişti. Ailesinin İzmir'de küçük bir tekstil fabrikası vardı. Yalçın'sa kısa boyuna rağmen omuzları geniş, hafif etine dolgun, kafası vücuduna oranla biraz büyük, hayatı dalgaya almayı seven kurnaz biriydi. O, İstanbul'dan gelmişti. Ailesi İstanbul'da, lüks arabaların bakımını yapan bir özel servisin sahibiydi. Her ikisinin de ailelerinin hali vakti yerindeydi. Okumakta gözleri olmayan, aslında buraya ailelerinin baskısından uzaklaşmak için gelen iki kafadar, okulda tesadüfen tanışıp beraber eve çıkmaya karar vermişlerdi. Süleyman arkeoloji, Yalçın ziraat okuyordu. Sadık'la gece kulübünde, uyuşturucunun vücutlarına artık aynı mutluluğu vermediği düşünüş anında, kulübün en sakın köşesinde oturlurlarken tanışmışlardı. Adana'yı henüz tanımayan, şehirde yeni olan iki üniversite öğrencisi için, Adana'yı ve torbacıların bulunduğu semtleri çok iyi tanıyan Sadık büyük şanstı. Süleyman ve Yalçın da bu şansı geri çevirmemişlerdi. Bu sayede kısa sürede oldukça samimi olmuşlardı. Sadık bu evde yaşamıyor gibi görünse de evin ayrılmaz bir parçası olmuştu. Ara sıra Hürriyet Mahallesi'ndeki evine uğruyor, onun yokluğunu zaten fark etmeyen ailesini görüyor ama genelde burada kalıyordu.

Yalçın çabuk ve kıvrak bir hareketle içi su dolu kovayı gösterdi. *"Gel hadi, bir kapak da sen vur. Her derdi alır, mutluluğu artırır ya da birinden birini mutlaka getirir, hayatının merkezine oturtur,"* dedi. Sözü bittiğinde de kahkahayı bastı. Bir yandan da elinde tuttuğu altı kesik şişenin üzerindeki folyo kaplı kapağın içine esrar koymaya çalışıyordu.

Batuhan bu emrivaki teklifi geri çevirmedi. Ruhunda oluşan yarayı biraz olsun rahatlatacak bir merhem arıyordu. Fakat uyuşturucunun merhem olmaktan öte, yarasına tuz olacağını göremiyordu. Çünkü plastik top en derinlere doğru itilmiş ve bulunduğu ilk fırsatta suyun dibinden fırlamıştı. Ortalığı darma-

dağın edercesine bir çıkıştı bu. Çok uzun zamandır farkında olmadan bataklığın etrafında dolaşıyordu. Bataklığın yakınında dolaşırsanız bir gün mutlaka sizi içine çekecekti. İşte, o gün, bugündü. Bataklik onu yakalamıştı. Savunmasız ve güçsüzdü.

Birkaç saat sonra duman sadece odayı değil, ruhlarını da esir almıştı. Odanın ışıkları kapatılmıştı. Bilgisayardan açılmış rap müziğinin sesi içeriği dolduruyordu. Ezhel 'Geceler' diyor-du. Batuhan ilk defa duyduğu şarkının sözlerini dikkatle dinli-yordu.

'Esrarında etkisiyle ışık daha parlak

Çekilir nefesler

Karanlıktan yolum, yönüm, yıldızlar ve sesler

Ay güneşten daha güzel..."⁸

Şarkı bittiğinde Batuhan bir köşeye çekildi. Sadık onun sıkıl-dığını ve tribe girdiğini anlamıştı. Esrarın etkisi onu içine daha çok kapatmıştı. Sadık, Süleyman'a müziği kapatmasını işaret etti ve duvarın kenarına çekilen Batuhan'ın karşısına oturdu. "Neyin var, kanka?"

Batuhan gözlerini açmakta zorluk çekiyordu. Kalp atışları hızlanmıştı ve hafif bir kusma isteği vardı. Kısa bir süre derin nefesler alıp verdi. Sadık onun durumunun farkındaydı ve bir süre sadece bekledi. Onun da kafası pek yerinde değildi. Fakat alışkın olduğundan, onu Batuhan kadar etkilemiyordu. Çünkü o, uzun süredir bir bağımlıydı. Batuhan biraz sonra başını kal-dırdı. Karşısında oturan Sadık'a uzun uzun ama boş boş baktı. Sonra birden konuşmaya başladı. "Ben nerede yanlış yaptım? Ona değer verdim ve korumak istedim. Onu bu pis ortamdan kurtarmak için uğraştım. Peki, o ne yaptı? Bu dünyada en sev-diğim insana hakaret edip beni zorladı. Sonra yok olup gitti ve beni pişmanlıklarım ile baş başa bıraktı."

⁸ Ezhel'in 'Geceler' isimli parçasının sözlerinden alıntıdır.

Sadık bir kardeş gibi sevdiği Batuhan'a sarıldı. Bir süre sonra geri çekilip yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerine baktı. *"Hatırlar mısın? Serkan bir gün büyük bir aşk efsanesinden, Tahir ile Zühre'den bahsetmişti bize. Hatta o efsaneye bir de şiir yazılmıştı. Merak edip o şiiri araştırdım. Hatta ezberledim. Hani aşk meşk işleri bana göre değil ama ilgimi çekti. Fakat şiirde en çok ilgimi çeken bir yer vardı. Aynen şöyle diyordu; 'Yani sen elmayı seviyorsun diye elmanın da seni sevmesi şart mı? İşte tüm mesele bu, biliyor musun, kanka? Sen birini seviyorsun diye onun da seni sevmesi ya da seni anlaması şart değil. Her ne olursa olsun, sen sevmekten vazgeçme. Yani elmanın seni sevmesini bekleme.'*"

Batuhan artık freni patlamış, yokuş aşağı giden bir kamyon gibiydi. Dilek'in gidişi yoksunluklarını ve derinlere gizlediklerini gün yüzüne çıkarmıştı. Pandora'nın Kutusu açılmıştı bir kere. Yaralarının kabuklarını tırnaklamıştı ve artık yaraları açıktaydı. Yaraları kapasın diye ya merhem sürecekti ya da merhem sandığı tuzu.

2. Kısım

*Biraz değiştim,
Her şey kadar, herkes kadar, sen kadar
Değiştim
Unutamadığım sözlerinin arasında sıkışıyorum,
Bir yanım kendimi kolluyor bir yanım seni
Ben benimle savaşıyorum,
Seninle değil
Sonucu kılıcı kuşananından belli olan bir savaşın,
ne kazanabileni ne de kaybedeniyim
Sorun değil
Elbet alışırım
Biraz alıştım.
Her şey kadar, herkes kadar, sen kadar
Can Ycel⁹*

9 Can Yücel'in 'Biraz Değiştim' isimli şiirinden alıntıdır.

1. Ay; Eylül Ardından

Acı, yaşamın bir parçası değildir. Acıyı yaşamın parçası yapan insanlardır.

Beyazevler'deki bu eve adım atalı neredeyse bir ay olmak üzereydi. Geçen zaman ardında sadece yaşanmışlıkları değil, yaşanmamışlıkları ve yarım kalmışlıkları da bırakmıştı. Batuhan her şeyden çok istediği, üniversite özel yetenek sınavlarına girmemişti. Hâlbuki Mimar Sinan Üniversitesi'nde okumak en büyük hayaliydi. Büyük bir modacı olacak ve sadece ülkenin değil, dünyanın modasına da yön verecekti. Şimdiyse o hayaller çok geride kalmıştı. Pakize Hanım'ın ve Sarın'ın yalvarmalarına rağmen sınava girmemiş, bu durum hem Pakize Hanım'ı hem de Kerim'i çok şaşırtmıştı. Babasının tüm görüşme talepleriniyse geri çevirmişti.

Kara kaplı defteri bulduğu, zihninin derinliklerine gömdüğü

hatıraların yeniden canlandığı o günden sonra babasını neredeyse yok sayıyordu. Hiçbir şeyden haberi olmayan Pakize Hanım, tüm iyi niyetiyle konuyu açmış ama sonu hep tartışmayla sonuçlanmıştı. Batuhan, artık yanında Kerim'in isminin anılmasına dahi tahammül edemiyordu.

Sınavlara girmeyen sadece Batuhan değildi. Sadık da girmemişti. Bu kararı aslında çok önceden almıştı ama kimseyle paylaşmamıştı. Onun sınava girmemesinin altında yatan en büyük nedense, neredeyse okula başladığı günden bu yana çektiği ekonomik sıkıntılardı. Tabii zaman geçtikçe yaşadığı hayatın girdabının da onu dibe doğru çekmesinin etkisi büyüktü.

Dilek'ten sonra Batuhan'ın hayatı tamamen değişmiş, bu da içindeki tüm kilitlerin açılmasına neden olmuştu. Dilek giderken, bir kasırga gibi, geçtiği her yeri altüst edip gitmişti. Tesadüf mü, yoksa kaderin cilvesi mi bilinmez ama Dilek'le tanıştığı gecenin sabahında bulduğu kara kaplı defteri, Dilek'in gidişiyle okuduğundan beri tüm vaktini Beyazevler'deki bu evde geçirmeye başlamıştı.

Evin içinde geceden kalma, sigara ve ter kokusu karışımı kesif bir koku vardı. Boş su ve bira şişeleriyle ağzına kadar dolu birkaç kül tablası etrafa dağılmıştı. Başını kaldırıp etrafına bakındı. Süleyman yan taraftaki koltuğun üzerinde iki büklüm olmuş şekilde uyuyordu. Ara sıra sayıklıyor ama ne söylediği anlaşılmıyordu. Batuhan da anlayacak durumda değildi zaten. Yalçın odada görünmüyordu. Büyük ihtimalle diğer odalardan birindedir, diye geçirdi aklından. Hemen karşıdaki koltuğun üzerinde sırtüstü, ağzı açık, bayılmış gibi uyuyan Sadık'ı gördü. Diğer koltukların birinde ve yere atılmış koltuk minderlerinin üzerinde bir iki kişi daha uyuyordu. Onların kim olduklarını, isimlerini ya da hikâyelerini hatırlamaya çalıştı ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Bilgisayar hâlâ açıktı ve müzik kısık bir sesle evin içinde hâlâ yankılanıyordu. Son birkaç aydır neredeyse

tüm vaktini geçirdiği bu evin artık müdavimi olmuştu. Aslına bakılırsa bu ev bir anlamda, uyuşturucu kullananların uğrak yeri haline gelmişti. Tıpkı bir mıknatıs gibi, tüm bağımlıları kendine çekiyordu. Özellikle gece kulüplerinin en kalabalık olduğu cuma ve cumartesi gecelerinin sonunda ev insanlarla dolup taşıyordu.

Batuhan uzandığı yerden kalktı. Kimseye haber vermeden evden çıktı. Beyazevler'in sessiz ve sakin sokaklarında bir süre amaçsızca yürüdü. Üniversiteye yakın olduğu için öğrencilerin çokça yaşadığı bir semt olmasına rağmen bir o kadar da sessiz ve sakin bir semtti. Vücudunda hâlâ gecenin yorgunluğunu hissediyordu. Ana yola çıktı. İlk gördüğü dolmuşa el kaldırdı. Dolmuşa binince telefonuna kulaklığını taktı ve dışarıyı seyrederken müzik dinlemeye başladı.

'Bu nasıl bi' duygu ki ele geçirir beni

"Ben kimim?" derim ben.

Uyumadım uyku, ki uyuyamam

Nefes alışım ele verir beni, ben delir'ce'm

O andır ki eder insan isyan

Vicdansızlarla uğraşırken kalmadı bende de hiç vicdan...'¹⁰

Dolmuş, henüz kışı kabullenmemiş ama sonbaharı da reddeden eylül sabahında Adana sokaklarında ilerlerken, Batuhan için hayat sadece bu şarkının sözlerinden ibaretti. Ruhunun ele geçirildiğinin farkında olmasa da kendi kendine ara sıra, "*Ben kimim?*" diye soruyordu. Tıpkı sevdiği tüm insanların yavaş yavaş önemini yitirmesi gibi, çevresindeki birçok şey de anlamını yitirmeye başlamıştı. Neredeyse bir yarasa gibi yaşıyordu. Az uyuyordu ya da çoğu zaman hiç uyumuyordu. İçinde büyüyen bir huzursuzluk hali vardı ve bu halini bir şekilde çevresine de yansıtıyordu. İçinde bir yerlerde hâlâ yaşayan Batuhan'ın ruhu,

¹⁰ Ezhel'in 'Nefret' isimli şarkısından alıntıdır.

çoğu zaman bedeninden ayrılarak bir astral seyahate çıkıyordu. O Batuhan, dışarıdan bakıp gördüğü bu Batuhan'ı görünce dayanamıyor ve ızdırap çekiyordu.

Eve geldiğinde kapıyı sessizce açıp içeri girdi. Pakize Hanım her zamanki gibi kanepede uyuyakalmıştı. Uyuduğunu düşündüğü anneannesini uyandırmadan sessizce yukarı çıktı. Ne kadar sessiz olmaya çalışsa da Pakize Hanım onun geldiğini duymuştu. Çaresiz kadıncağz, ondaki bu değişime çok üzülmüyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamasa da kötü giden bir şeyler olduğu apaçık ortadaydı. Canından çok sevdiği, kızının emane-ti olan torununun uyuşturucu kullandığını nereden bilebilirdi ki? Birisi gelip söylese bile bunu Batuhan'a yakıştıramayacağı için inanmazdı. Fakat o güzel yüzlü çocuk gitmiş, yerine gözlerinin altları kararmış, yüzündeki masumiyet kaybolmuş, yor-gun, bitkin ve huysuz birisi gelmişti. Bir şeyler oluyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Pakize Hanım'a göre sadece bir gençlik aşkının ızdırabıydı. Her şey o kızın, yani Dilek'in evden hızlıca, hatta düşe kalka çıkışından sonra kötüye gitmişti. Zaten görür görmez ısınamamıştım, yüzünde başka bakan bir ifade vardı, diye geçirdi aklından. Torununun o kızıdan kurtulmasına sevin-mişti. Fakat o günden sonra her şeyin daha da kötü olduğunun farkındaydı. Batuhan'ın sigara içtiğini biliyordu artık. Eskiden o çocuk kokusunu hâlâ hissettiği Batuhan'dan artık sigaranın o kötü kokusu geliyordu. Bu durumu Kerim'le paylaşıp pay-laşmamakta tereddüt yaşamıştı. Sonunda da dayanamayarak, Batuhan için daha iyi olacağını düşündüğünden, onunla konuş-muştu. Kerim, oğlunun evde olduğu bir zaman hemen haber vermesini ve gelip mutlaka konuşmak istediğini söylemişti.

Pakize Hanım, Batuhan yukarı çıkınca hemen baş ucunda duran telefonu alıp Kerim'i aradı. Batuhan'ın evde olduğunu ve konuşmak için uygunsa hemen gelmesini söyledi. Telefo-nu kapatırken, "*Sakin kavga etmeyin,*" diye de tembihlemeyi

unutmadı.

Cumartesi olması nedeniyle polikliniğe çıkmayan ve nöbeti de olmadığı için evde olan Kerim çok geçmeden geldi. Kapıyı çalmak yerine Pakize Hanım'ı telefonla arayarak kapıyı açmasını rica etti. Kapı açıldığında girmek için önce tereddüt etti. Tepebağ'daki bu yorgun ve yaşlı ev onun için birçok hatırayı barındırıyordu ve bunlardan birisi Kerim'in içini çok acıtan bir hatıraydı. Yıllar önce Batuhan'ın annesini bir başka adama bu evde teslim etmişti. Karısını, çocuğunun annesini, tıpkı bir baba gibi, başka bir adama bırakıp çıkmıştı bu evden.

Pakize Hanım sessizce, *"Az önce geldi. Yukarıda. Lütfen kavga etmeyin,"* derken eliyle de yukarıyı işaret etti.

Kerim eski ahşap merdivenlerden çıkarken, arkasında bıraktığı salona dönüp baktı. Oğlunun annesini Cihan'a teslim ettiği o gün yaptığı konuşma geldi aklına.

'Aslında bizim durumumuzu en iyi açıklayacak cümle 'aşka sahip olmak' olur sanırım. Çünkü âşık olmakla aşka sahip olmak birbirlerinden bambaşka iki olgu. O, bana âşık olmadı. O, sadece benim yuvama ve babalığıma sığındı. Ama beni sevdi. Evini, yuvasını ve evliliğimizi sevdi. Bense ona âşıktım. Onun bana âşık olmayışı ve benim ona olan aşkım zamanla hırsa dönüştü. Böyle güzel bir kadına sahip olup da aşkına sahip olamamak insanın ruhunda yaralar açıyor. Zamanla kendinizle savaşılmaya başlıyorsunuz. Kendinizi değersiz ve âşık olunamayacak biri olarak görüyorsunuz. Bu hırs sizi yanlışlara sevk ediyor. Ben kendi hırsımda boğuldum. Şimdi anlıyorum ki, size âşık olmayan bir kadına âşıksanız ona daha çok sarılmalısınız. Çünkü size âşık olmayan kadınlar sizden gittiklerinde bir daha dönmemek üzere gidiyorlar.'

Cihan'la yaptığı konuşmayı hatırlayınca içinde bir yerlerin titrediğini hissetti. Alev'i düşündü yeniden. Onu düşünmeden geçirdiği tek bir gün dahi yoktu ki zaten. Onu her düşündüğün-

de emanetine sahip çıkamadığı için utanıyordu. Batuhan'ın kapısına geldiğinde önce birkaç saniye durdu. İçeri girip girmemekte tereddüt etti. Aslında deli gibi korkuyordu. Oğluyla yüzleşmekten ve karşı karşıya gelmekten korkuyordu. Bugüne kadar ne kaybettiye korkuları yüzünden kaybetmişti. Önce evliliğini, sonra Alev'i ve hayatını yitirmişti, şimdiyse oğlu ellerinin arasından kayıp gidiyordu.

Derin bir nefes çekti. Kapıyı çaldı. İçeriden ses gelmeyince bu sefer daha sert bir şekilde tekrar çaldı. Kapının ardındakinin anneannesi olduğunu düşünen Batuhan, "*Kahvaltı etmeyeceğim,*" diye seslendi.

Kerim birkaç saniyelik sessizlikten sonra boğazını temizledi ve boğazına yapışan o üç kelimeyi güçlükle çıkarıp, "*Batu... benim... baban,*" diyebildi.

Dışarıdan gelen ses odanın içinde yankılandığında, Batuhan yatağının üzerinde usulca doğruldu. Babası yıllar sonra ona 'Batu' diye seslenmişti. Çocukken babasıyla geçirdiği birkaç güzel anı zihninde belirdi. Parka gittikleri o gün... Salıncaktan düşüp dizini yaraladığı o gün... Babasının oturduğu banktan fırlayıp panikle, "*Batu!*" diyerek onu kucağına alıp sımsıkı sarıldığı gün... Yüzü değilse bile ruhu hafif bir tebessüm etti. Sonra nefreti tüm heybetiyle ortaya çıktı. Ruhunda beliren tebessüm, nefretinin gölgesinde kaldı. Sonra da sanki hiç var olmamış gibi yok olup gitti. Bir anda yüzündeki ifade değişmişti. Kaşlarını istemsizce çattı ve alnına düşen saçlarını sağ eliyle geriye doğru attı. "*Ne istiyorsun?*" diye seslendi.

Kerim kapının arkasındaki bekleyişine bir son vermesi gerektiğini düşünerek kapıyı açıp içeri girdi. İçeri girdiğinde gözleri, tatlı tatlı gülümseyen Alev'in fotoğrafına kayd. Gözleriyle birlikte ruhu da kayd o an. Kısa bir süre öylece kaldı. Alev'in birkaç fotoğrafını hastanedeki odasında, masasının çekmece-sinde saklıyordu. Bazen saatlerce dertleştiği, onu anladığına

inandığı, derdini dinleyen ama pişmanlıklarını da yüzüne vuran fotoğrafları...

Kendini toparlayarak, merhamet dolu bir ifadeyle oğluna baktı. *"Ne oluyor sana, Batuhan? Neden benimle görüşmeyi reddediyorsun?"* diye sordu.

Batuhan'ın bakışları öfke doluydu. *"Hiçbir şey olduğu yok. Sadece seninle görüşmek ve konuşmak istemiyorum, o kadar,"* diye yanıtladı. Öfkesi sesine de yansımıştı.

Kerim onun sesindeki öfkeyi tüm bedeninde hissetmişti. *"Bana karşı olan öfkeni anlamıyorum. Sadece biraz konuşmak istiyorum, o kadar. Üniversite sınavlarına girmedin. Tüm görüşme isteklerimi geri çevirdin. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum. En azından bu kadarına hakkım var."*

"Bana haktan bahsetme! Kimin, neye, ne kadar hakkı var çok iyi biliyorum. Seninse benimle ilgili hiçbir şeyde hakkın yok. Şimdi lütfen odamı ve bu evi terk et!" diye bağırdı Batuhan.

Kerim onun bu tavrı karşısında nasıl davranacağını bilemedi. Söyleyeceği yanlış bir kelimenin aralarındaki uçurumu daha çok açacağını farkındaydı. Kelimelerini seçerek konuşması gerektiğini biliyordu. Bu nedenle yumuşak bir ses tonuyla, *"Sadece konuşmak istiyorum,"* dedi.

Batuhan'ın öfkesi daha da artmıştı. Gözlerini kaçırmadan babasına uzun uzun baktı. Hiçbir şey konuşmasa da bakışları her şeyi anlatıyordu. *"Seninle kelimelerimizi yıllar önce susarak tükettik. Geriye konuşacağımız hiçbir şey kalmadı, anladın mı?"* diye haykırdı. Ayağa kalktı, içinden taşan ve ortaya saçtığı öfke lavları soğumadan, kapının önünde duran babasını iterek odadan çıktı. Aşağıda, merdivenlerin bitiminde duran Pakize Hanım'ın tüm yalvarmalarına aldırmadan evden de çıkıp gitti.

Odada öylece kalan Kerim, Batuhan'ın yatağına güçlükle oturdu. Başı ellerinin arasında, Batuhan'ın hâlâ odanın içinde

dolaşan öfke dolu kelimelerinin acısını yaşıyordu. Onu konuşmaya ikna etmek şöyle dursun, onunla aynı ortamda olmaya bile tahammül edemeyen oğlunun arkasından, yüreğine saplanan acılarla baş başa kalmıştı.

Pakize Hanım yukarı çıktığında koskoca bir başarısızlık yığınıyla karşılaşmıştı. Tüm hayatını kendi elleriyle mahvetmiş bir adama üzülmekten başka elinden hiçbir şey gelmiyordu. Yine de merhameti Kerim'e olan öfkesine galip geldi. Kızına acı dolu günler yaşatmasına rağmen, Alev'in hastalığını öğrendikten sonra onun son günlerinde mutlu olması için susan ve elinden gelen her şeyi yapan Kerim'e bir yandan da üzülmüyordu. Diğer taraftan, Alev'in ölümünden sonra oğluna sahip çıkamayışına da için için öfke duyuyordu. Kerim iç dünyasındaki mağlubiyetlerinin altında ezilmiş ve önce Alev'e, şimdi de Batuhan'a sahip çıkamamıştı. Pakize Hanım duyduğu kızgınlığa rağmen yanına oturdu ve onu teselli etti. Çünkü biliyordu ki, kızı hayatta olsa o da böyle olmasını isterdi.

Batuhan evden çıktıktan sonra Tepebağ'ın eski ahşap koka ve parke sokaklarında bir süre şuursuzca yürüdü. Eylül ayı olmasına rağmen Adana'da hâlâ sıcak hâkimdi. Öğlenin yakıcı sıcağında güneş, Tepebağ'ın dar sokaklarına tam tepeden vuruyordu. Öfkesi hâlâ dinmemişti. Son birkaç ayda yaşadıkları onu çok etkilemişti. Artık sıklıkla içtiği esrarın etkisiyle daha da sinirli bir yapıya sahip olmuştu. Tepebağ'ın parke yollarından yokuş aşağı ve hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Zihninde öfke dışında hiçbir düşünceye yer veremiyordu. Babasıyla az önceki karşılaşması içindeki fitili ateşlemişti. Ne konuşacağını dahi sormadan evi terk etmesi, babasına duyduğu öfkenin ne denli yoğun olduğunu gösteriyordu. Şuursuzca yürürken bir anda kendini Serkan'ın eski kâğıt ve taze çay koka sahaf dükkânının önünde buldu. İçeri girmek için kapıya doğru yöneldi. Dükkânın kapısının camına yansıyan yüzünü gördü. Yüzündeki

öfkeyi ve değişimi fark etti. Sonra bakışları içeri kaydı. Öğle saatiydi ve içerisi öğrencilerle doluydu. Serkan bir masada oturmuş, birkaç öğrenciyle sohbet ediyordu, sırtı kapıya dönüktü. Öğrencilerden biri çay ocağında çay dolduruyordu. İçerisi kitap okuyan, kahkaha atan bir kalabalıkla doluydu. Cama yansıyan yüzüne tekrar baktı. Gözlerinin etrafı kararmış ve uykusuzluktan çökmüştü. Yüzünde o eski mutluluktan ve masumiyetten eser yoktu. O an kendinden nefret etti. Hatta hayattan ve her şeyden nefret etti. İçindeki nefretin onu esir aldığını fark etmeden... İçerisi artık ona çok uzak olan bir hatıraydı. Yansımasında gördüğü kişiyi Serkan'ın karşısına çıkarmak istemiyordu. Arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Artık başka bir çekim noktası vardı ve yaşadığı her olay onu bu çekim noktasına doğru itiyordu. Adana'nın kalabalık sokaklarında akşama kadar şuursuzca yürüdükten sonra kendini yeni çekim noktasında, Beyazevler'deki evde buldu.

Kapıyı açan Sadık karşısında onu görünce gülümseyerek, *"Kanka! Hırsız gibi kaçıp gitmişsin,"* dedi.

Batuhan, onun bu şakasını, tüm yaşadıklarını ardına gizlediği sahte bir gülümsemeyle geçiştirdi. İçeri girer girmez kanepeye uzandı ve telefonuna taktığı kulaklığıyla müzik dinlemeye başladı.

Süleyman, Sadık'a baktı. Bakışlarıyla, *"Bunun nesi var?"* diye sordu. Sadık da, *"Bilmiyorum,"* dercesine omuzlarını silkti.

Hava kararmaya başlamıştı. Onlar için asıl hayatın başladığı saatler yaklaşıyordu. Hafta sonu demek, yarasa misali gece yaşamak demektir. Son günlerde işi iyice abartmışlardı. Neredeyse her günü yarasa mesaisiyle yaşıyorlardı. Hafta sonlarının diğer günlerden tek farkı evlerinin daha kalabalık oluşuydu. Gece kulübü çıkışında, tanımadıkları bir sürü insanla eve dönüyorlardı. Bu, onlar için çok sıradan bir olaydı. Her biri evin başka bir köşesine dağılmıştı. Batuhan'sa sigara içip müzik dinlemeye devam ediyordu.

Oturduğu yerden kalkan Süleyman, *"Bilader, içinize ölü mü kaçtı? Bu nedir ya?"* diye bağırdı.

'Birader' kelimesini çok sık kullanır, İzmirli olduğu için de 'bilader' olarak telaffuz ederdi. O, İzmir şivesiyle ne zaman 'bilader' dese Batuhan hafifçe tebessüm ederdi. Hâlâ konuşmaya devam eden Süleyman'ın ne söylediğini anlamak için kulaklığını çıkardı.

"İçinize diyorum, bilader, ölü mü kaçtı diyorum?" diye tekrarladı Süleyman ona bakarak.

Batuhan yine hafifçe tebessüm etti. Yalçın birden araya girdi. *"Hayırdır, kanka! Sıkıntıya mı girdin? Kafan boş kalmaya hiç dayanamıyor."*

Sadık köşedeki sehpanın üstünde duran, üzerindeki yan yan çizilmiş çizgilerden, bir zamanlar ilkokul birinci sınıf öğrencisine ait olduğu belli olan buruşuk defter kâğıdının içindeki uyuşturucuyu işaret etti. *"Ancak bir çiftli çıkar bundan."*

"Bilader hiç durmuyorsunuz ki! Maşallah körük gibisiniz. Gece mankafa olana kadar içtiniz," dedi Süleyman.

Yalçın, *"O zaman koal, koal, koal¹¹ kanka!"* dedikten sonra manasızca kahkaha atmaya başladı.

Süleyman onun kahkahalarına hafif bir tebessümle karşılık verdi. *"Birader kalkın o zaman. Pamuk eller cebe. Gidip biraz ot¹² ve pıt¹³ alalım."*

Batuhan tüm bu konuşmaları sadece dinledi. Onun aklı evde yaşadıklarındaydı hâlâ. Üzerine Serkan'ın dükkânının önünde yaşadığı travma da onu iyice hayattan soğutmuştu. Kendini kurbanlık koyun gibi hissediyordu. Tıpkı eski Yeşilçam filmlerindeki, köyden gelmiş körpe gençler misali, nereye çekilse oraya glidecekti. Kendini dağılmıştı ve boşluktaydı.

11 Argoda birkaç arkadaşın ortak bir şeyler almak için paralarını birleştirme olayıdır.

12 Argoda esrara verilen isim.

13 Extacy'nin argodaki isimlerinden biri.

Çok geçmeden ceplerindeki paraları birleştirip evden çıktılar. Sadık'ın – her zamanki gibi – parası yoktu. Onun bu oyundaki görevi başkaydı. O, uyuşturucunun temin edilmesinden sorumluydu. Aslında ortam için en önemli kişi konumundaydı. Kiminle nasıl konuşulur, hangi mal nereden, nasıl bulunur, hangi mal iyidir, hangi sokaklar tekindir ya da hangi sokaklar güvenli değildir, bir gün önce polisin girdiği semtler hangileridir, hepsini bilirdi. Bu nedenle de parasının olmamasını ne Süleyman ne de Yalçın sorun ediyordu. Sadık da aslında durumun farkındaydı. Eğer onlarla olmasaydı, uyuşturucu bulmak için bir başkasına torbacılık yapacağını biliyordu. O duruma düşmektense bu ortamda kendini güvende kalmayı tercih ediyordu. Her ne kadar bir çıkar ilişkisi olsa da, torbacılık yapmaktan daha masumaneydi. Ve biliyordu ki, onu çıkarsız ve gerçekten bir tek Batuhan seviyordu.

Sadık, Hürriyet Mahallesi'ne yalnız gitmek istemedi. Kimse de 'ben giderim' demeyince, hep birlikte gitmeye karar verdiler. Sadık'ın tanıdığı bir korsan taksiciyi çağırdılar. Çok geçmeden taksi geldi.

Taksici otuzlu yaşlarda, Adana'nın ortam bilen gençlerindendi. Sadık öne oturdu. "*Hürriyet'e gideceğiz, dayı,*" derken, ses tonunda ve tarzında Adana'nın varoş semtlerine ait jargon vardı. Taksi Beyazevler'den çıkıp Dilberler Sekisi'nden aşağı inerken, Seyhan Nehri'nin üzerindeki köprü bir gerdanlığı andırır biçimde, ışıklarını yakmış, tüm ihtişamıyla parlıyordu. Hürriyet Mahallesi'ne geldiklerinde ortalık sakinleşmeye başlamıştı. Sadık'ın tarif ettiği sokağa giriyor, sonra o sokağın bitiminden başka bir sokağa dönüyorlardı. Daracık ve evlerin birbirlerine yaslandığı sokaklardı. Ne sokakların ne de evlerin bir düzeni vardı. Birbirlerine omuz vermiş bu evlerin bazıları üç katlı, bazıları iki ya da tek katlıydı. Sıvası, boyası olmayan ya da harabe-ye dönmüş evlerin bulunduğu düzensiz sokaklardan geçtiler.

Süleyman, Yalçın ve Batuhan'a göre tüm sokaklar birbirine benzese de Sadık buraları avucunun içi gibi biliyordu. Dar sokaklardan birine geldiklerinde Sadık, taksiciye durmasını söyledi. Araçtan inen Sadık arka camdan içeri eğilip, *"Koali görelim, beyler,"* dedi. Ellerini sinekler gibi ovuştururken sırıtıyordu.

Süleyman topladıkları parayı cebinden çıkarıp Sadık'a uzattı. Parayı alan Sadık, Hürriyet Mahallesi'nin karanlık ve tekin olmayan sokağında ilerledi. Taksinin içinden Sadık'ı görebiliyorlardı. Bu tür ortamların yabancı olmadığı belli olan korsan taksici bir sigara yaktı. Gözleri dikiz aynasındaydı, aklınca arkasını kolluyordu. Polis baskını falan olursa diye ayağı, çalışır vaziyetteki aracın gaz pedalındaydı. Sadık, birkaç adım ileride, penceresi naylonla kaplı, sıvasız, demir kapısının boyası solmuş hatta yer yer paslanmış bir evin önünde oturan grubun yanına gidip konuşmaya başladı. Sonra cebinden sigara paketini çıkardı, önce ortada oturan esmer adama, ardından da yanında oturan, en fazla on beş on altı yaşında gösteren gençlere uzattı. Gülüşmelerinden samimi oldukları belli oluyordu. Sadık bir süre sonra taksidekilere yanına gelmelerini işaret etti. Taksiden inen Batuhan, Süleyman ve Yalçın, Sadık'ın yanına gittiler. Esmer adam onları başıyla selamladı. Sadık, Hürriyet Mahallesi'nin kendine has jargonuyla, *"Dayı, bak beni biliyon. Mahallenin çocuğuyum. Sakın bok olmasın. Bu kardeşler de yabancı değil yani, ayıkıyon mu dayı? Dostlarıma mahcup olmayak,"* dedi.

Torbacı olduğu anlaşılan adam, *"Ayıp ediyon ha yeğenim! Mahallenin adamına yanlış olmaz bizde, rahat ol,"* diye karşılık verdi.

Esmer torbacı, yanındaki gençlerden birine başıyla bir işaret yaptı. Ayağa kalkan genç, biraz ilerideki duvarın oyuğuna gizlenmiş olan torbayı alıp geldi. Torbacı, Sadık'a doğru alaycı bir bakış atarak, *"Yeğen, mallar içinde. Ne lazımsa kafana göre. Tezgâh senindir, sıkıntı yok,"* dedi.

Sadık önüne konulan siyah torbanın içinden şeffaf bir poşet çıkardı. Şöyle bir havaya kaldırıp baktı. *"Dayı, hapların en iyisi hangisi?"*

"Üzerinde güvercin deseni olan var, gülüm. Beyaz renkli. Ben ona beyaz güvercin diyom."

Sadık elindeki poşetin içini karıştırdı, sonra avucuna döktüğü hapların arasından bir tanesini aldı, sanki altın madeni bulmuş gibi bir ifadeyle, *"Buldum sanırım,"* dedi. *"Bu mu, dayı?"*

Esmer torbacı gösterilen hapi bir uzman edasıyla inceledi. *"Aynen, yeğenim. Beyaz güvercin bugün sizi bilmediğiniz âlemlere uçurcak,"* diyerek pis pis güldü.

Sadık, *"Sen bize beş fişek de esrar ver, dayı,"* dedi.

"Tezgâh senin yeğenim, ne gerekiyorsa al. Şu defter kâğıdına sarılı olanlardan al derim, sağlam maldır. Kafası uzun gider. Ayıkıyon mu?"

Sadık, onları merakla izleyen arkadaşlarına döndü. Torbacının duyamayacağı bir sesle, *"Mal iyi diyor, biraz fazla alalım, ne dersiniz?"* dedi.

Süleyman 'olur' der gibi başını hafifçe salladı. Yalçın da onaylarcasına bir hareket yapınca Sadık bir an Batuhan'a döndü. Batuhan ilk defa böyle bir alışverişe şahit olmanın şaşkınlığı içindeydi. Üstelik şu an karşısında bambaşka bir Sadık vardı. Tanıdığı Sadık gitmiş, sanki içinden bir başkası çıkmıştı. Bir süre konuşmadan ona baktı. Kendine bir kez daha kızdı. En yakın dostunun aslında kelebek olmaya çalışan bir tırtıl olduğunu ancak şimdi fark ediyordu. Sadık için okul, kozanın içinde olduğu dönemdi. Fakat döngüsünü tamamlayamamış ve kozadan çıktığı halde çirkin bir tırtıl olarak kalmıştı.

Batuhan'ın yüzündeki şaşkınlığı tedirginlik olarak yorumlayan Sadık, esmer torbacıya dönüp alışverişini tamamladı. Tam taksiye doğru giderlerken torbacı arkalarından seslendi. *"Tak-*

sici duruma ayık mı, yeğen? Eğer ayıksa yolluğunu vereyim. Sonra sıkıntı olmasın. Ayık olmak lazım."

Sadık önce torbacının ne söylediğini anlayamadı. Sonra taksiciyi işaret ettiğini görünce, 'eğer kullanıyorsa ona da ikram edelim, sonra sıkıntı yapıp polise ötmesin' demek istediğini anladı. *"Yok dayı, abi yabancı değil," dedi. "Biz ikramını yaparız. Ortama ayık, sıkıntı yok."*

Sadık tam taksiye binerken esmer torbacı yine seslendi. *"Sadık, bah hele yeğenim!"*

"Buyur dayı?"

Torbacı alaycı bir ifadeyle sırttı. *"Saçlar yakışmış ama mahallede sevmezler, biliyon. Ayıkıyon de mi?"*

Sadık sadece elini kaldırdı. Görüşürüz ya da bana karışmayın demek istedi ama konuşmadı. Taksiye binip Hürriyet Mahallesi'nin bu tehlikeli ve dar sokaklarından çıktılar. Taksi mahallenin işlek caddelerinde ilerlerken etrafı izlediler. Eylül ayı olmasına rağmen yazdan kalma bir akşam gibiydi. Sokak başlarında toplanmış gençleri, işten çıkıp evlerine gidenleri, yolları dolduran bisikletleri ve motosikletleri, yol kenarında oynayan, ayakkabısız, elleri yüzleri kir pas içindeki çocukları, hıncahınç dolu kahveleri, dükkânlarının önüne tahta sandalye atıp oturan esnafı gördüler. Hava kararmış olmasına rağmen hâlâ yaşayan bir semtti.

Sadık, *"Buralar böyledir," dedi. "Gece, gündüzden daha çok insan vardır. Sanki yer altındaki köstebekler gibi, bu mahallenin insanı da gece çıkar dışarı. Şu köşede toplanan gençler, özellikle ayağında spor ayakkabı olanlar, hırsızlığa gitmeye hazırlanıyorlar. Çocukların çoğunun ayakkabısı olmaz. Zaten olsa da giymezler, çünkü alışmamış götte don durmaz. Şu adamlar da mahallenin dürüst insanları, fakirlikten utanmayan, çalışkan babalar. Burası iyiyle kötünün iç içe yaşadığı bir semt. Her-*

kes kimin ne yaptığını bilir ama ses etmez. Birbirini de gam-mazlamaz."

Gece Adana'ya tamamen hâkim olmuştu. Taksi, ısıll ısıll Adana sokaklarından ilerlerken, Sadık aldıkları malları çıkarıp kontrol etti. Yeşil renkteki kurumuş otu burnuna doğru götürüp kokladı. Masum bir bitki gibi görünse de insanın içine işleyince tüm masumiyetini yitiriyordu. Kanları dikine akan bu dört kafadar henüz bunu anlayacak dönemlerinde değillerdi.

Tecrübeli taksici göz ucuyla Sadık'a bakıp alaycı bir şekilde gülümsedi. *"Ne kadar masum duruyor, değil mi? Hâlbuki birazdan sarıp içeceksiniz ve o siyah duman önce ciğerlerinize, sonra ruhunuza işleyecek. Ciğerlerinizden götürdüklerinden vazgeçtim. Ruhunuzu öyle yerlere götüreceğim ki, hatırlamak ya da düşünmek istemediklerinizi zihninizde dolaştırıp duracak. Zihninize söz dinletemeyeceksiniz. Bu meret aslanı kedi yapar, kediye de aslan,"* dedi. Camını açtı. Gömleğinin cebinden çıkardığı paketi sallayıp, dudağıyla yakaladığı sigarasını bir çırpıda yaktı. Derin ve kederli bir nefes çekip, Adana'nın geceye teslim olmuş sokaklarını aheste aheste kateden taksisinin penceresinden dışarı üfledi. Sanki bir dolu derdini, kederini üfler gibiydi. Sonra, avucuna aldığı hapları pirinç ayıklar gibi inceleyen Sadık'a baktı. *"Hele şu kimyasallar yok mu?"* diye devam etti. *"O haplar 'bir defadan bir şey olmaz' diyen insanların kanına girer. İlk tecrübe insan için bambaşkadır. İnsana masada duran kül tablasını dahi sevdirebilir. O kadar başkalaşırsın. Sonra hep peşinden koşarsın, her seferinde biraz daha, biraz daha dersin ama yaşadığın o ilk keyfe hiçbir zaman yeniden ulaşamazsın. O kaçır, sen kovalarsın, sonra bir bakmışsın battıkça batıyorsun. O yüzden sevimli görünen ama zehri kendinden büyük olan hapları hiç sevmiyorum. Tıpkı sivrisinekler gibiler, küçük ama çok tehlikeliler."*

Sadık uzun uzun öğütler veren taksiciye yan yan baktı. *"Abi,*

bütün keyfimizi kaçırdın. Bir kafa yaşayacağız, yemin ederim hayattan soğuttun. Kamu spotu gibisin Allah'ıma."

Tecrübeli taksici 'sen bilirsin' dercesine başını salladı. Sigarasının son nefesini de çekip izmariti camdan fırlattı.

Gece kulübünden önce eve geldiler. Evde esrarlı sigaralarını önceden hazırlayıp kulübe gidecekleri saati beklemeye başladılar. Süleyman vaktin yaklaştığını söylediğinde, önce Sadık, sonra Süleyman, ardından da Yalçın, haplarını bir yudum suyla yuttular. Batuhan köşedeki koltukta uzanmıştı. Uzandığı yerden birden kalkıp Sadık'ın yanına geldi. Kararlı ve tok bir sesle, *"Bugün ben de hap istiyorum. Sonunda ölüm yok ya,"* dedi.

Sadık şaşkın ve tedirgin bir ifadeyle ona baktı. *"Sonunda ölüm olmayabilir ama bazen ölümden daha kötü şeyler de vardır. Öyle anlar gelir ki ölmek istersin. O yüzden boş ver, kardeşim. Sen böyle ot takılmaya devam et."*

Batuhan kaşlarını çatı. *"Hayat, benim hayatım. Yaşar ve neyin doğru, neyin yanlış olduğuna kendim karar veririm,"* dedi kararlı bir sesle.

Sadık, başını iki yana salladı. Yüzünde sinirlendiğini ama bunu dile getirmediğini belirten bir ifade vardı. *"Kardeşim, sen benim için çok değerlisin. Bu kötülüğü sana yapmamı isteme benden. Sana yalvarıyorum, vazgeç bu işten."*

"Bu, benim hayatım. Kendi kararlarımı verecek olgunlukta'yım. Canım ne isterse onu yapmak istiyorum. Yok, eğer bu kadar kötüyse bundan sonra sen de içmeyeceksin. Eğer içeceksen de bana karışmayacaksın."

Sadık söylenecek tüm sözleri söylemiş, daha ne söylerse söylesin, Batuhan'ı ikna edemeyeceğini anlamıştı. Üstelik Batuhan'ın haklı olduğunu da biliyordu. Kendisi içerken bunun kötü olduğunu ona nasıl anlatabilirdi ki? Elindeki poşetten bir tane daha hap çıkarıp ona verdi. Batuhan üzerinde beyaz gü-

vercin deseni olan hapi ağızına attığında artık dönülmez bir yola girdiğinin farkında değildi.

Gece kulübüne geldiklerinde henüz kalabalık yoktu. Yalçın bir çırpıda kendini piste atmıştı. Sadık da onu yalnız bırakmadı. Gece ilerledikçe kulübün nüfusu da artmaya başlamış ve pist giderek kalabalıklaşmıştı. Süleyman ve Batuhan piste yakın bir bistroya dayanmış, onları seyrediyorlardı. Sadık ve Yalçın yanlarına gelerek, kollarından tutup onları da piste çektiler. Ne Süleyman ne de Batuhan itiraz etti. Özellikle Batuhan bugün hayatın farklı bir tarafını yaşamak ve kendini hiç olmadığı kadar özgür hissetmek istiyordu. Tüm sıkıntılarını unutacağı yalancı bir bahar arıyordu. Bugün yaşayacaklarını, arkasına saklanacağı bir duvar gibi görüyordu. Pistin ortasına geldiğinde müziğin ritmine kendini bıraktı. Bu, gece kulübüne ilk gelişi değildi ama kendini ilk defa bu kadar özgür ve farklı hissediyordu. Müziğin ritmine kendini bıraktıkça dertlerinin ve mutsuzluklarının geride kaldığı yanılgısına kapılıyordu. Hâlbuki hangi dert arkada bırakınca ya da unuttunca yok oluyordu ki? Bir deve kuşu misali, kafasını kuma gömdüğünün farkında değildi.

Yanıp sönen ışıklar, pistte dans edenlerin üzerinde rengârenk şekiller oluşturuyordu. Batuhan o an yüzünde nedensiz bir gülümseme ve çenesinde bir kasılma hissetti. Çevresindeki insanları bonbon şekerlerine benzetmeye başlamıştı. Karşısındaki Sadık'ın bir şeyler söylediğini fark ediyor ama ne dediğini anlayamıyordu. Dans etmeye devam ediyor fakat çenesinde ve vücudunda artan titremeye engel olamıyordu. Sadık, onun o an neler hissettiğini anlamıştı. Bu yüzden de onu gözünün önünde tutmaya çalışıyordu. Süleyman ve Yalçın kendilerinden geçmiş, her şeyden bihaber şekilde dans etmeye devam ediyorlardı. Batuhan kasılmalar ve titremeler çoğaldıkça kendini kötü hissetmeye başladı. Bir anda arkasını dönüp pisttekilere çarparak şuursuzca yürümeye başladığında Sadık hemen

yardımına yetişti. Dostunun koluna girerek, onu gece kulübünün daha sakin olan bir bölümüne götürdü. Koltukların olduğu, yorulanların ve ortamdan uzaklaşmak isteyenlerin dinlenmek için kullandıkları, arka taraftaki bölüme geçtiler. Sadık boş olan üçlü koltuklardan birine Batuhan'la birlikte oturdu. *"İyi misin, kanka?"* diye sordu.

Batuhan, başını onun omzuna koydu. Titremelerden ve kasılmalardan dolayı güçlükle konuşarak, *"Su istiyorum. Sanırım... ölüyorum,"* diyebildi.

Sadık onun ölmeyeceğini biliyordu ve o an içinde bulunduğu durumu anlayabiliyordu. O da pek iyi sayılmazdı, ancak uzun süredir bağımlı olduğu için kendini biraz da olsa kontrol edebiliyordu. Üstelik aldığı dozlar artık eskisi kadar tesir etmez olmuştu. Eskiden bir tek hapla yaşadıklarını, şimdi birkaç tane haptan sonra – o da bir ihtimal – ancak yakalayabiliyordu. Fakat çoğunlukla da sonu hep hüsrana ve sıkıntıya sonuçlanıyordu. *"Bir yere ayrılma, kanka. Su kapıp geliyorum,"* diyerek bara yöneldi. Bir bardak buzlu suyla geri döndüğünde, Batuhan yüzünde anlamsız bir gülümseme ve titreyen çenesiyle hâlâ bıraktığı yerdeydi. Batuhan buzlu suyu bir dikişte bitirdi. Sadık cebinden çıkardığı sakızı ona uzattı. *"Bunu çiğnemelisin."*

Uzun uğraşlardan sonra Batuhan paketini açtığı sakızı ağzına attı. Sadık bir sıkıntıdan kurtulmuştu; dostunun en azından çenesinin titremesi son bulacak ve etrafın ilgisini çekmeyecekti. Batuhan birden ayağa kalkıp piste doğru yöneldi. Sadık da hemen arkasından yürüyordu.

Batuhan pistin tam ortasında durdu. Etrafta hiç kimse yokmuş, tek başınaymış gibi hissediyordu. Şimdiye kadar hiç bu kadar net duymadığı iç sesiyle konuşmaya başladı. İç sesi tüm dünyaya lanet okuyordu. İç sesi tüm mutsuzluklarına, yalnızlıklarına ve özellikle babasına lanetler yağdırırken, manasızca gülümseyerek pistin ortasında durmaya devam etti. O an aklına

hapın üzerindeki güvercin geldi. Tüm pistte uçan güvercinler gördü. Beyaz güvercinler. Kendisi de bir güvercindi ve pistin üzerinde kanat çırpıyor, herkese tepeden bakıyordu. Gözleri Sadık'ı aradı. Hemen arkasında duran Sadık'a dönüp, *"Güvercinler uçuyor, kardeşim. Her yer güvercinlerle dolu. Uçuyoruz,"* dedi.

Süleyman, Sadık'ın kulağına eğildi. *"Ne oluyor buna?"* diye sordu.

Sadık, başını endişeli bir şekilde salladı. *"Ne olacak, patlıyor. Hem de fena patlıyor. Ben yanıdayım. Şu an yardıma ihtiyacı var."*

Batuhan, extacy kullananların, sahte mutluluğun kana karışıp zirve yaptığı patlama anını yaşıyordu. Sadık, ağzındaki sakızı yüzündeki manasız gülümseme eşliğinde çiğneyerek, uyuşturucuyu iliklerine kadar hissedenden Batuhan'ın karşısına geçti, gülümseyerek dans etmeye başladı. Böylece onu rahatlatmaya ve içinde bulunduğu sıkıntılı durumdan kurtarmaya çalışıyordu. Batuhan'ın hâlâ pistin ortasında durmaktan başka bir şey yapmaması, çevredekilerin de dikkatini çekmesine sebep olmuştu. Sadık onun koluna girdi. Kulağına eğilerek, *"Başka bir yere gidip bu karanlık yerden kurtulmaya ne dersin?"* dedi.

Batuhan karnının ve tüm vücudunun kasılmasından ve içindeki yoğun duygu karmaşasından oldukça yorulmuştu. *"Bence de gidelim. Zaten güvercinler burada rahat uçamıyorlar,"* diyerek kahkaha attı.

Sadık, Süleyman'a doğru yaklaştı. *"Kanka, çıkalım buradan. Batuhan çok kötü patlıyor. İnsanların da dikkatini çekiyor. Belki açık hava iyi gelir."*

Süleyman başını sallayarak onu onayladı. Onun da çenesi kasılıyordu. Fakat Batuhan kadar eğlenemiyordu. Çünkü haplar, uzun süreli kullanımlarda artık vücutta alışkanlık yapıyordu.

Her seferinde aynı tadı alabilmek için daha fazlasını içmek gerekiyordu. Her fazla kullanışta uyuşturucunun esaretine biraz daha giriyorlardı. Taksicinin dediği gibi, ne yaparlarsa yapsınlar bir daha o ilk lezzeti almaları mümkün olmuyordu. Çünkü o sadece fragmandı ve asıl film hiç de o kadar eğlenceli değildi.

Yalçın tüm ısrarlara rağmen gece kulübünden çıkmadı. Orada tanıştığı bir kızla dans etmeye devam etti. Diğerleri, dışarı çıkar çıkmaz bir taksiye atladılar. Dilberler Sekisi'ne gideceklerini söylediler. Hem evlerine yakındı hem de bu saatte orada rahat edebilirlerdi. Dilberler Sekisi'nin en yüksek bölgesinde taksiden indiler.

Seyhan Nehri'ne ayın hüznü dolu donuk ışığı vuruyordu. Asma köprü üzerindeki ışıklar rengârenk yanıp yanıp sönüyordu. Batuhan taksiden indi, köprü'nün üzerinde yanan ışıklara bakarak, çenesi titremesin diye hızlı hızlı çiğnediği sakızın şapırtısından pek anlaşılmasa da, *"Bonbon şekerleri bizi takip ediyor,"* diye bağırdı. Ardından da gürültülü bir kahkaha attı.

Sadık cebinden çıkardığı esrar sarılı sigarayı yaktı. O gri dumanı önce kendi içine çekti. Derin ve ciğerlerini dolduran bir nefesti. Dumanı, siyah bir nefes olarak gecenin parlament mavisini karanlığına bıraktı. Ardından Süleyman ve Batuhan da çektikleri siyah nefesleri ardı ardına gecenin karanlığına bıraktılar.

Batuhan, Sadık'a birden sarıldı ve Dilberler Sekisi'nin Seyhan Nehri'ne bakan yamacından haykırdı. *"Bu gece hepimiz birer güverciniz, değil mi? Seni çok seviyorum, kardeşim. İyi ki varsın."*

Sadık onun neler yaşadığını anlayabiliyordu. Her ne kadar sıkıntılı olsa da yüzüne yerleştirdiği sahte gülümsemeyle arkadaşına baktı. Bu gece Sadık için daha sıkıntılı geçiyordu. Bir türlü istediği kafaya ulaşamıyor olması bir yandan, Batuhan'a bir şey olacak endişesi diğer yandan, Batuhan'ın bundan sonra yaşayacaklarını biliyor olmanın sıkıntısı da bir başka yandan ru-

hunu sıkıyordu. Esrarlı sigarayı içme sırası ona geldiğinde içine derin bir nefes çekti. Siyah nefesi geceye bırakırken, gökyüzünde bir mücevher gibi parlayan aya baktı. *"Ben de seni seviyorum, kardeşim,"* dedi. O an dili söyleyemese de içinden, 'Bugün özgürce uçan bu güvercinleri bir gün karga olarak gördüğünde beni anlayacaksın,' diye geçirdi.

O gece Dilberler Sekisi'nde, Seyhan Nehri'ne ayın donuk ışığı vururken, parlament mavisi gökyüzünün altında Sadık'ın göz kenarından akan o ince damlayı ne Süleyman ne de Batuhan fark ettiler. Sadık, dostu için göz kenarından bir damla ama içine sağanak yağmurlar döktü. Bu filmi daha önce görmüştü ve sonunu çok iyi biliyordu. Bundan sonrası yoksunluklar, arayışlar, hep bir fazlası ve hep ilk yaşanan tadin peşinde koşmakla geçecekti. Her gün bataklığa biraz daha, biraz daha batacaktı. Hâlbuki Batuhan bu bataklığa, başkasını elinden tutup kurtarmaya çalışırken düşmüştü. Batuhan gözlerinin önünde değişiyordu. Bu, onu karanlığa sürükleyen bir değişimdi. Aynada kendisine bakar gibi hissetti. Tıpkı Dilek'e bakar gibi ya da bu yoldan daha önce geçmiş ve bu bataklığa batmış herkese bakar gibi. Batuhan'ın bu savaşın kaybedeni olacağını biliyordu ve artık yapacağı bir şey olmadığını bilmek onu iyice kahrediyordu.

2. Ay; Ekim Bataklik

*"Her insan kendini kaybolmuş
hisseder boşluğa bakınca!"*

Cemal Safi

Renklerini görmekten vazgeçtiğinizde hayat artık siyah ve beyazdan ibarettir.

Sonbahar kendini hissettirmeye başlamıştı, her ne kadar bu mevsim Çukurova'da başka yaşansa da... Ağaçlar hâlâ yapraklarına sımsıkı sarılsa da, hafif hafif sararmaya başlayan yapraklar yakında yavaş yavaş yere düşecek ve toprağa karışacaktı. Sonbahar sadece Çukurova'ya gelmiyordu. Batuhan'ın yaşamında da kendini göstermeye başlamıştı.

Bu mevsimde sabahlar belki de sadece Adana'da bu kadar güzeldi. Fakat Batuhan bu güzellikleri artık göremiyordu. Geceyi yarasalar gibi uyanık geçiriyor ve güneş yüzünü gösterdiğinde, kaçır gibi uykunun ardına saklanıyordu.

Sabaha karşı eve geldiğinde, yaşlı anneannesini sabah na-

mazını bitirmiş, elinde Kur'an-ı Kerim, sessizce okuyor buldu. Pakize Hanım kapının açıldığını duyunca, "*Sadakallahül azim,*" diyerek elindeki kutsal kitabı kapattı, üç kere öpüp başına koyduktan sonra yüksek bir yere kaldırdı. Açılan kapıya doğru yöneldi. Ağlamaklı bir sesle, "*Paşam, neredesin? Geceleri neden evine gelmiyorsun?*" diye sordu.

Batuhan hâlâ kanında dolaşan uyuşturucunun etkisindeydi. Terden sıırıslılandı, soğuk damlaların sırtından aşağı aktıklarını hissedebiliyordu. Hiç cevap vermemenin en doğrusu olduğunu biliyordu. Çünkü saçmalamaktan endişe ediyordu. Bütün dünyaya karşı öfkeli olsa da anneannesini söz konusu olunca tüm gardı düşüyordu. İçinden, sakince ve tane tane konuşmasını telkin etti kendine. Sonra Pakize Hanım'a dönüp, "*Arkadaşlarımla birlikteydim. Sana haber vermiştim. Merak edecek bir şey yok,*" dedi.

Konuşurken Pakize Hanım'ın yüzüne bakmamaya özen gösterdi. Konuşması bitince de bir cevap beklemeden, yaşlı evin tahta merdivenlerine yöneldi. Pakize Hanım, torununun ardından çaresizce bakmaktan başka bir şey yapamadı. Evde olduğu günlerde onun yanına gidip konuşmaya çalışmıştı fakat söylediği kelimeler her defasında boş bir odada yankılanır gibi yankılanıp geri dönmüştü. Sevgili torunu, biricik emaneti artık bir duvardan farksızdı.

Batuhan üzerindeki çıkarmadan yatağa uzandı. Yorgundu, bütün gece üst üste extacy kullanmasına rağmen istediği kafayı yakalayamamıştı. Gözü, geçmişin kötü izlerini taşıyan kilitli kutuya takıldı. Kafasının içinde birbiriyle alakasız bir sürü düşünce vardı. Sanki görmemiş gibi davranıp kutudan gözlerini kaçırdı. İsteddiği tek şey gülmek ve eğlenmekti. Boşvermişliğin ve umursamazlığın keyfini sürdüğü, bol bol kahkaha atıp eğlendiği o bir ay ne çabuk geçmişti. Şimdi sanki çok uzak bir hatıra gibi geliyordu. Eğlenmek istiyor fakat eğlenemiyordu. Sürekli halüsinasyonların pençesine düşüyordu. Halüsinasyona her

düştüğünde dozu biraz daha fazlalaştırıyordu. Vücudu yorgundu ama gözleri uykuya direniyordu. Yataktan kalktı. Cebinden sigara paketini çıkardı. Pencerenin kenarına oturdu. Bir sigara yakıp dumanını Tepebağ'ın sokaklarına doğru üfledi. Ne kadar zaman geçtiğini fark etmeden, uzun süre orada oturdu. Yandaki binanın kenarından süzülen güneş ışığı yüzüne vurunca kendine geldi. Tepebağ'ın eski sokaklarında hareketlilik başlamıştı. Anneler ellerinden tuttuğu çocuklarını okula götürüyorlardı. Bir sigara daha yaktı. Bu manzara içini acıtıyor, ruhu bu görüntüye dayanamıyordu. Sokaktan geçen tüm annelerden ve çocuklardan nefret ediyordu. İçinde garip bir hırs ve kıskançlık hissi belirmişti. Üst üste birkaç nefes çektiği, henüz bitmemiş olan sigarasını camdan dışarı fırlatıp yatağa doğru yöneldi. O an gözleri annesinin duvardaki fotoğrafına takıldı. Suç işleyen bir çocuk edasıyla gözlerini annesinden kaçırıp kendini yatağa attı. Annelerinin ellerinden tutmuş çocukların görüntüsü gözlerinin önünden bir süre gitmedi. Kıskançlık ve hırs bir süre daha içini kemirdi. Aklından atmaya çalışsa da zihni buna bir türlü izin vermiyordu. Uzandığı yerden kalkıp odanın içinde bir süre dolaştı ama fayda etmedi. İçi daralıyordu. Sanki duvarlar, dolaplar, masa, her şey üzerine geliyordu. Annesinin fotoğrafına bakmamaya özen göstererek, eve gelmeden önce yaşadıklarını düşündü.

Beyazevler'deki evden sabaha karşı çıkmış, her zaman bindiği korsan taksiye binmişti. Takside birden bunalınca, Tepebağ'a yakın bir yerde inip yürümeye karar vermiş, biraz temiz havanın iyi geleceğini düşünmüştü. Şafak yeni söküyor ve Tepebağ'a günün ilk ışıkları yeni düşüyordu. Çocukluğundan bu yana huzuru bulduğu Tepebağ'ın ahşap kokan, eski taştan parke sokaklarında yürürken içinde ilk defa bir korku hali belirmişti. Sürekli arkasına bakıyordu, çünkü birinin onu takip ettiği gibi tuhaf bir hisse kapılmıştı. Sokak bomboş olmasına rağmen adımlarını istemsizce hızlandırmıştı. Endişe ve korku

hali bir türlü geçmemiştir. O kadar ki, Tepebağı'nın sokaklarında yokuş yukarı ilerlerken, karşısına çıkan bir kedinin ani hareketi neredeyse aklını kaçırmaya sebep oluyordu. O andan sonra adımları daha da hızlanmış, ekim ayının serin sabahında kan ter içinde eve varmıştı.

Masanın üzerinde duran su şişesini kafasına dıktı. O anı hatırladıkça yeniden terliyordu. Son günlerde hiç sebepsiz paranoyalar baş göstermişti. Nedensiz ve anlamsız takıntıları oluşmuştu. Sadık'ın her zamanki şakaları bile batıyor, özellikle extacy'nin etkisindeyken, söylenen her şeyi yanlış anlayabiliyordu. İlk günlerde yaşadığı heyecan, kül tablasına âşık olabilecek ya da en sevmediği insanı dahi bağrına basabilecek kadar mutlu olduğu o anlar geride kalmıştı. Artık mutluluğun çocuğu değildi. O günlerden geriye paranoyalar, yeniden aynı ruh haline ulaşabilmek adına tekrar tekrar uyuşturucu arayışına çıkmalar kalmıştı.

Bundan birkaç ay öncesine kadar ne kadar da farklı bir hayatı vardı! Bir yandan da yaşadığı hayatı anneannesinden saklama çabası içerisindeydi. Eğer anneannesi olmasa bu eve uğramayacağını ve tüm vaktini Sadık, Süleyman ve Yalçın'la birlikte geçireceğini biliyordu. Yorgunluk iyice üzerine çökmeye başlamıştı. Neredeyse yirmi dört saattir uyumamıştı. Göz kapaklarının hafif hafif ağırlaşmaya başladığını hissetti. Kurumuş ağzında acı bir tat vardı. Masanın üzerinde duran su şişesini tekrar kafasına dıktı. Üzerindeki tişörtü çıkardı ama altındaki kotu çıkarmaya üşendi. Kendini yüzüstü yatağa attı. Çok geçmeden de uykuya daldı.

Pakize Hanım hem merak ediyor hem de son günlerde hırçınlaşan Batuhan'la tartışma yaşamamak için, yukarı çıkıp çıkmamak arasında gelip gidiyordu. Sonunda yüreğinin sesini dinleyip yukarı çıkmaya karar verdi. Artık merdivenleri çıkmakta zorlanır olmuştu. Dizlerinde kireçlenme başlamıştı. Merdivenleri yavaş yavaş çıkıp Batuhan'ın odasının önüne geldi. Bir

süre bekledi. Yukarı çıkmıştı fakat hâlâ tereddüt içerisindeydi. Kapıyı çalıp çalmamak arasında kararsızdı. Elini kaldırdı, sonra tekrar indirdi. Batuhan'ı sever gibi, kapıyı sevgiyle okşadı. Daha önce de birkaç kez ısrarlı davranmış, Batuhan'ın sert çıkışlarıyla karşılaşınca hem şaşırmış hem de korkmuştu. Çünkü bu, hiç alışık olmadığı bir davranış tarzıydı. Bu nedenle kapının önündeki bu bekleyiş uzadıkça uzuyordu. Sonunda en fazla yine diklenir, diye düşünerek kapıyı tıklattı. Bir süre bekledi, ses gelmeyince yeniden, bu sefer daha sert bir şekilde kapıyı çaldı. İçeriden yine ses gelmedi. *"Paşam, müsait misin?"* dedi ve bu kez de ses gelmeyince kapıyı yavaşça araladı. İçeri girdi ve derin uykuda olan torununun yanına oturdu. Terden sıılsıklam olmuş alnını hatta neredeyse yüzünü kapatmış olan saçlarını geriye çekip yüzünü okşadı. Saçlarına dokunulunca Batuhan hafifçe irkildi ama uyanmadı. Yüzünde farklı bir ifade vardı. Rüyasında acı çektiği, hafif hafif inlemesinden belli oluyordu. Pakize Hanım torununun bu haline çok üzüldü. Onu seyrederek başında bir süre bekledi.

Batuhan o sırada rüyasında annesini görüyordu. Alev, bakır tonundaki bukle bukle saçları beline dökülmüş, bir başak tarlasında, ellerini başaklara sürerek, güneşin olduğu yöne doğru yürüyordu. Batuhan'a sırtı dönüktü. Batuhan arkasından sesleniyordu ama annesi onu duymuyordu. Her seferinde daha çok, daha gür bağıırıyordu ancak nafile, annesi duymuyor ve uzaklaşmaya devam ediyordu. Batuhan adım atmak istiyor, atamıyordu. Ne kadar uğraşsa da kıpırdayamıyordu. Ayakları olduğu yere sanki mihlanmıştı. Ayaklarına baktığında sanki tüm bedeni bir boşluğun üzerinde duruyormuş gibi, sadece boşluk görüyordu. Ne yaptıysa kendini kurtaramıyor, bağır-maya devam ediyordu. Fakat annesi tüm bu haykırıışları duymuyor ve güneşe doğru yürümeye devam ediyordu. Batuhan arkasından bir ses geldiğini duyunca arkasına bakıyor, siyahlar içindeki Dilek'in, *"Gel Batuhan, buraya gel, ben seni kurtara-*

cağım,” dediğini duyuyordu. Yeniden annesine doğru dönüp, sesleniyor fakat annesi onu duymuyor uzaklaşmaya devam ediyordu. Arkasından tekrar Dilek’in sesini duyunca yeniden arkasına bakıyordu. Bir boşluğun üzerinde olmasına rağmen yerinden kıpırdayamıyordu. Dilek’e bir süre bakıyor sonra yeniden annesine dönüyordu. Sonunda annesi güneşe doğru uzaklaşıp birden gözden kayboluyordu. “Batuhan gel, bana gel,” diye seslenen Dilek de sanki yavaş yavaş siliniyordu. Bir süre sonra Dilek’in de sesi azalmaya ve görüntüsü yok olmaya başlıyor, sonunda o da gözden kayboluyordu. Sonra birden, siyah saçları yere kadar uzanmış, yüzünde her zamanki masum gülümsemesi, bir mücevheri andıran gözleri parlayarak bakan Sarin yanında belirliyordu. Ona bir süre sadece bakıyor, konuşmaktan utanıyordu. Başını öne eğip, onu hapseden boşluktan kurtulmayı bir kez daha deniyor, yine başaramıyordu. Sonra Sarin birden elini Batuhan’ın omzuna koyuyordu. Aynı anda ayaklarının altındaki boşluk toprağa dönüşüyordu. “Büyük bir boşluğun içindesin, kendinden, herkesten kaçabilirsin. Böylece kendini sadece yalnızlığa mahkûm edersin ama yanlışlarından kurtulamazsın,” diyordu Sarin.

Batuhan yere bastığını hissettiğinde Sarin’le arasındaki mesafenin de açıldığını görüyordu. Uzaklaştıkça Sarin küçülüyor ve sonunda yok olup gidiyordu.

Pakize Hanım torununun başında beklerken dua okumayı da ihmal etmemişti. Arkasından nazara iyi geldiğini düşündüğu için Felak ve Nâs surelerini de okudu. En son Ayet-el Kürsi’yi de okuyup, okuduğu duaları havaya üfördü. Ellerini Yaradan’a açıp, torununun bu sıkıntılı dönemi ve değişimi atlatıp bir an önce eski haline dönmesi için yalvardı. Son kez Batuhan’ın başını okşayıp odanın kapısını mümkün olduğuunca sessizce kapatıp aşağı indi.

3. Ay; Kasım Kuşçu Ali

*"Umutsuz durum yoktur.
Umutsuz insan vardır.
Ben hiçbir zaman umudumu
yitirmedim."
Mustafa Kemal Atatürk*

Gerçeklerden kaçmak kör taklidi yapmaya benzer. Gerçekleri görmekse insanı belki yorar ama doğru yolu bulmak için yegâne ışıktır.

Havalar artık iyice soğumaya başlamıştı. Gündüz bereketinden bir şey esirgemeyen güneş çekildiğinde, insanı ürküten karanlıkla birlikte soğuk da hâkimiyetini sürmeye başlıyordu. Adana'nın öyle sert bir kışı olmuyordu. Buna rağmen Hürriyet Mahallesi'nin dar ve iç içe girmiş evlerinin bulunduğu sokakların üzerinde, çilekeş sobalarda yanan ucuz kömürün oluşturduğu bir bulut hâkimdi. Neredeyse birçoğu yanmayan sokak lambaları, mahallenin yeterince ürkütücü olan sokaklarını daha da korkunç hale getiriyordu.

Sokağın hemen köşesinde birkaç genç, eski yağ tenekesi-
nin içinde yanan ateşin çevresine toplanmış, sohbet ediyor-
lardı. Sokağa yeni girmiş olan Sadık ve Batuhan'ı fark eden
gençler, karanlıkta yürüyen bu kişileri tanıyabilmek için iyice
süzdüler. Her an bambaşka olayların cereyan edebildiği bu
semtte geceleri herkes dikkatli davranmak zorundaydı. Aslında
bu öğreti, belli bir yaştan sonra semtin çocuklarının karakteri-
nin bir parçası oluyordu. Her ne kadar ismi Hürriyet Mahallesi
olsa da öyle özgürlükler mahallesi falan değildi. Gerçi içinde
bulundukları semtte özgürlerdi ama yaşam tarzları nedeniyle
her an özgürlüklerinden olmaları işten bile değildi. Bir anlam-
da, Hürriyet Mahallesi'nin özgürlüğünü yaşarken bir anda ken-
di özgürlüğünüzden olabiliydiniz.

Gençlerden ortam bilen ve ağzı laf yapanlardan biri ma-
halleye has jargonla, *"Hayırdır, gardaş? Neye baktınız?"* diye
sordu.

Sadık, mahallenin gençlerinin onu tanımadıklarını anlamış-
tı. Birkaç adım atana kadar bir şey söylemedi. Bir yandan da
yanında yürüyen Batuhan'a dönüp hafif bir tebessümle göz
kırparak, 'hiçbir problem yok' mesajı verdi. Yağ tenekesinden
bozma sobanın etrafında oturan gençlere epeyce yaklaşıncı,
yüzünde ortama uyum sağlayan kurnaz bir ifade belirdi. *"Ha-
yır tabii, gardaş. Bizim şerle ne işimiz olur?"* diye karşılık verdi.
Böylece, tıpkı kendi özüne dönmüş ve doğal ortamında kamuf-
le olan bir bukalemun misali, bulunduğu ortamın rengini anın-
da almıştı.

Gençlerin arasında en zayıf olanı ayağa kalktı ve ateşin ay-
dınlığı yüzüne vurunca Sadık'ı tanıdı. Hafif alaycı ama güven
dolmuş bir ifade ve ses tonuyla, *"Sadık gardaş, ne zamandır görü-
şemiyoduk,"* dedi. *"Bahale, saçların da güzel olmuş ha."*

Sadık, semtin çocuklarından olan bu zayıf gencin yanında
durdu. *"Gardaş, biz geliyoruz da sen ya aynasızların yanında*

oluyon ya da işe çıkmış oluyon. Seni durdurabilene aşk olsun, ayıkıyon mu?" dedikten sonra başını hafifçe sağa yatırıp göz kırptı.

Ateşin başında bir süre kalıp gençlerle sohbet – elbette ki mahalle jargonuyla – ettiler. Tabii ki bu jargona yabancı olan Batuhan sadece dinlemekle yetindi. Hararetli konuşmaların arasında Batuhan'a dönüp, *"Haksız mıyık, gardaş?"* diye sorulduğunda da sadece başını sallamakla yetindi. Sadık'ın bu ağızla konuşmasına daha önce de defalarca şahit olmuştu. Ne zaman onun mekânına, Hürriyet Mahallesi'ne gelseler, Sadık'ın konuşması birden semtin jargonuna dönüşürdü. Mahallenin köşebaşındaki bu kısa süreli misafirlik bittiğinde Sadık, zayıf gence, *"Kuşçu Ali diye birini arıyok, gardaş. Nerede buluruz, ayıkıyon mu?"* diye sordu.

"He gardaş, ayıktım. Mal mı lazım? Yalnız Kuşçu Ali biraz tuhaftır. Ama malın iyisi de ondadır. Bayadır boşa hapisti. Avukat ilk mahkemede almış. Avukat da kim biliyon mu? Şu Sarı Kemal'i çıkaran avukat."

Sadık yanında duran Batuhan'a göz ucuyla baktı. Batuhan'ın sıkıldığını anlamıştı. Dün gece kulüpte takılırken, başka bir mekânda çalan Kemal adında baterist bir arkadaşları bahsetmişti Kuşçu Ali'den. Tuhaf bir tip olduğunu ve herkese mal vermediğini de eklemişti. Fakat en iyi malı bulduğunu da özellikle söylemişti. Son günlerde hiç kafa yaşayamamaktan şikâyetçilerdi ve son umut, Hürriyet Mahallesi'nin bu dar ve tehlike dolu sokaklarında bir çıkar yol arıyorlardı.

Sadık, *"Gardaş, nerede bu Kuşçu Ali'nin evi?"* diye sordu.

Yağ tenekesinde yanan ateşin kızıllığı yüzüne vuran zayıf genç, esmer yüzünü hafifçe buruşturdu. Yorgunluktan mı, yoksa uyuşturucudan mı bilinmez, altları kararmış gözleri uzaklara daldı. Sağ eliyle çenesini ovuşturup, *"Evi Mıdık'ta. Lokantalar var ya, onları geçtikten sona yol ikiye ayrılır. Soldan devam et-*

ceksin. Sağdan ilk sokak onun sokağı. Orda birilerine sor, gösterirler. Yalnız gardaş, hiç evin içine bakma, kesin damdadır. Adam gece gündüz damda. Dedim ya, biraz tuhaf. Zaten her önüne gelene mal vermez. Kaç gündür harmanız gardaş, ayıkıyon mu? Şimdi gidip istesek caz yapar. Siz gidin, şansınızı bi deneyin," dedi.

Sadık çöktüğü yerden bir çırpıda kalktı. Batuhan'a da başıyla yolu gösterip, "Hadı," dedi. Sonra diğerlerine döndü. "Gardaş, biz kaçalım. Gidip bakak bu Kuşçu Ali neymiş, kimmiş? Baykuş mu, yoksa kanarya mı bi görek."

Zayıf gencin yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Atmaca çıkmasın sakın, ayıkıyon mu? Adam tuhaf," dedi. Ateşin başında oturan herkes kahkahayı bastı.

Duvarların birbirine sırt verdiği, derme çatma evlerin bulunduğu dar sokakta ilerlediler. Fakirlik kokan sokakta ilerlerken Batuhan'ın gözü, perdesi hafif aralık olan eve ilişti. Bir an durdu. Altında eski bir eşofman ve üzerinde sadece atlet olan, beyaz yüzlü, koca göbekli bir adam, sobanın etrafında çocuklarla boğuşuyordu. Sobanın üzerinde portakal kabukları ve üç beş tane kestane vardı. Aklına anneannesi geldi. Henüz çok küçükken bir yarıyıl tatilinde Kapadokya'ya gitmişlerdi. Kar yağınca anneannesi sobayı yakmıştı. Cihan da soyduğu portakalların kabuklarını sobanın üzerine koyup, "Bunlar eve çok güzel bir koku verecekler," demişti. Cihan'ı hatırlayınca içinde bir burukluk belirdi. Çocukken o kadar çok sevdiği Cihan Amca'sını da artık hiç arayıp sormaz olmuştu. Bunun nedenini de çok iyi biliyordu. İnsanlar sevdiklerini paylaşmayı hiç sevmezlerdi. Hatta bu dünyadan göç edip gitseler bile. Yüreğinin bir yerini tırmalayan bu düşünce, onu çok sevdiği Cihan'dan uzaklaştırmıştı. Büyüdükçe annesiyle onun arasında olanları hissetmişti. Cihan'ın Göreme'deki evde, annesinin salonun orta yerinde asılı olan fotoğrafına bakıp rakı içtiğini anımsıyordu. Hatta bir

keresinde onu ağırlarken de görmüştü ama bundan kimseye bahsetmemişti. Adını koyamadığı bu ilişki nedeniyle Cihan'dan biraz uzaklaşmıştı. İçin için onu kıskanıyor, bunu kendine dahi itiraf edemiyordu. Bu kıskançlık ve cevabını bilemediği sorular yıllarca içini kemirip durmuştu. Aslında gerçek tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Bu diyardan göçüp gitmiş de olsa annesini hâlâ Cihan'dan kıskanıyordu. Bir yandan da Cihan'a karşı gizli bir hayranlık duyuyordu.

"Kanka, ne yapıyorsun orada?"

Batuhan duyduğu sesle irkilerek o ana geri döndü. *"Geldim, kardeşim,"* dedi ve iç çekerek, yürümeye devam etti.

Caddeye çıktıklarında etrafta hiç taksi yoktu. Hürriyet Mahallesi öyle her istendiğinde taksi bulunabilecek bir semt değildi. Sonra Sadık'ın aklına tanıdığı bir taksici geldi. Telefonla aradığı taksici birkaç dakika sonra yanlarındaydı. Murat 124 marka taksi geldiğinde bindiler ve Mıdık'a doğru yol aldılar.

Ülkenin birçok iline göre Adana'nın ikliminin ılıman olmasına karşın, Toroslar'a yağan karla birlikte Çukurova da soğumuştur. Yoksulluk ve çaresizlik yüzünden, semtte yaşayanların çoğunluğunun ısınmak için belediyenin dağıttığı ucuz ve kalitesiz kömürleri tercih etmesi, semtin üzerinde yoğun bir sis tabakası oluşmasına sebep oluyordu. Zayıf gencin bahsettiği sokağın başına geldiklerinde, taksiciye, aradıklarında onları almasını tembihleyip taksiden indiler. Köşebaşındaki tekel büfesine Kuşçu Ali'nin evini sordular ve sokağın sonundaki tek katlı beyaz ev olduğunu öğrendiler. Tarif edilen yöne doğru karanlık sokakta ilerlemeye devam ettiler.

Tek katlı beyaz evin önüne gelince ferforje kapıdan içeri baktılar ama kimsecikler görünmüyordu. Sadık, başını kaldırıp dama doğru baktı ama orada da kimseyi göremedi. Ev gibi, derme çatma demir kapısı da beyazdı. Sadık kapıya bir kez vurup bir süre bekledi, ses çıkmayınca tekrar, bu kez daha sert vurdu.

Demir kapı sarsıldı ve gecenin sessizliğinde oldukça fazla ses çıkardı. Damdan bir kafanın uzandığını gördüler. *"Kimsiniz?"* dedi sokağın sessizliğini yırtan ses.

Ardından cılız ve ürkek bir tonla Sadık'ın sesi yankılandı. *"Kuşçu Ali'yi görecektik."*

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra merdivenlerden gelen ayak seslerini duyup birbirlerine baktılar. Derme çatma beyaz demir kapı açıldı. *"Buyurun, gençler. Hayırdır, ne istediniz?"*

Sadık sesi içine kaçmışçasına, *"Şey abi... şey... biz..."* diyerek geveledi.

Kuşçu Ali uzun boylu, iri yarı bir adamdı. Kara kaşlarının altındaki kara gözleri keskin bakışlıydı. Saçlarını usturaya vurmuştu, bu da onu garip bir şekilde daha esmer göstermişti. Kapağı dayadığı bileğinin kalınlığı neredeyse normal bir insanın ayak bileğinin kalınlığındaydı.

Sadık'ın şaşkınlığını fark eden Batuhan, *"Bize bir şeyler lazım,"* diyerek bodoslama söze daldı.

Sadık sadece şaşkın değil, tedirgin de olmuştu. Kısa süren bir sessizlik oldu. Kuşçu Ali önünde duran, buralara ait olmadıkları giyimlerinden ve Sadık'ın rasta yapılmış saçlarından belli olan iki genci iyice süzdü. Sonra tok bir sesle, *"Bende size yarar bir şey bulunmaz,"* dedi.

Tam demir kapıyı kapatıyordu ki Batuhan ürkek ve tedirgin bir tavırla, *"Bizi baterist Kemal gönderdi. Hem kuşları da çok merak ediyorum,"* diye ekledi.

Kuşçu Ali bir an duraksadı. *"Baterist Kemal mi?"*

Sadık hemen araya girdi. *"Evet, abi. Bizi o gönderdi. Hatta kuşlardan da o bahsetti."*

Kuşçu Ali bir süre sessiz kalıp her ikisini bir daha süzdü. Sonra kapıyı kapatmadan, arkasını dönüp merdivenlere doğru yürüdü. Yürürken de, *"O zaman buyurun bakalım. Yukarı,"*

dama çıkalım,” dedi.

Kapıdan içeri adım atınca küçük bir avluya girmiş oldular. Avluda bir masa vardı, üzerine boz renk, şışmanca bir sokak kedisi uzanmıştı. Kenarda eski bir bisiklet duruyordu. Hemen köşede bir eşme vardı. Evin avluya bakan tarafında ama evden bağımsız şekilde dama uzanan merdiveni gördüler. Kuşçu Ali nde, Sadık ve Batuhan arkasında dama ıktılar. Bir köşeye ahşaptan bir kulübe yapılmıştı, yanına da dört tane tahta sandalye sıralanmıştı. Hemen önünde, yine eski yağ tenekesinde yanan bir ateş vardı. Ateşin yanında bir odun kuzinesi, üzerinde de demlenmeye durmuş bir çaydanlık duruyordu.

Kuşçu Ali evik bir hareketle tahta sandalyelerden birini çekti, ters çevirip oturdu. nnde ayakta duran Sadık ve Batuhan’a baktı. *“Otursanıza, davet mi bekliyorsunuz?”*

Batuhan ve Sadık tahta sandalyelere oturdular. İki de bu esmer, iri yarı ve kel adamdan ekinmişlerdi. Fakat bunu belli etmemeye çalışıyorlardı. Gecenin sessizliğine, önlerindeki tenekenin içinde yanan tahta parçalarının tırtısı eşlik ediyordu. Kuşçu Ali ikisini de yeniden süzdü. Sadık’ın rasta yapılmış saçlarına daha bir dikkatle baktı. Sonra Batuhan’a döndü. Batuhan o sırada saçlarının alnına dökülen kısmını geriye doğru itiyordu. Bakışlarını tekrar Sadık’a eviren Kuşçu Ali, *“Bob Marley,” dedi bir anda. Sadık ve Batuhan şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar. Sonra Kuşçu Ali kalın ve tok sesiyle devam etti. “Bu sa modeli hep Bob Marley’le özdeşleştirilir. Ama aslında dinî bir ritüeldir. Rastafarianizm bir inanış şeklidir. Etiyopya’da ortaya çıkmıştır. Kendine has ve farklı davranış biçimlerine sahiptir. Sonraları Jamaika’da ortaya çıkan Ragge müziği bu inanca rehberlik etmiştir. Bu müzik türünün öncülerinden olan Bob Marley’se tüm dünya tarafından tanınmıştır. Aslında onunla özdeşleşen, sigara içtiği o fotoğraf sizi yanıltmasın. Rastafari-anizm inancına göre sigara içmek yasaktır. Fakat o fotoğrafta*

gördüğünüz de zaten sigara değil, marijuana'dır. Marijuana bu dine göre kutsal ayinlerinin bir parçasıdır. Sadece sigara değil mesele, bu dine mensup kişiler kabuklu deniz ürünleri ve domuz eti de yemezler. Ayrıca toprağa bir bütün olarak girmeleri gerektiğine inanırlar. Bob Marley 1977 yılında futbol oynarken başparmağından yaralanmış ve kangren olmak üzereymiş. Doktorlar başparmağının kesilmesi gerektiğini söylemişler. Fakat Bob Marley toprağın altına bir bütün olarak girmesi gerektiğine inandığından, parmağının kesilmesine karşı çıkmış. Bir süre sonra kangren olmuş. Kangren, cilt kanserine dönüşmüş ve bu da Bob Marley'in canına mal olmuş. İnsanlar onu hep saç modeliyle tanıdı. Birçok insan bunun bir moda akımı olduğunu veyahut değişik olmak adına yapılan bir şey olduğunu düşünmüş olabilir. Fakat bu saç modelinin oluşmasında da bir sebep vardır. Rastafarianizm dinine inananlar saçlarını yıkamazlar ve taramazlar. Eğer yıkarlarsa da sadece sabun kullanırlar. Fakat kesinlikle tarak vurmazlar. Bir süre sonra saçları doğal olarak o hali alır. Böylece inandıkları tanrının onları uzun tırnaklarıyla alıp cennete atacaklarına inanırlar. Hatta Bob Marley'in inandığı bu din hakkında ki ifadesi şudur; 'Aslına bakarsan Rastafari bir kültür değil, bir gerçekliktir.'"

Batuhan ve Sadık donup kalmışlardı ve şaşkın bir ifadeyle Kuşçu Ali'ye bakıyorlardı. Her ikisinin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve konuşamayacak derecede dumura uğramışlardı. Bir ara birbirlerine baktılar. Onların şaşkınlığını fark eden Kuşçu Ali'nin sağ yanağı hafif bir şekilde seğirdi. Aslında gülümsemek istemişti. Fakat o kadar uzun süre olmuştu ki gülümsemeyeli, artık nasıl yapıldığını unutmuştu.

"Yıllarca hapis yatınca hem çok okumaya hem de çok insan tanımaya fırsatınız oluyor. Yattığım cezaevine bir genç gelmişti. Bu konularla oldukça ilgiliydi. Üzerinde yüklü miktarda esrarla yakalanmış. Uzun süre suskun ve tedirgin, kimseyle

sohbet etmeden bir köşede durdu. Sonra bir şekilde dost olduk. Tüm bunları ondan öğrendim. Sanırım içeri girmeden önce onun da saçları rastalıymış. Fakat içeri girince kesmişler. Cezaevinde kaldığı sürece kafası hep üç numara tıraşlı gezdi. Giyimi de farklıydı. Devamlı sarı, kırmızı, yeşil renklerde bol kıyafetler giyerdi. Bazıları onun için önce başka düşüncelere kapıldılar. Hatta birkaç kişinin sıkıştırdığı da oldu. Fakat genç oturup anlatınca siyasi bir şey olmadığını anladılar. Cezaevinde vakitten bol hiçbir şey yoktur. Bir anlamda da öğrenmek için bir mabet-tir diyebilirim. Samimiyetimiz ilerledikçe bu renklerin anlamını ben de merak ettim. O da anlattı. Sarı rengin Afrika'da bulunan altın ve mücevherleri, yeşil rengin dünyayı ve kırmızı rengin de kanları dökülen Afrikalı siyahi halkı temsil ettiğini söyledi. Her halkın kendine has acıları vardır. Her acı da ne yazık ki kendi hikâyesini doğurur."

Batuhan altları iyice çökmüş olan gözlerini ovaladı. Hafifçe iç çekti ve soğuktan üşüyen ellerini ısınmaları için önündeki tenekeye uzattı. Karşısında oturan adama saygı mı duymalıydı, yoksa korkup endişe mi etmeliydi bilemedi. Kuşçu Ali'yi çaktırmadan süzdü. Üzerinde siyah bir pantolon, siyah bir mont ve içinde boğazlı, siyah bir kazak vardı. Konuşmadığında oldukça ürkütücü olmasına rağmen, konuştuğunda tok ve etkileyici sesi ve bilgisiyle insanı çeken farklı bir enerjisi de vardı. Bir süre sadece yanan tahtaların sesinin duyulduğu kısa bir sessizlik oldu. Sessizliği Batuhan bozdu. *"Güvercinlerini göremeyecek miyiz?"*

Kuşçu Ali ahşap kulübeye keskin bir bakış attı. Sonra karşısında oturan, henüz ismini dahi bilmediği gence dönüp, *"Kuş-ları sonra konuşuruz. Önce bir tanışalım bakalım. Siz kimsiniz, necisiniz gençler?"* dedi.

Sadık tekrar bir sessizlik olmasına izin vermeden araya girdi. *"Benim adım Sadık. Hürriyet Mahallesi'nin çocuğuyum. Belki bilirsin, At Arabacı Kamil'in sokağından."* Kuşçu Ali bildiğini

belli etmek için başını hafifçe salladı. Sadık devam etti. *"Bu da arkadaşım Batuhan. Bizim semtten değil. Tepebağ'ın çocuğu. Söylediğimiz gibi, seni arkadaşımız Kemal tavsiye etti. Herkese mal vermediğini ama şansımızı denememizi söyledi."*

Kuşçu Ali cevap vermedi. Sessizlik, gecenin bir vakti, hiç tanımadıkları bu iri yarı kel adamın damında oldukça ürkütücüydü.

Batuhan ürkütücü sessizliği bozdu, kendinden emin ve soğuk bir sesle, *"Kuşları göremeyecek miyiz?"* diye yineledi.

Kuşçu Ali ona dikkatle baktı. Yüzü her ne kadar sert olsa da hiç kimseye fark ettirmeden gözleriyle gülümsemişti. *"Kuşlar gece olunca odaya kilitlenir. İlla ki kuşları merak ediyorsan bir gün gündüz vakti geleceksin. Sana kuşların nasıl uçtuğunu izletirim,"* dedi. Sonra birden yerinden kalktı ve kuş dolabını hafifçe araladı. İsteddiği şeyi bir çırpıda buldu aldı. Siyah torbanın içinden küçük bir parça esrar alıp gerisini yerine koydu. Cebinden sigara paketini çıkardı, jelatinini sıyırdı, esrarı içine koyarak açık kısmını çakmakla yakıp sıkıca kapattı ve doğruca Batuhan'a uzattı.

Batuhan bir jelatinin içine sarılı esrara, bir de Kuşçu Ali'ye baktı. Birleştirdikleri son parayı cebinden çıkarıp ona uzattı. *"Bu, bize yetmez. Daha fazla almak istiyorduk,"* dedi.

Kuşçu Ali ona bakmadı. Arkasını dönüp yeniden sandalyeye oturdu. *"Bu, size hediye olsun. Bugün için size yeter. Bir dahaki sefere gündüz gel. Hem kuşları görürsün hem de daha fazlasını alırsın."*

Batuhan ne olduğunu anlayamamıştı. İlk anlarda yaşadığı o korku ve endişe artık yoktu fakat yine de bir şey söyleyemiyordu. Sanki sözcükler ağzında kilitlenmiş, çıkmak istemiyorlardı. Kuşçu Ali ve Batuhan'ın konuşmasını şaşkınlıkla izleyen Sadık olayın farklı yönleri kaymamaları için, *"Elbette abi, teşekkür"*

kür ederiz,” dedi. “Peki, bir telefon numaran falan var mı? Hani gelmeden önce aramak için. Gelip boşa düşmeyelim, ayıktın mı?”

Kuşçu Ali neredeyse hiç renk vermeyen yüz ifadesiyle, *“Ben telefon kullanmam. Gelirsin, kapıyı vurursun. Buradaysam açarım, yukarı çıkarsın. Eğer kapı açılmıyorsa yokum demektir. Ya beklersin ya da sonra gelirsin,”* dedi.

Sadık bu net sözler karşısında yavaşça yutkundu. *“Olur, Kuşçu Abi. Sen nasıl istersen. Biz şimdi müsaade isteyelim.”*

Kuşçu Ali ayağa kalktı. *“Müsaade sizin, gençler,”* diyerek merdiveni gösterdi.

Sadık konuşmadan, başını sallayarak Batuhan’a merdiveni işaret etti. Batuhan aldığı esrarı cebine koydu ve merdivenlere doğru yöneldi. Sadık çoktan merdivenleri inmeye başlamıştı. Batuhan merdivenlere ilk adımı atmıştı ki birden arkasına dönüp, *“Kuşlar için tekrar geleceğim,”* dedi.

Tebessüm etmeye alışık olmayan Kuşçu Ali’nin yanağı seçirecekti ki engelledi. *“Her zaman beklerim, delikanlı,”* diyerek, hoşuna giden o anı geçiştirdi.

Caddeye çıktıklarında ortalık terk edilmiş gibiydi. Onları getiren taksiciyi aradılar. Taksici gelene kadar Toroslar’a yağın karın soğuşunu hissettirdiği Çukurova’nın sokaklarında bir süre beklediler.

Taksiye bindiklerinde Sadık, *“Beyazevler’e gideceğiz ama önce ileride biraz işimiz var, dayı,”* dedi. Bir köşebaşında taksiyi durdurdu. Batuhan’daki parayı alıp taksiden indi. Çok geçmeden de geri geldi. Taksici ne olduğunu anlamıştı ama Hürriyet Mahallesi’nin kendine has bir sessizlik yemini vardı. Buralarda çoğu zaman susmak, konuşmaktan daha değerli bir hazineydi. Sadık taksiye binince Batuhan’a hafifçe göz kırptı. Bu, pıtların alındığı anlamına geliyordu.

Batuhan mesajı almıştı. Artık bir an önce eve gidip kendini müziğin ve sahte mutluluğun kollarına bırakmak istiyordu. Uyuşturucu kullanmadığı her an sıkıntılara esir olmak anlamına geliyordu. Gerçeğe ve gerçekliğe tahammülünü yitirmişti. Taksi Hürriyet Mahallesi'ni geçip Küçüksaat'e geldiğinde etraf ısıt ısıldı. Çakmak Caddesi gündüz yaşadığı o karmaşadan kurtulmuş, ortalarda kendilerine sığınacak sıcak bir yer arayan birkaç evsizden ve köşede müşteri bekleyen şırdancıdan başka kimsecikler kalmamıştı. Taksi ilerlerken Batuhan hiç konuşmadı. Sadık'sa önceden tanıdığı taksiciyle konudan konuya atladı.

Batuhan pencereden dışarıyı seyrederken aklına Dilek geldi. Acaba şimdi nerededir, diye düşündü. Günler birbirini kovaladıkça, saplandığı bataklığın farkına varmaktan daha da uzaklaşıyordu. Sonra telefonunun titrediğini fark etti. Aynı anda Sadık'ın da kendi telefonuna baktığını gördü ve Mahşerin Üç Atlısı grubuna gelen mesajı okudu.

Sarin: Sizden umudumu hiçbir zaman kesmedim. Belki mutlu olursunuz diye söylüyorum; ben artık üniversiteliyim. Her ne kadar aylardır sizden en ufak bir haber alamasam da belki beni merak etmişsinizdir diye yazıyorum. Marmara Üniversitesi Moda Tasarımı bölümünü kazandım. Bunu sizlerle daha önce paylaşmak istedim fakat ikinizin de sınava girmedğini öğrenince, bencillik olacağını düşünerek vazgeçtim. Aylardır içimde biriken heyecanımı daha fazla bastıramadım. Ve sizi çok özledim.

Batuhan ve Sadık birbirlerine baktılar. Sonra ikisi de derin bir sessizliğe büründüler. Susmanın daha derin anlamlar yüklü olduğu anlardandı. O gece ne Süleyman'ın muhabbeti çekiciydi ne de Yalçın'ın esprileri güldürdü. Batuhan ve Sadık, extacy'nin etkisiyle bambaşka diyarlara yolculuklar yaptılar. Extacy'nin etkisi azalınca, bu defa sardıkları otu içtiler ama ne yaptılarsa içlerine oturan duygusallığı aşamadılar. Uyuşturucunun etkisi

azalıp düşüşe geçtiklerinde her zamankinden daha mutsuzlardı. Sabahın ilk ışıkları vururken birer köşeye sinmişlerdi. Gözlerinin içine kan dolmuş, göz altlarında halkalar oluşmuştu. Yüzlerinde mutsuz ve hayattan bıkmış bir ifade vardı. Uyuşturucu artık verdiğiinden daha fazlasını almaya başlamıştı.

4. Ay; Aralık Çalmak

*"İnsanların dileklerini çalmak,
cûzdanlarını almaktan daha fenaydı."*

Elif Şafak

Hırsızlık yaptığınızda sadece başkasına ait olanı almış olmazsınız. Hırsızlık, insanın kendi benliğinden de çalması demektir.

Kış artık iyice kendini göstermeye başlamıştı. Toroslar'a yağan kar Çukurova'dan bakınca göze hoş gelen güzel bir tablo gibi görünse de ovada hissedilen soğuğu için aynı şey söylenemezdi. Baharı olmayan şehir Adana için artık soğuklarla yüzleşme vaktiydi.

Batuhan öğleden sonra olmasına rağmen hâlâ yorganın altından çıkmamış, miskin miskin yatıyordu. Yatağının karşısındaki masanın üzerindeki tepsiye gözü ilişti. Anneannesini her zamanki gibi portakal suyu sıkmış, yanına da onun sevdiği börekten yapmıştı. Batuhan hâlâ dün gece aldığı hapların etkisin-

deydi. Ağzında acı bir tat, ruhundaysa düşüş nedeniyle oluşan sıkıntıların buhran hali vardı. Yatakta hafifçe doğrulup sırtını duvara yasladı. Kendini yorgun ve mutsuz hissediyordu. Eve yine sabaha karşı gelmişti. Gece, kulüpte eğlendikten sonra Beyazevler'deki öğrenci evine geçmişlerdi. Gece ilerledikçe ev, tıpkı çöplüğün tüm sinekleri üzerine çektiği gibi, hiç tanımadıkları bir sürü insanı çekmiş, içerisi tanımadıkları yüzlerle dolup taşmıştı. Batuhan artık uyuşturucudan ilk zamanlarda aldığı keyfi alamıyordu. Aynı keyfi yaşamak üzere aldığı her hap onu o an mutlu ediyor ama sonra yeniden halüsinasyonlar ve sıkıntılar başlıyordu. Sabaha karşı, öğrenci evi neredeyse oturacak yer kalmayacak kadar kalabalıklaştınca iyice bunalmış ve kimseye haber vermeden çıkıp eve gelmişti.

Yavaşça yataktan kalkıp pencerenin önündeki masaya doğru yürüdü. Kapalı perdenin arasından sızan güneş ışığı karanlık olmayacak ama aydınlık da sayılmayacak kadar loş bir ışık vermişti odaya. Masanın üzerindeki tepside duran böreklerle şöyle bir baktı, portakal suyunu alıp bir iki yudum içti. Son zamanlarda o kadar az yemek yiyordu ki, neredeyse sadece hayatta kalmak için bir iki lokma atıyordu ağzına. Tekrar yatağına dönerken giyinme dolabının üzerindeki aynada kendi aksiyile karşılaştı. İçine çökmüş gözlerinin altında mor halkalar vardı ve yanakları iyice süzölmüştü. Gördüğü yüz sanki ona ait değil gibiydi. Yabancı hissettiği aksine bakmaya daha fazla dayanamayarak kafasını çevirdi.

Ruhundaki sıkıntı her geçen dakika daha da çok büyüyordu. Yatağının yanında duran komodinin üzerine gece bıraktığı montunun cebini kontrol etti. Sonunda sigarasını iç cebinde buldu. Paketin içinde kalan birkaç sigaraya ve paketin içine koyduğu çakmağa şuursuzca baktı. Zihni tıpkı yıldız ve aydan yoksun bir gece gibiydi. Safi karanlık ve boşluktan ibaretti. Düşünceleri ve mantığı onu terk etmişti.

Paketten bir sigara çıkarıp tekrar pencerenin önüne ilerledi. Pencereyi açmak için perdeyi aralayınca güneş ışığı direkt gözüne girdi. Tıpkı gün ışığı karşısında çaresiz kalan yarasalar gibi, bir anda başını yere doğru indirdi. Sonra gözlerini hafifçe kısıarak pencereyi açtı. Birden, az önce içeri vuran güneşin sıcaklığının yerini Toroslar'a yağan karın soğukluğu aldı. Masayı hafifçe kenara itip pencerenin kenarına oturdu. Sigarasını yakıp ciğerlerinin derinliklerine inecek kadar derin bir nefes çekti, dumanını Tepebağ'ın soğuk ve kışa teslim olmuş sokaklarına bıraktı. Kafasını uzatıp çevreyi şöyle bir kolaçan etti. Sokaklar da zihni gibi bomboştu. Hızlı ve derin derin çektiği sigarasını birkaç fırt sonra bitirip pencereyi kapattı.

İçtiği sigara biraz olsun rahatlatmıştı. Fakat içindeki yoksunluk duygusunu doyurmaya yetmemişti. Odanın içerisinde bilinçsizce bir o yana, bir bu yana dolaşmaya başladı. Farkında olmasa da içindeki kurulu saatin alarmı çalıyordu. Bedeni uyuşturucunun yoksunluğunu hissetmeye başlamıştı. Karanlığa teslim olmuştu, artık düşünemeyen zihninin içinde çalan bu saatin alarmı tarafından yönetiliyordu. Bir şeyler arıyordu ama ne aradığını bilmiyordu. Bir anda durdu ve tüm odayı kolaçan etti. Sonunda askıda asılı olan pantolonunu gördü. Ceplerini kontrol etti. Sonunda aradığını bulmuştu; telefonu elindeydi.

Şarjı neredeyse bitmek üzere olan telefonunun rehberine girip Sadık'ı aradı. Telefonu kulağında tutarken, bir yandan da sağ ayağını istemsizce sallıyordu. Hiç ses gelmeyen telefonu sinirli bir şekilde kulağından çekip ekranı görebileceği bir konauma getirdi. Ekranda 'arıyor' yazısını görünce tekrar kulağına götürdü. Ses gelmeyen telefonu bir süre daha kulağında tuttu. Geçen her saniye sanki içinde bir yerlerde deprem etkisi yaratıyor ve her göçük yeni bir heyelan meydana getiriyordu. Sinirlerinin iyice gerilmiş olması, salladığı ayağının hızının artmasına sebep oluyordu. Sonunda telefondan ses gelince sanki

ruhunun sıkıştığı cendereden kurtulduğunu hissetti. Bu anlık rahatlama, karşıdan gelen sesin Sadık'ın telefonunun kapalı olduğunu söylemesiyle öfke patlamasına dönüşüverdi. Dayanamayarak telefonu yatağın üzerine fırlattı. Tekrar pantolonunun ceplerini kontrol etti.

Sonunda zihninde bir şimşek çaktı. Neden bu kadar sinirlendiğini o an fark etti. Dün gece cebine birkaç kuruş ayırıp kalan tüm parasını uyuşturucu alması için Sadık'a vermişti. Ayırdığı o birkaç kuruş parayı da gece dönerken çağırdığı korsan taksiye ödemişti. Cebinde beş kuruşu yoktu ve Sadık'a ulaşamıyordu. Yumruğunu sıkı. Her geçen dakika gerginliği daha fazla artıyordu. Onu esir alan bu sıkıntının bir an bir şeyler fısıldadığını hissetti. İçindeki ses, gerginliği kontrol altına almasının tek yolunun ne olduğunu fısıldıyordu; ot bul!

Aklına birden Kuşçu Ali geldi. Fakat yanında para olmadan gidemezdi. Odanın içinde bir o yana, bir bu yana hızlı volta atmaya başladı. Bir an durdu. İçindeki ses tekrar bir şeyler fısıldıyordu. Dolaptan bulduğu pantolonu ve kazağı hızlıca üzerine geçirdi. Dün gece kapının arkasına astığı montunu giydikten sonra, odasının kapısını sanki gizlice evden kaçacakmış gibi ses çıkarmadan açtı. Yukarıdan sessizce eğilip salona doğru baktı. Pakize Hanım'ın koltukta uzandığını görünce aşağı inmeye karar verdi. Ahşap evin tahta merdivenlerinden inerken, Pakize Hanım'ın uyuyup uyumadığını kestiremediği için ses çıkarmamaya özen gösteriyordu. Hatta sürekli gıcırdayan basamağı es geçip bir alta basamağa atladı. Salona indiğinde başını hafifçe eğip Pakize Hanım'ı kontrol etti. Gözlerinin kapalı olduğunu görünce de bakışlarıyla etrafı kolaçan etmeye başladı. Anneannesinin eski, bazı yerleri yırtılmaya yüz tutmuş siyah cüzdanının tezgâhın üzerinde durduğunu fark etti. Onu esir alan sesin planını o an anladı. Artık tüm benliğiyle o sesin, yani uyuşturucunun esiriydi. Pakize Hanım'a bir kez daha baktı; hâlâ uyuyordu.

Tezgâha doğru sessizce yaklaşıp cüzdanı aldı. İçindeki sesin ondan istediği şeye sonunda kavuşmuştu. Paralar öylece karşısında duruyordu. Hiç düşünmeden üç yüz lira alıp hızlıca cebine attı. Cüzdanı sessizce kapatıp yerine koydu. Usulca kapıya doğru yönelirken, montunun cebinden beresini çıkarıp başına geçirdi.

Kapıdan çıkmadan önce son kez dönüp Pakize Hanım'a baktı. Bu bakış herhangi bir pişmanlığın ya da utanmanın tek bir emaresini taşımıyordu. Onu tamamen esir alan içindeki sıkıntının sesinin, Pakize Hanım'ı son bir kez daha kontrol etmesi için verdiği emrin bakışıydı. Kapıyı yavaşça açıp dışarı süzüldü.

İçindeki sesin bilmediği şey, Pakize Hanım'ın uyumadığı ve her şeye tanık olduğuydu. Batuhan evden çıktıktan sonra, doğru olmadığına kendini inandırmak için bir süre daha gözlerini açmamıştı Pakize Hanım. Hâlâ kapalı olan gözlerinin kenarından süzülen birkaç damla yaş yanaklarına değil, yüreğine düşmüş ve değdiği yeri bir kor gibi dağlamıştı.

Batuhan'ın evden çıkınca çağırdığı korsan taksi Mıdık'a varmıştı. Batuhan arka koltuğun penceresinden dikkatlice dışarı bakıyor, Kuşçu Ali'nin evinin olduğu sokağı kaçırmamaya çalışıyordu. Sonunda sokağı görünce taksiye durmasını söyleyip indi. Sokağa girdiğinde iç içe girmiş evlerin oluşturduğu gölgede, yüzüne hafif hafif vuran rüzgârın soğukunu hissetti. Gölgeler ve rüzgâr olmasa, tepedeki güneş kış olduğunu hissettirmeyecek kadar güne hâkimdi. Üşümek o an istediği en son şeydi. Hem bedenini hem de uyuşturucu etkisinin kalmadığı zihnini bir an evvel ısıtmak istiyordu. Bedeni güneşe, içindeki ses de ota ihtiyacı olduğunu sürekli bir şekilde fısıldıyordu.

Kuşçu Ali'nin evinin önüne geldiğinde önce bir duraksadı. Kafasını kaldırıp yukarı baktı. İçinde eski Batuhan'dan kalma bir utangaçlık ve mahcubiyet belirdi. Fakat onu esir alan uyuşturucunun sesi öyle gür çıktı ki, diğer tüm duyguları ve sesle-

ri bastırıp anında yok etti. Ortalık tekrar ona kalınca emirler yağdırmaya başladı. Batuhan demir kapının aralık olan bölümünden elini uzatıp kapıyı açtı. Yavaş ve sakın adımlarla direkt dama çıktı. Kuşçu Ali sırtı merdivenlere dönük şekilde sandalyeye oturmuş, elindeki bakır tasta avuçladığı yemleri damı doldurmuş olan güvercinlerine atıyordu. Arkasından gelen sesi duyunca, güneşin de etkisiyle terlemiş olan kel kafasını usulca çevirdi. Batuhan'ı görünce çok fazla bakmadan yeniden önüne dönüp, elini bakır tasa daldırıp güvercinlere yem atmaya devam etti. Batuhan merdivenlerin bittiği ve damın başladığı yerde mihlanmış gibi donup kalmıştı. Ne bir adım ileri atabiliyor ne de geri dönebiliyordu. İçindeki sesin vereceği emri bekleyerek duruyordu.

Sonra birden Kuşçu Ali'nin kalın ve tok sesi duyuldu. *"Hoş geldin, genç. Buyur, otur,"* derken solundaki sandalyeyi gösteriyordu.

Batuhan yavaş, ürkek ve temkinli adımlarla sandalyeye doğru ilerleyip oturdu. Kuşçu Ali solunda oturan Batuhan'ı göz ucuyla süzdü. Batuhan bacakları birbirine yapışık, her iki eli de dizlerinin üzerinde, tıpkı gelinlik kızlar gibi oturuyordu. Kuşçu Ali sol elindeki bakır tası sağ eline aldı, içinde kalan yemi havaya savurdu. Yemler yere dökülürken kuşlar hafifçe kanat çırpıp tekrar kondular. Kuşçu Ali, Batuhan'a bakmadan, *"Bu güvercinler aslında sosyete kuşlarıdır,"* dedi. *"Zaman zaman güvercinleri zengin adamların tuttuğu metreslere benzetiyorum. Ekmek elden su gölden yaşıyorlar. Sahipleri için tek yaptıkları şey takla atmaları. Onun dışında yaptıkları hiçbir şey yok. İki takla atıyorlar, bir iki uçup yeniden sahiplerine dönüyorlar. Dönüyorlar, çünkü rahatlarına düşkünler. Güzellikleri olmasa kâinatta gördüğün diğer kuşlardan bir farkları yok gibi sanki, değil mi?"*

Batuhan ona yöneltilen soru karşısında suskunluğunu korudu.

Kuşçu Ali kaldığı yerden devam etti. "Bir de kırlangıçlara bak. Gün boyu bir o yana, bir bu yana uçuşup duruyorlar. İki lokma ekmek için bir sürü mücadele veriyorlar. Onlar emekçi kuşlardır. Tıpkı insanlar gibi, kuşlarda da sınıfçılık vardır. Fakat şu bir gerçek ki, bu sınıfçılığı başlatan yine insanoğludur. Doğadaki işlevleri birbirinden farklı olmayan bu iki kuşu, sadece biri diğerinden daha güzel diye sahiplenip besleyen odur. Şimdi diyeceksin ki, Ali Abi, o zaman neden kırlangıç değil de güvercin besliyorsun? Çok küçüktüm güvercinlere olan aşkıma başladığımda. Bizim mahallede bir Mahmut Abi'miz vardı. Lakabı Yeşil'di. Kimse Mahmut diye bilmezdi. Yeşil dedin mi neredeyse tüm Adana tanırdı. Güzel bir delikanlıydı. Lakabını da yemyeşil gözlerinden alıyordu. Fakat namı yakışıklılığından değil, mertliğindendi. Bu abimizin güvercinlere düşkünlüğü vardı. Ben de o zamanlar çocuğum, arada gidip yanında oturdum. Bana güvercinler hakkında ne biliyorsam o öğretti. Bir gün onu mahallenin girişinde sırtından vurdular. Kim vurdu, niye vurdu hiç bilinmedi. Ya da bilindi ama dillendirilmedi. Cenazesinden sonra evlerinde mevlit okunurken, kimseye görünmeden yukarı çıkıp iki güvercini koynuma saklayıp kaçtım. Herkes acı içinde ağlaşıyordu. Kimse beni fark etmemişti bile. İşte ilk kuşlarımı, Yeşil Abi'min kuşlarını çalarak edindim. Sonra ıslahevine düştüğümde de pencereme konan bir yaralı kumruyu iyileştirip uzun süre besledim. O da orada yoldaşım oldu. O gün bugündür de güvercin beslerim. Belki de dünyada sahip olabileceğim tek güzellik onlar diye düşündüğümdendir. Onlar olmadan yapamam."

Batuhan hâlâ tedirgin bir şekilde, hiç kıpırdamadan oturmaya devam ediyordu. Kuşçu Ali ona dikkatlice bakınca, yerinden kalkıp ona doğru yürümeye başladı. Tam yanına gelince birden durdu. Kuşçu Ali kel kafasını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. Batuhan cebinden çıkardığı parayı uzatıp, "Benim ota

ihtiyacım var,” dedi. Tamamen içinden gelen sesin emirlerini uyguluyordu. İçindeki çalar saat artık daha sıklıkla ve gürültülü çalıyordu. Sıkıntılar zaman geçtikçe iyice gün yüzüne çıkıyordu.

Kuşçu Ali’nin yüzünde birden huzursuz bir ifade belirdi. Önce paraya, sonra da Batuhan’a baktı. Sonra başını, damın dört bir yanına dağılmış güvercinlere doğru çevirdi. *“Otur hele bakalım, genç. Acelen nedir? Sohbet ediyoruz,” dedi.*

Batuhan elinde para, şaşkın şekilde Kuşçu Ali’ye bakmaya devam etti. İçindeki sıkıntının sesi de susmuştu fakat sıkıntı hâlâ oradaydı. Yeniden dönüp sandalyeye oturdu. Kuşçu Ali cebinden çıkardığı Arap kâğıdını bir çırpıda yapıştırıp, içine döktüğü tütünün arasına esrarı serpiştirip sardı. Esrarlı sigarayı dudaklarına götürdü. Zippo çakmağıyla yakıp derin bir nefes çekti. Sonra Batuhan’a uzattı. *“Al bakalım, içindeki sıkıntılara iyi gelir. Rahatlarsın, belki dilin de çözülür de iki çift laf konuşursun.”*

Batuhan itiraz edecek lüksü olmadığını farkındaydı. Esrarlı sigarayı sessizce alıp derin bir nefes çekti. Rahatlamıştı. Sigarayı Kuşçu Ali’ye uzattı.

“Bir nefes daha çek, genç, iyice rahatla,” dedi Kuşçu Ali.

Batuhan bir nefes daha çekti. Yüzüne bu sefer bambaşka bir gölge düşmüştü. Sonunda onu esir olan sıkıntı ve sesi gitmişti. Yaptığının pişmanlığı da o an tam yüreğinin ortasına ağır bir kaya gibi çökmüştü. Pakize Hanım’ı düşündü. Ondan çaldığı parayı düşündü. Kendinden utandı. Sustu, o sustu ama vicdanı konuşmaya devam etti.

Uzunca bir süre ne Kuşçu Ali ne de Batuhan konuştu, sadece güvercinleri seyrettiler. Sadece etrafa dağılmış kuşların sıçrarken çıkardıkları kanat sesleri ve birbirleriyle konuşur gibi guruldamaları duyuluyordu. Zaman sanki durmuştu. İkisi de başka düşüncelere, birbirlerinden bağımsız şekilde uzun iç

dünyalarındaki kavgalarına dalmışlardı. Koca cüsseli, iri yarı adam sanki bir çocuk kadar sakindi ve masum bir yüz ifade-sine bürünmüştü. Bir ara Batuhan'ın gözü Kuşçu Ali'ye kaydı; dalgın ve çocuksu bir ifadeyle güvercinleri izliyordu. İçinden, ilk bakışta ne kadar ürkütücü olsa da aslında iç dünyasında bambaşka bir ruh taşıyor, diye geçirdi. Ona baktıkça Serkan'ı hatırlıyordu. Ne kadar da birbirlerine benziyorlar aslında, diye düşündü. *"Bazı insanlar cevize benzerler, dışarıdan bakınca bir şeye benzetemezsin. Onları tanımak için içini görmelisin. Önce yeşil kabuklarını soyman gerekir. Sonra karşına sert bir kabuk katmanı daha çıkar. İşte onu kırabilirsen asıl gerçeklikle karşı-lışırsın. Eğer şanslıysan ve içini görebildiysen, o zaman cevizin yağını çıkarıp faydalanabilirsin,"* demişti Serkan.

Kuşçu Ali birden kafasını kaldırıncı Batuhan'la göz göze geldiler. İkisnin de hareketleri ağırlaşmıştı. Ağırlaşan sadece hareketleri değildi, düşünceleri, duyguları da ağırlaşmıştı. San-ki dünya ağır çekimde gibi daha yavaş dönüyordu. Batuhan hiç umulmadık bir anda, mahcup edayla, *"İnsan büyük bir hata ya-parsa ve pişman olursa sence ne yapmalı?"* diye sordu.

Kuşçu Ali karşısında duran, beyaz tenli, siyah saçlı, göz alt-ları çukurlaşmış genci önce usulca süzdü. Kısa bir sessizlikten sonra konuşmaya başladı. *"Henüz yedi yaşında falandım, bir gün yine Yeşil'in damına çıkmıştım. Küçük bir tabureye otur-muş, dirseklerimi dizlerime dayamış, yanaklarımı da avuçları-mın içine almış, güvercinleri izliyordum. Yeşil, tabakasını açmış sigara sarıyordu. Tabii ben o zaman onun esrar içtiğini falan bilmiyordum. Daha doğrusu esrar nedir onu da bilmiyordum ya neyse..."*

Kuşçu Ali konuşurken Batuhan'ın gözlerinin içine bakıyor-du. Batuhan onun gözlerinin içindeki kan oturmuşçasına kıza-rıklığı fark etmişti. Bir an aklından acaba benim gözlerim de böyle mi, diye geçirdi. Konuşsun istiyordu. O tok ve kalın sesly-

le konuştukça güven salgılıyor gibiydi. Sesinde ve anlattıklarında huzur veren bir şey vardı.

Kuşçu Ali boğazını temizleyen kısa bir öksürükten sonra devam etti. *"Sardığı sigarasından bir iki fırt çektikten sonra bana döndü. 'Kuşları çok mu seviyorsun?' diye sordu. Ben hiç ses çıkarmadım. Tabii biliyor benim kuşları çok sevdiğimi. Ne zaman sigarasını bitirse yüzünde hafif bir gülümseme belirir, biraz durgunlaşırdı. O zamanlar bilmiyordum ama şimdi anlıyorum neden durgunlaştığını. İşte o gün bana bir hikâye anlatmıştı. Bizim buralarda anneler öyle çocuklarına masal falan anlatmazlar. Hayatımda ilk defa birinden bir hikâye dinlemiştim. O yüzden hiç unutmam. Hikâye şöyleydi; Tanrı bir gün peygamberin birine bir sandık hediye eder ve derki; 'Bu sandığı sana emanet ediyorum ama sakın ola ki içini açıp bakmayasın.' Peygamber, 'Tamam,' der. Aradan zaman geçer ve peygamberi bir merak sarar acaba sandıkta ne var diye? İçi içini kemirmektedir meraktan. Sonunda dayanamaz ve içine göz atmak için sandığı azıcık aralar. Aralar aralamaz da içinden bir sarı, bir de mavi güvercin uçuverir. Peygamber sandığı hızla kapatır ve içinde bir tek beyaz güvercin kalır. Ve Tanrı bir gün peygamberi yeniden huzuruna çağırır. Peygamber utana sıkıla Tanrı'nın huzuruna çıkar. İşlediği günahın farkındadır, mahcupdur. Tanrı, peygambere sandığı sorar. Elbette Tanrı her şeyin farkındadır. Peygamber başını kaldırıp cevap veremez. Tanrı, peygambere şöyle söyler; 'Kaçırdığın o sarı güvercin insanoğlu için sonsuza dek yaşamdı, yani ölümsüzlüktü. Kaçırdığın o mavi güvercinse sonsuza dek mutluluk, yani barıştı. Peygamber utana sıkıla sorar, 'Beyaz güvercin nedir?' Tanrı cevap verir, 'O da sonsuza dek umuttur' der."*

Kuşçu Ali susunca yine bir sessizlik çöktü. Batuhan, o hiç susmasını istiyordu. Kuşçu Ali susunca aklına anneannesi geliyordu. Anneannesi aklına gelince de o anı hatırlıyor ve içi bu-

nalıyordu. Yerdeki güvercinlere baktı, sonra usulca başını kaldırıp yeniden Kuşçu Ali'ye baktı. Bakışlarında bir yardım ılığı gizliydi. Sessiz ama bir o kadar da gürültülü.

Kuşçu Ali ona baktı ve, *"Uyuşturucu öyle bir illettir ki, insana aslında olmayan bir hayatın fragmanını yaşatır. İnsanı günahlar ve pişmanlıklar denizine sürükler. Sonra bir bakmışsın pişmanlıkların koca bir okyanus olmuş ve ortasında kalakalmışsın. Günah insana has bir davranış biçimidir. Bu yüzden insan, peygamber de olsa günah işler. Hiçbir günah hayatın sonu değildir. Hikâyede söylediğı gibi, elimizde bir tek umut kalmış ve her zaman yarın için bir umut vardır,"* dedi.

Batuhan derin bir iç çekti. Sağ eliyle saçlarını geriye doğru taradı. Sonra iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Düşüncelerinin ağırlaştığını hissediyordu. Zihnindeki binlerce düşünce bir anda ağır ağır gün yüzüne çıkıyordu. Fakat bir tanesi öyle belirgindi ki onu boğuyordu. Günahını özgür bırakıp rahatlamak istiyordu. Kuşçu Ali'ye baktı. Elini pantolonunun sağ cebine sokup paraları çıkardı. *"Bugün hayatımda ilk defa bir şey çaldım. Üstelik de anneannemden çaldım. Beni büyüten ve her an yanımda olan anneannemden. Bana annemin yokluğunda annelik yapan kadından. Öyle utanıyorum ki..."*

Batuhan günahını özgür bırakmıştı. Sanki içinde büyüyen bir kötölük filizini kökünden söküp atmış gibi hissetti. Biraz olsun rahatlamıştı. Tekrar yüzünü avuçlarının arasına alıp ovuşturdu. Bu sefer kömür karası saçlarını iki eliyle geriye attı. Böylece gözlerinden süzölmesine son anda engel olduğu bir damla gözyaşını da silip gizlemiş oldu. Kuşçu Ali her şeyin farkındaydı. Sadece gözlerini değil, bedenini de birkaç dakika başka yöne çevirdi. Oturduğu yerden kalkıp birkaç adım attı. O adım attıkça güvercinler bir o yana, bir bu yana kaçıştılar. Böylece Batuhan'a sırtını dönmüş oldu. Amacı, gizlemek istediğı gözyaşı ve mahcubiyetiyle onu baş başa bırakmaktı. Bir süre daha sessiz-

likten sonra Kuşçu Ali'nin gür ve tok sesi duyuldu. "Cezaevinde bir kitap okumuştum. Aklıma oradan bir bölüm geldi. Belki de bana da günahlarımı hatırlattığı içindir, çok dikkatimi çekmişti. Kim bilir kaç defa okudum, bilmiyorum. Tıpkı bir din kitabından, bir duayı ezberler gibi okudum. Kitabın ismi Uçurtma Avcısı'ydı. Bölümde aynen şöyle yazıyordu; 'Yalnızca bir günah vardır, tek bir günah. O da hırsızlıktır. Onun dışındaki bütün günahlar hırsızlığın bir çeşitlemesidir. Bir insanı öldürdüğün zaman bir yaşamı çalmış olursun. Karısının elinden bir kocayı, çocuklarının elinden bir babayı almış olursun. Yalan söylediğinde, birinin gerçeğe ulaşma hakkını çalarsın. Hile yaptığın, birini aldattığın zaman doğruluğu çalmış olursun.'¹⁴ Aslında evlat, insan farkında olmadan o kadar çok hırsızlık yapıyor ki, belki de para çalmak hırsızlığın en hafifidir. Sen bugün anneannenden para çalmadın, bugün kendi benliğinden bir şeyler çaldın. Asıl kendi içine dönüp, kendinde açtığın yarayı tamir etmen lazım. Şöyle bir geriye bakınca kendimden ve insanlardan o kadar çok şey çaldığımı fark ediyorum ki, işte ben okyanusun tam ortasında kalıp boğulanlardayım. Sen hâlâ vakit varken dönebileceklerdensin. Hadi, şimdi git ve bir daha buraya gelme. Ne sen buralara aitsin ne de buralar senin denizin."

¹⁴ Khaled Hosseini'nin Everest Yayınları tarafından yayımlanan 'Uçurtma Avcısı' isimli kitabından alınmıştır.

5. Ay; Ocak Bağımlılık

*"Mutluluğunuz için başka şeylere ve
insanlara bağımlı olduğunuza inanmak,
gerçek doğanızdan bihaber olduğunuz manasına gelir.
Mutlu olmak için öz benliğinizden başka bir şeye
ihtiyacınız olmadığını bilmek ise bilgeliktir."*

Nisargadatta Maharaj

İnsan, hayatının en büyük hatalarını yol ayrımlarında yapar. En büyük hataların yol ayrımındaki tabeladaysa, 'Bir kereden bir şey olmaz,' yazar.

Dışarıda yağan yağmurun sesi bir anda hızlanmıştı. Kısa bir süre sonra cama vuran tıkırtıların artarak yükselmesi içerideki herkesin dikkatini çekmişti. Seslerin tıkırtı olmaktan çıkmasıyla ve dışarıdaki araçların alarm seslerinin de hızlanan yağmur sesine karışmasıyla, kısa boylu, esmer, kırklı yaşlardaki adam perdeyi hafifçe araladı. Dışarıda felaket filmlerini aratmayacak bir rüzgâr ve ona eşlik eden, neredeyse ceviz büyüklüğünde-

ki doluların cama vurduğunu görünce, siyah kazağının koluyla camdaki buğuyu sildi. Sonra geri döndü, kül tablasına bıraktığı, yarısı durduğu yerde yanmış sigarasını alıp derin bir nefes çekti. Ağzından çıkan dumanlar odanın rutubet ve bir kahvehaneyi andıran kokusuna karışırken, *"Abooo, dışarıda acayip bir yağmur başladı, dayı,"* dedi.

Hemen karşı kanepede oturan, daha uzun boylu, beyaz saçlı, avutları çökmüş, dışarı doğru çıkmış olan elmacık kemiklerinin üzerindeki çizgi ve çukurlar gözle görünür derecede belli olan adam, siyah, kaşe montunu çıkarırken, *"Lan gardaş, tam zamanında gelmişiz,"* diye yanıtladı.

Odada tedirgin bir sessizlik hâkimdi. Süleyman, gözlerini kısmış, az önce gelen iki adamı tepeden tırnağa inceliyordu. Yalçın, ağzındaki sakızı hızlı bir şekilde çiğnerken, ara ara da balon yapıyor, kimse duymasın diye de ağzının içinde patlatıyordu. Sadık da eve yeni gelen bu iki misafirle birlikte içeri girmiş, yağmurluğunu çıkarmakla meşguldü. Bir an Batuhan'la göz göze geldiler. Uzun sürmeyen bu göz teması, bakışlarını birbirlerinden kaçırmalarıyla son buldu. O kısa anda aslında yürekleri çok şey konuşmuştu. Bakışları, günahlarının ve yanlışlarının farkında olan iki dostun, birbirlerini durduramamasının mahcubiyetiyle doluydu. Batuhan, saçlarını hafifçe geriye doğru attı. Oturduğu yerden kalkıp perdeyi araladı. Dışarıda kopan fırtınanın bir eşi de yüreğinde kopuyordu.

Odadaki kasvetli ve tedirgin sessizliği bozan Sadık oldu. *"Dayı, malları görelim."*

Uzun boylu, beyaz saçlı adam, sigaranın dumanından sararmış beyaz bıyıklarının altından konuşarak, *"Burada, gardaş. Mal çok temiz,"* diyerek, az önce çıkarıp yanına koyduğu montunun cebinden aldığı iki poşeti ona uzattı.

Sadık poşetleri aldıktan sonra içinde eroin bulunan poşeti masanın üzerine koydu. Diğer poşeti açıp içindeki hapları avu-

cunun içine döktü ve tek tek saydı. *"Burada on tane hap var. Üzerlerinde dolar işareti olan kırmızılar dışında iki tane de beyaz var. Ne iş?"* diye sordu.

Kısa boylu adam, *"Onlar beyaz melek, gardaş. Üzerlerinde melek deseni var. İnsanı melek gibi yapar. Rahat ol, ben daha önce denedim, en az on saat kafası var,"* diye açıkladı.

Sadık haplara tekrar göz gezdirdi. *"Dayı, herkes aynısını söylüyor ama nedense sonu hep hüsrân oluyor."*

Uzun boylu adam tekrar konuştu. *"Kafa yapmazsa paranızı geri alırsınız. Bizim tezgâhımızda kötü mal olmaz,"* dedi.

Sadık, sağında oturmuş olan Süleyman'a, sonra tam karşısında hâlâ sakız çiğnemeye devam eden Yalçın'a baktı. Her ikisinin de gözlerinde itiraz etmeyen bakışları görünce, pencerenin kenarında dışarıyı seyreden Batuhan'a döndü. Arkası dönük olduğu için göz göze gelediler. İkisi için de böylesi daha kolaydı. Sadık hapları tekrar poşete koyduktan sonra, torbaları almadan önce parasını vermek için elini cebine soktu. O an aklına parayı nasıl toparladıkları geldi.

Süleyman ve Yalçın ailelerine – son zamanlarda hep yaptıkları gibi – yalan söylemişler, Batuhan'sa on sekiz yaşını doldurduğu için artık bir daha alamayacağı, annesinden kalan masasının son kısmını vermişti. Sadık her zaman olduğu gibi uyuşturucuyu bulmakla görevliydi, zira onun hiçbir zaman parası olmamıştı. Her biri artık içlerinde büyüyen bu yoksunluğun bir an önce bitmesi için saniyeleri kolluyordu. Sadık cebinden parayı çıkarıp uzun boylu adama uzattı. Uzun boylu adam parayı alıp yavaşça saydıktan sonra cebine koydu. Tıpkı bir şeytanın sinsiliğini andıran gülüşünü ve yandaşı olan kısa boylu adamı da alıp gitti.

Torbacıların kapıdan çıkmasıyla evdeki tedirgin ve kasvetli hava bir nebze dağılmıştı. Kapının kapandığını duyan Batuhan

perdeyi kapattı. İçinde büyüyen yoksunluk duygusu artık dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Bir an önce sahte dünyasına kavuşmak istiyordu.

Sadık hiç konuşmadan mutfığa gidip soda alıp geldi. Hapların olduğu poşeti ve sodayı masanın üzerine koydu. Batuhan hapları süzdükten sonra, acıkmış kediler gibi masaya doğru usulca yaklaştı. Hiç düşünmeden iki tanesini ağzına attı ve sodanın yardımıyla yuttu. Sadık, Süleyman ve Yalçın'sa odanın ortasındaki sehpayı koltuğa doğru çektiler ve açtıkları eroinden birer çizik aldılar. Süleyman eroinden bir çizik aldıktan sonra müziği açtı. Sonra koltuklara yayıldılar. Hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu. Odada sadece hasretle beklenen sahte mutluluğun sessizliği hâkimdi. Hepsinin aylar önce neşeyle ve geleceğe umutla bakan gözlerinde artık boş ve manasını yitirmiş bakışlar vardı. Artık yoksunluğa teslim olmuşlardı. Duygularını sanki bilmedikleri bir yere kilitlemişlerdi ve şimdi ne anahtarı bulabiliyorlardı ne de yerini hatırlıyorlardı.

Bir ay önce, bir gece kulübü eğlencesi sonrası eve gelen kızlardan birinin ısrarı ve 'bir kereden bir şey olmaz'la başlayan eroïn yolculuğu, zaman geçtikçe onları içine çekmişti. Azar azar yok olduklarının farkında olmadan girdikleri bu girdabın içinden kurtulmak için güçleri yoktu. İçlerinden sadece Batuhan hâlâ haplarla yetinmeyi tercih ediyordu. Zaman zaman içinde büyüyen yoksunluk duygusu ve artık yetmeyen dozlar onu da eroïn kullanmanın eşiğine kadar getirse de şimdiye kadar direnmeyi başarmıştı.

Müziğin sesi odayı doldurmaya başlamış fakat hâlâ beklenen sevgili gelmemişti. Vücut dirençleri gün geçtikçe artmış, bu yüzden beklenen kötü sevgilinin gelişi her seferinde gecikmeye başlamıştı. Kötü sevgilinin gelmesi geciktikçe bir sonraki kullanımda doz biraz daha artıyordu. Eroini ilk kullandıkları günün ertesinde Sadık, Batuhan'a eroïn için şöyle söylemişti;

"Sanki cenneti gördüm ve orada kalmak istedim. Eroinin etkisi geçtikten sonra bu dünyayı mecburen bir süre daha çekmek zorundaymış gibi hissettim. Çünkü cennete tekrar girmenin anahtarının kötü sevgilinin ellerinde olduğunu artık biliyordum."

Beklenen kötü sevgili nihayet gelmişti. Her biri kendi cennetlerine dalmışlardı. Uyuşturucu her insana kendi sahte cennetini yaratıyordu. Kimi için başını okşayan bir anne, kimi için zengin bir hayat, kimi için güzel kadınlarla dolu bir ev, kimi için hiçbir zaman kavuşamayacağı bir aşk kılığına giriyordu. Uyuşturucu her birinin zaaflarını çok iyi bilen hain bir illetti. Onlar birer kuklaydı ve uyuşturucu da kukla oynatıcısıydı. Hepsini tam zaaflarından yakalayıp, senaryoyu istediği gibi şekillendiriyordu.

Zaman bir akarsu hızında akıp gitmişti. Batuhan haplardan iki tane daha içmiş, üzerine de esrarlı bir sigara sarmıştı. Kolukların üzerine uzanmış, cennet sandıkları cehennemlerinde zaaflarının kölesi olmuş Sadık, Süleyman ve Yalçın'sa başka hayallere yelken açmışlardı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Sadık uzandığı yerden kalkıp Batuhan'ın yanına geldi. Gözleri başkası gibi bakıyordu. Batuhan'a sıkıca sarıldı. *"Biz iyi dostuz, değil mi?"* diye sordu.

Batuhan gülümseyerek onu omuzlarından tuttu ve yüzünü görebileceği şekilde karşısına getirdi. *"Değeri hiçbir zaman değişmeyecek kadar iyi dostuz,"* diye yanıtladı.

Sadık ona tekrar, bu sefer daha sıkı sarıldı. Bir çocuğun ailesine sığındığı gibi sığındı arkadaşına. Dudakları, Batuhan'ın kulaklarının tam yanındaydı. Batuhan onun soluk alışını duyabiliyordu. Sadık'ın rastalı saçları Batuhan'ın omzundaydı. *"Sen benim kardeşimsin,"* dedi Sadık.

Batuhan onun saçlarını okşadı. Her ikisi de kendi sahte cennetlerinden çıkıp birlikte başka bir sahte cennete girmişlerdi. Gecenin devamında yan yana uzanıp sohbet ettiler. Sigaranın

birini söndürüp birini yaktılar. Okuldan, Sarin'den, Dilek'ten hatta Batuhan'ın annesinden bahsettiler. Yoksunluklarını ve zaafılarını paylaştılar. Bir ara Sadık, Batuhan'a babasını sordu. Batuhan sustu. O sustukça öfkesi içinde konuştu.

Sabahın ilk ışıklarıyla Batuhan uzandığı yerden kalktı. Sadık, Yalçın ve Süleyman yorgun ve bitkin bir şekilde uykuya dalmışlardı. Batuhan hiçbirinin rüya görmeyeceklerini biliyordu. Çünkü Sadık söylemişti uyurken rüya görmediğini ve eklemişti; *"Eroin rüyalarımızı bile esir aldı. Sadece onunlayken görmemi-ze izin veriyor."*

Evin içinde, ağırlaşmış nefes kokusuna karışmış keskin bir sigara kokusu vardı. Önce perdeyi araladı. Gözüne çarpan aydınlık sanki kör edecekmiş hissi yaratınca hızla geri kapattı. Yağmur durmuştu. Her tarafında küllükler, sigara paketleri, kirli kıyafetler, su şişeleri olan eve şöyle bir göz gezdirdi. Montunu arıyordu. Sonunda Sadık'ın ayaklarının altında olduğunu gördü. Onu hafifçe itip montunu alırken, Sadık gözlerini bir an açıp gülümsedi. Sonra geldiği yere, yani boşluğa geri döndü.

Batuhan montunu üzerine geçirip evden sessizce çıktı. Merdivenlerden indi, tam binadan çıkacağı sırada kapının önünde duran arabayı ve içinde oturan babasını fark etti. Olduğu yerde öylece kalakaldı. Yüzüne vuran sadece sabahın sert ve serin soğuğu değildi. Yaşadığı şokun ve şaşkınlığın stresi de yüzüne çarpıyordu. Başını dikleştirip göğsünü öne çıkardı. Sağ kaşını kaldırdı, alnına düşmüş saçlarını geriye doğru itti. İlk şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, önünde duran son basamaktan da inerek babasına doğru ilerledi. Her zamanki gibi, Kerim'in ruhunun ezilmişliği yüzüne yansımıştı. Birkaç saattir aşağıdaydı ve Batuhan'a neler söyleyeceği hakkında kendi kendine konuşup durmuştu. Fakat şimdi tüm kelimeler sanki içinde bir yere saklanmıştı. İkisi de birbirlerine bakarak dakikalarca durdular. Sonunda yine sessizliği bozan Batuhan oldu. *"Ne işin*

var burada?"

Çünkü Kerim'in içine sadece kelimeler saklanmamıştı. Kendi kendine konuşurken yanında olan cesareti de bir anda onu yalnız bırakmış ve gerçek, öz güvenden yoksun Kerim öylece ortada kalmıştı. Yutkundü. *"Seni merak ettim,"* dedi.

Batuhan kaşlarını çatı. Babasına yukarıdan ve dik dik bakıyordu. *"Benim merak edilecek hiçbir şeyim yok. Ayrıca merak etmek için biraz geç kalmadın mı?"*

Kerim kurşun gibi üzerine gelen sözlerden kaçamamıştı ve her biri sol yanına saplanmıştı. *"Bu yol, doğru bir yol değil. Bu, sen değilsin,"* dedi.

Batuhan, babasının bu sözleri karşısında daha da öfkelenmişti. Aldığı hapların etkisinin geçiyor olmasının da bu öfke patlamasında etkisi vardı. Yüksek ve haykırırcasına bir sesle, *"Benim nasıl bir insan olduğumu sen nereden bileceksin?"* diye sordu. *"Sen, beni tanıdığını mı düşünüyorsun?"*

Kerim ondaki öfke patlaması karşısında ses tonunu daha da aşağı çekerek, *"Bana ya da yapamadıklarına karşı öfke duyuyor olabilirsin ama uyuşturucu bunların çözümü değil,"* dedi. içinde biriken binlerce kelimeyi daha dile getirmek istiyordu ama yapamıyordu. Mesela, *"Seni seviyorum, oğlum,"* demek istiyordu. Hatta boynuna sarılıp ağlamak istiyordu ama gözyaşlarını da sevgi sözcüklerini de içine akıtıyordu. Hayattan, bugüne kadar yaşadığı her şeyden çekindiği gibi, şimdi de oğlundan çekiniyordu.

Batuhan daha da öfkelenmişti, babasına doğru birkaç adım attı. Artık burun buruna gelmişlerdi. Kerim'in yakasından sıkıca tuttu. *"Benim için neyin çözüm olacağını söyleyecek en son insansın. Hadi bana annemi getir, çocukluğumu getir, ağladığım geceleri, karanlık odalarda seni beklediğim ve sana ihtiyaç duyduğum günleri getir. Hiçbir şey bilmiyorsun. Şimdi geçmiş*

karşıma, bana iyi baba rolü yapıyorsun." Babasını sertçe hatta hafiften de iterek bıraktı. *"Şimdi defol buradan ve bir daha da karşıma çıkma!"*

Bu ani hareketle arabasına çarpan Kerim şaşkın ve üzgündü. Batuhan arkasını dönüp ilerlemeye başladığında olduğu yere yığıldı. Fiziksel bir acı hissetmiyordu, çünkü yüreği daha çok acıyordu. Yavaşça doğruldu ve Batuhan'a seslendi. *"Oğlum!"*

Batuhan durdu ve öfke dolu bakışlarla Kerim'e doğru bakarak, *"Sakin bana oğlum deme!"* diye bağırdı.

Kerim aralarındaki mesafeye rağmen onun gözlerindeki öfke ve nefreti görebilmişti. *"İçinde yaşadığın ya da sana yaşatılan mutsuzluklara direnmek için uyuşturucuya ihtiyacın yok. Lütfen içindeki gerçek sana güven ve onun sesine kulak ver. O, sana doğru yolu gösterecektir."*

Batuhan'ın son sözleri, *"Lanet olsun senin babalığına!"* oldu.

Kerim, acıyan sırtı, yaralanmış yüreği ve evladının hayatının ellerinin arsından kayıp gitmesinin çaresizliğiyle baş başa kalakaldı.

6. Ay; Şubat Kötülük

*"Herkes insanlığın kötüye gittiğini kabul eder de
kimse kendisinin kötüye gittiğini kabul etmez."*

Tolstoy

İnsan, içinde hem iyiliği hem de kötülüğü barındırır. Önemli olan hangisini beslediğinizdir. Kötülüğü beslerseniz kötülük, iyiliği beslerseniz iyilik büyür. İnsanın içindeki kötülüğü besleyen yegâne gübreyse sevgisizliktir.

Pakize Hanım son günlerde Batuhan'ı evde görmeye hasret kalmıştı. Evde olsa da odasından neredeyse hiç çıkmadığı için yüzünü göremiyordu. Yüzünü gösterdiği zamanlardaysa sessiz, dalgın şekilde oturuyordu.

Yaşlı kadın türlü türlü konular açıp, tıpkı sıkışmış kavanoz kapağını zorlar gibi, Batuhan'ın ağzını yokluyor ama neyi olduğu hakkında onu konuşturamıyordu. Konuştuğunda da çoğunlukla tartışıyorlardı. Genelde tartışmalar, Pakize Hanım'ın sineye çekmesiyle son buluyordu. Son zamanlarda tartışmaları için o kadar çok neden çıkıyordu ki; Batuhan'ın çok sigara – Pakize

Hanım, torununun sigara içiyor olduğunu mecburen kabullenmişti – içmesi, eve geç gelmesi, hatta günlerce gelmeyişi, yemek yememesi, çok zayıflamış olması...

Son tartışmalarının konusu ilk defa uyuşturucu olmuştu. Pakize Hanım'ın, *"Bırak artık şu pislikleri kullanmayı,"* demesiyle alevlenen tartışma, Batuhan'ın evden çıkıp birkaç gün geri gelmemesiyle sonuçlanmıştı. O tartışma sonrası Batuhan ilk defa bugün sabaha karşı eve hırsız gibi sessizce girerken, Pakize Hanım uyanmış fakat hiç seslenmeden, her zamanki ikametgâhı olan salondaki koltukta uyuyor numarası yapmıştı. Batuhan'ın odasının kapısının kapanmasıyla, günlerdir uyuduğu tilki uykusu yerine derin bir uykuya dalmıştı. Aslında yukarıda bir odası vardı. Fakat nedense o odayı hiçbir zaman uyumak için kullanmamıştı. Henüz Batuhan küçükken bile salondaki bu eski koltukta onunla uyumayı tercih etmişti. Gerçi uyumayı unutalı çok uzun zaman oluyordu. Sanki bir yanı hep uyanık, her an bir şey olacakmış gibi tedirgin uyurdu.

Bir süre sonra Batuhan odasından çıktı, eski ahşap merdivenlerden inerken, çivisi gevşemiş basamağın çıkardığı ses duyuldu. Batuhan, yüzünde keyifsiz bir ifadeyle salonda dolaşırken, Pakize Hanım uzandığı yerden kafasını kaldırıp baktı, torununu görünce doğruldu, sevgisini belli eden, ısıltılı ama bir o kadar da yorgun ve yaşlı bakışıyla öylece torununu seyretti. Batuhan'ın konuşmak istediği belliydi ama gururuna yediremiyor-du. Salonun mutfak bölümünde bir süre dolandı. Tezgâhın karşısında duran masanın üzerindeki sepetten bir tane havuç alıp ısırıldı. Onun konuşmadığını ve sıkıldığını hisseden Pakize Hanım yerinden usulca kalkarken, şefkat dolu ses tonuyla seslendi. *"Paşam, acıktıysan dün içli köfte yapmıştım. Belki gelir de yer-sin diye buzdolabına koydum. Seversin sen."* Pakize Hanım'ın sözleri bir süre havada asılı kaldı. Yaşlı kadın ne yapacağını bilemedi. Ayakta öylece duruyordu. Bir yandan da Batuhan'a şefkat ve sevgi dolu bir şekilde bakmaya devam ediyordu.

Batuhan elindeki havuçtan bir ısırık daha aldı, yavaş adımlarla gelip koltuğa oturdu. Televizyonu açarken, *"Olur, yerim,"* demekle yetindi. Öylesine söylenmiş iki kelimeydi ama Pakize Hanım için yeterliydi. Yüreğindeki kilitlerin açılması, kırgınlıklarından vazgeçmesi için fazlaydı bile. Sonra yeniden Batuhan'ın sesi duyuldu. *"İki tane yeter, minnoşum."* Batuhan'ın da özür dileme tarzı böyleydi.

Pakize Hanım buzdolabından içli köfteyi çıkarırken, *"Tamam, paşam,"* diye karşılık verdi. Yüzündeki ışıltıyı, mutluluktan göz kenarlarının ıslandığını Batuhan görmedi.

Batuhan karnını doyurduktan sonra bir süre daha salonda oturdu. Pakize Hanım da koltuğa oturup battaniyesini de üzerine çekti. Koltuğun bir ucunda Pakize Hanım, diğer ucunda Batuhan, uzunca bir süre sessiz sedasız oturup, daha önce hiç izlemedikleri ve konusunu bilmedikleri diziye daldılar. Batuhan telefonunun çalmasıyla irkilinceye kadar böyle devam etti.

Batuhan telefonunu cebinden çıkarıp kimin aradığına baktı. Sonra göz ucuyla Pakize Hanım'a bakıp aramayı reddetti. Ardından da ayağa kalkıp merdivenlere yöneldi. Bu sefer, çivisi gevşediği için gıcırdayan basamağı atladığından hiç ses çıkmadı. Fakat o yukarı çıkarken Pakize Hanım'ın yüreğinde kopan, önüne çıkan ne varsa devirip yerle yeksan edecek güçteki koca fırtınanın sesi evde yankılandı. Yaşlı kadının yüzüne yine gölgeler düşmüştü. Günden güne eriyip giden torununa üzülürken, kapı sesiyle irkildi. Batuhan tekrar aşağı iniyordu. Bu sefer çivisi gevşemiş basamaktan tiz bir gıcırta sesi duyuldu. O an Pakize Hanım'ın yüreğinin tam orta yerinden de aynı ses çıktı. Belki Batuhan duymadı ama sesin yankısı kadıncağızın tüm bedenini sarstı. 'Gitme, kal, yapma, kullanma' gibi birçok kelime yüreğinden boğazına kadar ulaştı ama dudaklarından dökülemeden orada düğümleniverdi. Kapının kapanma sesi duyulduğunda yüreğine karalar bağlandı. Bundan sonrası tedirginlik, huzursuzluk, bekleyiş ve endişeydi. Yanındaki sehpa-

dan telefonu alıp Kerim'i aradı. Son günlerde Batuhan'ın evden her çıkışında yaptığı gibi...

Batuhan, Tepebağ'ın sessiz ve gecenin karaltısının altına girmiş taşlı yollarında yürürken, az önce reddettiği aramaya mesajla cevap verdi. 'Geliyorum.' Öyle net ve yalındı. İnsan karşısındakilere iki nedenle yalın davranırdı. Ya saf ve temiz olduğundan ya da umursamazlığından. Yalınlığı saf ve temiz oluşundan değildi. Kesinlikle umursamazlığındandı. Gelecek mesajı beklemeden telefonu cebine koyup yürümeye devam etti. Cemal Gürsel Caddesi'ne çıktığında gördüğü ilk taksiye bindi. Karşılar'da, göle hâkim bir tepede bulunan villanın önüne gelince indi. Önce villaya, sonra da uzaklarda bir yerlerde havlayan köpeğin sesinin geldiği yöne doğru baktı. Sonra, sarmaşıklerle çevrili bahçe duvarının ortasındaki demir kapıdan içeri girdi. Villanın küçük ve bakımsız bahçesindeki birkaç ağaç, sararmış yapraklarını yere dökmüştü. Çok uzun zamandır orada unutulduğu belli olan bir kürek gözüne çarptı. Düşüncelerini topladı, derin bir nefes aldı ve zile bastı.

Nevin kapıyı açtığında gergin olduğu yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Hiç konuşmadan, kapıyı açık bırakarak içeri doğru ilerledi. Yürürken bir o yana, bir bu yana savrulan kalçalarının biraz üzerindeki lüle lüle siyah saçları da aynı ahenge ayak uydurmuş, sağa sola savruluyordu. Saçları savruldukça, sırtı açık kırmızı geceliğinin altındaki beyaz teni ve geniş omuzları meydana çıkıyordu. Salonun kapısından girerken dönüp arkasına baktı. Batuhan'ın içeri girip girmediğinden emin olmak istiyordu. Deniz gibi bakan iri gözleri Batuhan'ın gözleriyle buluştuğunda başını hızlıca çevirip saçlarını savurarak yürümeye devam etti. Salona girince, kapının karşısındaki şöminenin önündeki koltuğa kendini bıraktı. Batuhan yavaş adımlarla salonun kapısına geldiğinde montunu çıkarmıştı. Nevin, ince kaşlarının altındaki mavi gözlerini kısmış, ona bakıyordu. Batuhan şöminenin karşısındaki diğer koltuğa oturdu.

Birkaç hafta önce gece kulübünde tanışmışlardı. Nevin'in kendinden genç erkeklerle takılmayı sevdiği eğlence çevrelerince bilinirdi. Sadık, Süleyman ve Yalçın'ın tüm uğraşlarına rağmen gece kulübünde Batuhan'a yanaşmıştı. O gece kafası başka âlemlerde olan Batuhan'ın numarasını da Sadık'tan almıştı. Âlemin kurdu olan Sadık, ondaki para kokusunu hemen almıştı. Son zamanlarda uyuşturucuya para yetiştiremez olmuşlardı. O nedenle uyuşturucuya ulaşabilecekleri her yol artık onun için mübahtı. Hatta arkadaşını Nevin'in kollarına atmak bile. Onun için bu, bir kötülük değildi. Belki de kötülüğün tanımını da artık onlar için değişiyordu.

Nevin, zengin ve yaşlı kocasından bir yıl önce boşanmıştı. Hatırı sayılır bir nafaka ve şu an yaşadığı evi de koparmayı becermişti. Gece kulüplerinde eğlenmeyi seven, kahkahasıyla hemen dikkatleri üzerine çeken, kırklı yaşlarının başlarında, yaşından dolayı göz altları torbalanmış, göz kenarlarında kaz ayakları belirmiş olsa da güzel bir kadındı. Yaşını, estetik yaptırdığı göğüsleri, yüzündeki botokslarla gizlemeye çalışsa da ellerinin üzerinde oluşan lekeler ve boyun çevresindeki kırıksıklıklar onu ele veriyordu. Batuhan da Nevin de sessizce bir süre oturdular. Batuhan bir süre evin muhtelif yerlerinde yanan ve odayı aydınlatan geniş gövdeli mumlara baktı. Şömineye yeni atılmış odunların çıtırtılarından başka ses yoktu.

Sessizliği Nevin bozdu. *"Neden geciktin?"*

Batuhan önce sağ eliyle saçlarını geriye doğru attı. Nevin'in yüzüne bakmadan, *"Sebebi yok,"* diye yanıtladı.

Nevin kırmızı geceliğini çekiştirerek iri göğüslerini toparladı ve oturduğu yerde hafifçe doğruldu. Bu, sabırsızlandığının göstergesiydi. İki koltuğun ortasında duran sehpanın üzerinde duran, içinde son yudumu kalmış olan viskisini bir dikişte bitirdi. Yavaşça kalkıp salonun diğer köşesindeki mini bara doğru ilerledi. *"İçecek bir şeyler ister misin?"*

Batuhan şömineye bakarak, *"Soda varsa alırım,"* diye yanıtladı.

Nevin yeniden doldurduğu viski bardağı ve sodayla koltuğa geri döndü. Batuhan sodayla birlikte iki tane hapi birden yuttu. Ardından cebinden çıkardığı sigara paketinden iki sigara çıkarıp birini Nevin'e uzattı, diğerini de kendisi yaktı. Odada sessizlik hâkimdi. Müzik dinlemek istediğini söyleyince Nevin kalkıp müzik setine ilerledi. Bir an sonra salonu sessizlik değil, Dj'in sanki başka bir âlemden alıp getirdiği ritimleri neyin o mistik ezgisiyle harmanladığı müzik doldurdu. Müziğin sesi sadece salonu değil, tüm villayı dolduruyordu. Nevin viskisinin son yudumuyla, Batuhan'dan aldığı mavi hapi yuttu. Sonra elinden tutup onu ayağa kaldırdı. Batuhan artık kanındaki uyuşturucunun esaretinde bir âdemoğluydu. Nevin'se damarlarında alkolün sıcaklığı, elinde şehvet elmasıyla Havva kızıydı. İki zıt kutup, iki farklı hayat, iki farklı karakter ve şehvetle birleşen iki dudak, çok geçmeden müziğin doldurduğu villanın ikinci katındaki yatak odasındalardı.

Dağıldı Nevin'in saçları yastığın üzerine. Eller birleşti, inilti-ler birbirine karıştı. Tıpkı tekleri kaybolmuş farklı terliklerin iç içe geçirilmesi gibi uyuşmayan, birbirine ait olmayan bedenler iç içe girdi. Nevin'in iri göğüsleri, kıyıya çarpan dalgalar gibi Batuhan'ın göğsüne çarpıyordu. Batuhan'ın cılız iniltileri, Nevin'in iniltilerine karışıp kayboluyordu. O gece siyahlar beyaz, beyazlar siyah oluyordu. Gerçek sahteye, doğru yanlış, yeni eskiye karışıyordu. Dışarıdan bakılınca gerçeğinden ayırt edilemeyen sahte mücevherler gibi bir mutluluktan yaşadıkları. Bir o kadar sahte, bir o kadar yalancı, bir o kadar da vazgeçilmesi zor. Müziğin sesi ruhlarına işliyordu. Her bir tiz, her bir bas onları teslim alıyordu. Ritimler bedenlerine yön veriyordu. Tam doruk noktalara ulaştıklarında müzik onları yeniden geriye çekiyordu. Kâh yeşille mavinin buluştuğu Olimpos'un kıyılarında geziyor, kâh yeşillikler içinde papatya tarlalarında, kâh renkli lavanta

bahçelerinde, kâh çarşaf gibi serilmiş bembeyaz karlarla kaplı tepelerde koşuyorlardı. Notalardan yapılmış merdivenlerle dünyanın en büyük tepesine çıkıp tekrar iniyorlardı. Sonunda yanardağın derinliğinde sakladığı magmanın patladığı gibi patladılar. Şuursuzca ve yıkıcı... Bedenler yıkılıp kaldılar yan yana, gecenin altında. Bir sevgili sıcaklığında sarıp sarmalayamadılar birbirlerini. Ürkek ve kaçak, uykuya teslim oldular. Dışarıdaysa gök, geceyi delercesine ağılıyordu. Hani öyle mutluluk kahkahalarının ya da geçmişin derinliklerinde kalan acı bir hatıranın getirisi olan, yanaklardan süzülen iki damla yaş gibi değildi. Kaybedilenin ardından dökülen feryat dolu gözyaşları gibi şiddetli ve isyankârdı.

Henüz geceyi gündüze teslim etmeden gözlerini açtı Batuhan. Damarlarındaki tüm kanın çekildiğini hissediyordu. Hâlâ gecenin kıyısındaydı. Büyük bir fırtınada sahile vurmuş bir şilep gibi hissediyordu. Büyük, heybetli ve ağır... Karanlığın içinde bir âdemoğluydu. Ne onun bir yaprağı vardı ne de Nevin'in üç yaprağı. Sadece bedeni değil, zihni ve ruhu da karanlığın örtüsüyle örtülmüştü. Karanlık, bedenini sarmaladıkça ya onu kendi içine çekiyordu ya da onun içine sızıyordu. Karanlık zihnine ve ruhuna öyle çabuk yayılıyordu ki, geçtiğı her yeri içine alıp yok eden bir çamur deryası, bir heyelan gibiydi. Artık ne Olimpos kıyılarında, ne papatya tarlalarında, ne lavanta bahçelerinde, ne de çarşaf gibi serilmiş bembeyaz karlı kaplı tepelerde koşuyorlardı. Zihinleri birer bataklığa dönmüştü. Yalancı bahar sona ermişti. Önce zihinlerini ve ruhlarını, sonra da bedenlerini sarmıştı hazan mevsimi.

Zaman tavşan hızındaki ritmini tamamlamış, artık bir kaplumbağa hızında ilerliyordu. Çekilmez ve tahammül edilemeyecek kadar yavaş. Batuhan için zihnindeki saatin kadranı geriye doğru işliyordu artık. Tik, tak, tik, tak. Her tik tak da geçmişin karanlık kuyusundan başka bir acı hatırayı çekip çıkarıyordu. Hatırlanmak istenmeyen ve bu yüzden geçmişin karanlık kuyu-

suna kapatılmış olanları. Kıpırdadıkça zihninde oluşan sıkıntıların bataklığına batıyordu.

O an Nevin'in ellerini hissetti vücudunda. Tıpkı bir sarmaşığın tutunduğu her yeri sardığı gibi sarıp sarmaladı genç bedenini. Kurtulmak isteyip kurtulamadığı bir lanet gibi üzerine çöktü. Batuhan onun yüzüne dikkatle baktı; Nevin sanki bir anda yaşlanmıştı. Göz altındaki torbalar belirginleşmiş, dudaklarının kenarlarındaki çizgiler ortaya çıkmıştı. Gerdanı sanki dün geceden daha fazla kırışmıştı. Ellerinin üzerindeki lekeler daha da artmıştı sanki. Çıplaklığından utandı Batuhan. Hatta insanlığından, varoluşundan, dün geceden, hâlâ yatağın üzerinde duran ıslak çarşaftan utandı. Gün ağarırken sanki kendinin de yaşlandığını hissetti. Nevin'in ellerini eğreti bir eşyayı tutar gibi el ucuyla tutup kenara itti. Üzerini giyinip yatağın kenarındaki koltuğa oturdu, önceden sardığı esrarlı sigarayı yakıp bir nefes çekti. Villanın içinde yeniden sessizlik hâkimdi. Bir süre sessizliği dinledi. Nefesleri ardı ardına çekip sessizliğin koynuna bıraktı. Zaman yine kaplumbağa hızındaydı ama bedenini saran sıkıntılı karanlık perde bir süreliğine de olsa aralanmıştı. Çaresiz bir şekilde denize her düşüşünde sarılabildiği tek yılan yine uyuşturucu olmuştu.

Odadan çıkmadan önce hâlâ yatakta yatan Nevin'e baktı. Güçlkle nefes alıyor gibi hırıltılar çıkarıyordu. Bir an buraya gelme sebebini hatırladı. Sonra komodinin üzerinde duran cüzdanı açıp içinden alabildiği kadar parayı aldı. Artık Batuhan'ın içindeki kötülük tohumları tıpkı buğdaylar gibi baş vermeye başlamışlardı.

7. Ay; Mart Hatırlamak

"Affetmek ve unutmak iyi insanların intikamıdır."

Schiller

Unutmak mutluluğun anahtarıdır. Hatırlamaksa acının kamçısıdır.

Sadık perdeyi kapatırken, *"Ne yağdı be birader günlerdir. Gören de gök delindi sanır," dedi.*

Yağmur durmuştu aslında ama onun isyanı günlerdir yağan yağmura değildi. Asıl isyanı titreyen ellerine, kaşınan vücuduna, vücuduna ok gibi saplandığını hissettiği tüylerineydi. Mut-suzdu, çünkü bir bağımlıydı. Evin içinde bir o yana, bir bu yana dolanıyordu. Rastalı saç diplerini, sırtını, boynunu da mütema-diyen kaşıyıp duruyordu. Süleyman içerideki odaların birinde yatağın üzerine yığılmış, dişlerini birbirine kenetlemiş, sarıp sarmaladığı yastığa sıkıca sarılmış, sallanıp duruyordu. Batuhan koltuğun üzerine bağdaş kurup oturmuş, neredeyse ağzına ka-dar dolu, bir yanından peribacalarının yükseldiği büyük kül tab-

lasına sigarasının külünü bir kez daha çırpı. Sigarasının yanan ucunu kül tablasının kenarında gezdirip duruyor, bir yandan da peribacalarına bakıyordu. Her biri pille çalışan bebekler gibilerdi. Vücutlarından uyuşturucunun etkisi çekildiğinde pili bitmiş oyuncaklar gibi bir köşeye çekiliyor ve mutsuzluğun pençesine düşüyorlardı. O anlarda birbirilerinden uzaklaşıyorlardı. Hatta kendilerinden bile uzaklaşıp, ruhlarından bile saklanıyorlardı. Hâlbuki uyuşturucu kanlarına dolup akmaya başladığında, kamp ateşinin başına doluşan gençler gibi bir araya geliyor, birden mutluluk çocukları oluveriyorlardı. Ta ki uyuşturucu onları tekrar terk edip yoksun bırakana kadar. Bu kısır döngünün içerisinde şuursuzca dönüp duruyorlardı.

“Nerede kaldı bu, hâlâ gelemedi?”

İçeriden yükselen ses Süleyman’a aitti. Hâlbuki Yalçın evden çıkalı henüz yarım saat olmuştu ama onlar için sanki bir asır kadar uzundu. Yalçın, babasını arayıp para istemişti. Babasının yüzüne kapattığı telefon sonrası bu sefer annesini aramıştı. Annesi hemen yelkenleri suya indirip hesabına para göndereceğini söyleyince, dışarıda yağın yağmura aldırmadan bankamatığın yolunu tutmuştu. Aslında babası da onu severdi ama son günlerde o kadar sık para istemişti ki, sonunda adamcağız isyan bayrağını çekmişti. Süleyman’ın ailesinden istediği paralar ve Batuhan’ın Nevin’den (ç)aldığı paralar da suyunu çekince, son çare yeniden Yalçın’ın ailesini araması gerekmişti.

Sadık tam sigarasını yaktığında aşağıdan gelen demir kapının sesiyle heyecanlandı. *“Geldi sanırım,”* dedi. Hemen evin kapısını açtı, aşağıdan gelen sesi daha iyi duymak için kafasını binanın merdiven boşluğuna doğru uzattı. Sigarasından çektiği nefesi de merdiven boşluğuna bıraktı. Daha fazla dayanamayarak, *“Sen misin lan Yalçın?”* diye seslendi.

Ayak sesleri bir an kesildi. Yalçın merdivenlerin birinde durup başını yukarı doğru uzattı. *“Evet, benim,”* diye cevap verdi.

Sadık telaşla içeri doğru dönüp, *"Sonunda geldi, lan,"* diye haber verdi.

Kaplumbağa hızında akan zaman sanki bir anlığına hızlandı. Süleyman devrildiği yataktan fırlayıp kapının önünde bitiverdi. Batuhan bağdaş kurup oturduğu koltukta kül tablasına bakmaya hâlâ devam ediyordu. Kapı tarafından gelen sese sadece başını o yöne doğru çevirerek tepki verdi.

Yalçın kapının önüne geldiğinde, tıpkı akşam işten gelen babalarını bekleyen çocuklar gibi kapının önünde duran Sadık ve Süleyman'la karşılaştı. Sadece bakmak yetmişti. Kelimeleri tüketmedi. Tüketecek mecali de yoktu zaten. Ağzındaki sigarasını sol eline alan Sadık, sağ eliyle de ensesini kaşırken bir sürü soruyu cevaplarını beklemeden ardı ardına sıraladı. *"Neden bu kadar geciktin? Parayı göndermişler mi? Ne kadar göndermişler? Hadi, hemen gidip mal alalım."*

Süleyman tıpkı bitkisel hayatta gibiydi, korku filmlerinden fırlamış bir zombiyi andıran edasıyla, Sadık'ın ardı sıra sessiz sedasız bekliyordu. Yalçın hiçbir soruya cevap vermedi. Tek yanıtı sağ elindeki parayı Sadık'a uzatmaktan ibaretti. Tüm soruların cevabını sağ elinde tutuyordu.

Sadık bir çırpıda hazırlandı. Hazırlanmak, o an için bulduğu ilk montu üzerine giymekti. Kalan her şey tıpkı yaşamlarının geri kalan kısmı gibi önemsiz ve manasızdı. Yıkamadığı için iyice yağlanan saçları, günlerdir üzerinden çıkarmadığı, neredeyse kirden rengi koyulaşmaya yüz tutmuş mavi kotu, üzerinde yer yer sigara küllerinin yayılarak oluşturduğu lekelerin olduğu, eskinin beyazı şimdinin gri sweat'i ve ondan farklı görünmeyen Batuhan'ı alıp yola koyuldu.

Onlar için artık yola koyulmak, yoldan çıkmakla aynı anlamı taşıyordu. Beyazevler'in sokakları sakindi. Kış sükûnetini ortaya koyuyordu. İnsanlar sıcak evlerine kaçarken, onlar sahte dünyalarının peşine düşüyorlardı. Ana caddeye kadar hiç ko-

nuşmadan yürüdüler. Konuşacak her şeyi tükettiklerini biliyorlardı. Gerçekte sessizlikleri, yaşadıkları suçluluk psikolojinin bir göstergesiydi. Son günlerde birbirleriyle çok daha az konuşur olmuşlardı. Konuşsalar bile konular anlamsız, birbirinden bağımsız oluyordu. Çoğu zaman, *"Bir sigaran var mı? Ateşi verir misin? Suyu uzatır mısın?"* gibi zorunlu konuşmalardan öteye gitmiyordu.

Sadık köşede duran taksiye uzaktan baktı. Her zaman öğütler veren, yeşil takkesi hiç kafasından çıkmayan ve nasihatleri dilinden hiç düşmeyen adam varsa başka bir taksi bulacaktı. Çünkü o adam konuşunca yüreğinin sıkıştığını hissediyordu. Karanlıktı ve aracın içi uzaktan seçilmiyordu. Batuhan'la göz göze geldiler. Son zamanlarda neredeyse hiç göz göze de gelmiyorlardı. Belki de farkında olmadan buna özen gösteriyorlardı. Konuşmadılar, konuşmalarına da gerek yoktu. Batuhan hızlı adımlarla taksinin yanına yürüdü, başını eğerek içeri baktı. Sadık olduğu yerden, taksinin içini seçemiyordu. Ama Batuhan'ın eliyle yaptığı gel işareti yeşil takkeli adam olmadığını habercisiydi. Batuhan öne oturdu. Sadık da hızlı adımlarla gelip arka koltuğa geçti. Taksiye biner binmez bir dirseğini şoförün oturduğu koltuğa, diğer dirseğini de Batuhan'ın oturduğu koltuğa koyup öne doğru eğildi. Şoförün sormasını beklemeden, *"Kiremithane'ye gidelim, abi,"* dedi. Taksimetreyi açtırmadı. Gidecekleri yer için pazarlık yapıp taksiciyle anlaştı. Elindeki paranın her kuruşu artık çok değerliydi. Birkaç gram fazla eroin, onun için bir madencinin Afrika'da bulunduğu elmas kadar kıymetliydi.

Kiremithane'ye vardıklarında Sadık aradıkları sokağı bulmakta biraz zorlandı. Sokağı bulamayınca gerildi ve kaşınmaya başladı. Uyuşturucudan uzak geçirilen zaman uzadıkça vücudunun isyanı başlıyordu. İçinde büyüyen bu isyanı bir an önce bastırması gerektiğinin farkındaydı. Sonunda aradığını bulunduğu rahat bir nefes aldı. Sokağın başında taksiyi dur-

durdular, beklemesini söyleyerek indiler. Taksici onları daha önce de bir yerlere götürmüş olduğundan, itiraz etmeden başını salladı. Sokağa girip yürümeye başladıklarında Sadık ellerini ovuşturuyordu. Hava soğuktu, kristalleşen nefesi sokak lambasının altından geçerken belirginleşiyordu. Dar, birbiriyle iç içe geçmiş, tek katlı ve çoğu boyasız olan evlerin arasından ilerleyip sokağın sonuna vardılar. Tahtadan özensizce yapılmış kaleleri olan, karanlıkta zor seçilen küçük bir futbol sahasıyla karşılaştılar. Mahallenin çocuklarının top oynadığı, mahallenin abilerinin oradan buradan toparlayıp getirdikleri tahtalardan yaptığı kalelere tam karşıdan bakan evin arkasında kulübeye benzer küçük bir baraka görünüyordu. Karanlıkta, önünde teneke içinde yanan ateş olmasa seçilemeyecek kadar kuytu bir köşedeydi. Sadık başıyla barakayı işaret edince oraya doğru yürüdüler. Yaklaştıkça kulübenin önündeki gölgeler daha da belirginleşmeye başlamıştı. Üç kişiyi artık iyice seçebiliyorlardı.

Barakanın önüne geldiklerinde, uzun boylu, hafif göbeğiyle leblebi yutmuş solucanı andıran adam, Sadık'a baktı. *"Hoş geldin, keko,"* dedi Doğu'ya has kırık Türkçesiyle.

Sadık, adamın yanına doğru ilerledi. O, torbacıyla konuşurken Batuhan biraz geride kalmış, onları izliyordu. Sadık konuşmasını bitirince uzun boylu torbacı bir baş işareti yaptı. Diğer iki kişiden kısa ve şişman olanı, futbol sahasının kalelerinden birinin yanına gizlenmiş olan siyah poşeti alıp geri geldi. İçinde, minik paketler haline getirilmiş eroin torbalarının, hapların ve esrarın bulunduğu siyah poşeti alan uzun boylu adam, Sadık'tan paraları alıp saydı. Sonra, poşetten çıkardığı minik eroin paketlerinden üç tanesini ve dört hapi ona verdi. Sadık tam arkasını dönüp gidecekken adam, *"Buraya kadar gelmişsin, biz de bir dörtlü sardık, gelin nasiplenin,"* dedi.

Sadık bu teklife itiraz edemeyecek durumda olduğunu biliyordu. Yine de dönüp göz ucuyla Batuhan'a baktı. Yine ko-

nuşmadan anlaşmışlardı. Esrarlı sigara yandığında Batuhan da yanan ateşin başına yaklaştı. Hava kararmış, bir anda soğumuştur. Batuhan bir yandan ellerini ovuştururken, bir yandan da ısınmak için olduğu yerde hafifçe kıpırdanıyordu. Uzun boylu adam esrarlı sigaradan derin bir nefes körükleyip bir süre içinde tuttu, sonra geceye bıraktı. Ondan sonra Sadık çekti esrarlı sigaradan. Sıra Batuhan'a gelmişti. Esrarlı sigarayı aldı, tam nefes çekecekti ki, kör edecek derecedeki araç farı yüzüne vurunca irkildi. Esrarlı sigara elinde, öylece kaldı. Gözleri farın ışığına alışınca, tam önlerinde duran cipi görebildi. Cipin şoför kapısı açıldı, kısa boylu, hafif şişman, beyaz tenli, otuzlu yaşlarında bir adam indi. Torbacı ve iki adamı önce biraz tedirgin olsalar da adamı tanıyınca rahatladılar. Torbacı ve adam sohbeta başladıklarında Batuhan da elindeki esrarlı sigaradan derin bir nefes çekip ciğerlerini doldurdu. Kısa bir süre içinde tuttuğu dumanı başını kaldırarak gecenin ayazına bıraktı. O an birinin arabanın ön camından ona baktığını fark etti. Her kimse yüzü net olarak seçilmiyordu. Daha iyi görebileceğini düşünerek gözlerini kıstı, başını öne doğru uzatarak dikkatle baktı. O anda cipin kapısı açıldı ve gizemli kişi aşağı indi.

Batuhan transa geçmiş gibiydi, karşısındaki kişiye bakakalmıştı. Kumral saçları dağılmış, bedeni zayıflamış, ateşin yaydığı kızılık yüzüne vurunca belirginleşen göz altlarındaki morluklar belirginleşen, yorgun ve bitkin olduğu her halinden belli olan Dilek karşısında duruyordu. Batuhan onun Dilek olduğuna inanmamıştı. Bir onaylama beklercesine bakışlarını Sadık'a çevirdi. Sadık da en az onun kadar şaşkındı. Yanılmıyordu, karşısındaki Dilek'ti. Bir an dürtülünce, irkilerek elin sahibine baktı. Torbacının adamlarından biri elindeki esrarlı sigarayı tekrar ona uzatmıştı. Bakışları esrarlı sigarayla Dilek'in arasında gidip geldi.

Dilek birkaç adım atarak Batuhan'a yaklaştı. *"Misafire ik-*

ram yok mu?" dedi.

Sesi sanki Batuhan'ın içinde yankılandı. Hiç konuşmadı, uzatılan esrarlı sigarayı alıp tam önünde duran Dilek'e verdi. Dilek kısa bir nefes çekti, dumanını, içinde binlerce sözcük olan ve çok şey anlatan bir cümle gibi havaya bıraktı. Sonra esrarlı sigarayı Sadık'a uzattı. *"Sana da merhaba, Sadık. Saçlar yakışmış," dedi.*

Sadık esrarlı sigarayı alırken başıyla Dilek'i selamlamakla yetindi. Aylar önce Batuhan'ın evinde yaşanan o talihsiz olay sonrası ilk defa karşı karşıyalardı. Ateşin başında esrarlı sigara önce ellerde, sonra bedenlerin içinde döndü. Kelimeler daha fazla direnemedi. Batuhan'la Dilek aylar sonra karşılaştıkları torbacının ateşinin başında konuştular. İkisi de o gün yaşananları hatırlamıyormuş gibi davrandılar. Dilek, torbacıyla işini bitiren kısa boylu adamın yakın arkadaşı olduğunu, bir parti için uyuşturucu temin etmeye geldiklerini söyledi. Aylardır İzmir'de olduğunu, Karataş'ta bulunan yazlığı satmak için birkaç gün önce geldiğini ekledi. İzmir'de yeni bir ilişkiye başladığını, sevgilisinin bir grupta gitarist olduğunu da araya sıkıştırdı. Sonra, *"Sen neler yapıyorsun?" diye sordu.*

Batuhan önce göz ucuyla Sadık'a baktı ve başını öne eğdi. Sağ eliyle saçlarını geriye doğru attı. Esrarlı sigaranın etkisiyle ağırlaşan zihninde düşünceler yavaş yavaş ilerlemeye başlamıştı. Söyleyecek çok şeyi vardı ama susmayı yeğledi. *"Seni çıkarmak için elimi uzattığım derin ve karanlık kuyuya düştüm," diyemedi. Fakat zayıflayan bedeni, kararmış göz altları ve bitkin hali konuştu onun yerine.*

Dilek onu süzdükten sonra, *"Gördüğüm kadarıyla senin için de işler pek yolunda görünmüyor," dedi.*

Batuhan garip bir ifadeyle sırtıttı. Bu sırtış bir inkârdı, ne kabulleniş ne de reddediş içeriyordu. Ne suçlama ne de teşekkür vardı içinde. Kendi halinde bir isyandı belki de. Şu an herkesin

önünde çirliplak kalmış ve saklamacak bir yeri yokmuş gibi hissediyordu. Hâlbuki Dilek'le karşılaşacağı anı ne çok hayal etmişti! Hayallerinde kimi zaman yolda karşılaşıyorlardı, kimi zaman bir restoranda, kimi zaman bir markette ya da bir kulüpte. Bazen yolda görüyordu onu hayalinde, Dilek'se onu görmeden yanından geçip gidiyordu. Batuhan buna izin vermiyor, yol kenarındaki çiçekçi kadından bir demet papatya alıp peşinden koşuyordu. Papatyaları uzattığında Dilek ona sıkıca sarılıyordu. Şimdi, bir torbacının tezgâhının önünde yanan ateşin başındalardı. Çiçekçi kadın yerine torbacı, papatyalar yerine esrarlı sigara vardı. Ve böylesi bir karşılaşma Batuhan'ın hiçbir hayaline sığmıyordu. İçindeki yangını söndürmek için gecenin ayazından derin bir nefes çekti. Kendi kurgunluklarını bir kenara bırakarak, "Peki, beni affedebildin mi?" diye sordu.

Bakışları birbirine kenetlenmişti. Dilek'in yüzünde önce alaycı bir ifade belirdi, hemen ardından da o kendinden emin tavrı belirdi. "Bazen unutmak gerekir. Acı çekmeye çocuk yaşta başlayınca acıyla yaşamayı da unutmayı da öğreniyorsun. Öyle bir zaman geliyor ki, unutmanın aslında mutlu olmanın tek yolu olduğunu da öğreniyorsun. Kötü anıları hatırlamanın acılarına kamçı vurmaktan başka işe yaramadığını, acılarına daha çok tuz bastığını öğreniyorsun. Kanayan yaraları kaşımamayı öğretiyor zaman. Bir arkadaşımın annesi, onlardan farklı bir yaşam süren, farklı bir kültüre sahip bir kıza âşık olan oğluna nasihat verirken bir hikâyeye anlatmıştı. Gölde yaşayan bir balık, bir kuşa âşık olmuş. Kuş mağrur tabii, hayatı biliyor. Nice diyarlara kanat açmış ve nice zorluklarla karşılaşmış. Fakat balığın dünyası sınırlı, gördüğü tek yer yaşadığı göl. Balık evlenmek için kuşa nice diller dökmüş. Sonunda kuş bir gün demiş ki, 'Seninle evlenirim ama yuvamız neresi olacak? Ben suda yaşayamam.' Balık aşkını ispatlamak için bir çırpıda sudan çıkmış ve bu da onun sonu olmuş. Aslında bu soruyu zamanında ben de sana

sormalıydım. Bataklığa saplanmış bir insanı kurtarmak zordur. Bataklık beni dibe çekerken uzattığın eli bırakırsam belki senin de benimle batmanı engellerim diye düşünmüştüm. Fakat görüyorum ki başka eller çekmiş seni bu bataklığa,” dedi. O elin sahibini de biliyorum dercesine kısa bir an Sadık’a baktı, sonra tekrar Batuhan’a döndü. “Asıl ben sana soruyorum; sen beni affedebildin mi?”

O gece aldığı hiçbir uyuşturucu Batuhan’ı mutlu etmedi. Dilek’in söylediği kelimeler sabahın ilk ışıklarına kadar zihninde dolaşıp durdu. İçinde bulunduğu durumdan hoşnut değildi ama karanlıkta yolunu kaybetmişti. Çevresinde ona yol gösterecek bir ışık belirtisi de yoktu.

8. Ay; Nisan Halüsinasyon

"Hayal ettiğiniz her şey gerçektir."

Pablo Picasso

Hayal kurmak insan ruhunun cennetiye eğer, hayallerin esiri olmak da insan ruhunu hayallerden oluşan bir zindana kapatmaktır.

Nisan ayı bir şehirle özdeşleştirilecekse eğer o şehir kesinlikle Adana'dır. Nisan ayında buram buram kokan portakal çiçeklerinin kokusu sokakları doldurur. İnsanların genizlerinden içeri dolar, ruhlarını yumuşatır ve yüzlerine baharın huzurunu yansıtır. Batuhan ve arkadaşlarıysa doğanın bu güzel ritüelinin yarattığı huzur ve keyiften oldukça uzak, bambaşka bir yolculuklardı. Kaybolmuş oldukları kendi iç dünyalarında, her geçen gün sonunu bilmedikleri bir yolculuğa devam ediyorlardı. Ne baharın gelişini ne de nisan ayının güzelliklerini görebilecek durumdalar. Nisan ayının Adana'da yarattığı o güzel kokuyu hissetmek şöyle dursun, uyuşturucunun esiri olmuş ruhları her

gün yeniden arayışına çıktıkları sahte mutluluğun peşinden koştuktan yorgun ve bitap düşmüştü. Nisan gecelerinde açılan her pencereden içeri dolan portakal çiçeklerinin kokusu, onların kapalı olan pencerelerinden içeri giremiyordu. Onların evlerinde sigara ve ter kokusunun birbirine karıştığı kesif koku-
dan başkasına yer yoktu.

Sadık salondaki kanepeye iki büküm olmuş şekilde uzanmıştı. Hava öyle soğuk olmamasına rağmen üşüyormuş gibi büzülmüştü. Zaten zayıf olan bedeni artık iyice zayıflamış, göz altlarında oluşan morluklar iyice belirginleşmişti. Uzayan sakalları ve saçları birbirine karışmış haldeydi. İğne izlerinin oluşturduğu morluklar kollarında bariz şekilde belli oluyordu. Hafif bir titremeye ırkıldı. Uzandığı yerden başını usulca kaldırıp odaya bir göz attı. Batuhan her zamanki gibi koltukta oturmuş, sigarasını içiyordu. Süleyman ve Yalçın yere oturmuşlar, sırtlarını Sadık'ın uzandığı kanepeye dayamışlar, yeni tanıdıkları arkadaşlarını dinliyorlardı. Yirmili yaşların sonunda, beyaz tenli, zayıf, kumral saçları seyrek, kemikli ve zayıf yüzünden sanki dışarı doğru fırlayacakmışçasına bakan mavi gözleriyle heyecanlı bir şekilde konuşan Erdinç bir anda sustu. Pencerenin hemen önündeki koltukta oturan Batuhan son nefesini çekip sigarasını önünde duran, alçıdan peribacalarının yükseldiği kül tablasında söndürdü. Yüzünde yorgun, bitkin bir ifade vardı. Alnına düşen saçlarını geriye doğru attı. Yerde oturan Erdinç'e doğru bakarak, *"Sen ne zamandır kullanıyorsun?"* diye sordu.

Erdinç, kemikli yüzünde sanki yabancı gibi duran mavi gözlerinde donuk bir ifadeyle Batuhan'a uzunca baktı. Mavi gözlerinin altında oluşan derin çukurlar aslında sorunun cevabını resmediyordu. *"Beş yıldır kullanıyorum,"* dedi. *"Babamı yeni kaybettiğim zamanlardı. Bunalmıştım ve bir arkadaşımın, 'İç acılarını hafifletir' diyerek uzattığı esrarı içerek başladım. Sonrası zaten çorap söküşü gibi geldi. Ardından hap kullandım.*

Zamanla o da yetmemeye başladı. Her gün yeni ortamlar, yeni arkadaşlar derken, bir kız sayesinde eroinle tanıştım. Birkaç kez tedavi olmak için hastaneye yattım. Annem ve dayım benim için çok uğraştılar ama olmadı. Yattığım hastaneye torbacıyla eroin sokturdum. Hastaneden kaçtım. Eroin için yapmadığım rezillik kalmadı. Kız arkadaşımın eroin için torbacıyla yatmasına göz yumacak kadar alçaldım. Kendi evime hırsızlık için girdim.”

O susunca Batuhan’ın ruhu konuştu. Anneannesinden para çaldığı günü hatırladı. İçinde biriken pişmanlık duygusu gırtlığına kadar geldi, iki damla yaş olup süzölmek istedi. O kötü hatırayı içinde bir yerlere gömmek için yutkundu.

Erdinç devam etti. *“Bu illetten kurtulmak için çok uğraştım. Sanki içimde bir yerlere karargâh kurmuş şeytani her an hissediyorum. Bir süre sonra, kurduğu karargâhtan sizi yönetmeye başlıyor. Duygularınız ve sevdikleriniz artık bir öneme sahip olmamaya başlıyor. Varsa yoksa onun istekleri ve doyurulması ön plana çıkıyor. Şu bir gerçek, uyuşturucu kullanan kişinin kendisiyle değil, şeytaniyle konuşursunuz. Dostluk yoktur, uyuşturucu arkadaşlığı vardır. Beş kişinin olduğu yerde bir kişi ölür, onu orada bırakır gidersin. Uyuşturucuya kulluk edersin.”¹⁵ Birçok arkadaşımın ölümüne şahit oldum. Hepsinde de ölü bedenlerini öylece ortada bırakıp kaçtım. Her ölüm beni biraz daha bu illetin batağına sürükledi. Sanki her giden, bir sonrakinin ben olacağım hissini uyandırdı. Belki de ölüme yaklaşmanın verdiği cesaret ya da gerçeklikten kaçıştı. Hangisi bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa, içimdeki o kötü komutanın bir gün beni de bu savaşta öldüreceğidir.”*

¹⁵ ‘Şu bir gerçek, uyuşturucu kullanan kişinin kendisiyle değil, şeytaniyle konuşursunuz. Dostluk yoktur, uyuşturucu arkadaşlığı vardır. Beş kişinin olduğu yerde bir kişi ölür, onu orada bırakır gidersin. Uyuşturucuya kulluk edersin.’ Yazının bu kısmı, Mehmet Can Çağırışlı isimli bir uyuşturucu bağımlısının, 03.08.2014 tarihli Hürriyet Gazetesi’nde İpek Özbey’e verdiği röportajdan alıntıdır.

Odanın içinde buz gibi bir hava esti. Onlar sustu, korku konuştu. Her biri korkunun sindiği gözlerle birbirlerine baktılar. Sonra gözlerini kaçırdılar. Ölümün soğuk esintisi sanki odanın içinden şöyle bir geçip gitti. Sadık bir ürperti hissetti. Bacaklarının arasına aldığı ellerini bir anda çıkardı, iki büküm olmuş bedenini doğrulttu ve başını kaldırdı. *"Ben ölürsem kardeşim beni bırakmaz,"* dedi. Konuşurken Batuhan'a bakmadı. Son zamanlarda neredeyse göz göze gelmemeye çalışan iki arkadaş için havada asılı duran hüznü konuştu. Batuhan göz ucuyla ona baktı. O kaçamak bakış çok şey anlattı. Onları bir madde arkadaşlığı değildi. Sadık uzandığı yerden doğrulup kanepenin üzerinde bağdaş kurdu. Üşüyormuşçasına kollarını göğsünde sıkıca birleştirdi. *"Ben kötüyüm,"* diye mırıldandı. İşte bu iki kelime dilinden dökülüp havaya karıştığında titremesi de arttı. Bacaklarını kollarının arasına alıp sallanmaya başladı. *"Erdoğan, ebeveynlik yapmayı bırak da birer doz enjektör hazırla, yoksa çok kötü olacağım,"* dedi sıkılı dişlerinin arasından.

Erdoğan son günlerde müdavimi olduğu evin mutfağına geçip bir kaşık ve bir limonla geri döndü. Süleyman ve Yalçın birbirlerine sokulmuş, mama hazırlayan annelerini izleyen çocuklar kadar masum yüz ifadeleriyle onu izliyorlardı. İçlerindeki şeytan acıkmıştı ve doyurulması gerekiyordu. Süleyman hemen yanında duran kül tablasını, sigarasını ve çakmağını aldı. Kül tablasını bacaklarının üzerine koydu. Sigara paketinden iki sigara çıkarıp aynı anda dudaklarının arasına koydu. İkisini de yakıp derin bir nefes çekti. Sonra birini, başını omzuna yaslamış olan Yalçın'a uzattı. Yalçın gözlerini Erdoğan'ten ayırmadan sigarayı alıp ağzına götürdü. Süleyman diğer sigarayı da sırtını dayadığı kanepede oturan Sadık'a uzattı. Sadık sigarayı alınca Süleyman kendine de bir tane yaktı. Batuhan olanları izlerken, içinde beliren yoksunluk duygusu artmıştı. Cebinden çıkardığı poşetin içinden üç tane hapi avucunun içine döktü. Poşeti yeni-

den cebine koyacakken birden fikir değiştirip bir hap daha aldı. Avucunda duran haplara bir süre baktı. Sonra bir anda ağzının içine attı. Oturduğu koltuğun yanında, yerde duran su şişesini alıp kafasına dikti. Erdinç, çay tabağının içinde yanan mumun ateşinde erittiği eroini enjektöre çekti. Önce Sadık'ın koluna, sonra sırayla Süleyman'ın, Yalçın'ın koluna, en son da kendi koluna enjekte etti. Ruhlarına yerleşen şeytan doyurulmuştu.

Zaman bir anda koşmaya başladı. Batuhan müziği açtı. Notalar sadece odaya değil, ruhlarına da doldu. Yüzlerdeki gerginliğin yerini içlerindeki şeytanın mutluluk kahkahaları aldı. İçlerindeki şeytan zihinlerindeki saklı bahçelere izinsiz girişini yapmıştı yine. Artık tüm gerçeklik algısı değişmişti.

Haplar etkisini göstermeye başladığında Batuhan da Adana sokaklarında yürümeye başlamıştı. Her yeri bembeyaz portakal çiçekleriyle bezenmiş sokaklarda yürüyordu. Bir an ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. İki elini yanlara açtı. Bir kuş misali sokaklarda süzölmeye başladı. Bir sokaktan diğer sokağa süzölürken kalbinin heyecanla attığını hissediyordu. Sokakta top oynayan çocukların arasından uçarak geçti. Çocuklar onu görünce el salladılar. Bir tanesi bir süre ardı sıra koştu. Atatürk Caddesi'nde Portakal Çiçeği Festivali kortejinin üzerinden geçti. Başlarına sıkıca sarıldıkları babalarının omuzlarındaki çocukları gördü. Balkonda çamaşır seren anneler, sokakta bici bici yiyen çocuklar, kedinin peşinden koşan bir köpek, parkta sallanan, kayan çocuklar gördü. Sokak ortasında öpüşen sevgililerin üzerinden geçip uzaklaştı. Onu gören herkes el salladı. Uçarken mutlu olduğunu hissetti. Sonra bir evin penceresinde durdu. Açık pencerenin uçuşan perdesinin ardında uyuyan kendini çocukluğunu fark etti. Yüzünde aynı tebessüm, terlemiş alnı, ellerini yana açmış ama hâlâ uyuyan kendini öylece seyretti. Sonra bir el gelip odanın ışığını kapattı. Oda karanlığa bürününce çocukluğunu göremez oldu. Karanlığın içinde ken-

di sesini duydu. Derinden ve korku içinde, "Açın ışıkları," diye haykıran çocukluğunun sesi yankılanıyordu.

Batuhan aslında kendi gerçekliğine bir yolculuğa çıkmıştı. Gördükleri hem kendi gerçekliğiymiş hem de halüsinasyondur. İçindeki şeytan onu zihnindeki saklı bahçeye izinsiz bir şekilde sokmuştu. Zihninin derinliklere sakladığı acıları ve mutluluklarıyla karşı karşıyaydı. Hâlbuki zihninin bu bahçeyi ondan saklamasının haklı sebepleri vardı. Gerçeklik hangisiydi? Karşısında uyuyan çocuk mu? Yoksa pencerenin kenarında uçan kendisi mi? Yoksa çocukluk rüyalarını ve korkularını gören asıl kendisi mi? İçindeki şeytan onu hayalle gerçeklik arasında bir yere bırakmıştı. Gerçeklik ve hayal öyle birbirine benziyordu ki. Yoksa gördüğü her şey gerçek miydi?

9. Ay; Mayıs Göçüp Gidenler

*"Ölenler ölümü bilmez.
Ölüm kalanlar içindir."*

Şükrü Erbaş

Ölüm sadece bir bedenın yok oluşudur. İnsanlar bedenleri yok olduğunda değil, unutulduklarında ölürler.

Pakize Hanım yorgun ve yaşlı bedenini taşıyamadığını hissetti. Önce dizlerinin üzerine düştü. Esmer ve zamanın izlerini taşıyan yüzüne gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Nefes alıp verışı zorlaştığında artık zamanının dolduğunu anlamıştı. Sağ elini güçlkle göğsüne götürebildi. Kesik kesik birkaç nefes alıp verdi. Ölümün soğuk nefesi etrafında gezinirken aklında sadece Batuhan vardı. Eski ahşap evin içinde çaresizlikle bakındığı her yer bulanıklaşmaya başlarken, anıları zihninde teker teker canlandı. Kocası Orhan'la evlendiği gün, kızı Alev'in doğumu, Orhan'ın eve sarhoş geldiği günler, tütün fabrikasında çalıştığı zamanlar, Alev'in üniversiteden mezun olduğu gün, Alev'in dü-

ğünü, Batuhan'ın doğumu, Alev'in ölümü, Batuhan'ın çocukluğu, tüm hatıralar birer birer zihninde canlanıyordu. Gözlerinden süzülen son damla yanaklarındaki çizgilerde yalpalayıp, eski ahşap binanın zeminine düştüğünde kesik bir nefes daha aldı. Artık gücünü iyice yitirmişti. Sol yanına doğru yere yığıldı. Vücuduna artık söz geçiremediğinin farkındaydı. Çaresizliği iliklerine kadar hissediyordu. Çaresizliklerle baş etmeye alışkındı. Neredeyse bütün ömrünü çaresizliklerle mücadele ederek geçirmişti. Kötü bir evlilik, fakirlik, yalnız başına çocuk büyütmek, kızını toprağa vermek... Fakat bu sefer çaresizlik onu öyle bir yerden yakalamıştı ki, karşı koyamayacağıının farkındaydı. Güçlkle nefes almaya çalıştı. Önce ayaklarını hissetmedi. Sonra birden bir üşüme geldi. Dudaklarını aralayıp nefes almaya çalışsa da yapamadı. Onun yaşama tutunma isteği yaşamayı sevdiğinden ya da ölümden korktuğundan değildi. Bu dünyadan sessiz sedasız göçüp giderken aklında sadece torunu vardı. Pakize Hanım bir mayıs gecesı, kaç ölüme şahitlik ettiğı bilinmeyen bu eski ahşap binanın salonunda hayata gözlerini yumdu. Ardında çaresizlikler içinde yaşanmış bir ömür ve bir çift gözyaşı bıraktı. O son gözyaşları, ruhunu teslim ettikten birkaç saniye sonra yanaklarından süzölüp ahşap zemine düştü.

O an, tan ağıırken anahtarı çevirip içeri giren Batuhan için zamanın durduğı andı. Pakize Hanım'ı eski ahşap binanın salonunda, sol yanına yığılmış şekilde buldu. Onun öldüğünü anladığında cansız bedenini kucaklayıp başını göğsüne sıkıca bastırdı ve saatlerce ağladı. Gözyaşları, Pakize Hanım'ın saatler önce son nefesini verirken yere akıttığı son gözyaşlarına karıştı. Feryatları eski ahşap binanın açık kapısından çıkıp Tepebağ'ın sokaklarına taştı, feryat seslerine komşuları yetiştı. Onu Pakize Hanım'dan uzunca bir süre kimse ayıramadı.

Asri Mezarlık'taki çam ağaçlarının gölgesinde Pakize Hanım'ı son yolculuğuna uğurlamak için toplanmışlardı. Adana pek alışık olmadığı bir mayısı yaşıyordu. Hava kapalıydı, gri bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Asri Mezarlığı dolduran çam ağaçlarının arasından çiseleyen yağmur, hafif hafif esen rüzgârla birlikte mezarın başındaki kalabalığın yüzüne vuruyordu. Yağmur gözlerdeki yaşları perdeliyor fakat yüreklerde yanan ateşi söndüremiyordu. Beyaz kefen içerisinde mezara yerleştirilen Pakize Hanım'ın üzerine ilk toprağı kardeşi Hakan attı. Kürek her yere bırakıldığında bir başkası alıyor, mezarın içinde yatan Pakize Hanım'ın üzerine toprak atıyordu. Kerim, Serkan, komşuları Cevdet Bey ve en sonunda da Cihan aldı küreği.

Batuhan küreği yere bırakan Cihan'la göz göze geldi. Saçları iyice kırılaşmış, yüzündeki çizgiler belirginleşmiş, göz altlarında torbalar oluşmuş, kirli sakalına beyazlar hâkim olmuştu. Buğulu gözlerle bir süre birbirlerine baktılar. Cihan hiçbir şey söylemeden gelip Batuhan'ın yanında durdu. Her ikisi de mezara doğru dönük, yağmurun perdelediği gözyaşlarıyla, mezara toprak atanları izlemeye devam ettiler. Batuhan hâlâ Pakize Hanım'ın öldüğünü kabullenemiyordu. İçinden, anneannesinin mezarına toprak atanlara bağışmak, hepsini mezarın başından kovmak geliyordu. Bir ara sırtında bir el hissetti. Hemen yanında duran Cihan'a baktı. Birbirini çok tanımayan ama birbirlerinin hayatlarında çok yer tutan iki adama ait buğulu gözler birbirine karıştı. Cihan, Batuhan'ı kendine çekip sardı. Hiçbir şey söylemedi. Ne söylese havada kalacağını, hiçbir kelimenin bu acıyı hafifletmeyeceğinin farkındaydı.

Bunca yıldır nice göçüp gidenin ardından bakmış olan Kerim, şimdi de başka bir göçüp gidene bakıyordu. Toprağa akıttığı gözyaşları sadece Pakize Hanım için değildi. Bugüne kadar ellerinin arasından göçüp giden hayatı, Alev ve oğlu için de akıttıyordu gözyaşlarını. Mezarın başka bir köşesinde kadınlar baş-

lanında örtüleni, gözlerinde yaşlan ve en çok da zorluklar içinde büyüttüğü evladını kaybettikten sonra torununa da sahip çıkan bir kadına duydukları saygıyla Pakize Hanım'ı uğurlamak için oradalar. En önde, yanaklarından süzülen gözyaşlarını başına özensizce taktığı örtüsüyle silen Sevgi duruyordu. "Alev'ine kavuştu sonunda," diye mırıldanıyordu kimsenin işitmeyeceği bir şekilde.

Asu cenazeye gelmemiştir. Belki de gelecek yüzü kendinde bulamamıştır. O dakikalarda evinin balkonunda kendi hayatından göçüp gidenlere üzülmekle meşguldü. Pakize Hanım'la ölümünden birkaç dakika önce yaptıkları konuşmayı hatırladı. Pakize Hanım, Batuhan'ın odasını temizlerken kara kaplı defteri bulmuş ve okuduktan sonra Asu'yu aramıştır. Ona kızgın olmasına rağmen öyle çok bağırıp çağırmamıştır. Sadece ruhunda oluşan acısını her zamanki sakinliğiyle dile getirmiştir.

"Kızımı üzdün. Bir kez olsun karşına çıkıp kalbini kırmadım. Belki de son günlerinde aşkı bulmasına vesile olduğun için zaman zaman sana minnet dahi duydum. Fakat torunumu üzmüş olmanı asla affetmeyeceğim. Çocuğunun olmayışının sorumluluğunu ona yükleyip yaptığın eziyetlerin hesabını emin ol ki Yaradan senden soracaktır. Acın gözünü öyle kör etmiş ki, bunun Yaradan'ın seni tabi tuttuğu bir sınav olduğunu görememişsin. Rahmine can vermeyen Yaradan, evine emanetini göndererek seni imtihan etmiş. Ne yazık ki sen bu sınavı veremedin. Hadi bu dünyada benim yüzüme bakarsın da öteki dünyada bu sabıyı üzdüğün için Yaradan'ın yüzüne nasıl bakacaksın? Allah seni ıslah etsin."

İşte bu konuşma sonrası Pakize Hanım'ın yaşlı kalbi yaşadığı üzüntüye daha fazla dayanamamıştır. Asu kapattıktan sonra telefonu göğsüne bastırarak, Pakize Hanım'ın sözleri bir ok gibi göğsünün ortasına saplanmış. Şimdi evinin balkonunda sigarasından nefes çekerken, göçüp giden gençliğine, hiçbir zaman

kucağına bir evlat alamayacak oluşuna ve bu dünyadan göçüp gitmeden dakikalar önce Pakize Hanım'ın sarf ettiği sözleri düşünüp ağlıyordu.

En son Batuhan ayrıldı Pakize Hanım'ın mezarından. Cihan ve Kerim biraz ileride bir süre onu beklediler. Batuhan, Pakize Hanım'ı ardında bırakıp mezarlıktan çıkarken son kez arkasına baktı. Artık yağmur durmuştu ve gözyaşlarını arkasına saklayabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Adana'nın yaşlı semti Tepabağ'daki eve vardıklarında, kapının önüne sıra sıra dizilmiş sandalyeler ve masalarla ev taziye evi havasına çoktan bürünmüştü. Komşu kadınların hazırladığı çay tepsileri erkekler tarafından elden ele dağıtılıyor, evin içindeyse kadınlar oturuyordu. Evin önünde oturan erkekler arasında konu sonunda ekonomiye, işten atılan bir işçinin arkadaşına dert yanmasına, Amerika'nın Suriye'den çekilmesine ve Türk askerinin Suriye'ye girip girmemesine gelmişti. Bir süre sonra tartışma alevlenmiş, bazıları Türk askerinin Suriye'ye girmesi gerektiğini, bazılarıysa ülkeye dolan genç Suriyeli erkeklerin gidip savaşması gerektiğini savunmaya başlamıştı. Batuhan bir köşede oturmuş, içinde büyüyen acıyla baş etmeye çalışırken, bir yandan da bir an önce Sadık'ın yanına gitmeyi istiyordu. Birkaç tane hap alarak, Pakize Hanım'lı düşlere yelken açmak istiyordu. Sadık ne yapıyordur, diye aklından geçir-di. Sadık cenazeye gelmek istemişti. Fakat o halde görünmesinin doğru olmayacağını düşünerek Batuhan istememişti. Tam nefes alamadığını, insanların konuşmalarının bir uğultu gibi zihninde dolaştığını hissettiği anda Kerim gelip yanına oturdu. Elini usulca oğlunun dizine koydu. *"Pakize Hanım için çok üzgünüm. Hayat hiçbir canlı için kalıcı değil. Eminim ki hak ettiği yerde, cennette olacaktır,"* dedi.

Batuhan'ın yoksunlukları ve acılarıyla boğuşurken gerilen sinirleri önüne gelen ne varsa ezip geçebilirdi. Başını kaldırdı.

Nefret dolu gözlerle babasına baktı. *"Onun yokluğunda seninle kalacağımı falan hayal ediyorsan, etme. O, senin dolduramayacağın kadar büyük bir boşluk bırakıp gitti. Şimdi acımı fırsata çevirmeye çalışmana izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."*

Bunları söylerken ses tonu yükselmiş, Tepebağ'ın eski sokaklarında yankılanmıştı. Taziye için evin önünde oturan misafirler bir anda sessizliğe bürünmüşler, tüm gözler Batuhan ve Kerim'in üzerine dönmüştü. İçerideki kadınlar da sesi duyunca merak içerisinde kalmışlar, bazıları pencereden bakıp ne olduğunu anlamaya çalışsa da muvaffak olamamıştı. Cihan, Batuhan'ı alıp oradan uzaklaştırmak için sandalyesinden kalktığı sırada, Batuhan'ın birkaç sandalye ötesindeki Serkan kalkıp ondan önce davrandı. Koluna girip Batuhan'ı odasına çıkardı. Odaya girdiklerinde Batuhan yatağına oturdu. Başını ellerinin arasına alıp öne doğru eğildi. O sırada Serkan, bütün gün yaptığı gibi onu izliyordu. Ondaki bu büyük değişimin en çok farkında olanlardandı. Batuhan'ın üzerindeki kıyafetlerin kir pas içinde olduğunu, saçlarının yağlandığını, diplerinde kepekler oluştuğunu, tırnaklarının uzadığını fark etmişti. Sigara içenlerin bile rahatsız olabileceği kadar birbirine karışmış ter ve sigara kokusu vardı üzerinde. Onunla hiç bağdaşmayan bu özellikler Serkan'ı çok şaşırtmıştı.

O sırada kapının çaldığını duydular. Kapı hafifçe aralandı. Aralıkta beliren Kerim, *"Girebilir miyim?"* diyerek içeri girdi.

Serkan hiçbir şey söylemeden odadan ayrıldı.

Kerim, Batuhan'ın yanına oturdu. *"Henüz çok küçükken, 'Baba, annemin ölmesine neden izin verdin?' diye sormuştun. Çocuklar babalarının her şeye güçlerinin yettiğini zannederler. Çünkü onlar çocuklarının kahramanıdır. Bense hiçbir zaman senin kahramanın olamadım. Çünkü sana verebilecek bir cevabım yoktu. Sana kızmadım ve bana böyle öfkelenmene de asla hayıflanmadım. Elimden hiçbir şey gelmediği için ve hiçbir şeyi*

doğru yapamamış olduğum için sadece kendime kızdım. Şimdi bana yetersiz bir babasın, iyi bir eş olamadın, bana sahip çıkamadın diyebilirsin. Ama bugün yanında olmak istememi asla fırsatçılık olarak görme. Şu an içinde bulunduğun ortam ve yaşamaya çalıştığın hayat sana göre bir hayat değil. Lütfen izin ver, elinden tutayım. Bunu benim için yapmıyorsan da annen ve anneannen için yap. Ruhlarının rahat etmesi için yap."

Gün geceye teslim olduğunda taziye evindeki yoğunluk da azalmaya başlamıştı. Batuhan neredeyse bütün gün hiç aşağı inmemişti. Aşağıda hummalı bir tartışma vardı. Batuhan'ın bundan sonraki durumu konuşuluyordu. Cihan bir süre Göreme'ye götürmeyi teklif etti. Kerim'e göre bu ev kapatılmalı ve Batuhan onun yanına yerleşmeliydi. Serkan da bir süre onunla kalabileceğini söyledi. Sevgi ve Hakan sadece konuşulanları dinlediler. Fakat hepsinin bildiği bir şey vardı; Batuhan kesinlikle Kerim'le yaşamak istemeyecekti. Fakat hiç kimsenin bilmediği ama Kerim'in bildiği de bir şey vardı. Oğlunun saplandığı batağı biliyordu ve onu yanına alarak kurtarmak istiyordu.

Kerim yukarı çıkıp Batuhan'a bakmak istediğini söyleyince Cihan, *"Müsaadenle ben bakayım. Hem biraz konuşmak istiyorum,"* dedi.

Kerim başını sallayarak onayladı. Yüzünde bir kıskançlık belirdi ama çok fazla kalamadı. Endişe gelip yerini alınca kıskançlık bir anda yok olup gitti. Cihan eski merdivenlerden çıkarken aklına Alev'le bu evde geçirdikleri günler geldi. Onu kucaklayıp bu merdivenlerden yukarı çıktığı anları düşündü. Batuhan'ın odasının kapısına geldiğinde bir süre bekledi. Bu oda Alev'le ilk kez seviştikleri odaydı. İçinden bir şeylerin akıp gittiğini hissetti. Burnuna Alev'in baharı andıran kokusu geldi. Hasret dolu kalbi, sanki kapı açılınca karşısında Alev'i bulacağını düşünüyor ve hızla atıyordu. Kapıyı yavaşça tıklattı.

İçeriden buğulu bir ses tonunun ardına saklanmış, "Efendim?" yanıtı geldi.

"Benim, Cihan. Müsaitsen girebilir miyim?"

Bir süre cevap gelmedi. Cihan kapının önünde, sanki birazdan kapıyı açacak, her şey bir anda değişecek ve geçmişe dönecek hissiyle bekledi.

Batuhan en sonunda, "Evet," dedi.

Cihan usulca içeri girdi. İçeride, hayal ettiğinden bambaşka bir oda vardı. İçeri girer girmez boğazını temizler gibi öksürdü. Sonra Batuhan'ın yanına oturdu. O an gözü Alev'in duvarda asılı olan fotoğrafına takıldı. Onu ne kadar da özlemişti. Göreme'den bu kadar uzak kalmak, Alev'in mezarından uzaklaşmış olmak onu çok mutsuz ediyordu. Onun mezarına gitmediği, mezarı başında onunla sohbet etmediği zamanlar onu orada yalnız bıraktığını düşünüyor ve içi hiç rahat etmiyordu. En kısa sürede Göreme'ye dönmek için can atıyordu. Fakat şu an karşısında Batuhan'ı görünce içini bambaşka bir his kaplamıştı. Şimdi Alev oğlunu böyle kocaman karşısında görse nasıl mutlu olurdu, diye geçirdi aklından.

Batuhan her ne kadar silmeye çalışsa da göz kenarlarındaki kızarıklıklar onu ele veriyordu. Cihan derin bir nefes aldı. "Çok sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim," dedi. "İnsan öyle etrafı kalabalıkken anlamaz ölümü. Fark etmez ölümün ne olduğunu. Ama el ayak çekilip insanlar tek tek gittiğinde ne demek olduğunu anlar ve verdiği derin acıyı daha çok hisseder. Aslında ölüm bu dünyadan göçüp gidenler için değildir. Ölümü kalanlar yaşar. Göçüp gidenler hayat yolculuğunu tamamlamıştır. Fakat biz kalanlar, asıl ölüm acısını bizler tadarız. Yere düşmüş bir saç teli, banyoda ona ait diş fırçası, en sevdiği kolye, pembe terliği, gözünü her kapattığında canlanan anılar, yastığa sinmiş kokusu, göçüp gidene ait ne varsa kalana ölümün acısını hatırlatır. İnsanoğlu için, ne kadar gözyaşı

dökse de göçüp gidenin geri gelmeyeceğini bilmenin verdiği ızdıraptan daha büyük bir ızdırap yoktur. Dedim ya, sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Fakat şunu da iyi biliyorum ki, yaşayanları kırmak sevdiklerimizi geri getirmeyecek. Göreme'deki evimde sana ait bir şey var. Seni en kısa sürede Göreme'ye bekliyorum. Hem belki gelersen çocukluğundaki gibi birlikte fotoğraf çekeriz."

Batuhan hiç konuşmadı. Başını öne eğdi. Böylece gözyaşlarını gizlediğini düşündü.

Cihan odadan çıkarken son kez dönüp ona baktı ve, *"Mutlaka bekliyorum,"* diyerek kapıyı arkasından kapattı.

10. Ay; Haziran İntihar

*"Bütün günler ölüme gider;
son gün varır."*

Montaigne

İntihar, hayatın zorluklarına karşı verdiğiniz savaşta yenilgiyi kabullenmektir. Güçlü insan, tüm zorluklar karşısında yaşayarak direnebilen insandır.

Pakize Hanım'ın ölümünün üzerinden elli gün geçmişti. Batuhan, Cihan'la konuştuktan sonra evden ayrılmış ve bir daha da geri dönmemişti. Cihan'ın, *"Göreme'deki evimde sana ait bir şey var,"* sözleri içinde büyük bir merak uyandırmıştı. Ancak bugüne kadar geçmişe ait olup karşılaştığı her anı onu mutsuz ettiği için tüm geçmişi ardında bırakmak istiyordu. O gece yarısı sırt çantasına doldurduğu birkaç parça eşyayı ve evde yerini bildiği tüm parayı ve değerli ziynet eşyalarını almış, kimseye görünmeden, kaçır gibi evden çıkmıştı.

O gece Tepebağ'ın eski parke taş sokaklarında yürürken

ardında bıraktığı sadece bir ev değildi. Anılarını, yaşadığı güzel anları, hatırlamak istemediği onlarca kötü günü de ardında bırakarak çıkmıştı. Ama ne acılar ne yaşanan iyi ya da kötü günler Tepebağ'daki o eski evin içine hapsolmuştu. Geçen onca zaman içerisinde hissettiği acılar, özlemler, yaşanmışlıklar, eksiklikler ve yoksunluklar, tıpkı bir gölge gibi onu takip ediyordu. Acıları arttıkça hayata karşı düşmanlığı artıyor ve her geçen gün uyuşturucuya teslimiyeti daha da artıyordu. Babasının onu bulmasını istemediğinden, artık Süleyman ve Yalçın'ın evine gidemeyeceğini de biliyordu. Sadık'ı yanına aldı, bir süre kiralık bir dairede kaldılar. Sadık'ın eroin krizleri sıklaştıkça paralarının bitme noktasına gelmeleri de çok sürmedi. Kalan paralarıyla daha çok uyuşturucu alabilmek için Sadık'ın Hürriyet Mahallesi'ndeki bir arkadaşında kalmaya karar verdiler.

Tek katlı, sıvaları iyice dökülmüş, dış cephesinde boyası olmayan, kırılmış bazı pencereleri naylonla kapatılmış olan iki odalı köhne mekân, mahallenin dar sokaklarının birindeydi. Evin sahibi Bekir, esmer, dar omuzlu, çökmüş avutlarını gizleyen seyrek sakalları olan, gözleri yüzünde sanki yok denecek kadar küçük bir adamdı. O da tıpkı Sadık gibi eroinmandı. Aynı zamanda da kendi eroinini temin etmek için mahalledeki güçlü insanların malını genç müptelalara pazarlayan bir torbacıydı.

Bekir tıpkı bir akrep gibi acımasız bir insandı. Kendine yeni müşteriler aramaktansa yeni müşteriler yaratmayı severdi. Her zaman sinsî bir duruşu, kurnaz bakışları ve haddinden fazla tatlı bir dili vardı. İnsanları kandırmak ve ağına düşürmek onun için hiç zor bir iş değildi. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen minyon tipi nedeniyle henüz on sekizinde bir delikanlı görüntüsündeydi. Bu nedenle liselilerle çok çabuk iletişim kurabiliyordu. Birçok liseli kızı eroine alıştırmış, sonra da zengin iş adamlarına eroin ya da para karşılığı kızları göndermeye başlamıştı. Özellikle zengin gençlerin ortamlarına girer ve onları bu güzel kız-

lar aracılığıyla eroine alıştırdı. Onun için eroine başlayan her insan, eroine ulaşması için yeni bir kapı demekti. Sadık da artık onun için çalışıyordu. Liselilere Bekir'e ait eski motosikletle uyuşturucu taşıyordu. Batuhan neredeyse tüm gün hiç evden çıkmıyor, uyumadığı zamanlarda ya esrar içiyor ya da uyuşturucu haplarla halüsinasyonların esaretine giriyordu.

Kerim, Batuhan'ın evden sessiz sedasız ayrıldığı o geceden beri her yerde onu arıyordu. Karakollarda, hastanelerde ve aklına gelen her yerde. Ama hiçbir sonuca ulaşamamıştı. Nereye baksa, kime sorsa her yer bir çıkmaz sokağa çıkıyordu. Süleyman ve Yalçın'dan aldığı olumsuz yanıtlardan sonra günlerce evlerinin önünde beklemişti. Sonunda onun bekleyişinden iyice tedirgin olan Süleyman ve Yalçın, okulun da tatile girmesini fırsat bilip memleketlerine dönmüşlerdi.

Süleyman memleketine döndüğü günün akşamı, uyuşturucu almak için gittiği semtte torbacılarla tanımadığı kişiler arasında çıkan kavgada kaza kurşununa hedef olarak yaşamını yitirmiş, olay gazetelerde, 'Uyuşturucu Baronlarının Kanlı Hesaplaşması!' başlığıyla yayımlanmıştı. Bu haber sonrası çok sarsılan Yalçın, uyuşturucu kullandığını ailesine itiraf ederek yardım istemiş, böylece Amatem'de zorlu bir tedavi sürecine başlamıştı.

Tüm çabalarından olumsuz sonuçlar alan Kerim, geçen zaman içinde artık iyice umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Ara sıra Tepebağ'daki eve uğruyor ve Batuhan'ın gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Komşularla konuşuyor, eve gelip giden olup olmadığını soruyor, her seferinde boynu bükük ayrılıyordu. Bu bekleyiş onu da iyice yıpratmıştı. Geceleri bir anda uykusundan kâbuslarla uyanıyor, sonra yeniden uykuya dalamıyor ve balkonda sigarasının arkadaşlık ettiği nöbetleri başlıyordu.

Bir seferinde Çakmak Caddesi'nde yürürken bir çocuğu Batuhan'a benzetmiş, ardından koşup yetişmiş, kolundan tu-

tup heyecanla çevirdiğinde karşılaştığı yüzün Batuhan'a ait olmadığını görünce büyük üzüntü yaşamış ve olduğu yere çöküp kalmıştı. Zaman zaman, yakınlıklarını çok önceden Pakize Hanım'dan duyduğu Serkan'ın dükkânına da gidiyordu. Batuhan'ı sorup ondan da olumsuz yanıt alınca üzgün ve sessiz bir şekilde etraftaki öğrencilere bakıyor ve bir süre sessizce oturuyordu. Onun bu haline çok üzülen Serkan, tanımadığı Batuhan'ı ona anlatıyor, bir yandan acısına merhem olmaya çalışırken, bir yandan da tanımaya fırsat bulamadığı oğlunu tanımasına vesile olmaya çalışıyordu. Serkan anlattıkça, yüreğinde yanan ışıklarla Kerim'in içi aydınlanıyor, Batuhan'ı yeniden tanıyordu. Ve tanıdıkça da onun Alev'e ne kadar çok benzediğini daha iyi anlıyordu.

Cihan da Batuhan'ın o gece ortadan sessiz sedasız kaybolmasından sonra bir hafta daha Adana'da kalmıştı. Sonra Kerim'le ortak bir karar alarak Göreme'ye dönmüştü. Cihan hâlâ hiç bıkmadan Alev'in mezarına uğramayı ihmal etmiyordu. O bir hafta zaten onun için öyle zor geçmişti ki, bir an önce Göreme'ye dönüp Alev'e kavuşmak istemişti. Fakat oğlunun ortadan kaybolduğunu ve Kerim'den öğrendiği uyuşturucu bağımlılığını Alev'e nasıl söyleyeceğini kara kara düşünmüştü. Kerim onun Göreme'ye dönmesini, bir ihtimal Batuhan'ın annesinin mezarına gitmek isteyebileceğini düşünerek istemişti. Fakat Cihan döndüğünden bu yana her gün gittiği Alev'in mezarında Batuhan'la karşılaşmamıştı. Kerim, Göreme'den gelen olumsuz haberler karşısında oradan da umudunu yitirmişti. Zaman geçiyordu ama Batuhan'dan ne bir haber ne de ufacık bir iz vardı. Sanki yer yarılmıştı da içine girmişti.

Batuhan günlerdir aynı kıyafetlerleydi. Üzerindeki gri tişört artık kir pas içerisindeydi. Saçları iyice uzamış, sakalları yüzünde şekilsiz bir hal almış, göz altlarında oluşan karartı göz çevresinde iyice belirginleşmeye başlamıştı. Doğru düzgün uyuma-

dığı ve beslenmediği için de iyice zayıflamıştı.

Saatlerdir uzandığı eski kanepeden hiç kalkmadığından, sırtının ve kalçasının uyuduğunu hissetti. Sol bacağı da uyuduğu için ayağa kalkmakta zorlandı. Zor da olsa evin küçük odasında topallayarak birkaç adım attı. Sonra kalktığı eski kanepenin üzerindeki sigara paketinden bir sigara çıkarıp ağzına götürdü. Sigara paketinin yanında duran çakmağı alıp birkaç defa çaktı ama ne yaptıysa yakamadı ve öfkeyle duvara fırlattı. Duvardan sekip yeniden ayağının dibine düşen yeşil çakmağa göz ucuyla baktı. Öfkesi dinmediğinden, bir de ayağıyla tekmeledi. Çakmak kanepenin altına girip gözden kaybolunca öfkesinin daha da arttığını hissetti. Sağ elini ağzına götürüp sigarayı parmakları arasına alarak, odanın içindeki voltasına devam etti. Sonra birden durdu. Evin, kolu hafif dışa çıkmış olan tahta kapısına doğru yöneldi. Kapıyı açarken çıkan gıcırta sesinin sanki içini delip geçtiğini düşündü. Hiçbir sese ya da konuşmaya tahammül edemiyordu. Bazen tek katlı evin penceresi önünde gülüşen, top oynayan çocukların seslerine bile tahammül edemiyor ve yarısı naylon poşetlerle kaplı pencereyi açıp çocuklara bağırıp çağırıyordu.

Kapıdan içeri başını uzattı. Önce sağa, sonra da sola doğru bakındı. Sokak sakindi ve çevrede kimse görünmüyordu. Birilerini görse bir çakmak ya da kibrit isteyecekti. Tam umutsuzca içeri girecekken, karşı pencerede beyaz atletli, kirli sakalının tamamı beyaz renkte olan, boyalı bıyıkları sanki sakallarından ayrı bir parçaymış gibi simsiyah duran, orta yaşlarda bir adamın sigara içtiğini gördü. Adamla göz göze geldiler. Konuşmaya bile mecali yoktu. Konuşmadan anlaşılmayı çok istemesine rağmen adam ona sadece kısa bir bakış atıp başını çevirdi. Batuhan bir adım daha atınca, uzun zaman sonra ilk defa dışarı çıkmış oldu. Birkaç adım daha atıp karşı pencerede sigara içen adamdan ateşini istedi. Adam hiç konuşmadan bir nefes daha çektiği

sigarasını ona uzattı. Batuhan aldığı sigarayla kendi sigarasını yaktı. Sonra adamın yüzüne hiç bakmadan sigarasını geri uzatıp, başını öne eğerek teşekkür etti. Konuşmak zorunda kalmamasına sevinmişti. İçeri girmek için kapıya doğru yöneldiği sırada Sadık'ın geldiğini gördü. Sadık, motosikleti evin yanındaki boşluğa park edip kapıya geldi. O da tıpkı karşı penceredeki hiç tanımadıkları adam gibi, Batuhan'ın gözlerine hiç bakmadan direkt içeri girdi. Hemen arkasından da Batuhan girdi.

Sadık kendini kanepenin üzerine attı. *"Kendimi hiç iyi hissetmiyorum,"* dedi. *"Sigaran var mı?"*

Batuhan hiç konuşmadan ona bir sigara uzattı ve kanepenin yanına bağdaş kurup, kül tablasını da eline aldı. Sadık uzandığı yerden kalkıp mutfığa gitti. Döndüğünde ağzında yanmış sigarası, elinde mutfakta hazırladığı, içinde eroin olan enjektör vardı. Önce sağ kolunu açtı ama damar yolu bulamayınca sol koluna baktı. Her gün biteviye enjektör darbelerinden mosmor kesilmiş her iki kolunda da damar yolu bulamayınca, bacağına bulduğu bir damar yolundan eroini kendine enjekte etti. Artık mutluydu. Az önce başka insanların hayatlarını zehirleyerek kendi mutluluğuna bir kapı açmıştı. Sahte ve ölüme doğru giden karanlık bir yolun kapısını. Batuhan cebinden sigara paketini çıkardı, birkaç dalı kırıp tütününü Rizla¹⁶ kâğıdına döktü. Sonra içine biraz ot döküp sardı ve kâğıdın kenarını diliyle yalayarak, sigara rulosunu yuvarlayıp kapattı. Esrarlı sigarası hazır olunca yakıp birkaç firt çekti. Sigaranın dumanını ciğerlerine doldurdukça vücudunda bir rahatlama hissediyordu. Aslında bu hissettiği bir rahatlama değil, uyuşturucuya esaretti. Dünya yeniden yavaşlamıştı ve düşünceleri de aynı hızla zihninde dönmeye başlamıştı. Hüzünler daha acı, sevinçler daha mutluluk verici olmuştu. Fakat ne kadar aradıysa da içerlerinde mutluluğa bir türlü ulaşamıyordu. Sanki zihnindeki tüm mutlu

¹⁶ Bir sigara kâğıdı markası.

hatırlar birileri tarafından silinmişti.

Cebinden üç tane hap çıkarıp ağzına attı. Önce ağzının içinde çiğnedi. Sonra mutfaktan bir bardak su alıp yuttu. Çok geçmeden kanına karışan uyuşturucu tüm vücudunu kaplamıştı. Evin bir köşesine sindi. İki büklüm bir şekilde otururken, hatıralarını taramaya başladı. Pakize Hanım'ın yüzünü hayal etmeye çalıştı, yapamadı. Hiçbir hatıra gözlerinin önüne gelmiyordu. Sarin'in, Serkan'ın, Dilek'in hatta Kerim ve Asu'nun yüzünü hatırlamaya çalıştı ama olmadı. Oturduğu yerden hızla kalktı. Başını iki elinin arasına alıp evin içinde şuursuzca birkaç adım attı. O an gözü kanepenin üzerindeki Sadık'a takıldı. Sadık'ın bütün vücudu oradaydı ama yüzü yoktu. Yaklaştı, daha da yaklaştı. İyice sokuldu ama Sadık'ın yüzü yerinde yoktu. İçinde bir korku belirdi. Korkusu tüm benliğini sarınca evin tahta kapısına yöneldi. Kapıdan çıkıp gitti.

Ne kadar yürüdüğünü ya da buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu ama kendine geldiğinde Tepebağ'daki evindeydi. Adana'nın sıcakları onu kan ter içinde bırakmıştı. Süzülüp gözlerinin içine giren ter damlaları gözlerini yakınca elinin tersiyle alnını sildi. Evi gözüyle şöyle bir taradı. Her şey bıraktığı gibi duruyordu. Televizyonun üzerindeki küçük bibloları gözü takılınca, Pakize Hanım'ın o bibloları ne kadar sevdiğini hatırladı. Sonra odasına çıkmak için merdivenlere yöneldi. Merdivenlere doğru ilerlerken birkaç kez dönüp arkasına baktı. Son zamanlarda iyice paranoyak olmuştu. En ufak bir ses ya da çıtırtıda tuhaflaşıyordu. Ya da sürekli ardına bakıyor, camların kenarında oturup, birilerinin onu gözetlediğini düşünüyordu. Merdivenlerden çıkarken her zamanki basamağın gıcırdadığını duydu. Gıcırdayan merdiven sesi onu mutlu etmişti. Geri adım atıp aynı sesi bir kez daha işitti. Sonra birkaç kez daha tekrarladı. Artık her şey o kadar tanıdıktı ki, yukarı çıkıp kapıyı araladı. Sanki kapının ardında tanıdık bir yüz görecekmış gibi

hissediordu. İçeri girdiğinde aklında canlanan ilk anı Cihan'ın o gece söylediği sözler oldu; *"Göreme'deki evimde sana ait bir şey var."*

Sanki kötü bir hatırayı zihninden kovmak istercesine başka şeyler düşünüp bunu hatırlamak istemedi. Kafasını kaldırıncı gözü yine annesinin fotoğrafına takıldı. Bir süre öylece dalıp gitti. Hafızasında annesine ait bir şeyler canlanması için bekledi ama hiçbir şey hatırlayamadı. Hafızasında annesine dair hiçbir şey yoktu. İşte o an gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. Bir hızla salona indi. İnerken gıcırdayan basamağın sesini dahi duymadı. Salonun ortasında dizlerinin üzerine çöküp kaldı. Tam Pakize Hanım'ın son nefesini verdiği yerde, onun başını göğsüne bastığı halının üzerinde, sanki o hâlâ kucağındaymış gibi kollarını göğsünde birleştirip uzunca bir süre ağladı. Artık gözyaşları tükendiğinde başını yerden kaldırdı. Boş gözlerle etrafına bakındı.

Gözlerinin çevresi hâlâ ıslaktı. Elinin tersiyle yüzünü sildi. Bir anda kararlı bir tavırla ayağa kalktı. Salonun mutfak kısmına geçip çekmeceleri hiddetle karıştırmaya başladı. Bir müddet sonra elinde bir bıçak ve üçlü uzatma kablosuyla salona geçti. Kanepeye oturdu, kablonun bir ucundaki üçlüyü ve diğer ucundaki fişi bıçakla kesti. Sonra başını kaldırıp tavana, çocukken salıncak yapmak için kullandıkları paslı demir kancaya baktı. Sandalyeyi getirdi. Yüksek tavana ulaşmak için sandalyenin üzerine birkaç minder koydu. Üzerine çıkıp kabloyu tavandaki demir kancadan geçirdi. O an aklına anneannesinin ona salıncak kurdurduğu günler geldi. Uzun zaman sonra ilk defa zihninde anneannesine ait bir görüntü belirmişti. Kablonun bir ucunu pencerenin demir korkuluğuna, demir kancadan geçirdiği diğer ucunu da boynuna bağladı. Sandalyenin üzerinde boynundaki iple ölümün kıyısında bir süre daha öylece bekledi.

Zihninde sadece Pakize Hanım'a ait birkaç anı belirip kay-

boldu. Annesine ait bir şeyler arıyordu. Fotoğrafının dışında bir dokunuş, bir öpücük, bir ses ya da fısıltı ama hiçbir şey yoktu. İşte o an öfkesinin tavan yaptığı ve yaşama isteğini kaybettiği andı.

Sağ ayağını kaldırıp sandalyeye vurdu. Bir an salonun yüksek tavanıyla zemini arasında havada asılı kaldı. Bir ileri bir geri sallandı ve kendini yerde buluverdi. Neyse ki eski ve paslanmış kanca onun ağırlığını taşıyamamış, büküm yerinden kırılmıştı. Yere düştüğü an etrafına baktı. Sonra öfkeyle yeri yumruklayarak ağlamaya başladı. İçinde bitmek bilmeyen bir öfke patlaması vardı. Altına gizlenen hasret ve yalnızlık duygusunun tetiklediği öfkesini yenemedi, hâlâ boynunda duran kabloyla, yere yığılmış bir şekilde kaldı.

O gün ölmemiştir. Yaşamın tam kıyısında yürümüş ama yine hayatın içine düşmüştü. Kader onun için ölümü henüz çizmemiştir. İnsanoğlu için her gün, ölüm için yeni bir gündü ama Batuhan için bugün, ölüm yolculuğuna çıkacağı gün değildi.

Kimi insan acılarıyla, kimi insan mutluluklarıyla sınanıyordu. Batuhan'sa kendi kaderiyle. Bu yolculukta ya yolunu kaybedecekti ya da yolunu çizecekti. Fakat bir gerçek vardı ki, onun için yolun sonu henüz gelmemiştir.

11. Ay; Temmuz Pişmanlık

***"Ne yaparsan yap, pişman öleceksin.
Belki yaptıklarından, belki de yapmadıklarından."***

Dostoyevski

İnsanoğlunun en büyük dayanağıdır umut. Umuduna dayanarak yaşayan insanoğlu, sevdiği birini kaybedince umudunu sökölüp alınmış gibi hisseder. Asıl mesele kaybetmek de değildir. Asıl mesele bir daha geri dönmeyecek olması gerçeğinin beyinde yankılanıyor olmasıdır.

Temmuz ayı Adana için esen rüzgâra karışan toz bulutları ve sıcak demektir.

"Bu sıcak da insanı oturduğu yerde terletiyor, kardeşim," diye homurdandı Sadık.

Batuhan hiçbir şey söylemeden, uzandığı yerden göz ucuy-la Sadık'a baktı. Sadık sürekli bir şekilde kaşınıyordu. Kolları ve göbek kısmındaki derinin bazı bölgeleri pul pul olmuş, bazı yerlerde yaralar oluşmuştu.

Batuhan, Tepebağ'daki intihar girişiminden Sadık'a bahsetmemişti. Kendisi de o günü hafızasında bir yere gömmüştü. O gün Batuhan'ın evde olduğunu yanan ışıklardan fark eden komşuları Kerim'e haber vermişti ama o gelene kadar, Batuhan satabileceği değerli birkaç eşyayı alıp çoktan evden ayrılmıştı. O günden sonra iyice içine kapanmıştı. Artık uyuşmadan geçen bir zamanı yaşayamayacak haldeydi. Bekir ve Sadık'ın sürekli bir şekilde eroin kullanmalarına karşın henüz eroin batağına saplanmamıştı. Artık hapların ona yetmediğinin de farkındaydı. Her geçen gün yuttuğu hap sayısında artış oluyor, sürekli bir şekilde elinde sigara kâğıtları, esrar sarıyordu. Gerçekliğe uyanmadan geçen her zamanı kazanç sayıyor ve bu yüzden sürekli uyuşturucu kullanıyordu. Artık sınırdaki olduğunun farkındaydı. Haplarda aradığı şeyi bulamıyordu. Eroin alması için dün gece Bekir'e para vermişti. Artık bir türlü gidemediği o diyarlara yeniden gitmek istiyordu. Bilmediği şeyse, gitmek istediği diyarların bir hayalden ibaret olduğu ve sonunda göreceği tek yerin toprağın altı olduğuydu. Sadık'a eroin kullanacağından hiç bahsetmemişti.

Biliyordu ki karşı çıkacaktı. Sadık ne zaman eroini bedenine enjekte edecek olsa mutlaka, *"Bu illeti sakın kullanma, kardeşim,"* diye onu uyarıyordu. Batuhan ses çıkarmıyor, sigarasından bir nefes çekiyor, dumanını da onu onaylarcasına havaya bırakıyordu. Sadık da Batuhan da biliyorlardı ki, bir gün bu son kaçınılmazdı. Her bağımlı gibi Batuhan da bir gün daha fazlasını isteyecekti. Daha fazlasının ölüm olduğunu bile bile hem de.

Dış kapının gıcırtısını duyunca ikisi de kafalarını kapıya doğru çevirdiler. Sadık oturduğu yerden bir anda heyecanla kalktı. *"Bekir, mal buldun mu? Kardeşim inan çok kötüyüm lan."*

Bekir durgun ifadesiyle, yüzünde belli belirsiz bir çizgiyi andıran gözlerini kısarak, dar omuzlarının üzerinden suratsız bir

şekilde, *"Mal sattın mı ki mal istiyorsun? Hayırdır gardeş, burası hayır kurumu mu? Mal satmazsak adamlar bize niye mal versin?"* dedi.

Sadık az önce kalktığı koltuğa yeniden oturdu. Daha doğru-su çöktü. Bu sefer dizlerini de koltuğun üzerine çekip kollarıyla bacaklarını sardı, ileri geri sallanmaya başladı. Sonra sallanmayı birden bırakıp, *"Şu kolejdeki çocukları mı arasam? Hani geçen gün mal vermiştim?"* dedi hevesle.

Bekir alaycı bir üslupla gülümsedi. *"Ben aradım onları, mal istemiyorlarmış. Kesin yeni bir kanal buldular."*

Sadık'ın bütün umutları yıkılmıştı. Düşünmeye çalışıyor, fakat tüm hayatı gibi zihni de durağanlaştığından, düşünceleri bulanıklaşıyordu. Çözüm üretemediği için, oturduğu koltukta sallanmaya devam ediyordu. Birazdan krize gireceğinin farkındaydı. Sallanırken bir yandan da kaçamak gözlerle Batuhan'a bakıyordu. Bu bakış sessiz bir yardım çağlığıydı aslında. Batuhan, eroin krizleri sıklaşan Sadık'ın ve kendisinin uyuşturucu masraflarını karşılamak için evden çıkarken yanına aldıklarını bitirmiş, artık sıfırı tüketmişlerdi. Bekir eroini temin etmemek için çoğunlukla bir bahane buluyordu. Sadık'ın da son günlerde sıklaşan ve ağırlaşan krizleri nedeniyle evden çıkmıyor olması Bekir'i iyice sinirlendiriyordu. Sadık'ı kurye olarak kullanamadığı için sadece para karşılığı mal veriyordu.

Batuhan uzandığı yerden hafifçe doğruldu. Ayakta duran Bekir'i şöyle bir süzdükten sonra, *"Dün sana verdiğim parayı ne yaptın? Çakallığı bırak da çocuğa malı ver. Sadist misin? Onun sıkıntıya girmesinden zevk mi alıyorsun? Nasıl bir insan-sın sen?"* dedi.

Sadık'ın alnı terlemeye, sallanmaları sıklaşmaya başlamıştı ve ağzının içinden belli belirsiz bir şeyler konuşuyordu. Titremeye başladığında Batuhan ayağa kalktı. Bekir'e doğru birkaç

adım ilerledi. Sağ eliyle alnına düşen saçlarını geriye doğru attı. Gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. Öfkeli bir ses tonuyla Bekir'e tekrar seslendi. "*Çocuğun halini görmüyor musun? Sana bize mal alman için para vermedim mi?*" Sözleri biter bitmez de Bekir'in yakasına yapıştı.

Bekir, "*Ulan size de şaka yapılmıyor ha,*" diyerek, arka cebinden çıkardığı eroin paketini yere fırlattı.

Batuhan onu sertçe iterek bıraktı ve yerdeki eroin paketini aldı. Duvara çarpan Bekir yüzünde pis bir sırıtsıyla Sadık'a bakıyordu. Sadık'sa hâlâ titremeye devam ediyordu. Havanın da sıcak olmasından dolayı tüm vücudu iyice terlemiş, üzerindeki tişört, yüzü ve alnı terden sırlıklam olmuştu. Her geçen an artan titremesi bir süre sonra belli belirsiz sayıklamalara dönüşmüş ve kendini bir anda yere bırakmıştı. Sadık yerde kasılarak kriz geçiriyordu. Batuhan sinirle Bekir'e baktı. "*Sen şu mali hazırla. Ben onun başında bekliyorum. Krize girdi, şimdi dili ters falan dönmesin,*" dedi.

Bekir hızlı bir şekilde eroini hazırlayıp enjektöre çekti. Batuhan yerde boylu boyunca yatan Sadık'ın yanındaydı. Bir yandan onu teskin ederken, bir yandan da Bekir'e acele etmesi için bağıırıyordu. Sadık'ı teskin etmek her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Sonunda zorla teskin ettiği Sadık'ı sırtüstü yatırıp göğsünün üzerine oturdu. Çırpınmakta olan Sadık bir anda kıpırdayamaz olmuştu. Bekir hazırladığı enjektörü Batuhan'a uzattı. Batuhan uzunca bir süre Sadık'ın her tarafı morarmış kollarında damar arardı. Sonunda zor da olsa sağ kolunda bulunduğu bir damardan eroini enjekte etti. Sonra kalkıp yere oturdu. Bir sigara yaktı.

Bekir kendine de eroin hazırlıyordu. O an göz göze geldiler. Her ikisi de hiç konuşmadan bir süre bakiştılar. Sessizliği Bekir bozdu. "*Sen de istiyor musun? İçeceksen de burnundan çek,*" dedi.

Batuhan hiçbir şey söylemeden sigarasından bir nefes daha çekti, dumanını sıvasız evin içine üfledi. Artık o eşikte olduğunun farkındaydı. Bir an yanında yatan Sadık'a gözleri kaydı. Hafif hafif hırıldadığı duyuluyordu. Dışarıda oynayan çocukların gülüşleri evin içine doluyordu. Sadık, hafifçe kısık ve çatallaşan ses tonuyla, *"Susturun şu çocukları, bu kadar gülmesinler. Onlara bu dünyanın o kadar da güzel olmadığını söyleyin,"* dedi. Konuşmakta güçlük çektiği çok belli oluyordu. Birkaç kez üst üste öksürdü. Titremesi azalmamış, aksine artmıştı. *"Ben çok kötüyüm,"* diye mırıldandı. Batuhan'a baktı ve sağ elinin işaret parmağıyla bir yeri işaret etti. İyice açılan gözlerinin sadece ak-ları görünüyordu. Ağzının içinde anlaşılmayan, belli belirsiz bir şeyler konuşuyordu. Batuhan yanına yaklaşıp başını kucağına aldı. Sadık'ın yüzünün kireç gibi bembeyaz olduğunu fark etti. Sadık sol eliyle Batuhan'ın elini yakalamış sıkıca tutuyordu. Bir an Sadık'ın kirece dönmüş yüzünde bir gülümseme belirdi, bir sokaktan tesadüfen geçen bir yabancı gibi hızla ortadan kayboldu. Ardından Sadık yeniden titredi. Sonra Batuhan'ın kollarına yığılıp kaldı. Batuhan daha önce onu hiç böyle görmemişti. Şaşkındı, başını kaldırıp Bekir'e baktı.

Birkaç saniye daha bakiştılar. Sonra Bekir birden bağırdı. *"Öldü lan. Öldü oğlum, adam. Öldü lan!"*

Batuhan kollarına yığılmış olan dostuna bakakaldı. Ne olduğunu hâlâ kavrayamamıştı. Bekir'in bağıırışına sanki sadece yüreğini değil, kulaklarını da kapatmıştı.

Bekir hızlı bir şekilde koşarak evden çıktı. Çıkarken de, *"Öldü lan, öldü! Sen de kaç git!"* diye bağırmaya devam etti.

Batuhan ve Sadık, Hürriyet Mahallesi'nin iç içe geçmiş evlerin bulunduğu sokakta, sıvasız, pencereleri naylonla örtülmüş köhne evde öylece donup kalmışlardı. Batuhan şokta olduğundan, kucağında öldüğünü anlayamadığı Sadık'ın kireç

gibi bembeyaz yüzüne bakiyordu. Onu hafifçe sarstı. Destumun az önce onun elini sıkıştıran eli yavaşça yana düştü.

İşte o an fenjaat figan bağırmağa başladı. Destumun, kardeşinin cansız bedenini sarısmaya devam etti ama ne yaptıysa olmadı. Sadık nefes almıyordu. Esmer başı da yana doğru düştü. O an ölümün soğuk yüzü kendini açıkça göstermişti. Batuhan, Sadık'ı yavaşça yere bırakıp kenara çekildi. İki eliyle ağrısını sıkıca kapatarak, yerde soluksuz, kıpırdamadan yatan kardeşini izledi. Göz kenarlarından süzülen yaşlar, içlerinde hiçbir isyanı barındırmak yanıktanndan süzülüp yere düştü. Aklına Sadık'ın birkaç ay önce söylediği cümleler geldi, "Ben ölürsem kardeşim beni bırakmaz."

Bu cümle zihninde yankılandığında gözyaşları yüreğine doğru akan bir lav oldu. Yüreğini yakıp geçti. Kıpırdıyamadı. Yerde yatan Sadık'ı şuarsuzca izledi. Kendine geldiğinde eline telefonu alıp karıştırdı. Kimi arayacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Zihninin içinde hâlâ Sadık'ın, "Ben ölürsem kardeşim beni bırakmaz," deyişi yankılanıyordu. Sonunda Serkan'ı aradı.

İçinde yanan pişmanlık ateşi tüm bedenini yakıp kavuruyordu. O son şırıngayı Sadık'a kendi eliyle enjekte etmiş olmak vicdanını yerle bir etmişti. En yakın dostunu ölümüne, kendi eliyle enjekte ettiği eroinle uğurlamıştı. Yerdeki şırıngaya baktı. Uzanıp aldı ve avucunun içinde sımşıkı tuttu.

Serkan geldiğinde Batuhan'ı Sadık'ın başında şuarsuz bir şekilde otururken buldu. Evin içini hızla gözden geçirdi. Eski ve kirli koltuklara, yerde serili olan parçalanmış kilime, etrafa saçılmış birkaç parça kıyafete, sıvasız duvarlara, naylonla kapatılmış camı kırık pencerelere baktı. Yerde yatan Sadık'ı görünce olduğu yere çöktü. Boğazına dokunup nefes alıp almadığını kontrol etti. Nefes almadığını fark edince dudaklarını ısırdı. İçinde bir şeylerin kopup gittiğini hissetti. Hemen yanında ağla-

yan Batuhan'ın başını kollarının arasına aldı.

Batuhan sürekli, *"O son şiringayı ben vurdum,"* diyerek ağlıyordu.

Serkan onun elinden şiringayı alıp cebine koydu. Şokta olan Batuhan'ı sakinleştirmek için uzun süre uğraştı.

Sonunda Batuhan sakinleşince taksici bir arkadaşını çağırdı. Batuhan'ı arabaya bindirdikten sonra son kez ardına baktı. Sadık'ı düşündü. Çay ocağına gelip ortamı neşelendirdiği günler gözlerinin önüne geldi. Böyle bir ölümü hak etmediğini, hatta ölmeyi hak etmediğini içinden geçirdi. Batuhan'ı da alıp, Sadık'ı geride bırakarak taksiye binip uzaklaştı.

Taksi hareket ettiğinde Batuhan hâlâ ağlıyordu. Bir yandan da, *"Ben ölürsem kardeşim beni bırakmaz, demişti kardeşim bana. Onu orada öylece bırakamam. Onun ölümüne ben sebep oldum. Ben öldürdüm onu, çok pişmanım. Çok pişmanım,"* diye bağıırıyordu.

Taksici 'ne oluyor?' dercesine dikiz aynasından bakınca, Serkan gözleriyle 'boş ver' dercesine bir işaret yaptı. Sonra Batuhan'ın ter ve gözyaşının karıştığı yüzünü eliyle sildi. *"Onu bırakmayacağız. Lütfen biraz sakin ol. Önce seni buradan uzaklaştırmam gerekiyor. Lütfen beni dinle ve bana güven,"* dedi.

Batuhan çaresizlik ve pişmanlık dolu gözlerle yalvarırcasına Serkan'a baktı. *"Onu bırakamam. Lütfen geri dönüp onu da alalım. Ben kardeşimi bırakamam."*

"Söz veriyorum, onu orada bırakmayacağım."

Taksi Hürriyet Mahallesi'nin sokaklarında ilerlerken, Serkan'ın da gözlerinden birkaç damla süzülüp kızıl sakallarına karıştı. Sonra Batuhan'ın başını göğsüne doğru çekti. Kısık ve sadece kendinin duyabileceği şekilde, *"İnsanoğlu pişman oluyor. Kimi zaman yaptıklarından, kimi zaman da yapmadıkların-*

dan," diye mırıldandı. Kelimeleri gecenin acı dolu karanlığına karıştı.

Sadık o gece bu dünyadan göçüp giderken, Batuhan'ı eroininden bir kez daha uzak tutmuş, kendi soktuğu çukurdan onu yine kendisi çıkarmıştı. Aylar önce esrardan, haplardan da korumaya çalışmış fakat başaramamıştı. Ölümüyle en yakın dostunu eroinin pençesine düşmekten kurtarmıştı.

12. Ay; Ağustos Özüne Dönmek

*"Yumurta dışarıdan kırılırsa yaşam son bulur,
İçeriden kırılırsa yaşam başlar;
Zira önemli dönüşümler hep içten başlar."*

İbn Rüşd

İnsan, doğası gereği özüne döner. Bitişle başlangıç arasında bir yaşam döngüsünde kendi yolunu arar. İnsanoğlu bir nutfeden can bulur, sonra yeniden toprağa, yani özüne döner. Gün gelir topraktan yeşeren bitkiye karışır, yeniden cana can olur. Doğası gereğidir ki, hatalarından ders alıp yeniden başlamak istediğinde, ilk başladığı yere dönmelidir.

Esen sert rüzgâr yerdeki tüm tozu kaldırdı. Batuhan rüzgârdan korunmak için arkasını dönmeye çalıştı ama Kapadokya'nın o sarı toprağının savrulup yüzüne çarpmasından kurtulamadı. Eliyle yüzünü, hatta kulaklarının içine kadar giren toprağı temizledi. Neredeyse geldiği günden bu yana her gün yaptığı gibi, annesinin mezarına doğru yürümeye devam etti.

Kapadokya'ya geleli neredeyse bir ay olmuştu. Sadık'ın öldüğü o gece Serkan onu kendi evine götürmüştü. Sonra onu evde bırakıp Sadık'ın cenazesi için evden ayrıldığında, Batuhan küçük bir not yazıp evden çıkmıştı:

'Sevgili Serkan Abi,

Sana ne kadar teşekkür etsem az. Son bir yılda oldukça kötü günler geçirdim. Sevdiklerimi birer birer yitirdim. Ancak ilk önce kendimi yitirdiğimi fark edemedim. Artık gerçek Batuhan'ı bulmam gerekiyor. İşte bu yüzden başladığım yere dönüyorum. Lütfen endişelenme ve bana güven. En kısa sürede görüşmek dileğiyle...

Batuhan'

Gece yarısı bindiği ilk otobüsle Kapadokya'ya doğru yola çıkmıştı. Yol boyunca gözyaşları sessiz sessiz yanaklarından süzölmeye devam etmişti. Sadık'ın öölürken kollarında çırpınışı hâlâ gözlerinin önünden gitmemişti. Aldığı her nefes sanki ciğerini dağlayan kızgın bir demir olmuş, yolculuk boyunca hiç uyumamış ve oturduğu yerden hiç kalkmamıştı. Çevresindekilerin şaşkın ve sorgulayan bakışlarını dahi fark etmemişti.

Göreme'ye geldiğinde gün henüz yeni ışıyordu. Otobüsten indiğinde bitkin, yorgun ve tükenmişti. Önce şöyle bir etrafında dönmüş, yeni ışıyan güneşin peribacalarına doğru vuran kızıl renginin yarattığı cümbüşe ve gökyüzünü dolduran rengârenk balonların ihtişamına umursamaz bir tavırla bakmıştı.

Yolculuk boyunca uyuşan bacağını sürüye sürüye Göreme Asri Mezarlığı'na yürümüşü. Mezarlığın kapısında önce bir süre durmuş, sonra tıpkı geçmişine bakar gibi dönüp arkasına bakmıştı. İşte o an dilinden şu kelimeler dökölmüşü; "Yeniden doğmak istiyorum."

Bir süre şuursuzca mezarlığın içinde dolaştıktan sonra annesinin mezarını bulmuş, kenarına oturup sessizce gözyaşı

dökmüştü. Sonunda gözleri ağlamaktan yorgun düştüğünde annesinin toprağını avuçlayıp üzerine kapanmıştı. İşte tam bu halde bulmuştu onu Cihan. Eve götürdüğünde yorgunluktan bitkin olan Batuhan, annesinin salonda asılı olan fotoğrafının önüne diz çökmüş, *"Yeniden doğmak istiyorum, anne,"* dedikten sonra yeniden ağlamaya başlamıştı. Yorgun, bitkin, kızgın ve kırgındı. Sadece bedeni değil, yüreği de bitmişti. Hayata, yaşadıklarına, göçüp gidenlere ve yitirdiklerine üzülyordu.

İlk günler evin içinde bir hayalet gibi dolaşmıştı. Çok az yemiş, çok az uyumuş ve hiç konuşmamıştı. Cihan da hiç üzerine gitmemişti. Ama onun Göreme'de olduğunu Kerim'e haber vermişti. Fakat şimdilik gelmemesini ve zamanı gelince onu çağıracağını da eklemişti. Kerim bu habere çok sevinmişti. Hemen koşup oğluna sarılmak istemişti ama Cihan'dan haber beklemeye çaresizce razı olmuştu.

Günler birbirini kovaladı. Batuhan, annesinin salonun duvarındaki fotoğrafının karşısına oturdu. Cihan her akşam olduğu gibi yemeği hazırlamış, masaya Alev'in fotoğrafını görecektir şekilde oturmuş ve rakısını Alev'e doğru kaldırıp ilk yudumu almıştı ki, *"Bana onu anlatır mısın?"* dedi Batuhan. Kelimeler ağzından dökülürken sesi titredi, sanki birkaç damla yaşa karışacak gibi oldu ama ağlamamak için yutkundu.

Cihan hafifçe gülümsedi, gözleri çizgi gibi olup yüzünde kaybolmuştu. Rakısını yudumladıktan sonra yerinden kalkıp odasına gitti, döndüğünde elinde tuttuğu zarf Batuhan'a uzattı. *"Burada sana ait bir şey olduğunu söylemiştim,"* dedi. *"Annen zamanı geldiğinde bunu sana vermemi istemişti. Ne zaman diye sorduğumdaysa, 'Zamanı geldiğinde anlayacaksın,' demişti. Pakize Hanım'ın cenazesinde zamanın geldiğini anladım. İşte, o yüzden seni buraya çağırmıştım. Belki de aradığın tüm cevaplar buradadır."*

Batuhan zarfı alıp inceledi. Üzerinde uzunca ve kıvrımla-

rı olan bir imza vardı. Arka tarafındaysa inci gibi bir yazıyla, 'Batuhan'a, canımın diğer yarısına' yazıyordu. Zarfı, zarar vermemeye çalışarak köşesinden özenle yırtıp açtı. İçinden çıkan mektuba uzunca bir süre okumadan baktı, bir ara burnuna yaklaştırtıp kokusunu içine çekti. Sonra büyük bir merakla okumaya başladı.

"Oğlum, hazinem, canımdan bir parçam,

Öncelikle senden özür diliyorum. Sen bu mektubu okuduğunda ben bu diyardan göçeli uzunca bir vakit geçmiş olacak. Her ne kadar yanında olamasam da gökyüzünde bir yerlerden seni gözlüyor olacağım. Sana bu satırları yazmak için çok düşündüm. Henüz hastalığım beni yatağa bağlamadan yazmak istedim. Yakında kollarımı, ellerimi hareket ettirmekte güçlük çekeceğim. Kapadokya'ya geleli henüz bir gün oldu. Cihan'dan beni buraya gömmesini rica ettim. Burada yaşamayı çok istedim. En azından bu topraklar sonsuza kadar beni bağrına basсын istiyorum. Cihan, yani sana bu mektubu veren kişi, hayatımın şu son günlerinde Tanrı'nın bana bir hediyesidir. Onunla geçirdiğim şu birkaç ay acılarla dolu koca ömrümün tüm kederini alıp götürdü. Hayatta hiçbir şeyin tesadüf olmadığını şimdi daha iyi anlıyorum. Babanın bana yaptığı en büyük iyilik onunla tanışmama vesile olmasıdır.

Canım oğlum, yokluğumda eminim anneannen sana prensler gibi bakmıştır. Umarım babanla da harika bir ilişkiniz olmuştur. O, duygularını belli etmekte zorlanır. Hayatı hep kendi içinde yaşar. Çoğu zaman savunmasız bir çocuk gibidir. Sessiz, sakın bir adamdır. Yaptıkları ya da yapmadıklarıyla benim ona hakkım helâl. Onu bu yönleriyle ben seçtim. Onunla güzel bir evliliğimiz oldu. Belki de ona farkında dahi olmadan en büyük kötülüğü ben yaptım. Onunla evlenirken geçmişimin bana yaşattığı acıların tesirindeydim. Aşktan korkan ve mantığın her şeyin önünde olduğuna inanan bir kadındım. Babanla evlenir-

ken ona âşık değildim. Çünkü aşkın varlığına inanmıyordum. Ben babasız ve baba sevgisinden yoksun büyüdüğüm için, kuracağım aileye ve çocuklarıma babalık yapacak birini arıyordum. Sessiz, sakın ve düzgün bir adam olan babanı da bu yüzden tercih ettim. Fakat onun böyle düşünmeyebileceğini, bana olan aşkının altında ezilip kalacağını hiç hesaba katmamıştım. Onu en büyük gıdası olan aşktan mahrum bırakmıştım. Zaman ne büyük yanılgıda olduğumuzu bize gösterdi. Yaşadıklarımız birçok insan için kolay şeyler değildi. Baban o süreçte çok olgundu. O çok sevdiği kadına, yani bana karşı bir baba gibi davrandı. Aslında ikimiz için yol, tam yol ayrımında birleşmişti. Başka hayatlara giderken birbirimizi daha çok sevmiştik. İki dost, iki arkadaş gibi...

Eğer bu mektubu okuyorsan artık kocaman, genç bir delikanlı olmuşsundur. Büyük ihtimalle anneannen artık hayatta değildir ve benimledir. Çünkü Cihan'a bu mektubu verirken ona sadece şunu söyleyeceğim; ona bu mektubu zamanı geldiğinde ver.

Eminim en doğru zamanı bilecektir. En acı dolu zamanında, kendini en yalnız hissettiğin zamanda bu mektubu okumanı istiyorum. İnsan bir hamursa eğer suyu da acıdır. Su karışmadan una, hamur olmaz. Çekilen her acı seni daha olgun ve dolu bir insan yapacaktır. Yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Hem bak gökyüzüne, ben hep yanında olacağım. Yüzüne vuran rüzgâr, daldan düşen bir yaprak, pencere kenarına konmuş bir kuş, bir yağmur damlası, tepede parlayan güneş, geceyi aydınlatan ay olacağım. Ben hep seninleyim.

Hazinem, hayatı doya doya yaşamayı istiyorum. Hayatının temelini her zaman sevgi üzerine kur. Nefretten ve öfkeden uzak dur. Dünyayı dolaş, gez, eğlen ve öğren. Mutlu olmaktan ve âşık olmaktan korkma. Evet, âşık ol. Kalp atışlarının yüreğinden boğazına doğru çıktığını hissettiğin vakit âşık olmuşsun

demektir. Sana böyle hissettiren kadını bulunca sakın bırakma. Aşkı bulduğun gün artık hayat senin için yeniden başlayacaktır. Biliyorum ki şimdi sen de aklından 'ne zaman?' diye geçiriyorsun. Daha önce de söylediğim gibi, bu evrende her şeyin bir zamanı vardır. Ne erken ne de geç olur. Evrenin vakti senin için aşkı vurduğunda, farkında bile olmadan kendini aşkın merkezinde bulacaksın. Cihan'ın güzel bir sözü vardır; vedaları sevmem der. E, o zaman görüşmek üzere...

*Seni çok seven annen,
ALEV*

Batuhan mektubu okuduktan sonra burnuna doğru götürdü. Uzunca bir nefes çekip annesinin kokusunu hissetmeye çalıştı, sonra mektubu göğsüne bastırdı.

O gece, başından geçen her şeyi Cihan'a anlattı. Ertesi sabah ilk iş olarak babasını aradı. Kerim de aynı gün Göreme'ye geldi. Cihan kalmaları için ısrar etse de baba oğul birkaç gün otelde kaldılar. Uzun uzun konuştular, Alev'in mezarını ziyaret ettiler.

Kerim, Göreme'den ayrılırken oğlunu Cihan'a emanet etti. Cihan, Kerim'in omzuna dokunup, "Merak etme," derken, bu iki adamı birbirine bağlayan tek şey acıları ve aşklarıydı. Alev bu dünyada yoktu ama ruhu hâlâ çevresine sevgi dağıtmaya devam ediyordu.

Uyuşturucudan kurtulmak öyle kolay değildi. Batuhan zaman zaman yaşadığı öfke nöbetlerinde sakinleşmek için annesine gitti. Cihan ona Kapadokya'nın bilinmeyen gizli köşelerini gezdirdi. Birçok köy dolaşıp bolca fotoğraf çektiler. Cihan'dan Alev'i dinledi hep. Zaman, acısına merhem, içine dolan zehrin akmasına da yardımcı olacaktı.

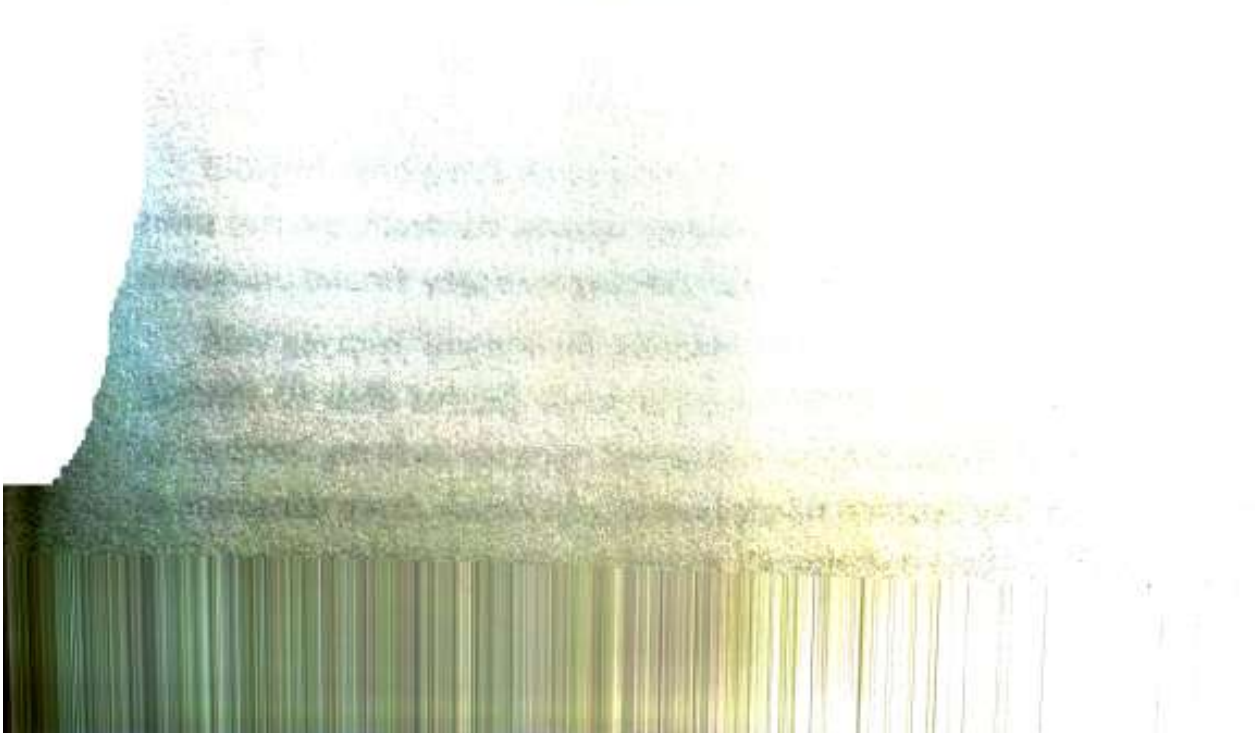
Batuhan mezara doğru yürürken, mezarın başında iki kişi olduğunu gördü. Cihan'ı tanıdı ama yanındaki kişiyi seçemi-

yordu. Gözleri az önce içine kaçan tozlardan dolayı sulanmıştı. Gözlerini tekrar ovuşturdu. Yaklaştıkça Cihan'ın yanındakinin bir kadın olduğunu seçebildi. Adımları hızlandıkça merakı da artmaya başlamıştı. Mezara birkaç adım kala kadının uzun siyah saçları rüzgârda savruldu. Saçlarını toparlamak için başını çevirdiğinde göz göze geldiler.

Batuhan kalbinin hızlandığını, boğazında attığını hissetti. O an kulaklarında annesinin sözleri çınladı; *"Bu evrende her şeyin bir zamanı vardır."*

Çınlama, Sarin, *"Merhaba,"* diyene kadar da devam etti.

- Son -

Kelebek Ömrü Kadar Aşk

Bittiğini sandığımız anda başlar bazen hayat. Yorgunluklarımız bizi olgunlaştıran yegâne hediyedir. Her acının bir kazanç olduğunu bilerek yaşamak gerekir. Son bazen son değildir.

Alev geçmişi, bugünü ve geleceği arasına sıkışıp kalmış bir kadındı. İlk defa tanıdığı duyguları yaşarken fazlasıyla şaşkıncı ve vermesi gereken kararlar, kendinden önce düşünmesi gereken insanlar vardı. Ancak hayat onu öyle bir noktaya getirecekti ki, onunla birlikte herkesin hayatı da yeniden şekillenecek, hepsinin geleceği birbirine karışacaktı.

Nişantaşı Çocukları

Hayat, insanı insan yapan en güzel kavramların ne olduğunu, yine en güzel yollardan öğretmişti bana. Beni ben yapan insanlarla...

Aile... En çakmasından Hulusi Kentmen bir babaya, en sevgi dolusundan masum ve saf bir anneye sahiptim.

Dost... En delisinden iki embesil tavşanım vardı. İkisinden biri olmasa ne ben olurdum ne de hayat bu kadar yaşanılabilir olurdu.

Okul... En eşi benzeri görülmemiş arkadaşların ve öğretmenlerin bulunduğu, kendimi ayrıcalıklı saydığım bir okulda eğitim görüyordum.

Aşk... En... En... İşte bunun karşılığına ne yazacağımı henüz ben de bilmiyordum. Elimde sadece jelibon paketleri ve notlar varken bilmem de pek mümkün görünmüyordu...

Insan, hayatının en büyük hatalarını yol ayrımlarında yapar. En büyük hataların yol ayrımındaki tabeladaysa, 'Bir kereden bir şey olmaz,' yazar.

Batuhan on sekiz yaşında, karakteri ve yakışıklılığıyla herkese kendini sevdiren bir gençtir. Annesi ve babası o henüz çok küçükken ayrılırlar. Üvey annesi Asu'yla anlaşamadığı için de Adana'nın tarihi semtlerinden biri olan Tepebağ'da, annesinin hatıralarıyla dolu bir evde anneannesi Pakize Hanım'la yaşamaya başlar.

On sekiz yaşına bastığında yaşadığı bir olay onu derinden etkileyerek tüm hayatını altüst eder. Ailesi, dostları ve aşkı arasındaki döngüde bir yol ayrımına gelir ve tercih ettiği yoldaki tabelada 'Bir kereden bir şey olmaz' yazmaktadır. Bağımlılıkla ölüm arasındaki bu yolculukta uyuşturucunun acımasız yüzüyle tanışır.

C. Fırat İzgi, 'Kelebek Ömrü Kadar Aşk' kitabının devamı olan 'Siyah Nefes' isimli romanında, uyuşturucunun pençesine düşmüş gençlerin bağımlılığa doğru ilerleyişlerini anlatırken, uyuşturucunun karanlık dilini, kötü karakterini, insanı zamanla yalana, çalmaya, fuhşa, intihara sürükleyişini, uyuşturucu bağımlılığının insanoğlu üzerindeki fiziksel ve acımasız etkilerini anlatıyor.

Bu roman, tüm ebeveynlerin ve gençlerin okuması gereken, yol gösterici niteliğinde ve ibretlik öykülerle bezenmiş bir roman. Bitirdiğinizde, bağımlılara ön yargıyla baktığınız için kendinizi sorgulayacak ve etkisinden uzun süre kurtulamayacaksınız!

TOPLUMUN KANAYAN YARASI OLAN UYUŞTURUCUNUN PENÇESİNDE YİTİP GİDEN HAYATLAR...

/ agapiyayinlari

/ agapiyayinlari

www.agapiyayinlari.com

9 786057 936318